

JULIA QUINN

**#1 NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR**

AVON
BOOKS

The Girl With The
**Make-Believe
Husband**

A Bridgertons Prequel

Tác giả: Julia Quinn

Dịch giả: Anh.dv

Thể loại: Lãng mạn 18+

Hoàn thành: 05/2020

Lưu ý: Bản dịch này dịch ra với mục đích phi lợi nhuận, hoàn toàn vì sở thích cá nhân và chưa được sự đồng ý của tác giả. Vui lòng không sao chép khi chưa được sự đồng ý của người dịch. Đặc biệt không sử dụng vào bất kỳ mục đích thương mại nào. Xin cảm ơn!

Trong khi anh đang ngủ. . .

Với người anh trai Thomas bị thương trên chiến trường ở Colonies, cô gái mồ côi Cecilia Harcourt có hai lựa chọn đều không thể chịu đựng được: hoặc là chuyển đến sống với một người dì ế chồng hoặc kết hôn với một người anh họ đầy mưu mô. Thay vào đó, cô chọn phương án ba và đi xuyên Đại Tây Dương, quyết định chăm sóc vết thương cho anh trai mình. Nhưng sau một tuần tìm kiếm, cô không tìm thấy anh trai mình mà là một người bạn thân của anh, chàng sĩ quan điển trai Edward Rokesby. Anh ta bất tỉnh và rất cần sự chăm sóc của cô, và Cecilia thề rằng cô sẽ cứu sống người lính này, ngay cả khi ở bên cạnh anh ấy đồng nghĩa với việc nói dối một chút. . .

Em đã nói với mọi người em là vợ của anh

Khi Edward tỉnh lại, anh hơi bối rối. Cú đánh vào đầu đã đánh bật ba tháng kỷ ức của anh, nhưng chắc chắn anh sẽ nhớ lại việc kết hôn của mình. Anh biết Cecilia Harcourt là ai - ngay cả khi anh không biết mặt cô - và với việc mọi người gọi cô ấy là vợ của anh, anh quyết định điều đó phải là sự thật, mặc dù anh luôn cho rằng mình sẽ kết hôn với cô gái hàng xóm ở Anh.

Nếu đó đúng là sự thật . . .

Cecilia mạo hiểm toàn bộ tương lai của mình bằng cách trao toàn bộ bản thân cho người đàn ông cô yêu. Nhưng khi sự thật lộ ra, Edward có thể có một vài điều bất ngờ của riêng mình đối với bà Rokesby mới.

CHƯƠNG 1

Đảo Manhattan

Tháng 6 năm 1779

Đầu anh đau.

Chúa trừng phạt, đầu anh đau thật sự.

Tuy nhiên, thật khó để nói rằng đó là loại đau đớn gì. Anh có thể đã bị bắn xuyên qua đầu với một quả đạn súng hỏa mai. Điều đó có vẻ hợp lý, với vị trí hiện tại của anh ở New York (hoặc đó là Connecticut?) Và nghề nghiệp hiện tại của anh với tư cách là một Đại úy trong Quân đội Hoàng Gia.

Có một cuộc chiến đang diễn ra, trong trường hợp ai đó không nhận thấy.

Những tiếng đập kinh khủng này, người đàn ông cảm thấy giống như ai đó đang đập hộp sọ của mình bằng một khẩu súng thần công (không phải giống như một khẩu súng thần công, mà là một khẩu súng thần công thực sự).

Một cái đe, có lẽ. Rơi xuống từ một cửa sổ tầng hai.

Nhưng nếu một người quan tâm nhìn vào mặt tươi sáng, một nỗi đau như thế này dường như cho thấy anh chưa chết, đó cũng là một định mệnh chính đáng, với tất cả những sự thật khiến anh tin rằng anh có thể đã bị bắn.

Trong cuộc chiến mà anh đã nói đến. . . nhiều người đã chết
Với sự đều đặn đáng báo động.

Nhưng anh đã không chết. Điều đó thật tốt. Nhưng anh cũng không chắc chắn chính xác anh đang ở đâu. Bước tiếp theo rõ ràng sẽ là mở mắt ra, nhưng mí mắt của anh lơ lơ để anh nhận ra rằng đó là giữa ngày, và trong khi anh thích nhìn vào mặt sáng ẩn dụ, anh khá chắc chắn theo nghĩa đen rằng hẳn là anh bị mù rồi.

Thế là anh cứ nhắm mắt.

Nhưng anh đã lắng nghe.

Anh không ở một mình. Thực tế, anh không thể thốt ra được

một lời nào, nhưng một ít tiếng nói và âm thanh được lọt qua không khí. Mọi người di chuyển, đặt đồ vật lên bàn, có lẽ còn kéo ghế qua sà.

Ai đó đang rên rỉ đau đớn.

Hầu hết các giọng nói là nam giới, nhưng ít nhất cũng có một phụ nữ gần đó. Cô đủ gần để anh có thể nghe thấy tiếng cô thở. Cô phát ra những tiếng động nhỏ khi làm công việc của mình, điều mà anh sớm nhận ra bao gồm việc đắp chăn xung quanh anh và chạm vào trán anh bằng mu bàn tay.

Anh thích những tiếng động nhỏ này, những tiếng ‘mmm’ nhỏ và tiếng thở dài mà có lẽ cô không biết mình đang tạo ra. Và cô ấy có mùi thơm, một chút mùi chanh, một chút xà phòng.

Và một mùi vị của công việc vất vả.

Anh biết mùi đó. Anh đang mang nó, mặc dù thường chỉ trong một thời gian ngắn cho đến khi nó biến thành một mùi hôi hám.

Mặc dù vậy, trên người cô, nó trở nên dễ chịu hơn nhiều. Có lẽ một chút mùi đất. Và anh tự hỏi cô là ai, mà lại chăm sóc anh như vậy.

“Hôm nay anh ấy thế nào?”

Edward vẫn yên lặng. Giọng nam này mới, và anh chắc chắn rằng anh muốn bất cứ ai biết anh đã thức dậy.

Mặc dù anh không chắc chắn *tại sao* anh cảm thấy do dự.

“Vẫn thế,” người phụ nữ trả lời.

“Tôi cần biết. Nếu anh ta không thức dậy sớm. . .”

“Tôi biết,” người phụ nữ nói. Có một chút khó chịu trong giọng nói của cô, khiến Edward thấy tò mò.

“Cô đã có thể cho anh ấy uống chút nước dùng chưa?”

“Chỉ được một vài muỗng. Tôi sợ anh ấy sẽ bị sặc nếu tôi cố gắng nhiều hơn thế.”

Người đàn ông phát ra một tiếng ồn mơ hồ dường như chấp thuận. “Hãy nhắc cho tôi nhớ anh ta đã như thế này được bao lâu rồi?”

“Một tuần, thưa ngài. Bốn ngày trước khi tôi đến, và ba ngày kể từ đó.”

Một tuần. Edward nghĩ về điều này. Một tuần có nghĩa là nó phải

là. . . Tháng Ba? Hay tháng Tư?

Không, có lẽ chỉ là tháng Hai. Và đây có lẽ là New York, không phải Connecticut.

Nhưng điều đó vẫn không giải thích được tại sao đầu anh lại đau đến thế. Rõ ràng anh đã gặp tai nạn. Hay anh đã bị tấn công?

“Không có thay đổi gì à?” Người đàn ông hỏi, mặc dù người phụ nữ vừa nói.

Nhưng cô ấy chắc chắn đã kiên nhẫn hơn nhiều so với Edward, bởi vì cô trả lời bằng một giọng nhỏ nhẹ, trong trẻo, “Thưa ngài, không ạ.”

Người đàn ông phát ra một tiếng cũng không phải tiếng cầu nhàu. Edward thấy không thể giải thích được.

“Er. . .” Người phụ nữ hắng giọng. “Ngài có tin gì về anh trai tôi không?”

Anh trai cô ấy? Anh trai cô là ai?

“Tôi sợ là không, thưa Phu nhân Rokesby.”

Phu nhân Rokesby?

“Đã gần ba tháng trôi qua rồi,” cô nói khẽ.

Phu nhân Rokesby? Edward thực sự muốn họ trở lại điểm đó. Chỉ có một Rokesby ở Bắc Mỹ theo như anh biết, và đó là anh. Vì vậy, nếu cô ấy là Phu nhân Rokesby. . .

“Tôi nghĩ rằng,” giọng nam nói, “năng lượng của cô tốt hơn nên dành để chăm sóc chồng của cô.”

Chồng?

“Tôi bảo đảm với ngài,” cô ấy nói, có vẻ hơi kích thích, “rằng tôi đã chăm sóc anh ấy một cách trung thực nhất”.

Chồng? Họ gọi anh là chồng cô? Anh đã kết hôn chưa? Anh không thể kết hôn. Làm thế nào anh có thể kết hôn mà không nhớ nó?

Người phụ nữ này là ai?

Tim Edward bắt đầu đập mạnh. Cái quỷ gì đã xảy ra với anh thế?

“Có phải anh ấy vừa phát ra âm thanh không?”

“Tôi. . . Tôi không nghĩ như vậy.”

Sau đó, cô di chuyển nhanh chóng. Tay chạm vào anh, má anh,

rồi ngực anh, và thậm chí qua mỗi quan tâm rõ ràng của cô, có một thứ gì đó nhẹ nhàng trong chuyển động của cô, một thứ không thể chối cãi.

“Edward?” Cô gọi, nắm lấy tay anh. Cô vuốt ve nó vài lần, những ngón tay lướt nhẹ trên da anh. “Anh có thể nghe thấy em không?”

Anh nên trả lời. Cô lo lắng. Quý ông nào lại không hành động để làm giảm sự đau khổ cho một quý cô chứ?

“Tôi sợ anh ta có thể bỏ chúng ta,” người đàn ông nói, với sự dịu dàng hơn rất nhiều so với Edward nghĩ là phù hợp.

“Anh ấy vẫn còn thờ,” người phụ nữ nói với giọng đanh thép.

Người đàn ông không nói gì, nhưng biểu hiện của anh ta hẳn là một điều đáng tiếc, vì lần này cô lại nói to hơn, lớn tiếng hơn.

“*Anh ấy vẫn còn thờ.*”

“Phu nhân Rokesby. . .”

Edward cảm thấy bàn tay cô siết chặt quanh tay anh. Rồi cô đặt tay kia lên trên, những ngón tay khẽ đặt lên đốt ngón tay anh. Đó là một cái ôm nhỏ nhất, nhưng Edward cảm thấy nó ngấm thẳng vào tâm hồn anh.

“Anh ấy vẫn thờ, ngài Đại tá,” Cô nói với vẻ lặng lẽ quyết tâm. “Và trong khi anh ấy vẫn thờ, tôi sẽ ở đây. Tôi có thể không giúp được Thomas, nhưng –”

Thomas. Thomas Harcourt. Đó là một kết nối. Đây phải là em gái anh ấy. Cecilia. Anh biết rõ cô ấy.

Hay không phải nhỉ. Anh chưa bao giờ thực sự gặp người phụ nữ này, nhưng anh có cảm giác như anh đã biết cô ấy. Cô viết thư cho anh trai với sự siêng năng không gì sánh được trong trung đoàn. Thomas nhận được gấp đôi số thư so với Edward, trong khi Edward có những bốn anh chị em trong khi Thomas chỉ có một.

Cecilia. Cô ấy đang làm gì ở Bắc Mỹ vậy? Cô được cho là đang ở Derbyshire, trong một thị trấn nhỏ mà Thomas đã rất háo hức rời đi. Một thị trấn với những suối nước nóng. Matlock. Không, Matlock Bath.

Edward chưa bao giờ đến đó, nhưng anh nghĩ nó nghe thật quyến rũ. Tất nhiên không phải là cách Thomas mô tả nó; Anh ấy thích sự nhộn nhịp của cuộc sống thành phố và không thể chờ đợi

để nhận tiền thừa kế và đã rời khỏi làng. Nhưng Cecilia thì khác. Trong những lá thư của cô, thị trấn nhỏ Derbyshire trở nên sống động và Edward gần như cảm thấy rằng anh sẽ nhận ra những người hàng xóm của cô nếu anh đến thăm.

Cô dí dỏm. Chúa ơi, cô thật dí dỏm. Thomas thường cười rất nhiều trước những câu chuyện dí dỏm của cô đến nỗi cuối cùng Edward cũng bắt anh ấy đọc chúng thành tiếng.

Rồi một ngày nọ, khi Thomas đang viết thư trả lời cô, Edward đã ngắt lời rất nhiều lần đến nỗi cuối cùng Thomas cũng đẩy ghế và chìa chiếc bút lông của mình ra.

“Cậu viết thư cho con bé đi,” anh ấy nói.
Và thế là anh đã viết.

Không phải thư của riêng anh, tất nhiên. Edward không bao giờ có thể viết thư trực tiếp cho cô ấy. Đó là điều không đúng đắn nhất, và anh sẽ không xúc phạm cô ấy theo cách như vậy. Nhưng anh đã viết nguệch ngoạc một vài dòng ở cuối thư của Thomas, và bất cứ khi nào cô ấy trả lời, cô ấy cũng sẽ có một vài dòng cho anh.

Thomas mang theo một bức chân dung nhỏ của cô, và mặc dù anh ấy nói nó đã cũ vài năm rồi, Edward vẫn nhìn chăm chăm vào bức ảnh, nghiên cứu bức chân dung nhỏ của người phụ nữ trẻ, tự hỏi liệu mái tóc của cô có thực sự là màu vàng quăn rũ như vậy không, hay cô có thực sự mỉm cười theo cách đó, đôi môi khép lại và bí ẩn hay không.

Bằng cách nào đó anh nghĩ là không. Cô không gây ấn tượng với anh như một người phụ nữ với những bí mật. Nụ cười của cô là nắng và tự do. Edward thậm chí còn nghĩ rằng anh muốn gặp cô ấy khi cuộc chiến tàn khốc này kết thúc. Mặc dù, anh chưa bao giờ nói bất cứ điều gì với Thomas.

Điều đó sẽ rất lạ lùng.

Bây giờ Cecilia đã ở đây. Ở thuộc địa. Mà hoàn toàn không có ý nghĩa gì, nhưng cuối cùng, những gì đã xảy ra? Đầu Edward bị thương, và Thomas dường như mất tích, và. . .

Edward suy nghĩ khó khăn.

. . . và anh dường như đã kết hôn với Cecilia Harcourt.

Anh mở mắt và cố tập trung vào người phụ nữ mắt xanh nhìn xuống anh.

“Cecilia?”

Cecilia đã có ba ngày để tưởng tượng Edward Rokesby có thể nói gì khi cuối cùng anh thức dậy. Cô đã đưa ra một số khả năng, rất có thể một trong số đó là: “Cô là ai?”

Nó sẽ không phải là một câu hỏi ngớ ngẩn.

Bởi vì dù Đại tá Stubbs có nghĩ gì đi chăng nữa, bất kể mọi người ở cái bệnh viện quân sự khá kém cỏi này nghĩ gì, tên của cô cũng không phải là Cecilia Rokesby, cô là Cecilia Harcourt, và cô chắc chắn không kết hôn với người đàn ông tóc đen khá đẹp trai đang nằm trên chiếc giường ở bên cạnh cô.

Làm thế nào mà sự hiểu lầm này lại xảy ra . . .

Nó có thể có liên quan đến việc cô tuyên bố rằng cô là vợ của anh trước mặt sĩ quan chỉ huy của anh, hai người lính và một nhân viên bán hàng.

Nó dường như là một ý tưởng tốt vào thời điểm đó.

Cô đã không đến New York một cách nhẹ nhàng. Cô nhận thức rõ về sự nguy hiểm của việc du hành đến các thuộc địa bị chiến tranh tàn phá, không nói gì về chuyến đi xuyên Bắc Đại Tây Dương ôn hòa. Nhưng cha cô đã chết, và sau đó cô đã nhận được tin Thomas bị thương, và sau đó người anh em họ khôn nạn của cô đã đến đánh hơi xung quanh Marswell. . .

Cô không thể sống ở Derbyshire nữa.

Nhưng cô cũng không còn nơi nào để đi.

Vì vậy, trong những gì có lẽ là quyết định vội vàng duy nhất của cuộc đời cô, cô đã dọn nhà, chôn đồ đạc bằng bạc ở vườn sau và đặt một chuyến đi từ Liverpool đến New York. Tuy nhiên, khi cô đến nơi, Thomas đã mất tích.

Cô đã lần đến trung đoàn của anh, nhưng không ai có câu trả lời cho cô, và khi cô kiên trì với câu hỏi của mình, cô đã bị chỉ huy quân đội gạt đi như một con ruồi nhỏ phiền phức. Cô đã bị phớt lờ, coi thường và có lẽ đã bị nói dối. Cô đã sử dụng gần hết tất cả số tiền của mình, kiếm được một bữa mỗi ngày và sống trong phòng trọ ngay cạnh một người phụ nữ có thể hoặc không phải là gái mại dâm.

(Rằng cô ấy có những mối quan hệ là một điều chắc chắn; câu hỏi

duy nhất là liệu cô ấy có được họ trả tiền hay không.)

Nhưng sau đó, sau gần một tuần không đi đến đâu, Cecilia tình cờ nghe thấy một người lính nói với một người khác rằng một người đàn ông đã được đưa đến bệnh viện vài ngày trước đó. Anh ta đã bị một cú đánh vào đầu và bất tỉnh. Tên anh ta là Rokesby.

Edward Rokesby. Chắc chắn là thế.

Cecilia chưa bao giờ thực sự gặp người đàn ông này, nhưng anh ta là bạn thân nhất của anh cô, và cô cảm thấy như mình đã biết anh ta. Ví dụ, cô biết rằng anh ta đến từ Kent, rằng anh ta là con trai thứ hai của Bá tước vùng Manston, và anh ta có một em trai phục vụ trong hải quân và một người khác ở Eton. Em gái anh đã kết hôn, nhưng cô ấy chưa có con, và điều anh nhớ nhất ở nhà là anh chàng đầu bếp ngốc nghếch.

Anh trai của anh ta tên là George, và cô đã rất ngạc nhiên khi Edward thừa nhận rằng anh ta không ghen tị với việc anh trai anh ta là người thừa kế. Anh ta đã từng viết, một tước vị Bá tước dường như mang đến sự thiếu tự do kinh khủng và anh ta biết rằng vị trí của anh ta là trong quân đội, chiến đấu cho Đức Vua và Đất nước.

Cecilia cho rằng một người ngoài cuộc có thể đã bị sốc bởi mức độ thân mật trong thư từ của họ, nhưng cô đã học được rằng chiến tranh làm nên triết lý của đàn ông. Và có lẽ chính vì lý do đó mà Edward Rokesby đã bắt đầu thêm những ghi chú nhỏ của riêng mình vào cuối những lá thư Thomas gửi cho cô. Có điều gì đó an ủi về việc chia sẻ suy nghĩ của ai đó với một người lạ. Thật dễ dàng để tỏ ra dũng cảm với một người mà sẽ không bao giờ phải đối mặt trên bàn ăn hoặc trong phòng khách.

Hoặc ít nhất đây là giả thuyết của Cecilia. Có lẽ anh ta đã viết tất cả những điều tương tự cho gia đình và bạn bè của anh ở Kent. Cô đã nghe được từ anh trai mình rằng anh ta thực sự đã hứa hôn với người hàng xóm. Chắc chắn Edward cũng đang viết thư cho cô ấy.

Và không phải như vậy khi Edward *thực sự* đã viết thư cho Cecilia. Nó đã bắt đầu với những đoạn nhỏ từ Thomas: *Edward nói như vậy hoặc anh bị Đại úy Rokesby buộc phải chỉ ra rằng . . .*

Vài lần đầu tiên đã vô cùng thích thú, và Cecilia, bị mắc kẹt tại Marswell với những hóa đơn thanh toán và một người cha lãnh

đậm, đã chào đón những lời anh nói với cô với một nụ cười bất ngờ trên gương mặt. Vì vậy, cô đã trả lời một cách tử tế, thêm những mẫu nhỏ nhỏ trong lá thư của mình: *Xin hãy nói với Đại úy Rokesby. . . và sau đó: Em không thể không nghĩ rằng Đại úy Rokesby sẽ thích. . .*

Rồi một ngày nọ, cô thấy lá thư mới nhất của anh trai mình có một đoạn được viết bởi một nét chữ khác. Đó là một lời chào ngắn, một đoạn ngắn mô tả về một loài hoa dại, nhưng đó là từ Edward. Anh ấy đã ký nó

*Tận tâm,
Đại úy Edward Rokesby*

Tận tâm.
Tận tâm.

Một nụ cười ngớ ngẩn xuất hiện trên khuôn mặt của cô, và rồi cô cảm thấy mình là kẻ ngốc nhất. Cô đang mơ mộng đến một người đàn ông mà cô chưa bao giờ gặp.

Một người đàn ông có lẽ cô sẽ không bao giờ gặp.

Nhưng cô không thể làm gì được. Không có vấn đề gì nếu mặt trời mùa hè đang chiếu sáng rực rỡ trên các hồ nước mà anh trai cô đi qua, cuộc sống ở Derbyshire luôn có vẻ rất xám xịt. Những ngày của cô trôi qua từ ngày này sang ngày khác, gần như không có gì thay đổi. Cô chăm sóc ngôi nhà, kiểm tra ngân sách và chăm sóc cha cô, không phải là điều mà anh cô từng để ý. Thỉnh thoảng cũng có vài ngày hội ở thị trấn, nhưng hơn một nửa những người đàn ông ở độ tuổi của cô đã đính hôn hoặc nhập ngũ, và sàn nhảy luôn có số lượng phụ nữ gấp đôi so với đàn ông.

Vì vậy, khi con trai của một bá tước viết cho cô về những bông hoa dại. . .

Trái tim cô đã có một chút chao đảo.

Thành thật mà nói, đó là lần gần nhất cô được tán tỉnh trong nhiều năm qua.

Nhưng khi cô đưa ra quyết định tới New York, đó là vì anh trai

cô, chứ không phải là vì Edward Rokesby, đó là điều mà cô nghĩ đến. Khi người đưa tin đó đến với tin tức từ sĩ quan chỉ huy của Thomas. . .

Đó là ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời cô.

Bức thư đã được gửi đến cha cô, tất nhiên. Cecilia đã cảm ơn người đưa tin và mời anh ta ăn cái gì đó, và không một lần nhắc đến việc Walter Harcourt đã chết bất ngờ ba ngày trước đó. Cô đã mang chiếc phong bì được gấp lại về phòng, đóng và khóa cửa lại, rồi nhìn chăm chăm vào nó một lúc lâu, run rẩy trước khi thu thập hết can đảm để trượt ngón tay dưới con dấu sáp.

Cảm xúc đầu tiên của cô là một sự nhẹ nhõm. Cô rất chắc chắn rằng nó sẽ nói với cô rằng Thomas đã chết, rằng không còn ai trên thế giới mà cô thực sự yêu mến. Một vết thương dường như là một phước lành tại thời điểm đó.

Nhưng rồi người anh em họ Horace đã đến.

Cecilia đã rất ngạc nhiên khi anh ta đến dự đám tang của cha cô. Rốt cuộc, đó là những gì một người sẽ làm, ngay cả khi người đó không có mối quan hệ bạn bè hay một mối quan hệ đặc biệt thân thiết nào. Nhưng rồi Horace đã ở lại. Và lạ Chúa, anh ta thật khó chịu. Anh ta nói nhiều như Giáo hoàng, và Cecilia không thể bước hai bước mà không thấy anh ta đứng sau lưng cô, bày tỏ sự lo lắng sâu sắc của anh ta đối với sức khỏe của cô.

Tồi tệ hơn, anh ta tiếp tục bình luận về Thomas, và sự nguy hiểm như thế nào đối với một người lính ở thuộc địa. Tất cả bọn họ sẽ cảm thấy nhẹ nhõm khi anh trở về đúng vị trí của mình với tư cách là chủ sở hữu của Marswell.

Tất nhiên, thông điệp không được nói ra là nếu anh không quay trở lại, Horace sẽ thừa hưởng tất cả.

Cái trò thừa kế chết tiệt, ngu ngốc. Cecilia biết rằng cô đáng lẽ phải tôn vinh những người đi trước, nhưng ơn Chúa, nếu cô có thể quay ngược thời gian và tìm gặp ông cố của mình, cô sẽ vắn cổ ông. Ông ấy đã mua đất và xây dựng ngôi nhà, và trong ảo tưởng về sự vĩ đại của triều đại, ông ấy đã áp đặt một sự thừa kế nghiêm ngặt. Marswell được truyền từ cha sang con trai, và nếu không có con trai, bất kỳ anh em họ nào cũng sẽ được thừa kế. Chẳng bận tâm về việc Cecilia đã sống ở đó cả đời, rằng cô biết mọi góc

ngách, rằng những người hầu đã tin tưởng và tôn trọng cô. Nếu Thomas chết, người anh em họ Horace sẽ từ Lancashire tới và mang đi tất cả.

Cecilia đã cố gắng giữ anh ta không biết gì về vết thương của Thomas, nhưng tin tức như thế không thể giữ bí mật. Một số người hàng xóm tốt bụng chắc chắn đã nói điều gì đó, bởi vì Horace đã không đợi cả ngày sau đám tang trước khi tuyên bố rằng họ là người thân nhất của Tiểu thư Cecilia, anh ta phải chịu trách nhiệm về phúc lợi của mình.

Rõ ràng, anh ta nói, họ phải cưới nhau.

Không, Cecilia đã sốc khi nghĩ trong sự im lặng. Không, họ thực sự không thể cưới nhau.

“Em phải đối mặt với sự thật,” anh ta nói, bước một bước về phía cô. “Em chỉ có một mình. Em không thể ở lại Marswell mà không có người đi kèm.”

“Tôi sẽ đến với bà dì của tôi,” cô nói.

“Sophia?” Anh ta nói một cách bất đắc dĩ. “Bà ấy hầu như không có khả năng”.

“Một bà dì tuyệt vời khác của tôi. Dorcas”.

Đôi mắt anh ta nheo lại. “Tôi không quen với dì Dorcas.”

“Anh không quen đâu,” Cecilia nói “bà ấy là dì của mẹ tôi”.

“Bà ấy sống ở đâu?”

Cần nhắc xem bà ấy là ai trong trí tưởng tượng của Cecilia, cô không biết bà ở đâu, nhưng mẹ của mẹ bà ấy là người Scotland, vì vậy, Cecilia nói ‘Edinburgh.’

“Em sẽ rời khỏi nhà của mình ư?”

Nếu nó có nghĩa là tránh việc phải kết hôn với Horace, thì đúng thế.

“Tôi sẽ làm cho em thấy lý do,” Horace gầm gừ, và rời trước khi cô hiểu anh ta nói gì, anh ta đã hôn cô.

Cecilia lấy lại hơi thở sau khi anh ta thả cô ra, và rời cô cho anh ta một cái tát.

Horace vỗ lưng cô, và một tuần sau, Cecilia rời đi New York.

Cuộc hành trình đã kéo dài 5 tuần, quá nhiều thời gian để Cecilia có thể đoán được quyết định thứ hai và thứ ba. Nhưng cô thực sự không biết mình có thể làm gì khác. Cô không biết chắc

chấn rằng tại sao Horace lại quyết định kết hôn với cô khi anh ta vẫn có cơ hội thừa kế Marswell. Cô chỉ có thể suy đoán rằng anh ta đang gặp khó khăn về tài chính và cần một nơi nào đó để sống. Nếu anh ta kết hôn với Cecilia, anh ta có thể đến ngay và khẳng khái cho rằng Thomas sẽ không bao giờ về nhà.

Cecilia biết rằng kết hôn với anh họ của mình là sự lựa chọn hợp lý. Nếu Thomas chết, cô sẽ có thể ở lại ngôi nhà thời thơ ấu yêu dấu của mình. Cô có thể truyền nó cho con của mình.

Nhưng trời ơi, những đứa trẻ đó cũng sẽ là những đứa con của Horace, và ý nghĩ phải sống với người đàn ông đó. . . Không, ý nghĩ sống với người đàn ông đó. . .

Cô không thể làm điều đó. Marswell không giá trị đến thế. Tuy nhiên, tình hình của cô khá khó khăn. Horace không thể ép buộc cô phải chấp nhận lời cầu hôn của anh ta, nhưng anh ta có thể khiến cuộc sống của cô rất khó chịu, và anh ta đã đúng về một điều là cô không thể ở lại Marswell mà không có người đi kèm. Cô chỉ ở độ tuổi vừa đủ, ở tuổi hai mươi hai, và bạn bè và hàng xóm của cô sẽ cho cô một chút thời gian, nhưng một phụ nữ trẻ sống một mình là một đề tài để buôn chuyện. Nếu Cecilia lo lắng cho danh tiếng của mình, cô sẽ phải ra đi.

Sự trớ trêu này đủ để khiến cô muốn hét lên. Cô đang bảo vệ tên tuổi của mình bằng cách tự mình băng qua một đại dương. Tất cả những gì cô phải làm là đảm bảo không ai ở Derbyshire biết về nó.

Nhưng Thomas là anh trai cô, người bảo vệ, người bạn thân nhất của cô. Vì anh, cô sẽ thực hiện một hành trình mà ngay cả cô cũng biết là liều lĩnh, có thể không có kết quả. Đàn ông chết vì nhiễm trùng thường xuyên hơn nhiều so với chấn thương trên chiến trường. Cô biết anh trai mình có thể đã ra đi khi cô đến New York.

Cô chưa từng mong anh sẽ biến mất theo đúng nghĩa đen.

Chính trong sự thất vọng và bất lực này, cô đã nghe về chấn thương của Edward. Bị thúc đẩy bởi nhu cầu cháy bỏng là giúp đỡ ai đó, cô đã tự mình đến bệnh viện. Nếu cô không thể săn sóc anh trai mình, ờn Chúa, thì cô sẽ săn sóc bạn thân của anh ấy. Chuyến đi đến Thế giới Mới này sẽ chẳng là gì cả.

Bệnh viện hóa ra là một nhà thờ đã bị Quân đội Anh tiếp quản, điều đó đủ kỳ lạ, nhưng khi cô yêu cầu được gặp Edward, cô được cho biết không có gì chắc chắn rằng cô sẽ được chào đón. Đại úy Rokesby là một sĩ quan, một lính gác với cái mũi khá nhọn đã thông báo cho cô. Anh là con trai của một bá tước, và quá quan trọng đối với một người lạ như cô.

Cecilia vẫn đang cố tìm hiểu xem anh ta có ý quý quái gì khi anh ta nhìn xuống mũi và nói với cô rằng những người duy nhất được phép gặp Đại úy Rokesby sẽ là quân nhân và gia đình anh.

Lúc đó, Cecilia buột miệng nói, “Tôi là vợ của anh ấy!”

Và một khi lời nói đã thoát ra khỏi miệng cô, thực sự không thể lùi bước được nữa.

Hồi tưởng lại, thật tuyệt vời khi cô đã thoát nhờ điều đó. Cô có lẽ đã bị ném ra ngoài nếu không có sự hiện diện của sĩ quan chỉ huy của Edward. Đại tá Stubbs không phải là người đàn ông đáng mến nhất, nhưng ông ta biết về tình bạn của Edward và Thomas, và ông ta đã không ngạc nhiên khi biết rằng Edward đã kết hôn với em gái người bạn của mình.

Trước khi Cecilia thậm chí có cơ hội suy nghĩ, cô đã bịa đặt ra một câu chuyện về một cuộc tán tỉnh bằng thư và một cuộc hôn nhân ủy quyền trên một con tàu.

Thật kinh ngạc, mọi người đều tin cô.

Mặc dù, cô không thể hối tiếc về lời nói dối của mình. Không thể phủ nhận rằng Edward đã được cải thiện dưới sự chăm sóc của cô. Cô lau lên trán anh khi anh phát sốt, và cô đã thay đổi tư thế của anh hết mức có thể trên giường bệnh. Đúng là cô đã nhìn thấy cơ thể của anh ta nhiều hơn là phù hợp với một phụ nữ chưa chồng, nhưng chắc chắn các quy tắc của xã hội phải bị bỏ qua trong thời chiến.

Và cũng không có ai biết.

Không ai biết. Điều này, cô đã lặp đi lặp lại với chính mình gần như hàng giờ. Cô đã đi năm ngàn dặm từ Derbyshire. Mọi người mà cô biết đều nghĩ rằng cô đã rời đi để thăm người dì của mình. Hơn nữa, Harcourts không di chuyển trong cùng vòng tròn với Rokesbys. Cô cho rằng Edward có thể được coi là một người được quan tâm đến trong những tin đồn trong xã hội, nhưng cô chắc chắn cô không

phải, và dường như những câu chuyện về người con trai thứ hai của Bá tước Manston không thể đến được ngôi làng nhỏ Matlock Bath của cô.

Về những gì cô sẽ làm khi cuối cùng anh tỉnh dậy. . .

Chà, nói thật ra, cô không bao giờ hiểu được điều đó. Nhưng khi nó xảy ra, nó đã không thành vấn đề. Cô đã tưởng tượng hàng trăm kịch bản khác nhau trong tâm trí, nhưng không cái nào trong số chúng liên quan đến việc anh ấy nhận ra cô.

“Cecilia?” Anh nói. Anh đang chớp mắt với cô, và cô sửng sò trong giây lát, bị mê hoặc bởi đôi mắt màu xanh của anh.

Cô phải biết điều đó.

Rồi cô nhận ra mình thật lố bịch. Cô không có lý do để biết màu mắt anh.

Nhưng cô vẫn biết. Bằng cách nào đó. . .

Có vẻ như đó một cái gì đó cô nên biết.

“Anh đã tỉnh,” cô nói một cách ngớ ngẩn. Cô cố gắng nói nhiều hơn, nhưng âm thanh vụn vụn trong cổ họng. Cô cố gắng lấy lại hơi thở, vượt qua cảm xúc mà cô thậm chí không nhận ra mình cảm thấy. Với bàn tay run rẩy, cô cúi xuống và chạm vào trán anh. Tại sao, cô không biết; anh đã không bị sốt gần hai ngày.

Nhưng cô bị choáng ngợp bởi một nhu cầu chạm vào anh, để cảm nhận bằng tay những gì cô thấy bằng mắt.

Anh đã tỉnh táo.

Anh ấy còn sống.

“Chuyển anh ta vào phòng,” Đại tá Stubbs ra lệnh. “Hãy đi tìm bác sĩ.”

“Ngài đi tìm bác sĩ đi,” Cecilia búng tay, cuối cùng cũng lấy lại được ý thức của mình. “Tôi là v –“

Giọng cô chững lại. Cô không thể nói dối. Không ở trước mặt Edward.

Nhưng Đại tá Stubbs đã suy luận những gì cô không thực sự nói, và sau khi lẩm bẫm điều gì đó không đáng tin trong hơi thở của mình, anh ta sải chân đi tìm kiếm bác sĩ.

“Cecilia?” Edward nói lại. “Cô đang làm gì ở đây?”

“Tôi sẽ giải thích mọi thứ ngay đây,” cô nói trong tiếng thì thầm

vội vã. Đại tá sẽ sớm trở lại, và cô không thể giải thích cho chỉ một người nghe. Tuy nhiên, cô không thể để anh đuổi cô đi, vì vậy cô nói thêm, “Ngay bây giờ, chỉ là –“

“Tôi đang ở đâu?”

Cô lấy thêm một cái chăn. Anh ta cần một cái gối khác, nhưng những thứ này ở đây rất thiếu thốn, nên một cái chăn cũng thay thế được. Giúp anh ngồi thẳng lên một chút, cô nhét nó ra sau lưng anh khi cô nói, “Anh đang ở bệnh viện.”

Anh nhìn ngò vức quanh phòng. Các kiến trúc rõ ràng là của giáo hội. “Có một cửa sổ kính màu?”

“Đây là một nhà thờ. Vâng, nó đã từng là một nhà thờ. Nó bây giờ là một bệnh viện.”

“Nhưng ở đâu?”

Tay cô vẫn giữ yên. Có gì đó không đúng. Cô quay đầu lại, vừa đủ để mắt cô gặp mắt anh. “Chúng ta đang ở thành phố New York”.

Anh cau mày. “Tôi nghĩ rằng tôi . . .”

Cô chờ đợi, nhưng anh không nói hết suy nghĩ của mình. “Anh nghĩ anh làm sao?”

Anh nhìn chằm chằm một lúc, rồi nói, “Tôi không biết. Tôi đã . . .” Lời nói của anh tắt dần, và khuôn mặt anh vụn vẹo. Nó trông gần như thể bị tổn thương khi anh nghĩ quá nhiều.

“Tôi đã định đi đến Connecticut,” cuối cùng anh nói.

Cecilia từ từ đứng thẳng dậy. “Anh đã đi đến Connecticut.”

Môi anh hé mở. “Tôi đã đến đó à?”

“Vâng. Anh đã ở đó hơn một tháng.”

“Cái gì?” Cái gì đó lóe lên trong mắt anh. Cecilia nghĩ đó có thể là nỗi sợ.

“Anh không nhớ gì à?”

Anh bắt đầu chớp mắt nhanh hơn nhiều so với bình thường. “Cô nói là hơn một tháng à?”

“Đây là những gì họ nói với tôi. Tôi chỉ vừa mới đến đây.”

“Hơn một tháng,” anh nhắc lại. Anh bắt đầu lắc đầu. “Sao có thể thế được...”

“Anh không cần cố gắng quá nhiều,” Cecilia nói, đưa tay ra để nắm lấy tay anh một lần nữa. Nó dường như làm anh bình tĩnh lại. Nó chắc chắn cũng làm cô bình tĩnh lại.

“Tôi không nhớ. . . Tôi đã ở Connecticut?” Anh nhìn lên một cách sắc bén, và bàn tay anh nắm chặt lấy tay cô. “Làm thế nào để tôi trở lại New York?”

Cô nhún vai bất lực. Cô không có câu trả lời mà anh tìm kiếm. “Tôi không biết. Tôi đang đi tìm anh Thomas và tôi nghe nói anh đã ở đây. Anh được tìm thấy gần vịnh Kip, đầu bị chảy máu.”

“Cô đang tìm Thomas,” anh lặp lại, và sau đôi mắt anh cô thực sự có thể thấy những bánh xe trong tâm trí anh ấy đang quay điên cuồng. “Tại sao cô lại đi tìm Thomas?”

“Tôi đã nhận được tin anh ấy bị thương, nhưng bây giờ anh ấy đã mất tích và –“

Hơi thở của Edward trở nên nhọc nhằn. “Chúng ta kết hôn khi nào?”

Đôi môi của Cecilia hé mở. Cô cố gắng trả lời, cô thực sự đã cố gắng, nhưng cô chỉ có thể lắp bắp một vài từ vô nghĩa. Anh ấy thực sự nghĩ rằng họ đã kết hôn? Anh ấy thậm chí chưa bao giờ nhìn thấy cô trước hôm nay.

“Tôi không nhớ gì cả,” anh nói.

Cecilia chọn lời nói của mình một cách cẩn thận. “Anh có thể nhớ những gì?”

Anh ngược nhìn cô bằng ánh mắt ám ảnh. “Tôi không biết.”

Cecilia biết cô nên cố gắng an ủi anh, nhưng cô chỉ có thể nhìn chăm chăm vào anh. Đôi mắt anh trống rỗng, và làn da của anh, nhợt nhạt vì bệnh, dường như trở nên xám xịt. Anh nắm chặt chiếc giường như thể đó là một chiếc xuồng cứu sinh, và cô có một sự thôi thúc điên rồ khi làm điều tương tự. Căn phòng quay xung quanh họ, co lại thành một đường hầm nhỏ hẹp.

Cô gần như không thể thở được.

Và anh trông như thể sắp vỡ tan.

Cô buộc mắt mình phải nhìn vào mắt anh, và cô hỏi câu hỏi duy nhất còn lại.

“Anh có nhớ gì không?”

CHƯƠNG 2

Các doanh trại ở đây tại Hampton Court Palace có thể chấp nhận được, hơn cả chấp nhận được, anh cho rằng, mặc dù không có gì tiện nghi như ở nhà. Cứ hai sĩ quan được bố trí ở một căn hộ hai phòng, vì vậy bọn anh cũng có một chút riêng tư. Anh đã được chỉ định sống với một Đại úy khác, một người tên là Rokesby. Anh ta là con trai của một Bá tước, nếu em có thể tin điều đó. . .

- Từ Thomas Harcourt gửi em gái Cecilia.

Edward chiến đấu để thở. Trái tim anh cảm thấy như thể nó đang cố gắng thoát ra khỏi lồng ngực, và tất cả những gì anh có thể nghĩ là anh phải rời khỏi chiếc cũi này. Anh phải tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh phải -

“Dừng lại,” Cecilia khóc, ném mình vào anh trong một nỗ lực để giữ anh nằm xuống. “Anh phải bình tĩnh lại.”

“Hãy để tôi dậy,” anh cố chấp, mặc dù một phần lý trí nhỏ bé trong tâm trí anh đang cố gắng nhắc nhở anh rằng anh không biết phải đi đâu.

“Làm ơn,” cô cầu xin, chuyển trọng lượng của mình để nắm chặt trên mỗi cổ tay anh. “Hãy dành một chút thời gian, hít thở đi.”

Anh ngược nhìn cô, ngực phập phồng. “Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Cô nuốt nước bọt và liếc nhìn. “Tôi nghĩ chúng ta nên đợi bác sĩ.”

Nhưng anh đã quá kích động để lắng nghe. “Hôm nay là ngày mấy?”

Cô chớp mắt, như thể mất cảnh giác. “Thứ Sáu.”

“Ngày tháng,” anh cần cầu.

Cô không trả lời ngay lập tức. Khi cô nói, lời nói của cô chậm chạp, thận trọng. “Hôm nay là ngày hai mươi lăm tháng Sáu.”

Tim Edward bắt đầu đập mạnh trở lại. “Gì cơ?”

“Nếu anh sẽ chỉ chờ đợi – “

“Không thể nào.” Edward nhún vai. “Cô nhầm rồi.”

Cô lắc đầu thật chậm rãi. “Tôi không nhầm đâu.”

“Không. Không.” Anh nhìn điên cuồng về căn phòng. “Đại tá!”
anh la hét. “Bác sĩ! Có ai đó không!”

“Edward, dừng lại đi!” Cô khóc, bước tới để chặn anh khi anh vung chân xuống một bên giường. “Làm ơn, chờ bác sĩ đến khám cho anh!”

“Cô ở đó đi!” anh ra lệnh, chỉ một cánh tay run rẩy về phía một người đàn ông da đen đang quét sàn. “Hôm nay là ngày mấy?”

Người đàn ông nhìn về phía Cecilia với đôi mắt mở to, im lặng xin chỉ dẫn.

“Ngày hôm nay là ngày mấy?” Edward hỏi lại. “Tháng mấy. Nói cho tôi biết tháng mấy.”

Một lần nữa, người đàn ông liếc mắt sang Cecilia, nhưng anh ta cũng trả lời, “Là tháng Sáu, thưa ngài. Cuối tháng.”

“Không”, Edward nói, ngã ngửa ra giường. “Không.”

Anh nhắm mắt lại, cố gắng ép suy nghĩ của mình qua tiếng đập trong hộp sọ. Phải có một cách để khắc phục điều này. Nếu anh chỉ tập trung đủ mạnh, tập trung vào điều cuối cùng anh có thể nhớ. . .

Anh mở to mắt và nhìn thẳng vào Cecilia. “Tôi không nhớ ra cô.”

Cổ họng cô lên xuống, và Edward biết anh nên xấu hổ với bản thân vì đã khiến cô gần như rơi nước mắt. Cô ấy là một phụ nữ. Cô là vợ anh. Nhưng chắc chắn cô sẽ tha thứ cho anh. Anh phải biết. . . anh phải hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Anh đã gọi tên em,” cô thì thầm, “khi anh tỉnh dậy.”

“Tôi biết cô là ai,” anh nói. “Tôi chỉ không biết gì về cô.”

Khuôn mặt cô run rẩy khi cô đứng dậy, và cô vén một lọn tóc ra sau tai trước khi chấp hai tay lại. Cô lo lắng, điều đó thật dễ thấy. Và rồi ý nghĩ rời rạc nhất xuất hiện trong đầu anh, cô không giống như trong bức chân dung thu nhỏ mà anh trai cô đã mang theo. Miệng cô rộng và đầy đặn, không có gì giống như một nửa mặt trăng ngọt ngào, bí ẩn trong bức chân dung của cô. Và mái tóc của cô cũng vàng óng, ít nhất không phải là sắc thái tuyệt vời của họa sĩ. Đó còn hơn là một màu vàng sẫm. Thực tế, tóc của Thomas giống màu đồng thau hơn.

Anh cho rằng cô đã không dành nhiều thời gian dưới ánh mặt trời.

“Cô là Cecilia Harcourt, đúng không?” anh hỏi cô. Bởi vì nó vừa mới xảy ra với anh, cô ấy chưa bao giờ thực sự xác nhận sự thật này.

Cô gật đầu. "Phải, tất nhiên."

“Cô ở đây, ở New York.” Anh nhìn chăm chăm vào cô, tìm kiếm khuôn mặt của cô. "Tại sao?"

Anh thấy mắt cô liếc về phía bên kia căn phòng, ngay cả khi cô khẽ lắc đầu. “Nó phức tạp lắm.”

“Nhưng chúng ta đã kết hôn”. Anh chắc chắn không biết anh nói điều đó như một câu tuyên bố hay một câu hỏi.

Anh không chắc chắn anh muốn nó là một tuyên bố hay một câu hỏi.

Cô ngồi ngoan ngoãn trên giường. Edward không đổ lỗi cho sự do dự của cô ấy. Anh đã bị quật ngã như một con thú bị mắc kẹt. Cô phải khá mạnh mẽ để có thể khuất phục anh.

Nếu không thì anh sẽ yếu đi.

Cecilia nuốt nước bọt, trông giống như thể cô đang cảm thấy rất khó chịu. "Tôi cần nói với anh – "

“*Chuyện gì đang xảy ra vậy?*”

Cô giật mình quay lại, và cả hai nhìn về phía Đại tá Stubbs, người đang sai bước trong nhà nguyện với bác sĩ theo sau.

“Tại sao các tấm chắn lại ở trên sàn?” ngài Đại tá hỏi.

Một lần nữa, Cecilia đứng dậy, di chuyển sang một bên để bác sĩ có thể thay thế cô ở bên cạnh Edward. “Anh ấy đang vật lộn,” cô ấy nói. “Anh ấy đang bối rối.”

“Tôi không bối rối,” Edward đánh gãy lời cô.

Bác sĩ nhìn sang cô. Edward muốn nắm lấy cổ họng ông ta. Tại sao ông ta lại nhìn sang Cecilia? Anh mới là bệnh nhân.

“Anh ấy dường như mất trí nhớ. . .” Cecilia cắn môi giữa hai hàm răng, đôi mắt cô đảo qua lại giữa Edward và bác sĩ. Cô không biết phải nói gì. Edward không thể đổ lỗi cho cô.

“Phu nhân Rokesby?” Bác sĩ khích lệ.

Lại nữa. *Phu nhân Rokesby*. Anh đã kết hôn. Làm thế quái nào mà anh đã kết hôn?

“Vâng,” cô nói một cách bất lực, cố gắng tìm ra những từ chính xác cho một tình huống bất khả thi. “Tôi nghĩ anh ấy không nhớ, ehrrm. . .”

“Nói thẳng ra đi, người phụ nữ này,” Đại tá Stubbs sửa lên. Edward bật một nửa người khỏi giường trước khi anh nhận ra mình đang nói gì. “*Giọng điệu của anh*, Đại tá,” anh gầm gừ.

“Không, không,” cô nói nhanh. “Anh ấy không có ý vô lễ. Tất cả chúng ta đều thất vọng.”

Edward khịt mũi và đảo mắt trong khi cô chọn khoảnh khắc đó để đặt một bàn tay dịu dàng lên vai anh. Áo sơ mi của anh mỏng manh, gần như xơ xác, và anh có thể cảm nhận được những đường vân mềm mại trên đường viền của ngón tay cô trấn an anh với sức mạnh lặng lẽ, mát mẻ.

Nó làm anh nguôi ngoai. Sự nóng nảy của anh không bốc hơi một cách kỳ diệu, nhưng anh có thể hít một hơi dài, thậm chí hơi thở vừa đủ để giữ cho mình không tím lấy cổ họng của Đại tá.

“Anh ấy không nhớ rõ về ngày tháng,” Cecilia nói, giọng cô trở nên chắc chắn. “Tôi tin rằng anh ấy nghĩ vậy. . .” Cô nhìn qua Edward.

“Không phải tháng Sáu,” anh nói sắc bén.

Bác sĩ cau mày và nắm lấy cổ tay Edward, gạt đầu khi đếm mạch. Khi ông ta quay lại, đầu tiên ông ta soi vào một trong hai mắt Edward và sau đó là mắt kia.

“Mắt tôi vẫn ổn,” Edward thì thầm.

“Điều gì là điều cuối cùng anh nhớ, Đại úy Rokesby?”

Edward mở miệng, hoàn toàn muốn trả lời câu hỏi, nhưng tâm trí anh căng thẳng trước mặt anh như một không gian mù mịt vô tận. Anh đang ở trên đại dương, mặt nước trong xanh như thép lặng lẽ lạ thường. Không gợn, không sóng.

Không có một suy nghĩ hay ký ức.

Anh chộp lấy tấm ga trải giường trong thất vọng. Làm thế quái nào mà anh phải phục hồi trí nhớ nếu anh không biết chắc anh phải nhớ cái gì?

“Cố gắng lên, Rokesby,” Đại tá Stubbs cộc cằn nói.

“Tôi đang cố gắng,” Edward cúi kính. Họ có nghĩ anh là một

thằng ngốc không? Đó có phải điều anh quan tâm không? Họ không biết chuyện gì đang xảy ra trong đầu anh, cảm giác như thế nào khi có một khoảng trống lớn trong ký ức.

“Tôi không biết,” cuối cùng anh cũng nói. Anh cần phải bảo vệ chính mình. Anh là một người lính; anh đã được huấn luyện để bình tĩnh khi đối mặt với nguy hiểm. “Tôi nghĩ . . . có lẽ . . . Tôi đã đến Thuộc địa Connecticut.”

“Anh đã đến Thuộc địa Connecticut”, Đại tá Stubbs nói. “Anh không nhớ gì sao?”

Edward lắc đầu. Anh cố gắng. . . anh muốn . . . nhưng không có gì. Chỉ là ý tưởng mơ hồ là ai đó đã yêu cầu anh đi.

“Đây là một hành trình quan trọng,” anh chàng đại tá gây sức ép. “Có rất nhiều thứ chúng tôi cần anh nói với chúng tôi.”

“À, ồ, giờ thì không có khả năng, phải không?” Edward cay đắng nói.

“Xin làm ơn, ngài không thể gây áp lực như vậy cho anh ấy,” Cecilia can thiệp. “Anh ấy chỉ vừa mới tỉnh lại.”

“Anh ta lo lắng về vấn đề của mình,” Đại tá Stubbs nói, “nhưng đây là những vấn đề quân sự có tầm quan trọng và chúng tôi không thể được đặt sang một bên chỉ vì một cái đầu nhức nhối.” Anh ta liếc nhìn một người lính gần đó và hát đầu về phía cửa. “Hộ tống Phu nhân Rokesby ra ngoài. Cô ấy có thể trở lại sau khi chúng tôi kết thúc câu hỏi với ngài Đại úy.”

Ồ không. Điều đó không thể xảy ra. “Vợ tôi sẽ ở bên cạnh tôi,” Edward lên tiếng.

“Cô ấy không thể tham gia những thông tin nhạy cảm như vậy.”

“Đây là một vấn đề khó khăn vì tôi không có gì để nói với ngài.”

Cecilia bước vào giữa Đại tá và chiếc giường. “Ngài phải cho anh ấy thời gian để lấy lại trí nhớ.”

“Phu nhân Rokesby nói đúng,” bác sĩ nói. “Những trường hợp như thế này rất hiếm, nhưng rất có thể anh ấy sẽ lấy lại được nhiều nhất, nếu không phải là tất cả, những ký ức của mình.”

“Khi nào?” Đại tá Stubbs yêu cầu.

“Tôi không thể nói trước. Trong khi đó, chúng ta phải dành cho anh ấy tất cả sự yên bình và tĩnh lặng nhất có thể trong hoàn cảnh khó khăn như vậy.”

“Không,” Edward nói, vì yên bình và tĩnh lặng là điều cuối cùng anh cần. Cái anh cần là mọi thứ phải diễn ra bình thường như trong cuộc sống của anh. Nếu bạn muốn xuất sắc, bạn phải làm việc chăm chỉ, bạn đã được đào tạo, và bạn phải rèn luyện.

Bạn không nên nằm trên giường, hy vọng một chút yên bình và tĩnh lặng.

Anh nhìn qua Cecilia. Cô biết anh. Anh có thể không nhớ khuôn mặt cô, nhưng họ đã trao đổi thư từ hơn một năm. *Cô biết anh*. Cô biết rằng anh không thể nói dối và không làm gì cả.

“Cecilia,” anh nói, “chắc chắn em phải hiểu.”

“Em nghĩ bác sĩ nói chính xác,” cô nói khẽ. “Nếu anh nghỉ ngơi. . .”

Nhưng Edward lắc đầu. Họ đã sai, tất cả bọn họ. Họ đã không -
Chết tiệt

Một cơn đau nhức bắn xuyên qua hộp sọ của anh.

“Có chuyện gì vậy?” Cảnh tượng cuối cùng của Edward trước khi nhắm nghiền mắt là cô ấy đang điên cuồng nhìn về phía bác sĩ. “Những gì đang xảy ra với anh ấy?”

“Đầu tôi,” Edward thở hổn hển. Anh chắc đã rung chuyển nó quá nhanh. Cảm giác như thể não anh đang đâm sầm vào hộp sọ.

“Cậu có nhớ gì không?” Đại tá Stubbs hỏi.

“Không, chết tiệt nhà ông –” Edward ngưng bật trước khi gọi anh ta là một cái gì đó không thể tha thứ. “Nó chỉ đau thôi.”

“Đủ rồi,” Cecilia tuyên bố. “Tôi sẽ không cho phép ngài hỏi anh ấy nữa.”

“Cô không cho phép tôi ư?” Đại tá Stubbs phản công. “Tôi là sĩ quan chỉ huy của anh ta.”

Thật đáng tiếc khi Edward không thể mở mắt ra được, bởi vì anh thực sự muốn nhìn thấy khuôn mặt của Đại tá khi Cecilia nói, “Ngài không phải là sĩ quan chỉ huy của tôi.”

“Nếu tôi có thể can thiệp,” vị bác sĩ nói.

Edward nghe thấy ai đó bước sang một bên, và rồi anh cảm thấy tấm nệm lún xuống khi bác sĩ ngồi xuống bên cạnh anh.

“Ngài có thể mở mắt ra không?”

Edward lắc đầu, lần này thật từ từ. Cảm giác như thể cách duy

nhất để chiến đấu với nỗi đau là nhắm chặt mắt.

“Điều này có thể xảy ra với một chấn thương ở đầu,” bác sĩ nói nhẹ nhàng. “Có thể mất nhiều thời gian để chữa lành, và thường rất đau đớn trong quá trình điều trị. Tôi sợ không giúp được gì nếu vội vàng.”

“Tôi hiểu điều này,” Edward nói. Anh không thích điều đó, nhưng anh hiểu.

“Đó là những gì mà các thầy thuốc chúng tôi có thể yêu cầu”, bác sĩ trả lời. Giọng ông ta khẽ hơn một chút, như thể ông ta đã quay sang nói chuyện với người khác.

“Có rất nhiều điều chúng ta không biết về chấn thương não. Trên thực tế, tôi đã đặt cược những gì chúng tôi không thể biết được, vượt xa những gì chúng tôi đã làm.”

Edward không cảm thấy yên tâm.

“Vợ của ngài đã chăm sóc cho ngài một cách siêng năng nhất,” bác sĩ nói, vỗ cánh tay Edward. Tôi khuyên cô ấy nên tiếp tục làm như vậy, nếu có thể ra khỏi bệnh viện.”

“Ra khỏi bệnh viện ư?”

Edward vẫn chưa mở mắt, nhưng anh nghe thấy một âm thanh hoảng loạn trong giọng nói của cô.

“Anh ấy không còn sốt nữa,” bác sĩ nói với cô ấy, “và vết thương trên đầu anh ấy đang lành. Tôi thấy không có dấu hiệu nhiễm trùng.”

Edward sờ đầu và nhãn mặt.

“Tôi khuyên nên như vậy,” bác sĩ nói.

Cuối cùng Edward cũng mở mắt ra và nhìn xuống những ngón tay của mình. Anh tưởng sẽ nhìn thấy máu.

“Tôi không thể đưa anh ấy ra khỏi bệnh viện.”

“Bà sẽ ổn thôi,” bác sĩ nói một cách chắc chắn. “Tôi còn không thể hy vọng có được sự chăm sóc tốt hơn thế từ vợ mình.”

“Không,” cô ấy nói, ngài không hiểu. “Tôi không có nơi nào để đưa anh ấy về.”

“Bây giờ em đang ở đâu?” Edward hỏi. Anh bất ngờ được nhắc nhở rằng cô là vợ anh, và anh phải chịu trách nhiệm cho hạnh phúc và sự an toàn của cô.

“Em đã thuê một căn phòng. Nó không cách xa đây lắm. Nhưng chỉ có một cái giường.”

Lần đầu tiên kể từ khi anh thức dậy, Edward cảm thấy muốn cười.

“Một chiếc giường nhỏ,” cô phân trần. “Nó hầu như không vừa với em. Chân của anh sẽ thò ra ngoài giường.” Sau đó, khi không ai nói bất cứ điều gì đủ nhanh để ngăn chặn sự khó chịu có thể sờ thấy của cô, cô nói thêm, “Đó là một khu nhà trọ dành cho phụ nữ. Anh ấy sẽ không được phép ở đó.”

Edward quay sang Đại tá Stubbs với sự hoài nghi đang gia tăng. “Vợ tôi đã ở trong nhà trọ?”

“Chúng tôi không biết bà ấy đã ở đây,” Đại tá trả lời.

“Ngài chắc chắn biết rõ điều đó ba ngày nay.”

“Bà ấy đã ở trong tình trạng khó xử. . .”

Một cơn giận dữ ghê gớm, lạnh lẽo bắt đầu trỗi dậy trong anh. Edward biết tình trạng của các nhà trọ dành cho phụ nữ ở thành phố New York. Chuyện đó không thành vấn đề nếu anh không thể nhớ lại về đám cưới, Cecilia là vợ anh.

Và quân đội đã để cho cô ở lại một trong những nhà trọ đầy nghi vấn như vậy?

Edward đã được nuôi dưỡng như một quý ông, một Rokesby, và điều đó như một lời lăng mạ không thể chịu đựng được. Anh quên đi nỗi đau trong hộp sọ, thậm chí quên rằng anh đã mất đi cái trí nhớ chết tiệt. Tất cả những gì anh biết là vợ anh, người phụ nữ mà anh đã thề sẽ trân trọng và bảo vệ, đã bị bỏ rơi bởi chính những người anh em mà anh đã hết lòng hy sinh trong ba năm qua.

Giọng anh cứng như kim cương khi anh nói, “Ngài sẽ phải tìm chỗ ở khác cho cô ấy.”

Lông mày của ngài Stubbs nhướn lên. Cả hai đều biết ai là Đại tá và ai chỉ là Đại úy.

Nhưng Edward đã không nản lòng. Anh đã dành phần lớn sự nghiệp quân sự của mình để phụng sự dòng dõi quý tộc của mình, nhưng trong điều này, anh không có sự đảm bảo như vậy.

“Người phụ nữ này,” anh nói, “là Phu nhân Edward Rokesby đáng kính.”

Đại tá Stubbs định mở miệng nói, nhưng Edward không cho phép. “Cô ấy là vợ tôi và là con dâu của Bá tước Manston,” anh tiếp tục, giọng nói của anh vang lên bằng giá được nuôi dưỡng qua nhiều thế

hệ quý tộc. “Cô ấy không thể ở trong một nhà trọ bình dân.”

Cecilia, rõ ràng là không thoải mái, đã cố gắng can thiệp. “Em hoàn toàn ổn,” cô nói rất nhanh. “Em đảm bảo với anh.”

“Anh không yên tâm,” Edward trả lời, không rời mắt khỏi Đại tá Stubbs.

“Chúng tôi sẽ tìm thấy chỗ ở phù hợp hơn với cô ấy,” Đại tá Stubbs nói một cách miễn cưỡng.

“Ngày tối nay,” Edward làm rõ.

Nhìn vào khuôn mặt của ngài đại tá, nói rõ rằng anh ta thấy đây là một yêu cầu vô lý, nhưng sau một lúc im lặng căng thẳng, anh ta nói, “Chúng tôi có thể đưa cô ấy vào Nhà trọ Đầu Quý”.

Edward gật đầu. Nhà trọ Đầu Quý phục vụ chủ yếu cho các sĩ quan Anh và được coi là cơ sở tốt nhất của loại hình này ở Thành phố New York. Không cần phải nói nhiều, nhưng khó có thể sắp xếp cho Cecilia trong một ngôi nhà riêng, Edward không thể nghĩ đến bất cứ nơi nào tốt hơn. New York đã quá đông đúc và dường như một nửa nguồn lực của quân đội đã đi tìm nơi để người của họ ngủ. Nhà trọ Đầu Quý sẽ không phù hợp với một phụ nữ đi du lịch một mình, nhưng là vợ của một sĩ quan, Cecilia sẽ an toàn và được tôn trọng.

“Ngày mai Montby rời đi,” Đại tá Stubbs nói. “Phòng của anh ta đủ lớn cho cả hai người.”

“Chuyển anh ta sang ở chung với một sĩ quan khác,” Edward ra lệnh. “Cô ấy cần một phòng tối nay.”

“Ngày mai sẽ ổn thôi.”

Edward phớt lờ cô. “Tối nay.”

Đại tá Stubbs gật đầu. “Tôi sẽ nói chuyện với Montby.”

Edward gật đầu. Anh biết Đại úy Montby. Anh ta, giống như tất cả các sĩ quan, sẽ từ bỏ căn phòng của mình trong tích tắc nếu điều đó có nghĩa là sự an toàn của một người phụ nữ dịu dàng.

“Trong thời gian này,” bác sĩ nói, “Anh ấy phải giữ bình tĩnh và an thần.” Ông quay sang nói với Cecilia. “Anh ấy không được buồn bã bằng bất cứ cách nào.”

“Thật khó để tưởng tượng việc gì buồn bã hơn tôi lúc này,” Edward nói.

Bác sĩ mỉm cười. “Đây là một dấu hiệu tốt cho thấy ngài vẫn giữ

được khiêu hài hước.”

Edward quyết định không chỉ ra rằng anh đã không nói đùa.

“Ngày mai chúng tôi sẽ đưa anh ra khỏi đây,” Đại tá Stubbs nói nhanh. Anh ta quay sang Cecilia. “Trong lúc đó, hãy kể cho anh ta tất cả những gì anh ta đã quên. Có lẽ nó sẽ lấy lại trí nhớ của anh ấy.”

“Một ý tưởng tuyệt vời,” bác sĩ nói. “Tôi chắc chắn chồng cô sẽ muốn biết làm thế nào cô đến được New York, Phu nhân Rokesby.”

Cecilia cố gắng mỉm cười. “Tất nhiên, thưa ngài.”

“Hãy nhớ rằng, đừng làm anh ấy buồn.” Bác sĩ đưa mắt liếc về phía Edward và nói thêm “Hơn nữa”

Đại tá Stubbs nói ngắn gọn với Cecilia về việc cô sẽ chuyển đến Nhà trọ Đầu Quỷ, và sau đó hai người đàn ông rời đi, để Edward một lần nữa ở một mình với vợ. Chà, một mình như người ta có thể ở trong một nhà thờ đầy những người lính bệnh tật.

Anh nhìn Cecilia, lúng túng đứng gần giường.

Vợ của anh. Chết tiệt.

Anh vẫn không hiểu làm thế nào mà nó lại xảy ra, nhưng nó phải là sự thật. Đại tá Stubbs dường như tin vào điều đó, và ông ta luôn luôn là một người đàn ông sách vở. Thêm vào đó, đây là Cecilia Harcourt, em gái của người bạn thân nhất của anh. Nếu anh định kết hôn với một người phụ nữ mà anh nghĩ rằng anh đã thực sự gặp mặt, anh cho rằng người đó sẽ là cô.

Tuy nhiên, có vẻ như đó là thứ mà anh nhớ được.

“Chúng ta cưới nhau khi nào?”

Cô đang nhìn chằm chằm về phía xa của hành lang nhà thờ. Anh không chắc chắn cô ấy đã nghe thấy.

“Cecilia?”

“Một vài tháng trước,” cô nói, quay lại đối mặt với anh. “Anh nên ngủ một chút.”

“Tôi không mệt.”

“Không à?” Cô ấy nở một nụ cười bất định khi ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường anh. “Em kiệt sức rồi.”

“Tôi xin lỗi,” anh nói ngay lập tức. Anh cảm thấy mình nên vươn lên. Đưa tay cho cô ấy.

Hãy là một quý ông.

“Tôi không nghĩ được gì,” anh nói.

“Anh không có nhiều cơ hội để làm như vậy,” cô nói với giọng khô khan.

Đôi môi anh hé mở vì ngạc nhiên, và rồi anh nghĩ rằng đó là Cecilia Harcourt mà anh đã biết rất rõ. Hoặc nghĩ rằng anh đã biết rất rõ. Thật ra mà nói, anh không thể nhớ mình đã từng nhìn thấy mặt cô. Nhưng giọng cô nghe giống như những lá thư của cô ấy, và anh đã nắm giữ những lời của cô ấy trong trái tim anh trong suốt thời gian tồi tệ nhất của cuộc chiến.

Đôi khi anh tự hỏi liệu có gì lạ không khi anh mong chờ những lá thư của cô gửi cho Thomas hơn là những lá thư anh nhận được từ chính gia đình anh.

“Hãy tha thứ cho em,” cô ấy nói. “Em có một khiếu hài hước không phù hợp nhất.”

“Tôi thích nó,” anh nói.

Cô nhìn anh, và anh nghĩ anh thấy điều gì đó như một chút biết ơn trong mắt cô.

Thật là một màu sắc thú vị. Màu bọt biển xanh nhạt đến nỗi cô ấy chắc chắn sẽ được gọi là ám ảnh trong một kỷ nguyên khác. Mà dường như có điều gì đó sai; cô ấy thực tế và đáng tin cậy hơn bất kỳ người nào anh từng gặp.

Hay nghĩ rằng anh đã gặp.

Cô tự giác chạm vào má mình. “Có gì đó trên mặt của em à?”

“Chỉ là nhìn em thôi,” anh nói.

“Không có gì nhiều để nhìn.”

Điều này làm anh mỉm cười. “Tôi không đồng ý điều đó.”

Cô đỏ bừng mặt, và anh nhận ra anh đang tán tỉnh vợ mình. Lạ thật.

Nhưng có lẽ là điều kỳ lạ nhất trong ngày.

“Tôi ước gì tôi nhớ. . .” anh bắt đầu.

Cô nhìn anh.

Anh ước mình nhớ lần đầu tiên gặp cô. Anh ước anh nhớ đám cưới của họ.

Anh ước mình nhớ đã hôn cô.

“Edward?” cô nói nhẹ nhàng.

“Tất cả mọi thứ”, anh nói, từ này thốt ra với một chút sắc cạnh hơn so với dự định của anh. “Tôi ước mình nhớ lại mọi thứ.”

“Em có thể chắc chắn anh sẽ làm được điều đó.” Cô ấy mỉm cười thật tươi tắn, nhưng có điều gì đó không đúng. Nó không chạm vào mắt cô, và rồi anh nhận ra rằng cô đã không nhìn vào mắt anh. Anh tự hỏi có điều gì mà cô chưa nói với anh. Có ai nói với cô nhiều hơn về tình trạng của anh hơn là cô đã chia sẻ với anh chẳng? Anh không biết họ có thể làm như vậy khi nào; Cô không rời khỏi anh kể từ khi anh tỉnh lại.

“Em trông giống Thomas,” anh đột ngột nói.

“Anh nghĩ thế à?” Cô cho anh một cái nhìn khó hiểu. “Không ai khác dường như cảm thấy như vậy. Chà, ngoại trừ mái tóc”. Cô vuốt tóc, có lẽ không hề nhận ra cô đã làm như vậy. Nó đã bị búi lại thành một búi cầu thả, và những sợi mảnh rơi ra treo lơ lửng trên má cô. Anh tự hỏi nó dài bao nhiêu, nó có thể dài đến đâu trên lưng cô.

“Em giống mẹ của chúng em hơn,” cô nói. “Hoặc là em được nói cho biết như vậy. Em chưa bao giờ biết bà ấy. Thomas giống cha chúng em hơn.”

Edward lắc đầu. “Không phải là đặc điểm. Mà là biểu hiện của em.”

“Thật vậy sao?”

“Phải, đúng thế đấy!” anh cười toe toét, cảm thấy có sức sống hơn một chút so với lúc nãy. “Em có những biểu hiện giống Thomas. Khi em nói, ‘Em xin lỗi,’ em đã nghiêng đầu giống hệt như cách anh ấy làm.”

Cô nhếch môi cười. “Có phải anh ấy cầu xin sự tha thứ của anh rất thường xuyên không?”

“Không phải nhiều như anh ấy nên làm thế.”

Cô bật cười vì điều đó. “Oh, cảm ơn anh,” cô nói và lau nước mắt. “Em đã không cười kể từ khi . . .” Cô lắc đầu. “Em không thể nhớ được từ khi nào.”

Anh đưa tay nắm lấy tay cô. “Em nên cười nhiều hơn,” anh nói khẽ.

Cổ họng cô hoạt động khi cô gật đầu, và trong một khoảnh khắc khủng khiếp, Edward nghĩ rằng cô muốn khóc. Nhưng anh vẫn biết mình không thể giữ im lặng. “Chuyện gì đã xảy ra với Thomas?”

Cô hít một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra. “Em đã nhận được tin anh ấy đã bị thương và đang hồi phục ở Thành phố New York. Em đã quan tâm đến vấn đề này, anh có thể tự mình nhìn thấy đấy,” cô nói, vẫy tay về phía phần còn lại của căn phòng. “Không có đủ người để chăm sóc những người lính bị thương. Em không muốn anh trai em cô đơn.”

Edward đã cân nhắc điều này. “Tôi rất ngạc nhiên khi cha em cho phép em thực hiện chuyến đi này.”

“Cha em đã qua đời.”

Chết tiệt. “Tôi xin lỗi,” anh nói. “Có vẻ như sự khéo léo của tôi đã ra đi cùng với trí nhớ của tôi rồi.” Mặc dù sự thật là, anh không thể biết được. Bộ váy của cô màu hồng và cô không có dấu hiệu than khóc.

Cô bắt gặp anh đang nhìn vào lớp vải hoa hồng bụi bặm của tay áo cô. “Em biết,” cô nói với một cái bĩu môi. “Em nên mặc đồ đen. Nhưng em chỉ có một chiếc váy, và đó là áo choàng len. Em sẽ bị nướng như một con gà nếu em mặc nó ở đây.”

“Đồng phục của chúng tôi khá khó chịu trong những tháng hè,” Edward đồng ý.

“Thật vậy. Thomas đã nói rất nhiều trong những lá thư của anh ấy. Nhờ những mô tả của anh ấy về nhiệt độ mùa hè mà em biết là không nên mang theo nó.”

“Tôi chắc chắn em quyến rũ hơn trong màu hồng.”

Cô chớp mắt vì lời khen ngợi. Anh không thể trách cô. Sự thông thường tuyệt đối của nó có vẻ kỳ quặc khi xem xét đến vị trí của họ trong bệnh viện.

Trong một nhà thờ.

Giữa một cuộc chiến.

Thêm vào ký ức đã mất và tìm thấy một người vợ, và thực sự, anh không thấy cuộc sống của mình có thể trở nên kỳ quái hơn thế này.

“Cảm ơn anh,” Cecilia nói, trước khi hắng giọng và tiếp tục “Nhưng anh đã hỏi về cha em. Anh nói đúng. Ông ấy sẽ không cho phép em đến New York. Ông ấy không phải là những bậc cha mẹ có lương tâm nhất, nhưng thậm chí ông ấy không quan tâm đến điều gì. Mặc dầu . . .” Cô ấy phát ra một tiếng cười khó chịu. “Em không

chắc là ông ấy sẽ nhanh chóng nhận ra sự vắng mặt của em.”

“Tôi đảm bảo với em, bất cứ ai cũng sẽ nhận thấy sự vắng mặt của em.”

Cô đưa mắt nhìn anh. “Anh chưa từng gặp cha em. Chừng nào trong nhà không có biến cố gì, mọi thứ hoạt động trơn tru, thì xin lỗi, ông ấy sẽ không nhận thấy điều gì.”

Edward chậm rãi gật đầu. Thomas đã không nói nhiều về Walter Harcourt, nhưng những gì anh ấy kể dường như đã xác nhận mô tả của Cecilia. Anh ấy đã hơn một lần phàn nàn rằng cha của họ quá hài lòng khi để Cecilia làm quản gia mà không được trả lương. Cô cần phải tìm một người để kết hôn, Thomas đã nói. Cô cần phải rời khỏi Marswell và tự mình kiếm sống.

Thomas đã mai mối chưa? Edward không thể nghĩ về điều đó vào lúc này.

“Đó có phải là một tai nạn không?”

“Không, nhưng đó là một bất ngờ. Ông ấy đang ngủ trưa trong phòng làm việc của mình.” Cô nhún vai buồn bã. “Ông ấy đã không thức dậy.”

“Trái tim của ông ấy à?”

“Bác sĩ nói không có cách nào để biết chắc chắn. Tuy nhiên, điều đó thực sự không quan trọng, phải không?” Cô nhìn anh với một biểu hiện khôn ngoan và Edward có thể đã thề rằng anh cảm thấy điều đó. Có một cái gì đó về đôi mắt của cô, màu sắc, sự rõ ràng. Khi chúng nhìn anh, anh cảm thấy như hơi thở bị hút ra khỏi cơ thể mình.

Nó sẽ luôn như thế này sao?

Đây có phải là lý do mà anh đã cưới cô ấy không?

“Anh trông có vẻ mệt mỏi,” cô nói, thêm vào trước khi anh có thể ngắt lời, “Em biết anh sẽ nói anh không mệt, nhưng anh hãy nhìn vào sự thật.”

Nhưng anh không muốn ngủ. Anh không thể chịu đựng được ý nghĩ cho phép tâm trí của anh rơi vào trạng thái bất tỉnh. Anh đã mất quá nhiều thời gian rồi. Anh cần nó trở lại. Mỗi một khoảnh khắc. Mỗi một ký ức.

“Em đã nói chuyện gì đã xảy ra với Thomas,” anh nhắc nhở cô.

Một làn sóng lo lắng dồn lên mặt cô. “Em không biết,” cô nói với giọng nghẹn ngào. “Không ai biết anh ấy đang ở đâu.”

“Làm sao có thể?”

Cô nhún vai bất lực.

“Em đã nói chuyện với Đại tá Stubbs chưa?”

“Rồi ạ, tất nhiên.”

“Tướng Garth?”

“Họ không cho phép em gặp ông ấy.”

“Cái gì?” Cái này chưa được sinh ra. “Với vợ của tôi – “

“Em không nói với họ rằng em là vợ của anh.”

Anh nhìn cô chằm chằm. “Vì cái quái gì mà không nói?”

“Em không biết,” cô đã nhảy lên khỏi chỗ ngồi, vòng hai tay ôm lấy người. “Em nghĩ rằng, em chỉ là, em đã ở đó với tư cách là em gái của Thomas.”

“Nhưng chắc chắn em phải nói tên em chứ.”

Cô cắn môi dưới giữa hai hàm răng trước khi nói, “em không nghĩ là ai đó sẽ nghĩ tới sự liên hệ.”

“Tướng Garth không nhận ra rằng Phu nhân Edward Rokesby là vợ tôi à?”

“Vâng, em đã nói với anh rằng em đã không gặp ông ấy.” Cô quay trở lại bên cạnh anh, bận rộn với việc nhét khăn quanh người anh. “Anh có thể thấy khó chịu rồi. Chúng ta có thể nói về điều này vào ngày mai.”

“Chúng ta sẽ nói về chuyện này vào ngày mai,” anh gầm gừ.

“Hoặc ngày hôm sau.”

Mắt anh chạm mắt cô.

“Tùy thuộc vào sức khỏe của anh.”

“Cecilia –“

“Em sẽ không tranh cãi nữa,” cô chen vào. “Em có thể không làm gì được cho anh trai em, nhưng lúc này, em có thể giúp anh. Và nếu điều đó có nghĩa là buộc anh phải giữ những cơn giận chết tiệt của anh . . .”

Anh nhìn cô chằm chằm, như muốn nuốt cô vào. Quai hàm cô cứng lại, và cô hơi nhón chân về phía trước, như thể sẵn sàng lao tới. Anh gần như có thể tưởng tượng cô vung một thanh kiếm, vẩy nó trên đầu cô với một tiếng kêu chiến đấu.

Cô ấy là Joan of Arc. Cô ấy là Boudicca. Cô ấy là tất cả những người phụ nữ đã từng chiến đấu để bảo vệ gia đình mình.

“Chiến binh hung dữ của tôi,” anh lầm bầm.

Cô đưa mắt nhìn anh.

Anh ấy đã không xin lỗi.

“Em nên đi,” cô đột ngột nói. Đại tá Stubbs đang gửi người đến đón em tối nay. Em cần phải đóng gói đồ đạc của mình.

Anh không chắc chắn cô có bao nhiêu thứ để mang theo đến Bắc Mỹ, nhưng Edward biết rõ tốt hơn hết là để mặc một người phụ nữ với cái vali du hành của cô ta.

“Anh sẽ ổn nếu không có em chứ?”

Anh gật đầu.

Điều này làm cô nhăn mặt. “Anh sẽ nói với em nếu anh nghĩ khác chứ, phải không?”

Anh nhếch môi cười. “Tất nhiên là không.”

Điều này khiến cô tròn mắt. “Em sẽ trở lại vào buổi sáng.”

“Tôi mong đợi em.”

Và anh đã làm thế. Anh không thể nhớ lần cuối cùng anh mong chờ điều gì đó hơn thế.

Tất nhiên, anh không thể nhớ bất cứ điều gì.

Nhưng anh vẫn nhớ.

CHƯƠNG 3

Con trai của một bá tước ư? La-di-da, làm thế nào anh ta đi được đến với Thế giới Mới, anh trai của em. Em hy vọng anh ta có thể chịu đựng được nó.

- Từ Cecilia Harcourt gửi cho anh trai Thomas.

Vài giờ sau, khi Cecilia đi theo viên trung úy trẻ vui vẻ, người được phái đến để hộ tống cô đến Nhà trọ Đầu Quý, cô tự hỏi đến khi nào trái tim cô cuối cùng có thể thả lỏng. Trời ơi, chiều nay cô đã nói bao nhiêu lời nói dối? Cô đã cố gắng giữ câu trả lời của mình càng gần với sự thật càng tốt, vừa để xoa dịu lương tâm và vì cô không biết làm thế nào khác để ổn thỏa tất cả.

Cô nên nói với Edward sự thật. Cô đã chuẩn bị, thành thật, nhưng sau đó Đại tá Stubbs đã trở lại với bác sĩ. Không có cách nào cô có thể thú nhận trước đám khán giả đó. Cô chắc chắn sẽ bị đưa ra khỏi bệnh viện, mà Edward thì vẫn cần cô.

Cô vẫn cần anh.

Cô ở một mình trên một vùng đất xa lạ. Cô gần như hết tiền. Và bây giờ khi lý do cô giữ mình ở lại đã tỉnh dậy, cuối cùng cô cũng có thể thừa nhận với bản thân mình, cô thấy sợ hãi.

Nếu Edward từ chối cô, cô sẽ sớm ra đường. Cô không có lựa chọn nào khác ngoài việc quay trở lại Anh, và cô không thể làm điều đó, không phải khi chưa khám phá những gì đã xảy ra với anh trai mình. Cô đã hy sinh rất nhiều để thực hiện hành trình này. Nó đã lấy hết từng chút can đảm của cô. Cô không thể bỏ cuộc.

Nhưng làm thế nào cô có thể tiếp tục nói dối anh? Edward Rokesby là một người đàn ông tốt. Anh không xứng đáng bị lợi dụng theo cách trơ trẽn như vậy. Hơn nữa, anh là người bạn thân nhất của Thomas. Hai người đã gặp nhau khi lần đầu tiên gia nhập quân đội, và với tư cách là sĩ quan trong cùng một trung đoàn, họ đã

được gửi đến Bắc Mỹ cùng một lúc. Theo như Cecilia biết, họ đã chiến đấu cùng nhau kể từ đó.

Cô biết rằng Edward cảm thấy phải tử tế với cô. Nếu cô nói với anh sự thật, chắc chắn anh ấy đã hiểu lý do tại sao cô nói dối. Anh muốn giúp cô. Đúng vậy không?

Nhưng tất cả điều này không phải ở đây hay ở kia. Hoặc ít nhất nó có thể được đưa ra cho đến ngày hôm sau. Vừa đến Nhà trọ Đầu Quỷ dưới phố, cùng với đó là lời hứa về một chiếc giường ấm áp và một bữa ăn no nê. Chắc chắn cô xứng đáng với điều đó.

Mục tiêu cho ngày hôm nay: Không cảm thấy có lỗi. Ít nhất là không cho một bữa ăn thích hợp.

“Hầu như các sỹ quan đều ở đó,” Anh chàng Thiếu úy nói với một nụ cười.

Cecilia gật đầu với anh. New York là một nơi kỳ lạ. Theo người phụ nữ điều hành khu nhà trọ này, có hơn hai mươi ngàn người chen chúc trong một khu vực không rộng lớn ở cực nam của đảo Manhattan. Cecilia không chắc chắn về dân số đã có trước chiến tranh, nhưng cô được cho biết con số đã tăng lên từ khi người Anh chiếm lấy thành phố làm trụ sở của họ. Những người lính mặc áo đỏ ở khắp mọi nơi, và mọi tòa nhà có sẵn đã được đưa vào phục vụ để chứa họ. Những người ủng hộ Quốc hội Lục địa đã rời khỏi thị trấn từ lâu, nhưng họ đã bị thay thế và nhiều hơn nữa bởi một đám người tị nạn trung thành, những người đã trốn khỏi các thuộc địa láng giềng để tìm kiếm sự bảo vệ của người Anh.

Nhưng cảnh tượng kỳ lạ nhất đối với Cecilia, ít nhất là về Người da đen. Cô chưa bao giờ nhìn thấy những người có làn da tối như vậy trước đây, và cô đã giật mình khi thấy có rất nhiều người trong số họ ở thị trấn cảng nhộn nhịp này.

Những người nô lệ trốn thoát, trung úy nói, theo ánh mắt của Cecilia đến với người đàn ông da đen bước ra từ cửa hàng thợ rèn bên kia đường.

“Tôi xin lỗi?”

“Hàng trăm người họ đã đến đây,” viên trung úy nói với một cái nhún vai. Tướng Clinton đã giải thoát tất cả họ vào tháng trước, nhưng không ai trong vùng lãnh thổ của Patriot tuân theo mệnh lệnh, vì vậy nô lệ của họ đã chạy trốn đến với chúng tôi. Thành thật mà

nói, chúng tôi không có đủ chỗ ở cho họ. Nhưng cô không thể quở trách một người đàn ông thèm khát tự do.”

“Tất nhiên là không,” Cecilia lẩm bẩm, liếc qua vai. Khi cô quay trở lại với viên trung úy, anh ta đã ở lối vào Nhà trọ Đầu Quý.

“Chúng ta đến nơi rồi,” anh ta nói và giữ cửa cho cô.

“Cảm ơn anh.” Cô bước vào và sau đó tránh đường để anh ta có thể xác định vị trí chủ quán trọ. Nắm chặt chiếc vali ít ỏi của mình trước mặt, Cecilia vào sảnh chính của nhà trọ và gian phòng chung. Nó trông rất giống với các nhà trọ ở Anh, ánh sáng lờ mờ, hơi quá đông đúc và với những mảng dính trên sàn nhà mà Cecilia tin là rượu bia. Một phụ nữ trẻ mập mạp di chuyển nhanh chóng giữa các bàn, khéo léo đặt cốc xuống bằng một tay khi cô dọn chén đĩa bằng tay kia. Đằng sau quầy bar, một người đàn ông với bộ ria mép rậm rạp đang loay hoay với chiếc vòi trên thùng, chửi rủa vì nó dường như bị kẹt.

Nó sẽ có cảm giác như nhà nếu không phải gần như mọi chỗ ngồi đều chứa đầy những người lính mặc áo đỏ.

Có một vài phụ nữ ngồi cùng bọn họ, và từ quần áo và thái độ của họ, Cecilia cho rằng họ đáng được kính trọng. Có lẽ họ là những người vợ sỹ quan? Cô nghe nói rằng một số phụ nữ đã cùng chồng đến Thế giới Mới. Cô cho rằng mình cũng là một trong số họ, ít nhất thêm một ngày nữa.

“Tiểu thư Harcourt!”

Giật mình, Cecilia quay về phía một cái bàn ở giữa phòng. Một trong những người lính, một người đàn ông trung tuổi với mái tóc nâu mỏng đang đứng lên. “Tiểu thư Harcourt,” ông ta nhắc lại. “Thật bất ngờ khi thấy tiểu thư ở đây.”

Đôi môi cô hé mở. Cô biết người đàn ông này. Cô ghét người đàn ông này. Ông ta là người đầu tiên mà cô gặp trong hành trình tìm Thomas, và ông ta là người dễ dãi và vô ích nhất trong nhóm.

“Thiếu tá Wilkins,” cô nói, nghiêng người lịch sự ngay cả khi tâm trí cô đang quay cuồng với sự khó chịu. Nói dối nhiều hơn. Cô cần phải đưa ra nhiều lời nói dối hơn, và nhanh chóng.

“Cô có khỏe không?” Ông ta hỏi bằng giọng nói cộc cằn quen thuộc.

“Tôi khỏe.” Cô liếc qua viên trung úy, người hiện đang nói chuyện với một người lính khác. “Cảm ơn ngài đã hỏi thăm.”

“Tôi tưởng rằng cô đã lên kế hoạch trở về Anh.”

Cô nở một nụ cười và nhún vai thay cho câu trả lời. Thực sự, cô không muốn nói chuyện với ông ta. Và cô chưa bao giờ đưa cho ông ta bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy cô dự định rời New York.

“Phu nhân Rokesby! Ah, bà đây rồi.”

Được viên trung úy trẻ cứu, Cecilia nghĩ thầm. Anh ta đang quay về phía cô, với một chiếc chìa khóa lớn bằng đồng trong tay.

“Tôi đã nói chuyện với chủ quán trọ,” anh ấy nói, “và nói với – “

“Phu nhân Rokesby?” Thiếu tá Wilkins xen vào.

Trung úy bắt lấy sự chú ý khi anh ta nhìn thấy tay thiếu tá. “Thưa ngài,” anh nói.

Wilkins gạt anh ta ra. “Anh ta vừa gọi cô là Phu nhân Rokesby phải không?”

“Đây có phải là tên của cô không?”

Cecilia chiến đấu chống lại nắm đấm dường như đang túm chặt quanh trái tim cô. “Tôi – “

Tay thiếu tá quay lại nhìn cô với một cái nhú mày. “Tôi nghĩ cô chưa lập gia đình.”

“Tôi đã,” cô buột miệng. “Ý tôi là – “, chết tiệt, đó không phải là nước cờ hay. Cô không thể kết hôn chỉ trong ba ngày qua. “Tôi đã. Một thời gian trước đây. Tôi chưa lập gia đình. Chúng tôi đều như vậy. Ý tôi là, nếu bây giờ đã kết hôn, một lần là – “

Cô thậm chí còn không bận tâm đến việc hoàn thành câu nói. Chúa ơi, cô có vẻ là loại người ngu ngốc tồi tệ nhất. Cô đã mang lại cho phụ nữ ở khắp mọi nơi một cái tên xấu.

“Phu nhân Rokesby đã kết hôn với Đại úy Rokesby,” viên Thiếu úy nói một cách thiện chí.

Thiếu tá Wilkins quay sang cô với vẻ mặt sấm sét. “Đại úy Edward Rokesby?”

Cecilia gật đầu. Theo như cô biết, không có Đại úy Rokesby nào khác, nhưng vì cô đã vấp phải sự giả dối của mình, cô cho rằng tốt nhất không nên cố gắng ghi điểm bằng một bình luận lén lút.

“Tại sao những – “ Anh ta háng giọng. “Tôi xin lỗi. Tại sao bà đã không nói điều đó?”

Cecilia nhớ lại cuộc trò chuyện của cô với Edward. *Dính vào cùng lời nói dối*, cô tự nhắc nhở mình. “Tôi đã hỏi về anh trai tôi,” cô giải thích. “Có vẻ như đó là mối quan hệ quan trọng hơn.”

Thiếu tá nhìn cô như thể cô mất trí. Cecilia biết rất rõ anh ta đang nghĩ gì. Edward Rokesby là con trai của một bá tước. Cô phải là một đứa ngốc để không nói ra mối liên kết đó.

Có một khoảng im lặng nặng nề trong khi viên thiếu tá chớp mắt lại với vẻ gì đó gần gũi, rồi anh háng giọng và nói, “Tôi rất vui khi biết rằng chồng cô đã trở về New York.” Lòng mày anh ta nhú lại với một chút nghi ngờ. “Anh ta đã mất tích một thời gian, phải không?”

Hàm ý là: Tại sao cô lại không tìm chồng?

Cecilia thêm một chút ớn lạnh nơi cột sống. “Tôi đã biết về sự trở lại an toàn của anh ấy khi tôi nói với ngài về Thomas.” Đây là sự thật, nhưng anh ta không cần phải biết điều đó.

“Tôi thấy rồi,” Anh ta có vẻ có chút xấu hổ. “Xin thứ lỗi cho tôi.”

Cecilia gật đầu với anh ta, với phong thái như thể, cô nghĩ, là của một nữ Bá tước hoặc con dâu của một Bá tước.

Thiếu tá Wilkins háng giọng, rồi nói, “Tôi sẽ hỏi thêm về việc của anh trai bà.”

“Thêm à?” Cô đã không có ấn tượng rằng anh ta đã thực hiện bất kỳ yêu cầu nào của cô cho đến hôm nay.

Anh ta đỏ bừng mặt. “Chồng bà sẽ sớm ra viện chứ?”

“Ngày mai.”

“Ngày mai, Bà nói sao?”

“Vâng,” cô nói chậm rãi, chỉ vừa đủ chống lại sự thôi thúc muốn nói thêm, “Như tôi vừa nói.”

“Hai người sẽ ở lại đây tại Đầu Quỷ à?”

“Đại úy và Phu nhân Rokesby đang tiếp quản phòng Đại úy Montby,” tay Trung úy cung cấp thông tin một cách hữu ích.

“Ah, thật tốt cho anh ấy. Một người đàn ông tốt, người đàn ông tốt.”

“Tôi thực sự hy vọng chúng tôi không làm phiền anh ấy” Cô liếc về phía những cái bàn, tự hỏi liệu Đại úy Montby bị đuổi khỏi phòng

có ngồi ở một cái bàn nào không. “Tôi muốn cảm ơn anh ấy nếu có thể.”

“Anh ta sẽ rất vui khi làm điều đó,” Thiếu tá Wilkins tuyên bố, mặc dù không có cách nào anh ta có thể biết điều này.

“Vâng,” Cecilia nói, cố gắng không nhìn chằm chằm vào cầu thang mà cô cho là đã dẫn lên giường ngủ của mình. “Rất vui được gặp ngài, nhưng tôi đã có một ngày rất dài.”

“Tất nhiên,” anh ta nói. Anh gật đầu quả quyết. “Tôi sẽ báo cáo lại vào ngày mai.”

“Báo cáo . . . lại?”

“Với tin tức về anh trai bà. Hoặc nếu không, thì ít nhất cũng là một tính toán cho các dự định của chúng tôi.”

“Cảm ơn ngài,” Cecilia nói, giật mình bởi sự lo lắng mới phát hiện của anh ta.

Thiếu tá Wilkins quay sang tay trung úy. “Ngày mai mấy giờ cậu đưa Đại úy Rokesby về đây?”

Có thật không? Anh ta đang hỏi viên trung úy à? “Lúc nào đó vào buổi chiều,” Cecilia nói ngay, mặc dù cô không biết mình định lên kế hoạch đưa anh về lúc mấy giờ. Cô đợi Thiếu tá Wilkins quay lại với mình trước khi nói thêm, “Ngài Trung úy không biết chắc chắn về kế hoạch này.”

“Bà ấy nói hoàn toàn chính xác,” trung úy vui vẻ nói. “Nhiệm vụ của tôi là hộ tống Phu nhân Rokesby đến nơi ở mới. Ngày mai tôi sẽ trở lại Haarlem.”

Cecilia nở nụ cười nhạt nhẽo.

“Tất nhiên,” Quý ông kia một cách cộc cằn. “Hãy tha thứ cho tôi, Phu nhân Rokesby.”

“Xin đừng nghĩ về điều đó,” Cecilia nói. Nhiều như cô muốn đóng hộp đôi tai của quý ông này, cô biết rằng cô không đủ khả năng để tránh xa anh ta. Cô không chắc chắn về công việc chính xác của anh ta, nhưng dường như anh ta chịu trách nhiệm theo dõi những người lính hiện đang đóng quân ở gần đó.

“Bà và Đại úy Rokesby sẽ ở đây lúc năm giờ ba mươi chiều chứ?”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh ta. “Nếu ngài đến với tin tức về anh

traị của tôi, thì có, chúng tôi chắc chắn sẽ ở đây.”

“Rất tốt. Chào buổi tối, Quý bà.” Anh ta cúi gập chiếc cằm nhọn và sau đó nói với người hộ tống của cô, “Trung úy.”

Thiếu tá Wilkins trở lại bàn của mình, để lại Cecilia cùng với viên trung úy, người buông ra một tiếng ồ trước khi nói, “Tôi gần như quên mất. Chìa khóa của Phu nhân.”

“Cảm ơn anh,” Cecilia nói, lấy chiếc chìa khoá phòng từ anh ta. Cô lật nó lại trong tay.

“Phòng số mười hai,” viên trung úy nói.

“Vâng,” Cecilia nói, liếc xuống số “12” to tướng khắc vào tấm kim loại. “Tôi sẽ tự mình đi lên.”

Trung úy gật đầu biết ơn; anh ta còn trẻ và rõ ràng không thoải mái với ý tưởng hộ tống một người phụ nữ đến phòng ngủ của cô ta, thậm chí là một người đã kết hôn như cô.

Đã kết hôn. Chúa ơi. Làm thế nào cô có thể giải thoát bản thân khỏi cái mạng nhện dối trá này? Và có lẽ quan trọng hơn, khi nào? Nó sẽ là ngày mai. Cô có thể đã tự xưng là vợ của Edward, để cô có thể ở bên cạnh và chăm sóc anh khỏe mạnh, nhưng rõ ràng là rất đáng sợ, vợ của Đại úy Rokesby lại đi đồng đưa với Thiếu tá Wilkins mình là Tiểu thư Harcourt khiêm tốn.

Cecilia biết rằng mình đã nợ Edward để kết thúc trò hề này càng sớm càng tốt, nhưng số phận của anh trai cô đang bị treo lơ lửng.

Cuối cùng. Cô sẽ nói với anh sự thật. Chắc chắn.

Cô không thể làm điều đó vào ngày mai. Ngày mai cô vẫn phải là Phu nhân Rokesby. Và sau đó . . .

Cecilia thở dài khi cô nhét chìa khóa vào ổ khóa phòng và quay. Cô sợ mình sẽ phải là Phu nhân Rokesby cho đến khi tìm thấy anh trai mình.

“Hãy tha thứ cho tôi,” cô thì thầm.

Thế là đủ.

Edward có ý định đứng lên, mặc đồng phục và sẵn sàng khởi hành khi Cecilia đến bệnh viện vào ngày hôm sau. Thay vào đó, anh lại nằm trên giường, mặc chiếc áo sơ mi mà anh đã mặc thật sự - không -biết- từ -bao -lâu -rồi và ngủ rất ngon, dường như Cecilia nghĩ rằng anh đã rơi trở lại vào tình trạng hôn mê.

Anh nghe thấy tiếng gọi “Edward”, giọng cô thì thào bên rìa ý thức. “Edward?”

Anh làm bằm điều gì đó. Hoặc có thể anh cầu nhàu điều gì. Anh không chắc sự khác biệt là gì. Thái độ, có lẽ.

“Ờn Chúa,” cô thì thào, và anh cảm nhận được, thay vì nghe thấy, cô ngồi xuống ghé cạnh giường anh.

Có lẽ anh nên thức dậy.

Có lẽ anh sẽ mở mắt và cả thế giới sẽ được phục hồi lại với anh. Đó sẽ là tháng Sáu, và sẽ có ý nghĩa rằng đó là tháng Sáu. Anh đã kết hôn, và điều đó cũng có ý nghĩa, đặc biệt nếu anh nhớ cảm giác muốn hôn cô.

Bởi vì anh thực sự thích hôn cô. Đó là tất cả những gì anh nghĩ đêm hôm trước. Hoặc ít nhất là nghĩ nhiều nhất. Ít nhất là, một nửa. Anh đã thô lỗ như người đàn ông kể bên, đặc biệt khi bây giờ anh đã kết hôn với Cecilia Harcourt, nhưng anh cũng có khứu giác, và điều anh thực sự muốn làm lúc này là đi tắm.

Chúa cứu rồi, anh đang bốc mùi.

Anh nằm yên trong vài phút, tâm trí anh bình thản sau mí mắt khép hờ. Có một cái gì đó khá dễ chịu về sự phản xạ không di chuyển. Anh đã không phải làm bất cứ điều gì ngoài suy nghĩ. Anh không thể nhớ lại lần cuối cùng anh đã tận hưởng sự xa xỉ như vậy là khi nào.

Và vâng, anh nhận thức rõ rằng anh không thể nhớ lại bất cứ điều gì trong ba tháng qua. Anh vẫn còn khá chắc chắn rằng anh đã không trải qua chuyện gì bình yên qua những suy nghĩ của riêng mình, lắng nghe những âm thanh nghẹt thở của vợ bên cạnh anh. Anh đã nhớ lại những khoảnh khắc ngày hôm trước, những khoảnh khắc ngay trước khi anh mở mắt ra. Anh cũng nghe thấy tiếng cô ấy thở. Tuy nhiên, giờ đã khác, anh biết cô là ai. Nghe có vẻ giống nhau, nhưng nó khác.

Thật là kỳ lạ. Anh sẽ không bao giờ tin rằng một ngày nào đó anh sẽ bằng lòng nằm trên giường và lắng nghe một người phụ nữ thở. Mặc dù vậy, cô phát ra nhiều tiếng thở dài hơn anh muốn. Cô mệt mỏi. Có lẽ lo lắng. Có lẽ là cả hai.

Anh nên nói với cô rằng anh đã tỉnh. Thời gian trôi qua.

Nhưng sau đó anh nghe thấy tiếng cô thì thào, “Em phải làm gì

với anh đây?”

Thành thật mà nói, anh không thể cưỡng lại được. Anh mở mắt.
“Với anh ư?”

Cô thét lên, nhảy ra khỏi ghế, đó là một kỳ quan khi cô đã không chạm tới trần nhà.

Edward bắt đầu cười. Cười đến đau bụng, xương sườn quặn thắt và siết chặt lấy phổi anh, và ngay cả khi Cecilia lườm anh, tay cô đặt lên trái tim rõ ràng đang đập như ngựa đua, anh cứ cười và cười.

Và cũng giống như trước đây, anh biết rằng đây không phải là điều anh đã làm trong một thời gian dài.

“Anh thức dậy rồi,” vợ anh cáo buộc.

“Tôi chưa,” anh nói, “nhưng sau đó có người bắt đầu thì thầm tên tôi.”

“Đó là từ rất lâu rồi.”

Anh nhún vai, không tỏ ra ăn năn.

“Hôm nay anh trông có vẻ tốt hơn rồi,” cô ấy nói.

Anh nhướn mày.

“Bớt đi một tẹo . . . màu xám.”

Anh quyết định sẽ rất biết ơn nếu ai đó đưa cho anh một chiếc gương. “Tôi cần cạo râu,” anh nói, tay xoa xoa lên cằm. Không biết nó đã mọc dài ra bao nhiêu ngày rồi nhỉ? Ít nhất hai tuần. Có lẽ gần ba tuần. Anh cau mày.

“Có chuyện gì vậy?”

“Có ai biết tôi đã bắt tỉnh bao lâu không?”

Cô lắc đầu. “Em không nghĩ là như vậy. Không ai biết anh đã bắt tỉnh bao lâu trước khi anh được tìm thấy, nhưng em cho là không lâu lắm. Họ nói vết thương trên đầu anh còn tươi.”

Anh nhăn mặt. *Tươi* là loại từ người ta thích khi áp dụng cho dâu tây, không phải với hộp sọ.

“Vì vậy, có lẽ không quá tám ngày,” cô kết luận. “Sao vậy?”

“Râu của tôi,” anh nói. “Có lẽ đã hơn 1 tuần kể từ khi tôi cạo râu lần cuối.”

Cô nhìn anh chằm chằm một lúc. “Em không chắc điều đó có nghĩa là gì,” cuối cùng cô cũng nói.

“Tôi cũng vậy.” Anh thừa nhận. “Tuy nhiên, cũng đáng để lưu ý

về nó đấy.”

“Anh có một người hầu không?”

Anh nhìn cô.

“Đừng nhìn em theo cách đó. Em biết rất rõ rằng nhiều sĩ quan mang theo một người hầu.”

“Tôi không có.”

Một khoảnh khắc trôi qua, sau đó Cecilia nói, “Anh có phải rất đói rồi không. Em có một chút nước dùng cho anh, nhưng đó là tất cả.”

Edward đặt một tay lên bụng mình. Xương hông của anh chắc chắn nổi bật hơn so với khi còn nhỏ. “Tôi dường như đã giảm được vài cân rồi.”

“Anh đã ăn gì sau khi em rời đi ngày hôm qua?”

“Không nhiều. Tôi đã thấy đói, nhưng sau đó tôi bắt đầu cảm thấy buồn ói.”

Cô ấy gật đầu, liếc xuống tay trước khi nói, “Em không có cơ hội nói với anh ngày hôm qua, nhưng em đã tự mình viết thư cho gia đình anh.”

Gia đình của anh. Chúa ơi. Anh thậm chí còn không nghĩ về họ.

Mắt anh nhìn vào mắt cô.

“Họ đã được thông báo rằng anh đã mất tích,” cô giải thích. “Tướng Garth đã viết thư cho họ vài tháng trước.”

Edward đưa tay lên mặt, che mắt. Anh có thể tưởng tượng ra mẹ mình. Bà sẽ đau khổ khi tiếp nhận nó.

“Em đã viết rằng anh bị thương, nhưng em không đi sâu vào chi tiết,” cô nói. “Em nghĩ điều quan trọng nhất là họ biết anh đã được tìm thấy.”

“Đã được tìm thấy,” Edward lặp lại. Đây là một từ thích hợp. Anh đã không quay trở lại, anh cũng không trốn thoát. Thay vào đó, anh đã được tìm thấy gần vịnh Kip. Có ma quỷ mới biết làm thế nào mà anh đến được đó.

“Em đã đến New York khi nào?” Anh đột ngột hỏi. Tốt hơn là đặt câu hỏi về những gì anh không biết hơn là đau khổ về những gì anh không nhớ.

“Khoảng nửa tháng trước,” cô nói.

“Em tới để tìm tôi à?”

“Không,” cô thừa nhận. “Em không - Có nghĩa là như em đã nói, em sẽ không ngu ngốc khi băng qua một đại dương để tìm kiếm một người đàn ông bị mất tích.”

“Tuy nhiên, em vẫn ở đây.”

“Thomas bị thương,” cô nhắc nhở anh. “Anh ấy cần em.”

“Vì vậy, em đã đến đây vì anh trai của em,” anh nói.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt thẳng thắn, cởi mở, như thể cô đang tự hỏi liệu đây có phải là một cuộc thăm vấn không. “Em đã được chỉ dẫn rằng em có thể tìm thấy anh ấy trong bệnh viện.”

“Ngược lại, lại là anh à.”

Môi dưới của cô bị cắn giữa hai hàm răng. “Ồ, vâng. Em không nói về điều đó, em không biết anh đã mất tích.”

“Tướng Garth không viết thư cho em?”

Cô lắc đầu. “Em không nghĩ rằng ông ta đã biết được về cuộc hôn nhân này.”

“Vì thế . . . Đợi đã.” Anh nhắm nghiền mắt, rồi mở ra. Anh cảm thấy rất khó xử, nhưng có gì đó rất vô lý. Dòng thời gian dừng lại. “Chúng ta đã kết hôn ở đây à? Không, chúng ta không thể làm thế được. Không, nếu tôi bị mất tích.”

“Đây là một cuộc hôn nhân ủy nhiệm.” Mặt cô đỏ ửng, và cô trông gằn như xấu hổ khi thừa nhận điều đó.

“Em đã kết hôn với tôi qua ủy nhiệm ư?” Anh hỏi, chết lặng.

“Thomas đã muốn thế,” cô làm bầm.

“Điều đó có hợp pháp không?”

Đôi mắt cô mở to, và anh cảm thấy mình thật vô dụng. Người phụ nữ này đã chăm sóc anh trong ba ngày khi anh hôn mê, và ở đây anh đang ngụ ý rằng họ thậm chí có thể không kết hôn. Cô không xứng đáng với sự thiếu tôn trọng như vậy. “Hãy quên câu hỏi của tôi đi,” anh nói nhanh. “Chúng ta có thể sắp xếp tất cả những thứ đó sau.”

Cô gật đầu biết ơn, rồi ngáp.

“Hôm qua em có nghỉ ngơi không?”

Đôi môi cô cong lên với nụ cười nhỏ nhất và mệt mỏi nhất. “Em tin rằng đó là do tâm trạng của em.”

Anh trở lại về mặt gương gạo. “Từ những gì tôi hiểu, tôi đã

không làm gì ngoài việc nghỉ ngơi vài ngày qua.”

Cô nghiêng đầu, một sự im lặng.

“Em không trả lời câu hỏi của tôi,” anh đã nhắc nhở cô. “Em đã nghỉ ngơi chứ?”

“Chập chờn thôi. Em nghĩ rằng em đã không thấy an tâm. Đó là do lạ phòng.” Một lọn tóc rơi xuống từ mái tóc của cô, và cô cau mày trước khi nhét nó ra sau tai. “Em luôn cảm thấy khó ngủ vào đêm đầu tiên ở những môi trường mới.”

“Tôi đặt cược rằng em đã không ngủ ngon trong nhiều tuần qua.”

Cô mỉm cười. “Thật ra, em đã ngủ rất ngon trên tàu. Các chuyển động bập bênh của nó đã ru em ngủ.”

“Em làm tôi ghen tị đấy. Tôi đã dành phần lớn thời gian để vượt qua những cơn nôn mửa của mình.”

Cô cười nhăn nhở. “Em xin lỗi.”

“Thật biết ơn vì em đã không ở đó. Tôi dường như không muốn bị bắt quả tang lúc đó.” Anh đã cân nhắc điều này. “Dù sao, lúc đó, tôi cũng trông không kinh khủng như bây giờ.”

“Ồ, ồ..”

“Không tặc, không cạo râu. . .”

“Edward . . .”

“Hôi hám.” Anh dừng lại một chút. “Tôi nhận thấy em đã không phản đối tôi về điểm này.”

“Anh có một mùi riêng, à, *mùi hương*.”

“Và đừng quên rằng tôi đang thiếu một góc nhỏ trong tâm trí.”

Cô lập tức cứng người. “Anh không nên nói những điều như vậy.”

Giọng anh nhẹ nhưng đôi mắt anh nhìn thẳng vào cô khi anh nói, “Nếu tôi không thể tìm thấy lý do để giễu cợt điều này, tôi hẳn sẽ muốn khóc.”

Cô lặng đi.

“Nói theo nghĩa bóng,” anh nói, thương hại cô. “Em không cần lo lắng. Tôi sẽ không rơi nước mắt đâu.”

“Nếu anh có thể làm như vậy,” cô nói một cách chậm rãi, “Em sẽ không thấy lo lắng nhiều về anh. Em – Em có thể - “

“Chăm sóc cho tôi? Băng bó vết thương của tôi? Lau khô những

dòng nước mắt mặn chát của tôi?”

Đôi môi cô hé mở, nhưng anh không nghĩ cô bị sốc, chỉ là bối rối. “Em không nhận ra anh là một người sùng bái châm biếm như vậy đấy,” cô nói.

Anh nhún vai. “Tôi không chắc tôi là như vậy.”

Cô thẳng người lên một chút khi cô cân nhắc điều này, trán cô nhăn lại thành ba đường ở giữa trán. Cô không di chuyển trong vài giây và chỉ khi một chút không khí lướt qua môi cô, anh mới nhận ra cô đang nín thở. Nó phát ra cùng với một chút âm thanh của cô, gây ra một âm thanh trầm tư.

“Em dường như đang phân tích tôi,” anh nói.

Cô không phủ nhận điều đó. “Đây là một điều rất thú vị,” cô nói, “về những gì anh làm và không thể nhớ lại.”

“Tôi rất khó để xem nó như một sự theo đuổi học thuật,” anh nói không có sự bực bội nào, “nhưng bằng mọi cách, em nên làm như vậy. Bất kỳ đột phá nào cũng sẽ được đánh giá cao.”

Cô chuyển sang chỗ ngồi của mình. “Anh có nhớ được gì mới không?”

“Kể từ hôm qua à?”

Cô gật đầu.

“Không. Ít nhất thì tôi cũng không nghĩ vậy. Thật khó để nói khi tôi không nhớ những gì mà tôi không thể nhớ. Tôi thậm chí không chắc chắn hồi ức bắt đầu từ đâu nữa.”

“Em đã được cho biết anh đã rời đi Connecticut vào đầu tháng Ba.” Cô nghiêng đầu sang một bên, và mái tóc tinh nghịch đó lại rơi ra khỏi vị trí của nó. “Anh có nhớ điều đó không?”

Anh nghĩ về điều này một lát. “Không,” anh nói. “Tôi mơ hồ nhớ lại việc được lệnh đi đến đó, hay đúng hơn là tôi sẽ được lệnh sẽ phải đi đến nơi đó. . .” Anh dụi bàn tay lên một bên mắt. Điều đó có nghĩa là gì? Anh ngược nhìn Cecilia. “Mặc dù tôi không biết tại sao.”

“Cuối cùng, ký ức sẽ trở lại với anh,” cô nói. “Bác sĩ nói rằng khi đầu bị chấn động, não cần có thời gian để phục hồi.”

Anh cau mày.

“Trước khi anh tỉnh dậy,” cô giải thích.

“À”

Họ ngồi im lặng một lúc, và rồi, với một cử chỉ vụng về về phía

vết thương của anh, cô hỏi, “Có đau không?”

“Đau như quỷ.”

Cô đứng lên. “Em có thể lấy cho anh chút thuốc giảm đau.”

“Không,” anh nói nhanh. “Cảm ơn em. Tôi thà giữ một cái đầu tỉnh táo.” Sau đó, anh nhận ra một tuyên bố nực cười đó là, tất cả mọi thứ cần được xem xét. “Hay ít nhất cũng phải tỉnh táo để nhớ lại những sự kiện đã xảy ra trong ngày cuối cùng.”

Khóe môi cô nhếch lên.

“Đến đây,” anh nói. “Và cười lên.”

“Em thực sự không thể.” Nhưng cô đã cười. Chỉ một chút thôi.

Và âm thanh thật đáng yêu.

Rồi cô ngáp.

“Ngủ đi,” anh thúc giục.

“Oh, em không thể. Em chỉ vừa mới đến đây.”

“Tôi sẽ không nói chuyện nữa.”

Cô đưa mắt nhìn anh. “Anh sẽ nói chuyện với ai?”

“Một điểm công bằng, anh thừa nhận. “Nhưng vẫn vậy, rõ ràng là em cần ngủ.”

“Em có thể ngủ tối nay.” Cô ngọ nguậy một chút trên ghế, cố gắng lấy một chút thoải mái. “Em chỉ có thể nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.”

Anh cười khúc khích.

“Đừng có chế giễu,” cô cảnh báo.

“Em có thể làm gì? Em thậm chí còn không nhìn thấy tôi đến.”

Cô mở một mắt. “Em có phản xạ xuất sắc đấy.”

Edward cười khúc khích vì điều đó khi cô quay lại với biểu hiện nghỉ ngơi. Cô lại ngáp, lần này thậm chí không cố gắng che đậy nó.

Đó có phải nghĩa là kết hôn không? Người ta có thể ngáp thoải mái? Nếu vậy, Edward cho rằng cần điều tra thêm về nó.

Anh nhìn cô khi “cô đang để mắt nghỉ ngơi.” Cô ấy thật đáng yêu. Thomas đã nói em gái của anh ấy rất xinh đẹp, nhưng có vẻ, anh em họ rất hợp nhau. Anh nhìn thấy những gì Edward cho rằng anh đã nhìn thấy ở chính em gái Mary của mình: một khuôn mặt đẹp với tất cả các đường nét ở đúng vị trí. Ví dụ, Thomas sẽ không bao giờ nhận thấy rằng lông mi của Cecilia tối hơn một chút so với tóc của cô, hoặc khi nhắm mắt lại, chúng tạo thành hai vòng cung mỏng

manh, gần giống như một vàng trắng khuyết.

Đôi môi cô đầy đặn, mặc dù không phải theo cách mà các nhà thơ như một nụ hồng hoang dã. Khi cô ngủ, chúng không chạm vào nhau, và anh có thể tưởng tượng được tiếng thì thầm của hơi thở giữa hai làn môi.

“Anh có nghĩ rằng anh có thể chuyển đến Nhà trọ Đầu Quỷ trong chiều nay không?” cô hỏi.

“Tôi nghĩ rằng em đang ngủ.”

“Em đã nói với anh, em chỉ cần để đôi mắt của em nghỉ ngơi một chút.”

Cô không nói dối. Cô đã không nâng mi mắt lên khi nói.

“Tôi nên làm thế,” anh nói. “Bác sĩ muốn gặp tôi một lần nữa trước khi tôi đi. Tôi tin phòng có thể chấp nhận được phải không?”

Cô gật đầu, mắt vẫn nhắm nghiền. “Anh có thể thấy nó hơi nhỏ.”

“Còn em thì không à?”

“Em không đòi hỏi phải có chỗ ở rộng.”

“Tôi cũng không.”

Cô mở mắt ra. “Em xin lỗi. Em không có ý ám chỉ rằng anh đã đòi hỏi.”

“Tôi đã trải qua nhiều đêm ngủ lều. Một căn phòng với một chiếc giường sẽ là điều xa xỉ. Chà, ngoại trừ điều này, tôi cho rằng,” anh nói, nhìn về khu vực bệnh viện tạm thời. Các ghế dài của nhà thờ đã được di chuyển vào các bức tường, và những người đàn ông đang nằm trên những cái võng hoặc giường đủ màu sắc. Một số nằm ngay trên sàn nhà.

“Thật đáng buồn,” cô nói khẽ.

Anh gật đầu. Anh nên biết ơn. Anh vẫn còn đầy đủ chân tay và cơ thể. Yếu, có lẽ, nhưng anh sẽ lành. Một số người đàn ông khác trong phòng không được may mắn như vậy.

Nhưng anh vẫn muốn ra ngoài.

“Tôi thấy đói,” anh bất ngờ tuyên bố.

Cô ngước lên, và anh thấy khá thích cái nhìn hoảng hốt trong đôi mắt kính ngọc của cô.

“Nếu bác sĩ muốn gặp tôi, ông ta có thể - “ Edward háng giọng.

“Ông ta có thể tìm tôi ở Nhà trọ Đầu Quỷ.”

“Anh có chắc không? Em không muốn – “.

Anh ngắt lời cô bằng cách chỉ về phía một đồng vải đồ tươi và tan nát trên một chiếc ghế dài gần đó. “Tôi nghĩ rằng, đồng phục của tôi ở đó. Em có thể vui lòng lấy nó cho tôi không?”

“Nhưng, bác sĩ – “

“Hoặc tôi sẽ tự làm điều đó và tôi cảnh báo em, tôi đang cời trần dưới chiếc chăn này đây.”

Má cô đỏ rực, không quá đỏ như màu chiếc áo khoác của anh, nhưng cũng gần như thế và đột nhiên một câu hỏi đột nhiên nảy ra trong đầu anh:

Một cuộc hôn nhân ủy nhiệm.

Anh: Đã ở Connecticut trong vài tháng trước.

Cô: Mới ở New York hai tuần.

Thảo nào anh không nhận ra mặt cô. Anh chưa bao giờ gặp cô ấy trước đây.

Cuộc hôn nhân của họ?

Nó chưa bao giờ được hoàn thành.

CHƯƠNG 4

Đại úy Rokesby không phải là không chịu nổi. Thực tế, anh ấy là một người khá tốt. Anh nghĩ em sẽ rất thích anh ấy. Anh ấy đến từ Kent và đã hứa hôn với người hàng xóm của mình.

Anh đã cho anh ta xem bức chân dung nhỏ của em. Anh ta nói em rất xinh.

- từ Thomas Harcourt gửi em gái của anh.

Edward khăng khăng đòi tự mặc quần áo, vì vậy, Cecilia đã dành thời gian này để ra ngoài tìm cho họ thứ gì đó để ăn. Cô đã

dành phần lớn thời gian của một tuần trong khu phố này và biết mọi cửa hàng và cửa hiệu trên phố. Lựa chọn kinh tế nhất - và thông thường sự lựa chọn của cô - là những chiếc bánh nướng từ xe đẩy của ông Mather. Chúng rất ngon, mặc dù cô nghi ngờ chúng có giá rẻ vì chúng được làm bằng không quá ba quả phúc bồn tử mỗi chiếc.

Ông Lowell, ở xa hơn một chút trên phố, bán những chiếc bánh Chelsea đúng nghĩa, với bột nhào xoắn ốc và gia vị quế. Cecilia chưa bao giờ đếm số phúc bồn tử của những chiếc bánh đó; Cô mới chỉ ăn một chiếc, mua bánh cũ đã làm trước đó một ngày, và cô đã nuốt nó quá nhanh để cảm nhận được bất cứ mùi vị gì khác ngoài tiếng rên rỉ hài lòng với men đường ngọt ngào khi nó tan ra trên đầu lưỡi của cô.

Nhưng quanh qua góc đường là nơi người ta tìm thấy cửa hàng của ông Rooijackers, thợ làm bánh người Hà Lan. Cecilia đã đi qua đó một lần; tất cả những gì có thể thấy là (a) cô không đủ khả năng để mua bánh của ông ấy và (b) nếu có thể, thì cô sẽ béo ú như một ngôi nhà ngay lập tức.

Tuy nhiên, nếu có một lần để hoang phí, thì chắc chắn là hôm nay, với Edward đã tỉnh lại và có sức khỏe tốt. Cecilia có hai đồng xu trong túi, đủ cho một bữa tiệc tuyệt vời và cô không còn phải lo lắng về việc trả tiền cho phòng trọ của mình. Cô nghĩ rằng cô nên tiết kiệm những đồng xu của mình – chỉ Chúa mới biết nơi cô sẽ tìm lại chính mình trong những tuần sắp tới – nhưng cô không thể keo kiệt được. Không phải hôm nay.

Cô mở cửa, mỉm cười với tiếng chuông leng keng bên trên, rồi thở dài thích thú với mùi của thiên đàng đang bay về phía cô từ gian bếp ở phía sau.

“Tôi có thể giúp gì cho cô không?” Một người phụ nữ tóc màu củ gừng đứng sau quầy hỏi. Cô ta có lẽ lớn hơn Cecilia vài tuổi và nói với giọng rất nhẹ, một người mà Cecilia sẽ không biết là người vùng nào nếu như cô không biết rõ người chủ đến từ Hà Lan.

“Vâng, cảm ơn cô, tôi muốn mua một ổ bánh mì tròn,” Cecilia nói, chỉ về phía một hàng ba ổ bánh mì bụ bẫm và xinh xắn trên kệ, với lớp vỏ vàng lốm đốm trông khác với bất cứ thứ gì cô đã nhìn thấy ở nhà. “Có phải tất cả chúng đều có cùng một giá không?”

Người phụ nữ nghiêng đầu sang một bên. “Chúng có cùng một giá, nhưng bây giờ cô nhắc đến chúng, thì chiếc bên phải trông hơi nhỏ hơn một chút. Cô có thể có nó với giá rẻ hơn nửa xu.”

Cecilia đã tính toán nơi cô có thể đi mua bơ hoặc pho mát để ăn cùng với bánh mì, nhưng sau đó cô hỏi, “Mùi gì mà ngon vậy?”

Người đàn bà cười rạng rỡ. “Speculaas. Mới ra lò. Cô đã bao giờ ăn thử chưa?”

Cecilia lắc đầu. Cô đói quá. Cô cuối cùng đã có một bữa ăn thích hợp vào đêm hôm trước, nhưng dường như nó chỉ nhắc nhở bụng cô rằng cô đã đói xủ tộ với nó như thế nào. Và trong khi miếng bít tết và bánh thận ở Nhà trọ Đầu quý đã rất ngon, thì Cecilia lại chảy nước miếng khi nghĩ về thứ gì đó ngọt ngào.

“Tôi đã làm vỡ một cái khi lấy chúng ra khỏi khay,” người phụ nữ nói. “Cô có thể có nó miễn phí.”

“Ồ, không, tôi không thể - ”

Người phụ nữ phẩy tay. “Cô chưa bao giờ ném nó. Nên tôi sẽ không tính tiền vì cô ném thử nó đâu.”

“Thật ra, cô có thể,” Cecilia nói với một nụ cười, “nhưng tôi sẽ không tranh luận với cô nữa.”

“Trước đây, tôi đã gặp cô trong cửa hàng.” Người phụ nữ nói qua vai khi cô ấy bước vào bếp.

“Tôi đã đến đây một lần,” Cecilia nói, không nhắc đến việc cô chưa từng mua hàng. “Tuần trước. Có một quý ông lớn tuổi ở đây.”

“Cha tôi,” người phụ nữ xác nhận.

“Cô là Tiểu thư Rooey, - ehrrm, - Roojak,” Chúa trên cao, người ta đã phát âm nó thế nào nhỉ?

“Rooijakkers,” người phụ nữ nói với nụ cười toe toét khi quay lại qua ô cửa. “Tuy nhiên, thực ra tôi là bà Leverett.”

“Ờn Chúa,” Cecilia nói với nụ cười nhẹ nhõm. “Tôi chỉ biết tên của cô, nhưng tôi không nghĩ rằng tôi có thể đánh vắn nó.”

“Tôi thường nói với chồng tôi rằng đó là lý do tại sao tôi kết hôn với anh ấy,” bà Leverett nói đùa.

Cecilia cười cho đến khi cô nhận ra rằng mình cũng đang sở hữu một người chồng với cái tên của anh. Tuy nhiên, trong trường hợp của cô, đó là để Thiếu tá Wilkins thực hiện công việc chết tiệt của mình.

“Tiếng Hà Lan không phải là một ngôn ngữ dễ học,” bà Laverett nói đùa. “Nhưng nếu cô có kế hoạch ở New York một thời gian, cô có thể thấy đáng để học một vài cụm từ.”

“Tôi không biết mình sẽ ở đây bao lâu,” cô nói thật lòng. Hy vọng không quá lâu. Cô chỉ muốn tìm anh trai mình.

Và chắc chắn rằng Edward đã lấy lại được sức khỏe của anh. Cô không thể rời đi cho đến khi cô yên tâm về tình trạng sức khỏe của anh.

“Tiếng Anh của bà rất tuyệt vời,” cô nói với người làm bánh.

“Tôi đã sinh ra ở đây. Bố mẹ tôi cũng vậy, nhưng chúng tôi nói tiếng Hà Lan trong nhà. Đây” cô ta đưa ra hai miếng bánh quy phẳng, màu nâu caramel – “Hãy nếm thử chúng.”

Cecilia cảm ơn cô ấy lần nữa, ghép các mảnh lại với nhau thành hình thuẫn ban đầu của chúng trước khi nhấc cái nhỏ hơn lên miệng và ngậm lấy một miếng. “Ôi Chúa ơi! Thật tuyệt vời.”

“Cô có thích nó không?”

“Làm sao tôi có thể không thích cơ chứ?” Nó có vị thảo quả, đinh hương và đường hơi cháy. Nó hoàn toàn xa lạ và bằng cách nào đó nó khiến cô nhớ nhà. Có lẽ đó chỉ là hành động chia sẻ miếng bánh quy qua cuộc trò chuyện. Cecilia đã quá bận rộn để nhận ra rằng cô cũng đã cô đơn đến thế nào.

“Một số sĩ quan cho rằng chúng quá mỏng và dễ vỡ,” bà Leverett nói.

“Họ điên rồi,” Cecilia trả lời qua cái miệng đầy bánh của cô. “Mặc dù tôi phải nói rằng, những thứ này sẽ rất tuyệt khi dùng với trà.”

“Không dễ gì để có được điều đó, tôi sợ như vậy.”

“Không,” Cecilia tiếc nuối nói. Cô đã mang theo một ít trà, nhưng cô đã không đóng gói đủ, và cô đã vượt hai phần ba quãng đường trên Đại Tây Dương. Vào tuần cuối cùng, cô đã sử dụng lại những lá trà của mình và cắt khẩu phần của mình làm đôi cho mỗi ấm trà.

“Tôi không nên phàn nàn,” Bà Laverett nói. “Chúng tôi vẫn có thể có được đường, và điều đó quan trọng hơn nhiều đối với một tiệm bánh.”

Cecilia gật đầu, nhám nháp nửa miếng bánh quy còn lại. Cô cần phải làm cho cái cảm giác này tồn tại lâu hơn một chút.

“Các sĩ quan có trà,” bà Leverett tiếp tục. “Không phải là nhiều, nhưng nhiều hơn bất cứ ai khác.”

Edward là một sĩ quan. Cecilia không muốn tận dụng sự giàu có của anh, nhưng nếu anh có thể kiếm một ít trà. . .

Cô nghĩ mình có thể dâng một phần rất nhỏ trong tâm hồn để có một tách trà ngon.

“Cô chưa nói tên của mình,” bà Leverett nói.

“Ồ, tôi xin lỗi. Hôm nay tôi khá bối rối. Tôi là cô Har - Tôi xin lỗi. Bà Rokesby.”

Người phụ nữ kia mỉm cười hiểu ý. “Chắc cô mới cưới?”

“Đúng vậy.” *Đúng* thế nào, thì Cecilia không thể giải thích. “Chồng tôi” Cecilia cố gắng không nói lắp. “Là một Đại úy.”

“Tôi đã nghi ngờ rất nhiều,” bà Leverett nhận xét. “Không có lý do nào khác cô phải ở đây trong thị trấn New York này giữa cuộc chiến.”

“Điều này thật lạ,” Cecilia trầm ngâm. “Tôi không cảm thấy giống như một cuộc chiến. Nếu tôi không nhìn thấy những người lính bị thương. . .” Cô dừng lại, cân nhắc lại lời nói của mình. Cô có thể không phải là nhân chứng của cuộc chiến thực sự đồn tiền tuyến của Anh này, nhưng dấu hiệu của chiến tranh và thiếu thốn ở khắp mọi nơi. Bến cảng chứa đầy những con tàu nhà tù và thực sự, khi con tàu của Cecilia cập bến, cô đã được cảnh báo ở lại khoang dưới khi họ đi qua những con tàu này.

Mùi, cô nghe nói, quá sức chịu đựng.

“Tôi xin lỗi,” cô đã nói với người phụ nữ. “Tôi đã nói một cách nhẫn tâm nhất. Hẳn sẽ có nhiều xung đột hơn khi đây là một chiến trường.”

Bà Leverett mỉm cười, nhưng đó là một nụ cười buồn. Mệt mỏi. “Không cần phải xin lỗi. Nơi này đã tương đối yên tĩnh trong hai năm gần đây. Cầu Chúa giữ cho nó tiếp tục như vậy.”

“Thật vậy,” Cecilia lẩm bẩm. Cô liếc ra ngoài cửa sổ - vì sao, cô không chắc chắn. “Tôi cho rằng tôi phải đi. Nhưng trước tiên, làm ơn gói giúp nửa tá bánh speculaas.” Cô cau mày, làm một con tính nhỏ trong đầu. Cô có đủ tiền trong túi. “Không, gói cho tôi một tá.”

“Đủ một tá ư?” Một bà Leverett cười toe toét. “Tôi hy vọng cô tìm được trà.”

“Tôi cũng hy vọng như vậy. Tôi đang ăn mừng. Chồng tôi sẽ ra viện hôm nay.”

“Ồ, tôi xin lỗi. Tôi đã không nhận ra. Nhưng tôi cho rằng điều này có nghĩa là ông nhà đã hồi phục.”

“Hầu như thế.” Cecilia nghĩ đến Edward, vẫn gầy gò và xanh xao. Cô thậm chí còn chưa thấy anh ra khỏi giường. “Anh ấy vẫn cần thời gian nghỉ ngơi và lấy lại sức.”

“Ông nhà thật may mắn khi có vợ ở bên.”

Cecilia gạt đầu, nhưng cổ họng cô cảm thấy căng cứng. Cô ước mình có thể nói rằng đó là vì cái bánh speculaas đã làm cô khát nước, nhưng cô khá chắc chắn đó là lương tâm của chính mình.

“Cô biết đấy,” bà Leverett nói, “có rất nhiều điều thú vị ở New York, ngay cả khi chiến tranh đang đến rất gần. Tầng lớp trên vẫn tổ chức tiệc. Tôi không tham dự, tất nhiên, nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn thấy những người phụ nữ mặc đồ lễ hội.”

“Thật sao?”

“À đúng rồi. Và tôi tin rằng sẽ có buổi biểu diễn Macbeth vào tuần tới tại Nhà hát John Street.”

“Cô đang nói đùa chăng.”

Bà Leverett giơ tay. “Tôi xin thề với Chúa trời.”

Cecilia không thể nhịn được cười. “Có lẽ tôi sẽ cố gắng tham dự. Đã lâu tôi không đến nhà hát.”

“Tôi không thể bảo đảm chất lượng của vở diễn,” Bà Leverett nói. “Tôi tin rằng hầu hết các vai diễn đều do các sĩ quan Anh đảm nhiệm.”

Cecilia cố gắng tưởng tượng Đại tá Stubbs hoặc Thiếu tá Wilkins đi lại trên sân khấu. Đó chẳng phải là một hình ảnh đẹp.

“Em gái của tôi đã đi xem khi họ diễn vở Othello,” bà Leverett tiếp tục. “Cô ấy kể phong cảnh được vẽ rất đẹp.”

Nếu đó không phải là lời khen ngợi mờ nhạt đến chết tiệt, thì Cecilia cũng không biết gọi nó là gì. Nhưng những người ăn xin không thể là người lựa chọn, và thực sự, cô đã không thường xuyên xem các vở kịch của Shakespeare ở Derbyshire. Có lẽ cô sẽ cố gắng đi xem.

Nếu Edward cũng quan tâm đến nó.

Nếu họ vẫn “kết hôn với nhau.”

Cecilia thờ dài.
“Cô vừa nói gì à?”

Cecilia lắc đầu, nhưng đó chắc hẳn là một câu hỏi tu từ bởi vì bà Leverett đã bọc các miếng bánh Speculass trong một cái khăn. “Tôi e rằng chúng tôi không có giấy,” người bán bánh nói với vẻ mặt xin lỗi. “Giống như trà, nó luôn thiếu thốn.”

“Điều đó có nghĩa là tôi sẽ phải quay lại để trả lại cô chiếc khăn,” Cecilia nói. Và khi đó cô nhận ra mình đã hạnh phúc đến mức nào, cô chỉ nghĩ đến việc chia sẻ lời chào với một người phụ nữ bằng tuổi mình, cô nói, “Tôi tên là Cecilia.”

“Beatrix,” người phụ nữ kia nói.

“Tôi rất vui mừng được làm quen với cô.” Cecilia nói. “Và cảm ơn cô vì đã - không, chờ đã. Tiếng Hà Lan *cảm ơn* nói thế nào?”

Beatrix cười tươi. “*Dank u*”.

Cecilia chớp mắt ngạc nhiên. “Có thật không? Chính là thế à?”

“Cô đã chọn một từ dễ dàng,” Beatrix nói với một cái nhún vai. “Nếu cô muốn học, xin vui lòng. . .”

“Xin đừng nói với tôi,” Cecilia nói, biết rằng cô sẽ muốn.

“*Alstublieft*,” Beatrix nói với nụ cười toe toét. “Và đừng nói nó giống tiếng hát hơi nhé.”

Cecilia mỉm cười. “Tôi vẫn nói *dank u*. Ít nhất là lúc này.”

“Về đi,” Beatrix nói. “Hãy quay trở lại với chồng của cô.”

Một lần nữa. Cecilia mỉm cười chia tay, nhưng bỗng cảm thấy trống rỗng. Beatrix Leverett sẽ nghĩ gì nếu cô ấy biết Cecilia chẳng là gì ngoài một kẻ lừa đảo?

Cô ra khỏi cửa hàng trước khi nước mắt trào ra khỏi mắt cô.

“Em hy vọng anh sẽ có một chiếc răng ngọt ngào, bởi vì em đã mua - Ồ.”

Edward nhìn lên. Vợ anh đã trở về với một gói vải nhỏ và một nụ cười quyết đoán.

Không đủ quyết đoán. Nó chao đảo và tắt ngấm khi cô thấy anh ngồi ở cuối giường với đôi vai gục xuống.

“Anh có ổn không?”, cô hỏi.

Không hẳn vậy. Anh đã tự mặc quần áo, nhưng đó chỉ là vì cô đã

đặt đồng phục của anh lên giường trước khi cô rời đi. Thành thật mà nói, anh đã không biết liệu anh có thể tự mình đi qua phòng không. Anh biết mình yếu đuối, nhưng anh đã không nhận ra là mình đã yếu như thế nào cho đến khi anh vung chân xuống một bên giường và cố gắng đứng dậy.

Anh thật thảm hại.

“Tôi ổn,” anh lầm bầm.

“Tất nhiên,” cô lầm bầm một cách thiếu thuyết phục. “Em . . . à . . . Anh có quan tâm đến một chiếc bánh quy không?”

Anh nhìn đôi bàn tay thon thả của cô khi cô mở cái gói vải ra.

“Speculaas,” anh nói, nhận ra chúng ngay lập tức.

“Anh đã ăn chúng trước đây rồi à? Ồ, tất nhiên là anh ăn rồi. Em quên mất là anh đã ở đây nhiều năm rồi.”

“Không phải nhiều năm,” anh nói, lấy một trong những chiếc bánh quy mỏng. “Tôi đã ở Massachusetts được gần một năm. Sau đó, là Rhode Island.” Anh cắn một miếng. Chúa ơi, chúng thật ngon. Anh nhìn lên. “Và rõ ràng là ở Connecticut nữa, không phải là tôi đã nhớ ra nó.”

Cecilia ngồi ở cuối giường. Như đậu trên một cái sào. Cô có vẻ ngoài của một người không muốn quá thoải mái. “Người Hà Lan đã định cư ở khắp các thuộc địa ạ?”

“Ngay tại đây.” Anh đã ăn xong chiếc bánh quy và với lấy cái khác. “Đây không phải New Amsterdam trong hơn một thế kỷ, nhưng hầu hết người Hà Lan đã ở lại khi hòn đảo thay đổi quyền sở hữu.” Anh nhăn mặt. Thật ra, anh không biết liệu hầu hết bọn họ đã ở lại hay không, nhưng đi dạo quanh thị trấn, cảm giác như họ có mặt ở khắp nơi. Ảnh hưởng của Hà Lan trên khắp hòn đảo, từ mặt tiền ngoằn ngoèo khác biệt trên các tòa nhà đến bánh quy speculaas và bánh mì giòn tại tiệm bánh.

“Em đã học được cách nói *cảm ơn*,” cô nói.

Anh cảm thấy mình mỉm cười. “Em thật có tham vọng đấy.”

Cô đưa mắt nhìn anh. “Em cượng là anh biết cụm từ đó.”

Anh lấy một cái bánh quy khác. “*Dank u*.”

“Anh thật đáng khen,” cô nói với một cái nháy mắt nhẹ, “nhưng có lẽ anh nên ăn chậm lại. Em không nghĩ rằng đó là một ý tưởng tốt để ăn quá nhiều trong một lúc đâu.”

“Có lẽ là không,” anh đồng ý, nhưng dù sao thì anh vẫn cứ ăn.

Cô kiên nhẫn chờ đợi trong khi anh ăn hết, sau đó cô lại kiên nhẫn chờ đợi trong khi anh ngồi trên mép giường, cố gắng lấy lại sức mạnh của anh.

Cô là một người phụ nữ kiên nhẫn, là vợ anh. Cô đã phải ngồi ba ngày bên giường bệnh nhằm chần của anh. Không có nhiều việc để làm với một người chồng vô thức.

Anh nghĩ về hành trình xuyên Đại Tây Dương của cô. Để có được tin tức của anh trai cô và sau đó quyết định giúp đỡ anh, tất cả sẽ mất nhiều tháng. . .

Điều đó cũng mang dấu ấn của một con người kiên nhẫn.

Anh tự hỏi liệu có khi nào cô muốn hét lên trong thất vọng hay không.

Cô sẽ phải kiên nhẫn lâu hơn một chút, anh nghĩ một cách nghiệt ngã. Hai chân anh như thạch. Anh hầu như không thể đi được. Chết tiệt, thậm chí chỉ đứng là một việc vất, và như để làm cho cuộc hôn nhân của họ hợp pháp theo mọi cách. . .

Điều đó sẽ phải chờ đợi.

Thêm là sự thương hại.

Mặc dù điều đó đã xảy ra với anh rằng họ vẫn có thể thoát khỏi liên minh này nếu họ chọn như vậy. Hủy bỏ trách nhiệm không hoàn thành là một thủ thuật pháp lý phức tạp, nhưng đó là một cuộc hôn nhân ủy nhiệm. Nếu anh không muốn kết hôn, anh khá chắc chắn rằng anh không cần phải làm thế.

“Edward?”

Giọng cô mơn man ở rìa tâm trí anh, nhưng anh quá đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình để đáp lại. Có phải anh muốn được cưới cô không? Nếu không, anh cũng không thể đi cùng cô đến Nhà trọ Đầu Quý. Anh có thể không đủ sức để đưa cô lên giường đúng cách, nhưng nếu họ ở chung một phòng, thậm chí chỉ trong một đêm, cô ấy sẽ bị tổn hại triệt để.

“Edward?”

Anh quay lại, chậm chạp, buộc mình phải tập trung. Cô lo lắng nhìn anh, nhưng ngay cả điều đó cũng không thể che mờ sự rõ ràng sự kinh ngạc trong đôi mắt cô.

Cô đặt tay lên anh. “Anh có chắc chắn mình đủ khỏe để rời đi hôm nay không? Có cần em tìm bác sĩ không?”

Anh tìm kiếm khuôn mặt cô. “Em có muốn kết hôn với tôi không?”

“Gì cơ?” Có cái gì đó cảnh giác lướt qua khuôn mặt cô. “Em không hiểu.”

“Em không nên kết hôn với tôi,” anh nói thận trọng. “Chúng ta vẫn chưa hoàn thành cuộc hôn nhân này.”

Đôi môi cô hé mở, và thật kỳ lạ, anh có thể thấy cô nín thở. “Em nghĩ anh đã không nhớ,” cô thì thầm.

“Tôi không phải nhớ lại gì cả. Nó là một logic đơn giản. Tôi đã ở Connecticut khi em đến. Chúng ta chưa bao giờ ở trong phòng cùng nhau trước khi em đến bệnh viện.”

Cô nuốt nước bọt, và đôi mắt anh rơi xuống cổ họng cô, đến vòng cung mỏng manh của nó, đến mạch đập dưới da cô.

Chúa ơi, anh muốn hôn cô.

“Em muốn gì, Cecilia?”

Nói rằng em muốn tôi.

Ý nghĩ bùng nổ trong não anh. Anh không muốn cô rời xa anh. Anh chỉ có thể tự mình đứng lên. Nó sẽ mất vài tuần trước khi anh lấy lại được một nửa sức mạnh của mình. Anh cần cô.

Và anh muốn cô.

Nhưng trên hết, anh muốn cô muốn anh.

Cecilia không nói trong vài giây. Tay cô rời khỏi anh, và hai tay cô ôm lấy cơ thể mình. Cô ấy dường như đang nhìn vào một người lính ở phía bên kia của nhà thờ khi cô hỏi, “Anh có đề nghị giải thoát cho em không?”

“Nếu đó là điều em muốn.”

Dần dần, mắt cô chạm mắt anh. “Anh muốn thế nào?”

“Đó không phải là câu hỏi.”

“Em nghĩ rằng đó là một câu hỏi.”

“Tôi là một quý ông lịch sự,” anh nói cứng nhắc. “Tôi sẽ cúi đầu trước mong muốn của em trong vấn đề này.”

“Em. ...” Cô cắn môi dưới giữa hai hàm răng. “Em. . . không muốn anh cảm thấy bị mắc kẹt.”

“Tôi không cảm thấy bị mắc kẹt.”

“Anh không à?”

Anh nhún vai. “Cuối cùng, tôi cũng phải kết hôn.”

Nếu cô ấy thấy điều này thật không lãng mạn, nó cũng không hiển thị trên khuôn mặt của cô ấy.

“Tôi rõ ràng đã đồng ý với cuộc hôn nhân này,” anh nói. Anh quý Thomas Harcourt như một người anh em, nhưng Edward không thể tưởng tượng được điều gì có thể khiến anh đồng ý với một cuộc hôn nhân mà anh không muốn. Nếu anh đã kết hôn với Cecilia, nghĩa là anh đã rất muốn được như vậy.

Anh nhìn kỹ cô.

Ánh mắt cô trượt xuống sàn.

Cô ấy đang đánh giá các lựa chọn của mình sao? Cố gắng để quyết định xem liệu cô ấy có thực sự muốn trở thành vợ của một người đàn ông có bộ não không hoàn hảo hay không à? Anh có thể vẫn như vậy cho đến hết đời. Tất cả họ đều biết tổn thương đã đi sâu hơn vào bộ nhớ của anh. Điều gì sẽ xảy ra nếu một ngày nào đó anh thức dậy và không thể nói được nữa? Hay không thể đi lại đúng cách? Cô có thể thấy mình bị buộc phải chăm sóc anh như chăm sóc một đứa trẻ.

Điều đó có thể xảy ra. Không có cách nào để biết trước.

“Em muốn gì, Cecilia?” Anh hỏi, nhận ra rằng một sự thiếu kiên nhẫn đã đi vào giọng nói của anh.

“Em ...” Cô nuốt nước bọt, và khi cô nói lại, giọng cô chắc chắn hơn một chút. “Em nghĩ chúng ta nên đến Nhà trọ Đầu Quỷ đã. Đây không phải là một cuộc trò chuyện em muốn có ở đây.”

“Sẽ không có gì thay đổi trong nửa giờ tới.”

“Tuy nhiên, anh có thể có một bữa ăn không làm từ bột và đường. Và một bồn tắm. Và một chiếc dao cạo râu.” Cô đứng dậy, nhưng không nhanh đến nỗi để anh bỏ qua đôi má ửng hồng của cô. “Em sẽ để anh riêng tư cho thứ sau.”

“Em thật hào phóng.”

Cô không bình luận về giọng điệu khô khan của anh. Thay vào đó, cô với lấy chiếc áo khoác của anh, nó rủ xuống như một nhát chém đỡ tươi trên chân giường anh. Cô đưa nó ra. “Chúng ta có một cuộc gặp gỡ chiều nay. Với Thiếu tá Wilkins.”

“Tại sao?”

“Anh ta mang đến tin tức về Thomas. Hoặc ít nhất em hy vọng anh ta sẽ làm thế. Em gặp anh ta ở nhà trọ tối qua. Anh ấy nói sẽ hỏi thăm giúp.”

“Anh ta chưa làm như vậy sao?”

Cô trông hơi khó chịu khi nói, “Em đã nghe lời khuyên của anh và thông báo cho anh ta về cuộc hôn nhân của chúng ta.”

À. Bây giờ sự việc đã trở nên rõ ràng. Cô cũng cần anh. Edward gượng cười với hàm răng nghiến chặt. Đó không phải là lần đầu tiên một người phụ nữ nhận thấy tên anh là điều hấp dẫn nhất về anh. Ít nhất người phụ nữ này có động cơ không ích kỷ.

Cô đưa áo khoác ra cho anh. Với một chút nỗ lực, anh đứng dậy và cho phép cô giúp anh mặc nó.

“Anh sẽ cảm thấy nóng đấy,” cô cảnh báo anh.

“Theo em nói, bây giờ là tháng Sáu.”

“Không giống như tháng Sáu ở Derbyshire,” cô lầm bầm.

Anh cho phép mình mỉm cười với điều đó. Không khí mùa hè ở các thuộc địa đặc biệt khó chịu. Thay vì bầu trời sương mù, thì không khí bị đốt nóng lên bằng nhiệt độ của một cơ thể.

Anh nhìn về phía cửa, hít một hơi. “Tôi. . . Tôi sẽ cần giúp đỡ.”

“Tất cả chúng ta đều cần sự giúp đỡ,” cô nói khẽ. Cô nắm lấy cánh tay anh, rồi từ từ, không nói một lời, họ tìm lối ra ngoài đường, nơi một chiếc xe ngựa đang chờ để đưa họ đi một quãng ngắn đến Nhà trọ Đầu Quỷ.

CHƯƠNG 5

Anh cho anh ta xem tám chân dung nhỏ của em? Thật xấu hổ kinh khủng. Thomas, anh đang nghĩ gì vậy? Tất nhiên, anh ta phải khen em xinh. Anh ta khó có thể làm khác được. Vì anh là anh trai của em. Anh ta không thể nhận xét rằng cái mũi của em to khủng khiếp được.

- Từ Cecilia Harcourt gửi cho anh trai Thomas.

Một giờ sau, Cecilia ngồi trong phòng lớn của Nhà trọ Đầu Quý, kết thúc một cách có phương pháp bữa trưa của mình trong khi Edward đọc một bản sao mới nhất của Công báo Hoàng Gia. Cô cũng đã bắt đầu bữa ăn của mình với một tờ báo trên tay, nhưng cô đã rất giật mình khi đọc được đoạn quảng cáo về việc bán một người đàn ông da đen, một đầu bếp giỏi và không phải là một người hay say sưa, và cô đã đặt nó xuống và thay vào đó cô nhìn vào đĩa thịt lợn và khoai tây của mình.

Edward, thì khác, anh đọc bản tin từ đầu tới cuối, và sau đó, sau khi yêu cầu chủ nhà trọ xác định một vấn đề từ tuần trước, lặp lại quy trình với điều đó. Anh không bận tâm giải thích, nhưng Cecilia thấy rõ ràng là anh đang cố lấp đầy những khoảng trống trong trí nhớ. Cô không chắc nó sẽ giúp ích gì cho anh; Cô khá nghi ngờ anh sẽ tìm ra manh mối về thời gian anh ở Connecticut trên một tờ báo công cộng. Nhưng điều đó chắc chắn sẽ làm tổn thương anh, và dù sao đi nữa, anh cũng có vẻ giống như một người đàn ông muốn theo dõi tin tức trong ngày. Anh ấy giống như Thomas vậy. Anh trai cô không bao giờ xin phép ra khỏi bàn ăn sáng mà không đọc xong toàn bộ tờ Thời báo Luân Đôn. Nó đã được vài ngày trước khi nó đến được Matlock Bath, nhưng điều đó dường như không bao giờ làm phiền anh. Thà bị đọc tin tức muộn còn hơn là không biết gì cả, anh ấy thường nói vậy, và bên cạnh đó, họ cũng không thể làm gì để

thay đổi điều đó.

Thay đổi những gì bạn có thể, anh ấy đã từng nói với cô và *chấp nhận những gì bạn không thể*. Cô tự hỏi Thomas sẽ nghĩ gì về hành vi gần đây của cô. Cô có cảm giác anh sẽ băng bó vết thương của mình và sau đó chắc chắn sẽ biến mất vĩnh viễn theo cách “bạn không thể chấp nhận được.”

Cô khẽ khịt mũi. Bây giờ có lẽ đã quá muộn một chút.

“Em vừa nói gì à?”

Cô lắc đầu. “Em đang nghĩ về Thomas,” cô nói, vì cô đã chủ động cố gắng không nói dối bất cứ khi nào có thể.

“Chúng ta sẽ tìm thấy anh ấy,” Edward nói. “Chúng ta sẽ có được tin tức. Bằng cách này hay cách khác.”

Cecilia nuốt nước bọt, cố gắng đẩy cục nghẹn xuống trong cổ họng khi cô gật đầu cảm ơn. Cô không còn cô đơn trong chuyện này nữa. Cô vẫn còn sợ hãi, lo lắng và đầy nghi ngờ bản thân, nhưng cô không chỉ có một mình.

Thật đáng kinh ngạc là một sự khác biệt đã diễn ra.

Edward bắt đầu nói gì đó, nhưng họ bị gián đoạn bởi người phụ nữ trẻ đã mang thức ăn cho họ trước đó. Giống như mọi người ở New York, Cecilia nghĩ, cô ấy trông mệt mỏi vì làm việc quá sức.

Và nóng. Thành thật mà nói, Cecilia không biết làm sao mọi người sống được qua những mùa hè như thế này. Không khí ở nhà không bao giờ có độ ẩm trừ khi trời thực sự mưa.

Cô nghe nói mùa đông cũng cực đoan không kém. Cô cầu nguyện rằng cô sẽ không còn ở đây khi trận tuyết đầu tiên rơi. Một trong những người lính trong bệnh viện đã nói với cô rằng mặt đất đóng băng như một tảng đá, và gió đủ để làm bạn ù tai.

“Thưa ngài,” người phụ nữ trẻ nói với một cái nhún gối nhanh, “phòng tắm của ngài đã sẵn sàng.”

“Anh cần nó ngay bây giờ,” Cecilia nói, chạm nhẹ vào những ngón tay dính đầy mực của anh. Không cần phải nói rằng không ai ở Đầu Quỷ có thời gian hay thiên hướng làm khô mực bằng một cái bàn ủi nóng.

“Một trong những điều làm cho người ta cảm thấy thoải mái khi ở nhà,” anh lẩm bẩm, liếc nhìn những ngón tay.

Cô cong mày. “Có thật không? Đây là điều anh nhớ nhất? Một tờ báo được ủi kỹ?”

Anh nhìn cô một chút, nhưng cô nghĩ anh thích khi cô trêu chọc anh. Anh không phải là loại đàn ông muốn được đối xử như một kẻ vô dụng, với những người đi nhón chân quanh anh và dè dặt những lời họ nói. Tuy nhiên, khi anh đặt tờ báo xuống và liếc về phía lối ra, Cecilia ngăn mình hỏi liệu anh có muốn giúp đỡ lên cầu thang không, thay vào đó đứng và im lặng đưa tay ra. Cô đã thấy những gì anh phải trả khi yêu cầu sự giúp đỡ của cô trong bệnh viện.

Một số điều có thể được thực hiện tốt nhất mà không cần lời nói.

Thật ra, cô rất biết ơn vì anh đã bỏ qua cô để chú tâm vào đọc tờ Công báo trong suốt bữa ăn của họ. Cô vẫn không yên tâm trước lời đề nghị giải thoát cô khỏi cuộc hôn nhân của họ. Cô chưa bao giờ - chưa bao giờ - mong đợi anh làm điều đó. Ngẫm lại, cô thấy mình thật may mắn khi đầu gối của cô đã bị khóa bên dưới. Cô vừa mới đứng đó với một đồng bánh quy Hà Lan và bất ngờ anh đề nghị giải thoát cho cô.

Như thể anh là người gài bẫy cô.

Cô nên làm điều đó. Cô cố gắng nói dối bản thân và nói rằng cô sẽ làm điều đó ngoạn trừ. . .

Biểu cảm trên khuôn mặt anh.

Anh không di chuyển một cơ bắp. Nhưng đó không phải là như thể anh bị đóng băng. Anh chỉ là. . .

Cô ấy nghĩ rằng anh đang nín thở.

Cô nghĩ rằng anh thậm chí có thể không nhận ra mình đang nín thở.

Anh không muốn cô đi.

Cecilia không biết tại sao cô lại chắc chắn về điều này; không có lý do gì để cô hiểu biểu cảm của anh, để có thể diễn giải những cảm xúc được giữ sâu kín và chặt chẽ sau đôi mắt sapphire của anh. Cô chỉ mới thực sự biết anh – mặt đối mặt với anh - trong một ngày.

Cô không thể tưởng tượng được tại sao anh lại muốn cô ở lại, vì thực tế rằng anh cần một người chăm sóc và cô rất phù hợp, nhưng anh dường như muốn duy trì hôn nhân với cô.

Sự trớ trêu cứ tăng dần tăng dần.

Nhưng, cô tự nhắc nhở mình, cô không thể mạo hiểm tiết lộ sự thật trước cuộc gặp của họ với Thiếu tá Wilkins. Cô có cảm giác rằng Đại úy Edward Rokesby là một người trung thực, và cô không biết liệu anh sẽ, hoặc thậm chí có thể, tự mình nói dối với cấp trên của mình. Anh có thể cảm thấy vinh dự khi được thông báo cho anh ta rằng anh muốn giúp đỡ Tiểu thư Cecilia Harcourt trong việc tìm kiếm anh trai cô, kể cả trong thực tế, anh không phải là chồng cô.

Cecilia thậm chí không thể tưởng tượng được kết quả của cuộc trò chuyện đó.

Không, nếu cô thú nhận sự gian trá của mình với Edward, thì đó phải là sau khi họ gặp ngài thiếu tá.

Cô tự nhủ điều này là chấp nhận được.

Cô nói với mình rất nhiều điều.

Và rồi cô cố gắng không nghĩ về nó.

“Những bậc cầu thang rất hẹp,” cô nói với Edward khi họ đến gần cầu thang, “và đi lên rất dốc.”

Anh làm bầm cảm ơn vì lời cảnh báo, và cô đỡ cánh tay anh, họ đi lên. Cô không thể tưởng tượng điều này đối với anh cảm giác như thế nào, quá phụ thuộc vào người khác. Cô chưa bao giờ thấy anh khỏe mạnh hoàn toàn, nhưng anh cao, có lẽ gần sáu feet, và vai anh trông như thể chúng sẽ rộng và khỏe khi anh có thêm một chút cơ bắp trên bộ xương.

Đây không phải là một người đàn ông thường cần giúp đỡ để đi lên một cái cầu thang.

“Chúng ta vừa đi xuống hành lang,” cô nói, nghiêng đầu sang trái khi họ đặt chân lên sàn nhà. “Phòng mười hai.”

Anh gật đầu, và khi họ đến gần cửa phòng, cô buông tay anh ra và đưa chìa khóa cho anh. Nó không nhiều, nhưng đó là điều anh có thể làm được cho cô, và cô biết điều đó sẽ khiến anh cảm thấy tốt hơn một chút, ngay cả khi anh không nhận ra tại sao.

Nhưng sau đó, trong giây cuối cùng trước khi anh đưa chìa khóa vào ổ khóa, anh nói, “Đây là cơ hội cuối cùng của em.”

“Em xin lỗi?”

Chìa khóa bật trong ổ khóa, tiếng clic vang vọng trong hành lang.

“Nếu em muốn hủy bỏ mối quan hệ của chúng ta,” anh nói với

giọng không nao núng, “em phải nói với tôi ngay bây giờ.”

Cecilia cố gắng nói điều gì đó, thực sự cô đã cố, nhưng trái tim cô đập mạnh về phía cổ họng, ngón tay và ngón chân của cô gần như cảm thấy như thể chúng đang bị co rút các dây thần kinh. Cô không nghĩ mình đã từng giật mình như vậy. Hay hoang mang.

“Tôi sẽ nói điều này chỉ một lần duy nhất,” Edward nói, sự kiên định của anh trái ngược hoàn toàn với sự hỗn loạn đang bùng phát trong cô. “Một khi em bước vào phòng, cuộc hôn nhân của chúng ta được coi là hoàn thành.”

Tiếng cười lo lắng vang lên trong cổ họng cô. “Đừng ngó ngàng. Anh rất khó có thể tổn hại đến em trong chiều nay.” Sau đó, cô nhận ra rằng mình có thể đã xúc phạm đến sự tự trọng đàn ông của anh. “Er, ít nhất là trước khi anh tắm rửa.”

“Em nên biết rằng không quan trọng khi tôi có đưa em vào giường hay không,” anh nói, ánh mắt anh thiêu đốt cô. “Một khi chúng ta vào phòng đó, như một cặp vợ chồng, em sẽ bị tổn hại.”

“Anh có thể làm hại vợ anh à,” cô cố gắng nói đùa.

Anh chửi thề, một từ duy nhất nổi lên trong tiếng gầm gừ thất vọng. Báng bổ hoàn toàn không phù hợp với tính cách, và đủ để khiến Cecilia giật mình lùi lại một bước.

“Đây không có gì để làm sáng tỏ,” anh nói. Một lần nữa, anh dường như đang giữ mình một cách thận trọng, nhưng lần này anh bị phản bội bởi nhịp đập dữ dội trong cổ họng. “Tôi đang cho em cơ hội để rời đi.”

Cô cảm thấy đầu mình run lên. “Nhưng tại sao?”

Anh nhìn lên và xuống hành lang trước khi rít lên, “Bởi vì tôi đang bị tổn thương, chết tiệt.”

Sẽ là một tiếng hét nếu họ không ở một nơi công cộng như vậy, Cecilia chắc chắn. Cường độ giọng nói của anh kéo dài trong tâm trí cô mãi mãi.

Và nó đã làm tổn thương trái tim cô.

“Không, Edward,” cô cố trấn an anh. “Anh không nên nghĩ như vậy. Anh là—”

“Tôi đang thiếu một phần trong ký ức của mình,” anh chen vào.

“Không. Không.” Đó là tất cả những gì cô có thể nói.

Anh nắm lấy vai cô, ngón tay anh bầu vào da thịt cô. “Em cần

phải hiểu điều này, Cecilia. Tôi không hoàn hảo.”

Cô lắc đầu. Cô muốn nói với anh rằng anh là người hoàn hảo, và rằng cô là một kẻ lừa đảo. Và rằng cô rất xin lỗi vì đã lợi dụng tình trạng của anh.

Cô sẽ không bao giờ có thể làm điều này với anh.

Anh buông cô ra đột ngột. “Tôi không phải là người đàn ông mà em đã kết hôn.”

“Có lẽ em cũng không phải là người phụ nữ mà anh đã kết hôn,” cô lầm bầm.

Anh nhìn cô chăm chăm. Anh nhìn cô chăm chăm quá lâu đến nỗi da cô bắt đầu ngứa ran. “Nhưng em nghĩ . . .” cô thì thầm, chỉ nhận ra điều đó khi lời nói rời khỏi môi cô. “Em nghĩ anh có thể cần đến em.”

“Chúa ơi, Cecilia, tôi không có ý đó.”

Và rồi, ngay giữa hành lang, anh kéo cô vào vòng tay và hôn cô.

Anh đã lên kế hoạch để làm điều đó. Vì Chúa, anh đã cố gắng làm điều đúng đắn. Nhưng cô cứ nhìn chăm chăm vào anh với đôi mắt màu bọt biển đó, và khi cô thì thầm rằng anh cần cô . . .

Điều duy nhất có thể khiến anh khó chịu hơn là nếu cô nói rằng cô cần anh.

Anh không có sức mạnh. Anh không nâng nổi một hòn đá và thậm chí không thể tự mình bước lên cầu thang, nhưng ơn Chúa, anh vẫn có thể hôn vợ mình.

“Edward,” cô thở hổn hển.

Anh kéo cô qua cửa. “Chúng ta sẽ giữ lại cuộc hôn nhân này.”

“Ôi Chúa ơi.”

Anh không biết ý của cô là gì, nhưng anh không nghĩ rằng anh quan tâm.

Căn phòng nhỏ, với một chiếc giường chiếm gần một nửa sàn nhà, vì vậy không khó khăn gì để anh tìm đường đến mép nệm và ngồi xuống, kéo cô xuống cùng.

“Edward, em – “

“Shhh,” anh lên tiếng, ôm mặt cô trong tay. “Anh muốn ngắm em.”

“Tại sao?”

Anh mỉm cười. “Bởi vì em là của anh”

Đôi môi cô tách ra thành hình ovan ngon lành, và anh lấy đó làm dấu hiệu và hôn cô lần nữa. Ban đầu cô không hôn trả, nhưng cô cũng không đẩy anh ra. Thay vào đó, anh có cảm giác rằng cô đang giữ mình rất yên, nín thở, chờ đợi xem khoảnh khắc đó có thật không.

Và rồi, ngay khi anh nghĩ mình phải tự kéo mình ra, anh cảm thấy có một chuyển động nhỏ của môi cô, âm thanh giọng nói của cô qua da anh khi cô phát ra một tiếng rên nhỏ.

“Cecilia,” anh thì thầm. Anh không biết mình đã làm gì trong vài tháng qua, nhưng anh có cảm giác đó không phải là điều đáng tự hào. Nó không thuần khiết, đáng yêu và mọi thứ anh nhìn thấy khi anh nhìn vào mắt cô.

Khi anh hôn cô, anh đã ném một lời hứa hẹn cứu rỗi.

Anh lướt nhẹ lên miệng cô, khẽ như lời thì thầm. Nhưng điều đó chưa đủ, và khi cô thốt ra một chút ham muốn, anh cắn cô, răng anh cào nhẹ nhàng dọc theo làn da mềm mại của môi cô.

Anh muốn làm điều này cả buổi chiều. Chỉ cần nằm cạnh cô trên giường và tôn thờ cô như nữ thần. Nó sẽ chỉ là một nụ hôn; anh hầu như không có khả năng làm gì hơn. Nhưng nó sẽ là một nụ hôn bất tận, mềm mại, chậm rãi và sâu lắng, từng cái vuốt ve tan chảy vào bên cạnh.

Đó là mong muốn kỳ lạ mà không cần khẩn cấp. Anh quyết định bây giờ anh thích nó. Khi anh mạnh mẽ, khi anh một lần nữa cảm thấy là chính mình, anh sẽ làm tình với cô bằng từng mảnh tâm hồn anh, và anh biết đủ về bản thân mình và về cô rằng kinh nghiệm sẽ đưa anh đến bờ vực.

Và sau đó đẩy anh xuống.

“Em rất đẹp,” anh thì thầm, và sau đó, bởi vì dường như điều quan trọng là để cô biết anh đã nhìn thấy vẻ đẹp tiềm ẩn bên trong cô, anh nói, “và rất tốt.”

Cô cứng người. Đó là chuyển động rất nhỏ, nhưng mọi giác quan của anh dường như hòa hợp với cô, anh sẽ biết điều đó nếu hơi thở của cô khác đi.

“Chúng ta phải dừng lại,” cô nói, và mặc dù anh nghe thấy sự ân

hận trong giọng nói của cô, anh không nghe thấy một sự thiếu quả quyết.

Anh thở dài. Anh muốn cô. Anh cảm thấy điều đó bên trong như một luồng nhiệt đang lớn dần, nhưng anh không thể làm tình với cô trong trạng thái này, không được tắm rửa sạch sẽ, kiệt sức. Cô xứng đáng hơn nhiều, và thẳng thắn mà nói, anh cũng vậy.

“Nước tắm của anh đang nguội đi đấy,” cô nói.

Anh liếc qua bồn tắm. Nó không lớn, nhưng cũng tạm được, và anh biết rằng hơi nước bốc lên từ bề mặt sẽ không tồn tại lâu.

“Em nên xuống dưới lầu,” cô nói, lúng túng bước đi. Chiếc váy cô đang mặc là một màu hồng mềm mại, bụi bặm, và bàn tay cô dường như tan chảy vào nó khi cô nắm chặt váy, vịn vịn chất liệu giữa các ngón tay.

Cô ấy trông rất xấu hổ, và anh không thể không thấy nó đáng yêu.

“Em không nên cảm thấy xấu hổ,” anh nhắc nhở cô. “Anh là chồng của em.”

“Còn chưa,” cô làm bầm. “Chưa phải như vậy.”

Anh cảm thấy một nụ cười dâng lên bên trong.

“Em thực sự nên đi,” cô nói mà không thực sự bước một bước.

Anh cười toe toét. “Đừng bỏ mặc anh với trách nhiệm của mình. Anh tin vào thời trung cổ, tắm cho một người chồng được coi là một nhiệm vụ quan trọng của người vợ.”

Lúc đó hai mắt cô mở tròn xoe, và một niềm hạnh phúc ấm áp bắt đầu lan ra trong anh. Cô vừa thấy buồn cười vừa xấu hổ, nhưng anh thích điều đó hơn là khi cô giữ mình chống cự lại anh.

“Anh có thể chết đuối, em biết đấy,” anh nói.

“Ồ, làm ơn đi.”

“Anh có thể đấy. Anh vô cùng mệt mỏi. Nếu anh ngủ gật trong bồn tắm thì sao?”

Cô dừng lại, và trong vài giây, anh nghĩ cô thực sự có thể tin anh. “Anh không thể ngủ gật trong bồn tắm,” cô cuối cùng cũng nói.

Anh thở dài đầy kịch tính, như muốn nói - *Em làm sao biết được*, nhưng anh thương hại cô và nói, “Hãy quay lại sau mười phút nữa.”

“Chỉ có mười phút thôi à?”

“Có phải đó là một nhận xét về mức độ bền bỉ của anh không?”

“Đúng thế đấy,” cô nói khá đơn giản.

Anh cười to. “Em rất thú vị, em có biết điều đó không, Cecilia Rokesby?”

Cô lại đảo mắt lần nữa, đưa cho anh chiếc khăn đã được xếp ngay ngắn ở cuối giường.

Anh giả vờ thờ dài. “Anh sẽ nói đó là lý do tại sao anh kết hôn với em, nhưng cả hai chúng ta đều biết đó không phải là sự thật.”

Cô quay lại nhìn anh, khuôn mặt kỳ quặc không chút biểu cảm. “Anh nói gì?”

Anh nhún vai khi cởi áo khoác. “Anh rõ ràng là không nhớ tại sao anh lại cưới em.”

“Oh. Em nghĩ anh muốn. . .”

Anh nhìn cô với đôi lông mày nhướn lên.

“Đừng bận tâm.”

“Không, nói cho anh biết.”

Nhưng mặt cô đã đỏ lên. “Ừm nghĩ có lẽ anh đang đề cập đến. . .”

Anh chờ đợi. Cô không nói hết. “Nụ hôn?” anh thêm vào.

Anh không nghĩ da cô có thể đạt đến màu sắc sẫm hơn được nữa. Anh bước hai bước thu ngắn khoảng cách giữa họ và chạm cằm cô với áp lực vừa đủ để đưa ánh mắt cô nhìn vào anh.

“Nếu anh đã hôn em trước đám cưới của chúng ta,” anh nói nhẹ nhàng, “ngay bây giờ sẽ không còn nghi ngờ gì nữa về sự lâu dài của cuộc hôn nhân của chúng ta.”

Trán cô nhăn lại trong sự bối rối đáng yêu.

Anh cọ môi vào môi cô rồi trượt lên má cô, “Nếu anh biết việc hôn em có ý nghĩa như thế nào, thì anh đã không cho phép quân đội cử anh đi.”

“Anh chỉ nói vậy thôi,” cô nói, lời nói của cô lằm bằm gần tai anh.

Anh quay lại với một nụ cười thích thú.

“Anh sẽ không từ chối một đề nghị trực tiếp chứ,” cô nói.

“Từ em à? Không bao giờ.”

“Dừng lại,” cô nói, đập vào anh một cách tinh nghịch. “Anh biết, đó không phải ý em muốn nói.”

Anh nắm lấy tay cô và buông một nụ hôn lịch sự lên đốt ngón tay

cô. Chết tiệt nếu anh cảm thấy lãng mạn một cách lố bịch. “Anh đảm bảo với em, Phu nhân Rokesby, anh sẽ có thời gian cho một đêm tân hôn.”

“Anh cần đi tắm.”

“Ôi.”

“Trừ khi anh thích tắm nước lạnh.”

Anh bắt đầu nghĩ mình có thể cần nước lạnh. “Sắc bén đấy. Nhưng nếu anh có thể thêm một điều nữa vào cuộc trò chuyện. . .”

“Tại sao em nghĩ em sẽ đổ mặt như một con quái vật sau vài giây nữa nhỉ?”

“Em cũng đang đổ mặt rồi,” anh hớn hờ nói với cô, “và anh chỉ đơn thuần là nói –“

“Em xuống dưới lầu đây!” Cô kêu lên, giật mạnh cánh cửa.

Edward cười rung từ đỉnh đầu đến đầu ngón chân, ngay cả khi tất cả những gì còn lại để anh nhìn vào là bên trong cánh cửa phòng ngủ của anh.

“Anh chỉ đơn thuần muốn nói,” anh nói to, niềm hạnh phúc của anh thấm đẫm trong từng từ ấm áp và màu sắc, “rằng nó sẽ thật ngoạn mục.”

Sẽ thật ngoạn mục, anh nghĩ khi cởi hết quần áo trên người và hạ mình xuống bồn tắm.

Ngay sau đó, anh chẳng có bất cứ điều gì để làm với nó nữa.

CHƯƠNG 6

Em đang nói về cái quỷ gì vậy? Em không hề có một cái mũi to khủng khiếp.

- Từ Thomas
Harcourt gửi em gái Cecilia.

Edward đã nói anh cần mười phút, nhưng Cecilia đã đợi hai mươi lăm phút trước khi quay trở lại căn phòng số mười hai. Cô đã định ở dưới lầu khoảng nửa giờ, nhưng rồi cô bắt đầu nghĩ rằng anh vẫn còn yếu đến mức khủng khiếp. Nếu anh ấy gặp khó khăn khi ra khỏi bồn thì sao?

Bây giờ nước chắc đã lạnh. Anh có thể bị cảm lạnh. Anh xứng đáng có chút riêng tư, và cô chắc chắn muốn anh có nó, nhưng không phải trả giá bằng sức khỏe của anh.

Đúng là cô đã nhìn thấy anh trong tình trạng bất ổn nhất khi cô chăm sóc anh ở bệnh viện, nhưng cô đã không nhìn thấy tất cả người anh. Cô đã học được cách rất sáng tạo với ga trải giường. Cô đã làm điều đó theo cách này và cách khác, luôn đúng mực để giữ gìn phẩm giá của mình.

Và cô xấu hổ.

Tất cả New York có thể nghĩ cô là một phụ nữ đã có chồng, nhưng cô vẫn rất ngây thơ, ngay cả khi một nụ hôn từ Đại úy Edward Rokesby cũng khiến cô nín thở.

Hết hơi?

Không nào.

Nó thực sự là không hợp pháp đối với một người đàn ông có đôi mắt màu đó. Ở đâu đó giữa ngọc lục bảo và sapphire, họ có thể mê hoặc một cô gái bằng một cái liếc mắt. Và đúng vậy, đôi mắt cô đã nhắm nghiền khi anh hôn cô, nhưng điều đó không quan trọng khi tất cả những gì cô có thể hình dung là khoảnh khắc cuối cùng trước khi môi anh chạm vào cô, khi cô ấy nghĩ rằng cô có thể chìm trong màu xanh thắm của ánh mắt anh.

Cecilia luôn thích đôi mắt của mình, tự hào về màu xanh nhạt khiến cô nổi bật giữa đám đông. Nhưng Edward. . .

Anh là một người đàn ông đẹp trai, xung quanh không ai sánh bằng.

Nhưng anh cũng có thể bị đóng băng đến chết, cô nghĩ. Hay đúng hơn, đóng băng cho đến khi anh bị cảm lạnh, và thiên đường cũng có thể giết chết anh.

Cô đi lên cầu thang.

“Edward?” Cô gọi, khẽ gõ vào cánh cửa cửa. Rồi cô nghĩ tại sao cô lại phải im lặng?

Cô gõ mạnh hơn. “Edward?”

Không có tiếng trả lời.

Một chút sợ hãi lướt qua cánh tay cô, và cô nắm lấy tay nắm cửa và xoay.

Cô gọi tên anh một lần nữa khi cánh cửa bật mở, và cô bước vào, đôi mắt đảo tròn. Khi không thấy anh trả lời, cuối cùng cô cũng quay về phía bồn tắm.

“Anh đã ngủ thiếp đi!” Các từ bật ra khỏi miệng cô trước khi cô có thể nhận ra rằng không muốn đánh thức anh một cách mạnh mẽ như vậy.

Ngay lập tức, Edward thức dậy với một tiếng rên và giật mình, nước văng trong không khí khi Cecilia lao qua phòng mà không có lý do gì cô có thể hình dung được.

Nhưng cô không thể chỉ đứng đó trước mặt anh. Anh trần truồng.

“Anh nói rằng anh sẽ ngủ thiếp đi,” cô buột tội, lưng cô dựa chắc chắn vào bồn tắm.

“Không, em nói anh đã ngủ thiếp đi,” anh phản bác.

Anh ấy đã đúng, làm hỏng tất cả.

“Vâng,” cô nói, với giọng điệu rõ ràng nói rằng cô không biết phải cư xử như thế nào. “Em hy vọng nước tắm của anh không bị lạnh.”

Có một chút im lặng, “Nó có thể chịu được.”

Cô chuyển trọng lượng của mình từ chân này sang chân kia, sau đó bỏ cuộc và khoanh tay trước ngực. Cô không tức giận; đúng hơn, cô dường như không biết phải làm gì với cơ thể mình. “Em không muốn anh bị cảm lạnh,” cô nói với đôi chân của mình.

“Không.”

Không? Đó là tất cả những gì anh nói à? *Không?*

“Eh, Cecilia?”

Cô phát ra một chút âm thanh của sự thừa nhận.

“Em có nghĩ mình có thể đóng cánh cửa lại không?”

“Ồi Chúa ơi, em xin lỗi.” Cô chạy ngang qua phòng, đó không phải là một cử chỉ duyên dáng trong những giới hạn cho phép và đóng sập cửa với một sức mạnh đáng kể.

“Em vẫn còn ở đây à?” Edward hỏi. Cecilia muộn màng nhận ra rằng anh không thể nhìn thấy cô. Lưng anh chủ yếu hướng ra cửa, và cái bồn quá nhỏ để anh có thể thoải mái xoay người.

“À, vâng?” âm thanh bật ra như một câu hỏi. Cô không biết tại sao.

Có một khoảng im lặng, có lẽ anh đang suy nghĩ làm thế nào để trả lời tốt nhất cho một phản ứng lố bịch như vậy. Tuy nhiên, cuối cùng, anh chỉ hỏi, “Em có nghĩ rằng em có thể đưa cho tôi chiếc khăn không?”

“Oh. Vâng. Tất nhiên rồi.” Cố gắng quay lưng về phía bồn tắm, cô cúi người xuống giường và lấy chiếc khăn. Từ đó cô chỉ phải đưa tay ra sau để đưa nó cho anh.

Anh cầm lấy nó, rồi nói, “Anh không nói điều này để làm em xấu hổ -“

Điều đó có nghĩa là cô đã bị xỉ nhục.

“ - và anh đánh giá cao những nỗ lực của em để giữ gìn danh dự của anh, nhưng em đã không nhìn, à, *anh* khi em chăm sóc anh một tuần nay à?”

“Không giống như thế này,” cô làm bầm.

Lại một khoảng lặng nữa, và lần này cô có thể tưởng tượng lông mày anh nhíu vào nhau một luống cày khi anh cân nhắc câu trả lời của cô.

“Em đã quấn anh trong tấm khăn trải giường,” cuối cùng cô nói.

“Mọi lúc à?”

“Em đã phải dùng sức rất nhiều.”

Anh cười thầm.

“Em nghĩ rằng em sẽ quay trở lại tầng dưới,” cô nói, bước về phía cửa. “Em chỉ muốn chắc chắn rằng anh không bị cảm lạnh.”

“Giữa tháng Sáu sao?”

“Nhưng anh đang yếu,” cô ấy nói vẻ nghiêm nghị.

Anh thở dài. “Anh vẫn yếu.”

Cecilia mím môi lại, triệu tập hết lòng can đảm. Anh nói đúng, và sức khỏe của anh quan trọng hơn sự nhạy cảm dịu dàng của cô. Cô hít một hơi. “Anh có cần em giúp đỡ ra khỏi bồn tắm không?”

“Không,” anh nói lạnh lẽ. “Ít nhất anh hy vọng là không.”

“Có lẽ em nên ở lại.” Cô tiến lại gần cửa một chút. “Khi anh đã ra ngoài. Trong trường hợp anh cần đến em.”

Cô hy vọng anh làm vậy. Đó không phải là một chiếc khăn lớn.

Một lúc sau, cô nghe thấy một tiếng găng sức, theo sau là tiếng nước chảy vào bên cạnh bồn.

“Anh có – “

“Anh ổn,” còn anh cắn răng nói.

“Em rất tiếc.” Có lẽ cô không nên hỏi. Anh ngạo mạn. Nhưng cô đã chăm sóc anh nhiều ngày; thật khó để dừng lại, ngay cả khi cô đang cố gắng giữ mắt mình một cách tuyệt vọng.

“Đó không phải lỗi của em.”

Cô gật đầu, mặc dù cô không biết anh có đang nhìn cô không.

“Giờ em có thể quay lại.”

“Anh có chắc không?”

“Anh đã được phủ kín rồi,” anh nói, giọng có vẻ chán nản vì sự thận trọng của cô.

“Cảm ơn anh.” Cô quay lại. Từ từ, mặc dù. Cô không chắc chắn anh định nghĩa thế nào là *phủ kín*.

Anh nằm trên giường, tựa lên gối với chiếc chăn được phủ lên đùi. Ngực anh trần trụi. Nó không hơn gì cô đã thấy khi cô hạ sốt cho anh bằng tắm bọt biển trong bệnh viện, nhưng có vẻ rất khác khi mắt anh đã mở ra đầy cảnh giác.

“Anh trông khá hơn rồi,” cô nói. Đó là sự thật. Anh đã gọi đầu và làn da của anh ấy sáng hơn.

Anh nở một nụ cười mệt mỏi, và sờ vào bộ râu. “Anh còn chưa cạo râu.”

“Vậy là được rồi,” cô bảo đảm với anh. “Cái đó không cần vội.”

“Anh không nghĩ là anh sẽ cảm thấy sạch sẽ cho đến khi anh đã

cạo râu.”

“Oh. Được rồi . . .” Cecilia biết cô nên đề nghị cạo râu cho anh. Đó rõ ràng là một việc cô có thể làm cho anh để làm cho anh cảm thấy thoải mái nhất, nhưng đó là một cử chỉ thân mật. Người đàn ông duy nhất cô từng cạo râu là cha cô. Ông ấy không có người hầu, và khi tay ông ấy bị sưng khớp, cô đã nhận nhiệm vụ này.

“Em không phải làm việc đó đâu,” Edward nói.

“Không, không, em có thể làm được.” Cô đang ngần ngại hồi tưởng. Cô đã tự mình băng qua Đại Tây Dương. Cô đã đứng đối đầu với Đại tá Zachary Stubbs của Quân đội Hoàng Gia và nói dối ông ta để cứu một người đàn ông. Chắc chắn cô có thể cạo râu người đàn ông đó.

“Có lẽ anh nên hỏi xem em đã từng cạo râu trước đây chưa,” Edward thì thầm.

Cô nở một nụ cười khi cô liếc quanh phòng để tìm dao cạo và chổi cọ. “Có vẻ như đó là một câu hỏi khôn ngoan trước khi cho phép em lấy dao đâm vào cổ họng anh.”

Anh mỉm cười. “Có một hộp da nhỏ trong rương quần áo của anh. Em sẽ tìm thấy những gì em cần ở đó.”

Đúng. Rương quần áo của anh. Đồ đạc của Edward đã được giữ gìn an toàn cho anh khi anh mất tích; Đại tá Stubbs đã sắp xếp để gửi chúng đến Nhà trọ Đầu Quý vào sáng ngày hôm đó.

Cecilia ngó vào chiếc rương, những bộ quần áo được xếp gọn gàng, sách vở, giấy tờ. Nó dường như là những thứ cực kỳ thân thiết thuộc về anh. Một người đàn ông đã mang theo gì đến một vùng đất xa lạ? Cô cho rằng nó không nên là một câu hỏi kỳ quặc với cô. Rất cuộc, cô cũng đã chuẩn bị cho một chuyến đi xuyên đại dương. Nhưng không giống như Edward, cô chưa bao giờ có ý định ở lại lâu. Cô chỉ mang theo những thứ thiết yếu nhất; ký ức về nhà đã không được ưu tiên. Trên thực tế, vật kỷ niệm duy nhất cô đã đóng gói là một tấm chân dung nhỏ của anh trai cô, và đó chỉ là vì cô nghĩ nó có thể giúp xác định vị trí của anh khi cô đến Bắc Mỹ.

Cô đã giận dữ với chính mình. Cô đã nghĩ mình có thể cần giúp đỡ tìm Thomas trong bệnh viện. Cô không biết rằng cô sẽ phải tìm kiếm anh trên cả một thuộc địa.

“Em có thấy nó không?” Edward hỏi.

“Ehrm, không,” cô lẩm bẩm, đặt sang bên một chiếc áo sơ mi vải lanh trắng mềm mại. Nó đã bị mòn và rõ ràng đã được giặt nhiều lần, nhưng cô biết may vá đủ để thấy rằng nó đã được làm rất tốt. Thomas đã không có những chiếc áo tốt như vậy. Có phải những cái áo của anh cũng giống như của Edward không? Cô đã cố gắng để tưởng tượng anh trai của mình sửa chữa quần áo của anh ấy và thất bại thảm hại. Cô đã luôn luôn làm những điều đó cho anh. Cô đã phàn nàn, nhưng cô vẫn làm điều đó cho anh.

Những gì cô mong muốn là được làm những điều đó cho anh một lần nữa.

“Cecilia?”

“Em xin lỗi.” Cô đã nhìn thấy góc của một hộp da và cầm lấy nó. “Tâm trí em đang lang thang.”

“Tới một nơi nào đó thú vị,” anh hy vọng.

Cô quay lại đối mặt với anh. “Em đã nghĩ đến anh trai em.”

Mặt Edward trở nên nghiêm trang. “Tất nhiên. Anh xin lỗi.”

“Lẽ ra em nên giúp anh ấy đóng gói rương quần áo,” cô nói. Cô liếc qua vai Edward. Anh không trả lời, nhưng anh chỉ khẽ gật đầu, kiểu như anh hiểu.

“Anh ấy đã không về nhà trước khi đi Bắc Mỹ,” Cecilia tiếp tục. “Em không biết ai đã giúp anh ấy. Cô nhìn lên. “Anh à?”

“Mẹ anh,” Edward xác nhận. “Bà đã năn nỉ. Nhưng anh đã có thể về thăm nhà trước khi lên tàu. Crake House không xa bờ biển. Chỉ mất chưa đến hai giờ trên một chuyến đi nhanh chóng.”

Cecilia buồn bã gật đầu. Trung đoàn của Edward và Thomas đã khởi hành đến Tân thế giới từ cảng Chatham nhận nhiệm vụ, ở Kent. Nó quá xa Derbyshire để Thomas có thể xem xét một chuyến đi về nhà.

“Một vài lần, Thomas trở về nhà với anh.”

“Anh ấy đã làm thế à?” Cecilia ngạc nhiên bởi điều này làm cho cô thấy hạnh phúc. Thời gian biểu trong các doanh trại của Thomas có phần nghiêm ngặt. Cô rất vui vì anh ấy đã có cơ hội dành một chút thời gian trong một ngôi nhà thích hợp, với một gia đình đúng nghĩa. Cô liếc nhìn Edward và với một nụ cười nhẹ và một cái lắc đầu nói, “anh ấy không bao giờ đề cập đến điều này.”

“Vậy mà ở đây anh nghĩ hai người đã nói với nhau mọi thứ.”

“Không phải tất cả mọi thứ,” Cecilia nói, chủ yếu với chính mình. Cô chắc chắn đã không viết thư cho Thomas nói về việc cô thích nghe tin từ Edward trong những lá thư của anh gửi cho cô. Nếu cô có cơ hội ngồi với anh trai, nói chuyện trực tiếp với anh, liệu cô có nói với anh rằng cô có một chút yêu quý anh bạn thân của anh không?

Cô nghĩ là không. Một số thứ là riêng tư, thậm chí cả với một người anh em yêu quý của người đó.

Cô nuốt một cục nghẹn hình thành trong cổ họng. Thomas luôn thích nói rằng anh là anh trai yêu quý của cô, mà cô cũng luôn trả lời rằng anh là anh trai duy nhất của cô. Và sau đó, cha của họ, người mà không bao giờ thực sự có khiếu hài hước, sẽ càu nhàu rằng ông ấy đã nghe thấy điều này hàng ngàn lần trước đây, và thành thật mà nói, hai người có thể giải quyết chuyện này không?

“Em đang nghĩ gì vậy?” Edward hỏi.

“Em rất lấy làm tiếc. Thomas, một lần nữa.” Cô nhếch một bên miệng. “Nhìn em buồn lắm à?”

“Không. Thật sự rất hạnh phúc.”

“Ôi.” Cô chớp chớp mắt. “Em cho rằng em đã hạnh phúc.”

Edward gật đầu về phía cái rương đang mở. “Em đã nói em muốn giúp anh ấy đóng gói đồ đạc à?”

Cô suy nghĩ một lúc, đôi mắt cô đăm chiêu. “Em nghĩ vậy. Thật tuyệt khi có thể hình dung ra anh ấy với những đồ dùng của anh ấy.”

Edward gật đầu.

“Tất nhiên, không cần thiết,” cô nói rất nhanh, quay đi để anh không nhìn thấy cô đang chảy nước mắt. “Tuy nhiên, nó sẽ rất tuyệt.”

“Anh đã cho rằng không cần sự giúp đỡ của mẹ,” Edward nói lặng lẽ.

Cecilia quay lại chậm chạp nhìn anh, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đã trở nên thân thương với cô trong một thời gian ngắn như vậy. Cô không biết mẹ anh trông như thế nào, nhưng bằng cách nào đó cô vẫn có thể hình dung ra cảnh đó: Edward, cao lớn, mạnh mẽ và có tài giỏi, giả vờ yếu đuối để mẹ anh có thể giúp đỡ anh.

Cô nhìn vào mắt anh với sự kính trọng. “Anh là một người đàn

ông tốt, Edward Rokesby.”

Trong một khoảnh khắc, anh trông gần như bất ngờ trước lời khen, và rồi anh đỏ mặt, mặc dù nó hầu như bị che khuất bởi bộ râu của anh. Cô cúi cằm xuống để che giấu nụ cười. Anh không thể trốn đằng sau râu ria của mình lâu được.

“Bà là mẹ của anh,” Edward lầm bầm.

Cecilia mở một trong những cái khóa trên bộ dụng cụ cạo râu. “Như em đã nói, một người đàn ông tốt.”

Anh lại đỏ mặt. Cô không thể nhìn thấy nó. Cô đã quay lưng đi nhưng cô thề rằng cô có thể cảm nhận được nó, gợn qua không khí tĩnh lặng của căn phòng.

Cô yêu vì anh đỏ mặt.

Cô yêu vì cô là người gây ra nó.

Vẫn mỉm cười với chính mình, cô nhìn xuống cái rương, lướt những ngón tay dọc theo mép của nó. Giống như tất cả những thứ của anh, nó được đóng cẩn thận, bằng gỗ và sắt tốt, với chữ cái đầu Edward được khắc bằng móng tay ở trên cùng. “Chữ G là gì?”

“G?”

“Những chữ cái đầu của anh. *EGR*.”

“Ah. George.”

Cô gật đầu. “Tất nhiên.”

“Sao em lại nói *tất nhiên*?”

Cô liếc nhìn anh. “Nó có nghĩa gì khác sao?”

Anh tròn mắt. “Gregory. Geoffrey.”

“Không,” cô nói và nở một nụ cười ranh mãnh.

“*Gawain*.”

Cô tròn mắt. “Làm ơn đi. Anh là một George.”

“Anh trai anh là George,” anh đã sửa lại.

“Rõ ràng là anh cũng vậy.”

Anh nhún vai. “Đó là một tên họ.” Anh nhìn cô mở chiếc túi da và lấy ra chiếc dao cạo thẳng của mình. “Họ của em là gì?”

“Tên đệm của em ạ? Esmerelda.”

Đôi mắt anh mở to. “Có thật không?”

Cô cười. “Không. Không hẳn vậy. Em hầu như không quá kỳ lạ. Nó là Anne. Tên mẹ em.”

“Cecilia Anne. Thật dễ thương.”

Má cô trở nên ấm áp, khiến cô thấy kỳ quái, sau khi biết bao nhiêu điều khác, đáng đở mặt hơn nhiều đã xảy ra với cô ngày hôm đó.

“Anh đã cạo râu như thế nào khi anh ở Connecticut?” Cô hỏi. Dao cạo thẳng của anh rõ ràng đã được đóng gói với phần còn lại của đồ đạc. Anh đã không mang nó cùng anh khi anh ấy xuất hiện trở lại ở Vịnh Kip.

Anh chớp mắt vài lần. “Anh không biết.”

“Ồ, em xin lỗi.” Cô thật là một đứa ngốc. Đương nhiên là anh không biết.

“Tuy nhiên,” anh nói, trong một nỗ lực rõ ràng để ngăn chặn sự bối rối của cô, “anh đã sở hữu hai chiếc dao cạo râu. Chiếc đang trong tay em là từ ông của anh. Cái kia đã được mua ngay trước khi anh rời đi. Anh thường mang cái đó theo khi anh đi hành quân.” Anh cau mày. “Anh tự hỏi điều gì đã xảy ra với nó.”

“Em không nhớ đã nhìn thấy nó trong những đồ dùng của anh tại bệnh viện.”

“Anh có đồ dùng ở bệnh viện không?”

Cô cau mày. “Bây giờ anh mới hỏi, không. Chỉ có quần áo trên người, em được kể cho như vậy. Và không có bất cứ thứ gì trong túi của anh. Em đã không ở đó khi anh được đưa vào.”

“Được rồi.” Anh gãi cằm. “Anh cho rằng đó là lý do tại sao anh không dùng dao cạo tốt.”

“Nó rất tốt,” Cecilia lẩm bẩm. Tay cầm là ngà, chạm khắc đẹp và ấm áp trong tay cô. Lưỡi bằng thép Sheffield tốt nhất.

“Tên của anh là do ông đặt,” Edward nói. “Ông nội của anh. Những chữ cái đầu của tên ông khắc trên tay cầm. Đó là tại sao ông đưa nó cho anh.”

Cecilia nhìn xuống. Thật vậy, trên cán bằng ngà có khắc ba chữ cái tinh tế EGR. “Dao cạo râu của cha em cũng giống thế này,” cô nói, di chuyển đến chậu rửa mặt. Nó trống rỗng, vì vậy cô nhúng nó vào bồn tắm. “Cái cán không được đẹp như cái này, nhưng cùng chất thép.”

“Em là người sành về lưỡi thép sao?”

Cô nhướn mày nhìn anh. “Anh có sợ không?”

“Anh nghĩ anh nên như vậy.”

Cô cười thầm. “Những ai sống rất gần với Sheffield đều biết thép của họ. Một vài người đàn ông trong làng đã rời đi trong vài năm qua để đi làm tại các lò luyện kim.”

“Không phải là một nghề dễ chịu, anh nghĩ vậy.”

“Không,” Cô nghĩ về những người hàng xóm của mình – những người hàng xóm cũ, cô cho là vậy. Họ đều là những chàng trai trẻ, chủ yếu là con trai của những người nông dân thuê đất. Nhưng không ai trong số họ trông còn trẻ sau một hoặc hai năm làm việc ở lò luyện thép. “Em nghe nói tiền lương ở đó tốt hơn đáng kể so với làm việc trên đồng ruộng,” cô nói. “Em hy vọng rằng đó là sự thật.”

Anh gạt đầu khi cô pha một ít xà phòng vào đĩa và đánh tung bọt lên bằng cái chổi cọ mà cô đã tìm thấy cùng với dao cạo râu. Cô mang nó đến cạnh giường anh và cau mày.

“Sao vậy?”

“Râu của anh khá dài.”

“Anh không phải là người râu rậm như thế.”

“Dài hơn cả râu cha em.”

“Đó có phải là nơi em mài giũa kỹ năng của mình không?”

“Mỗi một ngày trong vài năm cuối đời của ông ấy.” Cô ấy nghiêng đầu sang một bên giống như một nghệ sĩ đang kiểm tra bức tranh của mình. “Tốt nhất là chúng ta nên cắt nó trước.”

“Than ôi, anh không có kéo.”

Cecilia liên tưởng đến người làm vườn đang xén tỉa hàng rào bằng một cái tông đơ và cố gắng nhin cười.

“Sao vậy?” Edward hỏi.

“Oh. Anh không muốn biết đâu.” Cô cầm chổi cọ. “Để đó cho em đi.”

Edward nâng cằm anh, cho phép cô phủ lên mặt trái của anh bằng bọt xà phòng. Nó không đủ dày như cô muốn, nhưng cũng tạm được. Cô làm việc cẩn thận, dùng một tay kéo căng da anh trong khi tay kia cào lưỡi dao từ má xuống cằm. Sau mỗi nhát cạo, cô lại rửa lưỡi dao trong bồn rửa mặt, quan sát khi nước ngày càng đầy râu ria của anh.

“Anh có khá nhiều sợi màu đỏ trong bộ râu của anh,” cô nhận thấy. “Cha mẹ anh có ai có mái tóc màu đỏ à?”

Anh lắc đầu.

“Đừng ngộ nguậy!”

Anh nhìn một bên mặt cô. “Vậy đừng có đặt câu hỏi cho anh.”

“Đồng ý.”

“Mẹ anh có mái tóc vàng,” Edward nói khi cô rửa dao cạo râu. “Cha anh tóc màu nâu. Giống như của anh. Hay đúng hơn, nó đã từng giống. Tóc ông đã chuyển thành màu xám. Hoặc màu bạc, như ông thích gọi thế hơn.” Anh cau mày, và đôi mắt anh được bao phủ bởi một thứ gì đó trông rất trang nghiêm giống như sự thương tiếc. “Anh tưởng tượng ông sẽ có thêm nhiều sợi bạc hơn một chút khi anh gặp lại ông.”

“Tóc màu xám?” Cô hỏi, giữ giọng nói nhẹ nhàng.

“Đúng vậy.” Anh hát cảm lên khi cô cạo cuống họng. “Cảm ơn em một lần nữa vì đã viết thư cho họ.”

“Tất nhiên. Em chỉ ước có cách nào đó để thông báo cho họ nhanh hơn.” Cô đã tìm cách gửi bức thư cho Nhà Rokesbys trên con tàu rời bến sớm nhất, nhưng vẫn phải mất đến ít nhất ba tuần trước khi nó đến được nước Anh. Và phải đến năm tuần sau họ mới có thể nhận được hồi âm.

Họ rơi vào im lặng trong khi Cecilia tiếp tục công việc của mình. Cô thấy cạo râu cho anh khó khăn hơn là làm việc đó với cha cô. Râu của Edward phải dài ít nhất một nửa inch, khác nhiều so với tốc độ tăng trưởng một ngày mà cô đã từng thấy.

Không nói gì về thực tế rằng đây là Edward. Và anh vừa hôn cô.

Và cô đã thích nụ hôn của anh. Rất nhiều.

Khi cô nghiêng người về phía anh, không khí dường như thay đổi xung quanh cô, xoáy vào nhận thức. Nó gần như là điện, đánh cắp hơi thở của cô và châm chích vào da cô. Và rồi cuối cùng khi cô hít không khí, dường như cô đang hít vào mùi của anh. Anh có mùi ngon lành, không có ý nghĩa gì, vì anh có mùi như xà phòng. Và mùi đàn ông.

Và sức nóng.

Chúa ơi, cô sắp phát điên. Cô không thể ngửi thấy mùi nhiệt độ. Và xà phòng cũng không thơm ngon. Nhưng dường như không có ý nghĩa gì khi cô đứng gần Edward Rokesby. Anh tác động đến não

cô, và phổi cô cảm thấy căng cứng. . . hoặc bị đốt cháy. . . hoặc một cái gì đó.

Thành thật mà nói, đó là một phép lạ khi cô có thể giữ tay mình ổn định.

“Anh có thể quay đầu lại một chút không? Em cần phải cạo ở vị trí gần tai anh.”

Anh tuân theo, và cô lại gần hơn nữa. Cô cần phải nghiêng lưỡi dao cạo chỉ để tránh làm xước anh. Bây giờ cô đã rất gần, cô có thể thấy hơi thở của mình lên tóc anh. Sẽ thật dễ dàng chỉ để thở dài, để cho mình tan chảy vào anh, cảm thấy cơ thể cô cận kề anh.

“Cecilia?”

Cô nghe thấy giọng nói của anh, nhưng dường như cô không thể làm bất cứ điều gì về nó. Cô cảm thấy gần như lơ lửng, như thể không khí đủ dày để giữ cô lơ lửng. Và rồi, như thể bộ não của cô cần thêm một chút thời gian để đi qua phần còn lại của cơ thể, cô lùi lại, chớp mắt, thứ mà cô chỉ có thể cho là sự khao khát mù quáng.

“Xin lỗi,” cô nói, từ này dường như đến từ cổ họng nhiều hơn là môi cô. “Em đang suy nghĩ.”

Đó là một lời nói dối.

“Không cần phải hoàn hảo đâu,” anh nói, giọng anh căng thẳng. “Miễn là em giải quyết được phần lớn của nó, anh có thể cạo sát hơn vào ngày mai.”

“Tất nhiên,” cô trả lời, bước lùi lại không vững. “Em. . . à . . . Điều đó sẽ mất ít thời gian hơn. Còn anh thì đang mệt mỏi.”

“Đúng vậy,” anh đồng ý.

“Anh có muốn. . . ehm. . .” Cô chớp chớp mắt. Thân mình trần trụi của anh làm cô mất tập trung. “Anh có muốn mặc quần áo vào không?”

“Có lẽ sau khi chúng ta cạo râu xong. Như vậy, nó sẽ không bị ướt.”

“Tất nhiên,” cô nói. Lần nữa. Cô nhìn xuống ngực anh. Một đốm nhỏ bọt bám vào đám lông thưa sáng, ngay phía trên núm vú của anh. Cô đưa tay ra lau nó đi, nhưng khoảnh khắc cô chạm vào da anh, bàn tay anh quán lấy cổ tay cô.

“Không,” anh nói.

Đó là một lời cảnh báo.

Anh muốn cô.

Có lẽ còn hơn cả cô muốn anh.

Cô liếm môi, chúng khô khốc một cách khó tin.

“Đừng làm thế,” anh nghẹn ngào.

Đôi mắt cô bay về phía anh, và cô bị điện giật, bị kìm kẹp bởi cường độ của ánh mắt màu xanh xuyên thấu của anh. Cô cảm thấy nó trong ngực cô, một thứ đập thình thịch, và trong một khoảnh khắc cô không thể nói được. Tay anh nóng hổi áp vào da cô, sự vuốt ve bất ngờ của anh.

“Em không có thể bỏ mặc anh như thế này,” cô nói.

Anh nhìn cô chằm chằm, không hiểu gì. Hoặc có thể như anh nghĩ rằng anh chắc phải nghe nhầm.

Cô ra hiệu về phía râu anh, vẫn còn đầy phía bên phải, và nhăn nhui phía bên trái. “Anh trông như nửa sống, nửa chín vậy.”

Anh xoa cằm, ngay tại chỗ râu ria gặp da, và thốt ra một tiếng thích thú.

“Anh trông thật tức cười,” cô nói.

Anh vuốt ve một bên mặt, rồi bên kia.

Cecilia giơ dao cạo và chổi cọ. “Có lẽ em nên hoàn thành công việc.”

Lông mày bên phải của anh nhướn lên thành một vòm hoàn hảo. “Em không nghĩ rằng anh nên gặp Thiếu tá Wilkins như thế này chứ?”

“Em nghĩ rằng em có thể trả nhiều tiền để thấy điều đó.” Cô đã đi vòng qua phía bên kia của giường, nhẹ nhõm vì sự căng thẳng dường như đã bị phá vỡ. “Nếu như em có tiền.”

Edward di chuyển qua tám nệm để anh ở sát mép hơn, rồi ngồi yên trong khi cô xoa bọt xà phòng lên mặt anh. “Em có thiếu tiền không?” anh hỏi.

Cecilia dừng lại, tự hỏi cô nên nói với anh như thế nào. Cô quyết định: “Đây là một hành trình đắt đỏ hơn em dự đoán.”

“Anh tưởng điều đó đúng đối với hầu hết các chuyến đi.”

“Như em được nghe nói.” Cô rửa dao cạo trong chậu rửa. “Đây là lần đầu tiên em đã mạo hiểm hơn hai mươi dặm bên ngoài của Derbyshire.”

“Vậy sao?”

“Đừng cử động,” cô rầy la. Cô lướt lưỡi dao ngay cổ họng làm anh giật mình.

“Xin lỗi, nhưng thực vậy sao? Lần đầu tiên ư?”

Cô nhún vai, rửa lưỡi dao. “Em thì đi đâu chứ?”

“London chẳng hạn?”

“Chắc chắn không có lý do gì để đi đến đó.” Nhà Harcourts rất đáng kính, chắc chắn, nhưng hầu như không phải là kiểu để gửi con gái đến thủ đô cho một Mùa lễ hội. Thêm vào đó, cha cô ghét thành phố. Ông ấy đã làm ầm lên khi ông ấy phải đến Sheffield. Một lần ông ấy bị buộc phải tham gia một công việc tại Manchester, ông ấy đã phàn nàn mất nhiều ngày sau đó. “Không có ai đưa em đi,” Cecilia nói thêm.

“Anh sẽ đưa em đến đó.”

Tay cô dừng lại. Anh nghĩ họ đã kết hôn. Tất nhiên, anh nghĩ rằng một ngày nào đó anh ấy có thể đưa cô đến London.

“Đó là, nếu em muốn,” anh nói thêm, hiểu lầm về sự do dự của cô.

Cô gượng cười. “Điều đó thật đáng yêu.”

“Chúng ta sẽ đến nhà hát,” anh nói với một cái ngáp. “để xem nhạc kịch. Em có thích nhạc kịch không?”

Đột nhiên cô tuyệt vọng muốn kết thúc cuộc trò chuyện. Tâm trí cô tràn ngập những hình ảnh về một tương lai của hai người, một tương lai mà tên cuối cùng của cô thực sự là Rokesby, và cô sống trong một ngôi nhà thân yêu ở Kent với ba đứa con nhỏ tất cả đều có đôi mắt xanh biếc.

Đó là một tương lai đáng yêu. Nó không phải là của cô.

“Cecilia?”

“Chúng ta đã làm xong,” cô nói, hơi quá to.

“Xong rồi sao??” Lông mày của anh nhíu lại thành một câu đố vui khi anh chạm vào má phải của mình. “Em đã làm bên này nhanh hơn nhiều so với bên kia đấy.”

Cô nhún vai. “Em cho rằng, em làm dễ dàng hơn khi quen tay.” Cô đã không cạo cẩn thận ở phía bên phải, nhưng điều đó không để chú ý trừ khi ai đó đứng ngay cạnh phía bên phải anh. Dù sao thì, anh ấy đã nói rằng anh ấy sẽ làm lại vào ngày mai.

“Em nên để anh nghỉ ngơi. Anh mệt mỏi rồi, và chúng ta sẽ có cuộc gặp gỡ sau đó.”

“Em không nên rời đi.”

Cô đã làm thế. Vì lợi ích của riêng cô. “Em sẽ làm phiền anh,” cô nói.

“Không phải là trong khi anh ngủ,” anh ngáp một lần nữa, rồi mỉm cười và Cecilia gần như bị ném lại bởi sức mạnh của vẻ đẹp của anh.

“Cái gì?” anh hỏi. Anh sờ mặt. “Em đã bỏ quên một vị trí?”

“Anh trông thật khác sau khi cạo râu,” cô nói. Hay cô thì thầm?

Anh nở nụ cười khàn khàn. “Đẹp trai hơn, anh tin là thế.”

Nhiều hơn nữa. Cô đã từng nghĩ như thế.

“Em nên đi. Chúng ta sẽ cần ai đó đổ nước và – “

“Hãy ở lại,” anh nói đơn giản. “Anh thích có em ở đây.”

Và khi Cecilia rón rén ngồi ở bên giường phía xa, dường như anh không thể nghe thấy tiếng trái tim cô tan vỡ.

CHƯƠNG 7

Ôi trời ơi, em biết em không có cái mũi to khủng khiếp. Em chỉ đơn giản là đưa ra một ví dụ. Anh không thể mong đợi sự trung thực từ Ngài Rokesby khi chủ đề của cuộc trò chuyện là em gái của anh. Anh ấy chắc phải rất đáng kính. Em nghĩ rằng đó là một câu cách ngôn bất thành văn giữa những người đàn ông, phải không?

Trung úy Rokesby trông như thế nào?

- từ Cecilia Harcourt gửi cho anh trai

Thomas.

Khi họ đi xuống cầu thang lúc năm giờ ba mươi chiều hôm đó, Thiếu tá Wilkins đã đợi họ trong phòng ăn, ngồi gần bức tường với một cốc bia và một đĩa bánh mì phô mai. Edward cứng vai chào khi anh ta đứng trước họ. Anh đã không phục vụ cùng với Wilkins, nhưng họ thường gặp nhau trên đường làm nhiệm vụ. Ngài Thiếu tá là một chỉ huy đồn trú của Anh ở New York và anh ta chắc chắn là nơi chính xác để bắt đầu cho bất kỳ cuộc tìm kiếm một người lính mất tích nào.

Edward luôn thấy anh ta hơi khoa trương, nhưng đi kèm với đó là sự tuân thủ cứng nhắc các quy tắc và trật tự, mà anh cho rằng đó là một đặc điểm cần thiết ở một chỉ huy quân đội. Và sự thật mà nói, anh không muốn làm việc của người đàn ông này.

Khi họ đã ngồi xuống, Cecilia không muốn lãng phí thời gian. “Ngài có tin gì về anh trai tôi không?”

Thiếu tá Wilkins hướng về cô một cái nhìn ửy khuất mà ngay cả Edward cũng có thể nhận ra, rồi nói “Đây là một sân khấu chiến tranh lớn, phu nhân yêu quý. Chúng ta không thể mong đợi sẽ tìm thấy một người đàn ông nhanh như vậy.” Anh ta ra hiệu về phía cái đĩa ở giữa bàn. “Phô mai?”

Cecilia thoáng bối rối vì sự thay đổi chủ đề, nhưng cô dường như nhanh chóng lấy lại mục đích của mình. “Đây là quân đội,” cô đã phản đối. “Quân đội Anh. Chẳng phải chúng ta là lực lượng tiên tiến nhất, được tổ chức tốt nhất trên thế giới sao?”

“Tất nhiên, nhưng – “

“Làm thế nào chúng ta có thể lạc mất một người đàn ông?”

Edward đặt một bàn tay dịu dàng lên cánh tay cô. “Sự hỗn loạn của chiến tranh có thể chứng thực cả những quân đội được tổ chức tốt nhất. Bản thân anh cũng đã mất tích trong nhiều tháng.”

“Nhưng, anh ấy đã không được mất tích khi anh ấy mất tích!” Cô khóc.

Wilkins cười thích thú với việc dùng từ sai của cô. Edward gần như rên rỉ vì sự vô cảm của anh ta.

“Ồ, giờ thì hay đấy,” Đại tá nói, cắt một miếng phô mai dày. “Không mất tích khi anh ta đã mất tích. Ngài Đại tá sẽ thích cái đó.”

“Tôi đánh vắn sai,” Cecilia nghiêng răng nói.

Edward chăm chú nhìn cô. Anh đã nghĩ sẽ can thiệp thay cho cô, nhưng cô dường như kiểm soát tốt tình hình. Hoặc nếu không phải là kiểm soát được tình huống, thì ít nhất cũng kiểm soát được chính mình.

“Ý tôi muốn nói là,” cô tiếp tục, đôi mắt cô lạnh lùng làm cho Thiếu tá Wilkins phải sợ, “đó là vì Thomas đã ở đây tại New York. Trong bệnh viện. Và sau đó anh ấy đã biến mất. Chứ không phải là khi anh ấy đang ở trên chiến trường hay do thám phía sau hàng ngũ kẻ thù.”

Do thám sau hàng ngũ địch. Edward cau mày khi những từ ngữ cuộn quanh tai anh. Đó có phải là những gì anh đã làm ở Connecticut sao? Có vẻ như kịch bản có khả năng nhất. Nhưng tại sao? Anh không nhớ lại đã từng làm như vậy trước đây.

“À, ồ, chính là điều đó,” Thiếu tá Wilkins nói. “Tôi không thể tìm thấy hồ sơ nào về việc anh trai bà đang nằm viện.”

“Cái gì?” Đầu Cecilia giật mạnh khi cô nhìn Edward và sau đó quay lại với thiếu tá. “Không thể nào.”

Wilkins nhún vai một cách không tự nhiên. “Tôi đã cho người của tôi xem qua các hồ sơ. Tên và cấp bậc của mỗi người lính được đưa đến bệnh viện được ghi vào sổ sách Chúng tôi ghi chú ngày đến và ngày, giờ, à.....rời đi.”

“Rời đi?” Cecilia lặp lại.

“Hoặc là chết.” Wilkins ít nhất có một chút không thoải mái khi nhấn mạnh khả năng này. “Bất kể bằng cách nào, chúng tôi cũng

không thể tìm thấy hồ sơ của anh trai bà.”

“Nhưng anh ấy đã bị thương,” Cecilia phản đối. “Chúng tôi nhận được thông báo.” Cô quay lại với Edward, rõ ràng bị kích động. “Cha tôi nhận được một lá thư từ Tướng Garth. Ông ta viết rằng Thomas đã bị thương, nhưng đó không phải là một vết thương chí mạng và anh ấy đang hồi phục trong bệnh viện. Còn có bệnh viện nào khác không?”

Edward nhìn sang Thiếu tá Wilkins.

“Không phải ở phía này của hòn đảo.”

“Không phải ở *phía này* sao?” Cecilia nói, nhảy lên với sự lựa chọn từ ngữ của anh ta.

“Có một trạm xá gì đó ở Haarlem.” Wilkins trả lời với một tiếng thở dài ý nói rằng anh ta ước mình đã không nâng tầm nó lên. “Tôi sẽ không gọi nó là bệnh viện.” Anh ta liếc nhìn Edward với ánh mắt đầy ý nghĩa. “Anh sẽ không muốn ở đó một mình, nếu anh hiểu ý tôi.”

Cecilia đỏ mặt.

“Vì chúa,” Edward đã chộp lấy anh ta, “Anh đang nói về anh trai của một Quý bà đấy.”

Thiếu tá quay sang Cecilia với vẻ hối lỗi. “Xin hãy nhận lời xin lỗi của tôi, thưa bà.”

Cô gật đầu, một cử động nhỏ căng thẳng làm đau lòng bởi cơn nuốt co giật trong cổ họng cô.

“Trạm xá ở Haarlem là thô sơ nhất,” Thiếu tá Wilkins nói với Cecilia. “Anh trai của bà là một sĩ quan. Anh ta sẽ không được đưa đến một nơi như vậy.”

“Nhưng nếu đó là cơ sở gần nhất. . .”

“Vết thương của anh không nguy hiểm đến tính mạng. Anh ấy đã được chuyển đi.”

Edward không thích ý tưởng về những người đàn ông nhập ngũ bị buộc phải nghỉ dưỡng trong điều kiện phụ chỉ dựa trên cấp bậc của họ, nhưng chỉ trong bệnh viện ở tận cùng phía nam của đảo Manhattan mới có nhiều giường bệnh. “Ông ấy nói đúng đấy,” anh nói với Cecilia. Quân đội sẽ luôn luôn di chuyển các sĩ quan đầu tiên.

“Có lẽ Thomas có lý do để từ chối di chuyển,” Cecilia gợi ý. “Nếu

anh ấy ở cùng những người lính của mình, anh ấy có thể không muốn rời xa họ.”

“Điều này đã xảy ra nhiều tháng trước,” Edward nói, ghét rằng anh phải làm tổn thương hy vọng của cô theo cách này. “Ngay cả khi anh ấy ở lại với người của mình, chắc chắn giờ này anh ấy đã phải di chuyển xuống đây rồi.”

“Ồ, nhất định thế,” Thiếu tá Wilkins nói một cách chân thực. “Đơn giản là không có cách nào anh ta có thể ở Haarlem.”

“Em khó có thể gọi nó là một thị trấn,” Edward nói với Cecilia. “Ở đó có Lâu đài Morris, nhưng xa hơn thế, nó là tập hợp các trại thuộc địa bị bỏ hoang.”

“Nhưng, chúng ta không có quân lính ở đó ạ?”

“Đủ để giữ nó khỏi rơi vào tay kẻ thù, Thiếu tá Wilkins nói. “Nông trại ở đó cũng tốt. Chúng tôi có một số cây trồng gần như đã sẵn sàng để thu hoạch.”

“Chúng ta?” Edward không thể không điều tra.

“Những người nông dân Haarlem trung thành với Đức Vua, Thiếu tá nói một cách chắc chắn.

Edward không chắc chắn về điều đó, nhưng lúc này dường như không phải là thời điểm cho một cuộc thảo luận về khuynh hướng chính trị địa phương.

“Chúng tôi đã kiểm tra hồ sơ tại bệnh viện trong sáu tháng qua,” Thiếu tá Wilkins nói, đưa cuộc trò chuyện trở lại mục đích của nó. Anh ta đưa tay ra để lấy cho mình một miếng bánh mì và phô mai khác, cau có khi miếng phô mai vỡ vụn trên con dao. “Chúng tôi không thể tìm thấy bất kỳ điều gì đề cập đến anh trai của bà. Thành thật mà nói, nó như thể anh ta chưa bao giờ tồn tại.”

Edward rên rỉ. Vì Chúa, người đàn ông này thật sự không khéo léo.

“Tuy nhiên, ngài vẫn sẽ tiếp tục đưa ra yêu cầu tìm kiếm chứ?” Cecilia hỏi.

“Tất nhiên, tất nhiên.” Thiếu tá nhìn về phía Edward. “Đây là điều tối thiểu tôi có thể làm.”

“Quá ít,” Edward lầm bầm.

“Xin thứ lỗi?” Thiếu tá Wilkins rút lại.

“Tại sao ngài không cung cấp cho vợ tôi thông tin này khi ngài nói chuyện với cô ấy vào tuần trước?” Edward hỏi.

Thiếu tá sững lại, thức ăn của anh ta chỉ cách miệng vài inch. “Tôi đã không biết bà ấy là vợ của ngài.”

Edward có thể vui vẻ bóp cổ anh ta. “Có gì khác biệt không?”

Thiếu tá Wilkins chỉ nhìn chằm chằm.

“Cô ấy còn là em gái của Đại úy Harcourt. Cô ấy xứng đáng được ngài tôn trọng và quan tâm đến bất kể tình trạng hôn nhân của cô ấy.”

“Chúng tôi thường không có những câu hỏi về các thành viên trong gia đình,” Thiếu tá nói với giọng cứng rắn.

Edward có khoảng sáu câu trả lời khác nhau cho điều đó, nhưng anh quyết định sẽ không đạt được điều gì trong việc đối kháng với tay thiếu tá. Thay vào đó, anh quay sang Cecilia. “Em có bức thư từ Tướng Garth gửi cho em không?”

“Tất nhiên rồi.” Cô thò tay vào túi váy. “Em luôn mang theo bên mình.”

Edward lấy nó từ bàn tay mảnh khảnh của cô và mở tờ giấy ra. Anh im lặng đọc nó, rồi đưa cho Thiếu tá Wilkins.

“Sao vậy?” Cecilia hỏi. “Có chuyện gì thế?”

Đôi lông mày rậm rạp của tay Thiếu tá nhíu vào nhau, “Giọng văn này không giống như của Tướng Garth”, anh ta nói, mắt vẫn nhìn chăm chú vào lá thư.

“Ngài có ý gì?” Cecilia điên cuồng quay sang Edward. “Ý ông ấy là sao?”

“Có một cái gì đó không đúng với nó,” Edward nói. “Anh không thể đoán được.”

“Nhưng tại sao ai đó lại gửi cho em một thứ như vậy?”

“Anh không biết gì.” Anh ấn những ngón tay của mình lên thái dương, nó đã bắt đầu đau. Cecilia bắt lấy hành động này ngay lập tức. “Anh vẫn ổn chứ?”

“Anh ổn.”

“Bởi vì chúng ta có thể - ”

“Chúng ta ở đây vì Thomas,” anh nhấn mạnh. “Không phải vì anh.” Anh hít một hơi. Anh có thể vượt qua cuộc họp này. Anh có thể phải quay lại giường ngay khi họ kết thúc, anh thậm chí có thể phải dùng liều thuốc phiện giảm đau mà cô đã đe dọa anh, nhưng anh cần phải vượt qua cuộc gặp gỡ chết tiệt với Thiếu tá Wilkins.

Anh không yếu đuối như vậy. Anh nhìn lên để nhận ra rằng cả Cecilia và tay Thiếu tá đều dõi theo anh với vẻ mặt lo lắng.

“Tôi tin rằng chấn thương của anh không làm anh khó chịu,” Wilkins nói một cách cộc cằn.

“Nó đau như quỷ vậy,” Edward nói qua hàm răng nghiến chặt, “nhưng tôi vẫn sống, vì vậy tôi cố gắng biết ơn vì điều đó.”

Cecilia ngạc nhiên nhìn anh. Anh cho rằng anh không thể trách cô. Anh bình thường không châm biếm như vậy.

Wilkins háng giọng. “Được, tốt. Dù sao, tôi cũng thấy nhẹ nhõm khi thấy anh trở về an toàn.”

Edward thở dài. “Xin thứ lỗi cho tôi,” anh nói. “Suy nghĩ của tôi trở nên ngắn lại khi đầu tôi đau đớn hơn bình thường.”

Cecilia cúi xuống và nói với giọng nhỏ nhẹ, “Hay em đưa anh lên lầu nhé?”

“Không cần thiết,” Edward lầm bầm. Hơi thở của anh ngưng lại bất chợt khi cơn đau trong đầu của anh tăng lên. “Dù sao đi nữa

cũng chưa được.” Anh quay lại nhìn Wilkins đang cau mày khi đọc lại lá thư từ vị tướng.

“Sao vậy?” Edward hỏi....

Thiếu tá gãi cằm. “Tại sao Tướng Garth. . . ?” Anh ta lắc đầu. “Đừng bận tâm.”

“Không,” Cecilia nói nhanh. “Xin hãy nói với tôi.”

Thiếu tá Wilkins do dự, như thể anh ta đang cố gắng tìm ra cách tốt nhất để bày tỏ suy nghĩ của mình. “Tôi thấy đây là một mớ thông tin kỳ quặc,” cuối cùng anh ta cũng nói.

“Ngài có ý gì?”

“Nó không phải là những gì người ta thường viết trong một lá thư gửi cho gia đình một quân nhân,” Thiếu tá nói. Anh ta nhìn Edward để xác nhận.

“Tôi cho rằng,” Edward trả lời, vẫn đang cọ xát thái dương. Điều đó không làm cho nó bớt đau, nhưng dường như anh không thể dừng lại. “Bản thân tôi sẽ không viết một bức thư như vậy.”

“Nhưng anh đã nói có gì đó không ổn với bức thư,” Cecilia nhắc nhở anh.

“Không có gì cụ thể,” Edward nói với cô. “Chỉ cảm thấy nó không đúng. Anh biết Tướng Garth. Anh không chắc lý do tại sao, nhưng nó không giống như những gì ông ấy sẽ viết.”

“Tôi đã viết những nội dung như vậy,” Thiếu tá Wilkins nói. “Nhiều nữa là khác.”

“Và. . . ?” Cecilia thúc giục.

Anh ta hít một hơi dài. “Tôi cũng không bao giờ viết rằng một người lính bị thương nhưng điều đó không nguy hiểm đến tính mạng. Không có cách nào để biết điều đó. Phải mất một tháng để lá thư được gửi tới nơi. Bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra trong thời gian đó.”

Trong khi Cecilia gật đầu, Thiếu tá tiếp tục. “Tôi đã thấy nhiều người lính chết vì nhiễm trùng hơn là do vết thương ban đầu của họ. Tôi đã mất một người lính vào tháng trước vì một vết phỏng rộp.” Anh ta nhìn Edward với vẻ mặt hoài nghi. “Một vết bỏng.”

Edward liếc nhanh về phía Cecilia. Cô vẫn ngồi yên, hình mẫu của chủ nghĩa khắc kỷ chính trực của Anh. Nhưng đôi mắt cô u ám,

và anh có cảm giác khủng khiếp rằng nếu anh chạm vào cô - chỉ cần một ngón tay vào cánh tay cô - thì cô sẽ vỡ tan.

Anh tuyệt vọng ôm lấy cô. Anh muốn ôm cô thật chặt để cô không thể tan vỡ. Để giữ cô cho đến khi những lo lắng và sợ hãi của cô tan chảy khỏi cơ thể cô và thấm vào chính anh.

Anh muốn hấp thụ nỗi đau của cô.

Anh muốn trở thành sức mạnh của cô.

Anh sẽ thế, anh thề. Anh sẽ bình phục. Anh sẽ khỏi bệnh. Anh sẽ là người chồng mà cô xứng đáng có.

Người chồng mà anh xứng đáng trở thành.

“Nó ở trên đôi chân của anh ta,” Thiếu tá đang nói, không biết gì về sự đau khổ của Cecilia. “Những chiếc vớ của anh ta chắc chắn đã cọ xát vào vết thương. Anh ta đã hành quân qua đầm lầy. Nó không thể giữ cho đôi chân của anh khô ráo, anh biết đấy.”

Cecilia, với lòng tin của mình, gật đầu thông cảm.

Thiếu tá Wilkins đặt tay lên cốc rượu bia của mình, nhưng anh ta không cầm nó lên. Anh ta có vẻ chùng xuống một chút, như thể ký ức vẫn có khả năng đâm thủng anh ta. “Vết thương đáng nguyên rủa chắc chắn đã bị phá vỡ vì trong vòng một ngày nó bị nhiễm trùng và trong vòng một tuần sau đó anh ta đã chết.”

Cecilia nuốt nước bọt. “Tôi rất tiếc vì sự mất mát của ngài.” Cô nhìn xuống hai bàn tay, siết chặt nhau trên bàn và Edward có cảm giác rõ ràng rằng cô ấy đang cố giữ cho chúng không run rẩy. Như thể cách duy nhất để làm điều đó là để mắt trên những ngón tay của cô ấy, tìm kiếm dấu hiệu yếu đuối của chúng.

Cô thật mạnh mẽ, vợ của anh. Anh tự hỏi liệu cô có nhận ra điều đó không.

Thiếu tá chớp mắt như thể ngạc nhiên trước lời chia buồn của cô. “Cảm ơn bà,” anh ta lúng túng nói. “Đây là. . . Vâng, đó là một mất mát.”

“Tất cả đều là sự mất mát,” Edward nói với giọng nhỏ nhẹ và trong một khoảnh khắc, anh và thiếu tá, người mà anh có rất ít điểm chung, trở thành anh em như thể tay chân.

Vài giây trôi qua trước khi bất cứ ai lên tiếng. Cuối cùng Thiếu tá Wilkins hắng giọng nói, “Tôi có thể giữ cái này không?” Anh ta giữ lá thư của Tướng Garth.

Cecilia hầu như không cử động, nhưng Edward thấy sự hỗn loạn mà cô giữ chặt sau đôi mắt xanh nhạt của mình. Cảm cô rút lại là biểu hiện nhỏ nhất của chuyển động và môi dưới run rẩy trước khi cô bắt lấy nó giữa hai hàm răng. Bức thư của vị tướng là mối liên hệ duy nhất của cô với anh trai mình, và cô rõ ràng là không thích chia tay với nó.

“Hãy để ông ấy giữ nó,” anh nói với cô khi cô nhìn anh để xin sự chỉ dẫn. Wilkins có thể là một người không tinh tế, nhưng anh ta là một người lính tốt, và anh ta cần bức thư nếu anh ta tiếp tục tìm kiếm Thomas.

“Tôi sẽ giữ nó rất cẩn thận.” Anh ta nhét bức điện đã gấp lại vào túi áo khoác bên trong và vỗ nhẹ. “Tôi hứa với bà.”

“Cảm ơn ngài,” Cecilia nói. “Tôi xin lỗi nếu tôi có vẻ vô ơn. Tôi đánh giá cao sự giúp đỡ của ngài.”

Một biểu cảm duyên dáng nhất, Edward nghĩ, đặc biệt là khi xem xét sự thiếu hợp tác hoàn toàn của tay Thiếu tá cho đến thời điểm này.

“Tốt. Tôi phải đi rồi.” Thiếu tá Wilkins đứng dậy, cúi đầu lịch sự với Cecilia trước khi quay sang Edward. “Tôi hy vọng chấn thương của ngài được cải thiện.”

Edward thừa nhận điều này với một cái gật đầu. “Ngài sẽ tha thứ cho tôi nếu tôi không đứng dậy chứ.” Anh cảm thấy khá buồn nôn và anh có một linh cảm khủng khiếp rằng anh có thể nôn hết mọi thứ trong bụng nếu anh cố gắng đứng dậy.

“Tất nhiên, tất nhiên,” Thiếu tá nói theo cách cộc cằn thông thường của mình. “Tôi không phiền vì điều đó.”

“Chờ chút!” Cecilia gọi to, vấp vào chân cô khi Wilkins quay người rời đi.

“Anh ta nghiêng đầu về phía cô. “Vâng thưa bà?”

“Ngài sẽ đưa tôi đến Haarlem vào ngày mai chứ?”

“Cái gì?” Cái dạ dày chua loét đáng nguyên rủa, Edward đứng bật dậy vì điều đó.

“Tôi muốn đến thăm bệnh xá đó,” Cecilia nói với thiếu tá.

“Anh sẽ đưa em đến đó,” Edward chen vào.

“Em không nghĩ rằng anh đang ở trong bất kỳ điều kiện thuận lợi nào –“

“Anh sẽ đưa em đi.”

Wilkins nhìn từ Edward đến Cecilia và trở lại chỉ với một chút thích thú được che giấu trước khi cho cô một cái nhún vai nhẹ. “Tôi không thể phản đối mong muốn của một người chồng.”

“Nhưng tôi cần phải đi,” cô phản đối. “Có thể Thomas –“

“Chúng ta đã xác định rằng rất khó có khả năng anh ấy ở Haarlem,” Edward nói. Anh nắm chặt cạnh bàn, hy vọng rằng mình không quá rõ ràng về điều đó. Một cơn chóng mặt đã giáng xuống anh khi anh bất ngờ đứng dậy.

“Nhưng anh ấy có thể đã ở đó,” Cecilia nói. “Và nếu trường hợp đó xảy ra, thì phải có ai đó sẽ nhớ đến anh ấy.”

“Anh sẽ đưa em đi,” Edward nhắc lại. Haarlem chỉ cách đây khoảng mười dặm, nhưng kể từ khi người Anh đánh mất nó (và sau đó lấy lại) lãnh thổ vào năm 1776, nó dường như chính xác là một đồn điền hoang dã hơn là một ngôi làng Hà Lan trước đây mà nó từng là. Đó không phải là nơi dành cho một người phụ nữ đơn độc, và trong khi anh không thể không nghĩ rằng đó là nghĩa vụ của mình với tư cách là chồng cô phải bảo vệ an toàn cho cô.

“Nếu bà cho phép tôi xin phép được rời đi,” Thiếu tá Wilkins nói, lại cúi đầu chào Cecilia.

Cô gật đầu. Edward khá chắc chắn, tuy nhiên, sự phẫn nộ của cô không nhắm vào thiếu tá. Thật vậy, khoảnh khắc Wilkins rời đi, cô quay sang Edward và, với cái cảm hất lên, nói, “em phải đến bệnh xá đó.”

“Em sẽ đến đó. Nhưng không phải là ngày mai.”

“Nhưng –“

“Không có gì thay đổi trong một ngày,” anh chen vào, quá mệt mỏi để tranh luận với cô về vấn đề này. “Wilkins đang đưa ra yêu cầu. Anh ta sẽ thu thập được nhiều thông tin hơn từ tùy viên của

Tướng Garth, hơn là những gì chúng ta thu được từ cuộc hành trình đến đảo.”

“Chắc chắn sẽ tốt hơn nếu chúng ta theo đuổi cả hai cách tìm kiếm,” cô nói, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Anh không tranh luận với em về điểm đó,” anh nói. Anh nhắm mắt lại một lúc, chống lại làn sóng mệt mỏi rơi xuống anh như tấm chắn. Với một tiếng thở dài, anh nói tiếp, “Không có gì sẽ mất đi nếu chúng ta đợi một hoặc hai ngày. Anh hứa.”

“Anh có thể hứa sao?”

Chúa ơi, cô như con chó với một khúc xương. Edward sẽ ngưỡng mộ sự kiên cường của cô nếu anh không bị cơn mệt mỏi chết tiệt này. “Được rồi,” anh cúi kính. “Anh không thể hứa. Tất cả những gì anh biết là Quân đội Lục địa có thể đến vào ngày mai và tất cả chúng ta sẽ chết trước khi chúng ta có cơ hội điều tra bệnh xá. Nhưng anh có thể hứa rằng sẽ đưa ra tất cả những gì anh biết, phải thừa nhận, điều đó không nhiều, nhưng nó cũng nhiều hơn những gì em tìm được - một vài ngày sẽ không tạo ra sự khác biệt.”

Cô sững sờ nhìn anh. Một ý nghĩ chợt nảy ra với anh rằng có lẽ anh không nên kết hôn với một người phụ nữ có đôi mắt phi thường như vậy. Bởi vì khi cô nhìn chăm chăm, anh phải cực kỳ nghị lực để không vụng vẹo trên ghế.

Nếu anh là một người siêu hình, anh nghĩ rằng cô có thể nhìn thẳng vào tâm hồn anh.

“Thiếu tá Wilkins có thể đã đưa em đi,” cô nói với sự thách thức nhẹ nhàng.

Anh chống lại sự thôi thúc rên rỉ. “Em có thực sự muốn dành cả ngày với Thiếu tá Wilkins không?”

“Tất nhiên là không, nhưng – “

“Nếu em bị buộc phải ở lại qua đêm thì sao? Em đã xem xét khả năng đó chưa?”

“Em đã tự mình đi qua Đại Tây Dương, Edward. Em chắc chắn rằng em có thể chịu đựng được một đêm ở Haarlem.”

“Tuy nhiên, em không nên đi như vậy,” anh thuyết phục. “Em đã cưới anh, Cecilia. Vì Chúa, hãy để anh bảo vệ em.”

“Nhưng, anh không thể.”

Edward quay cuồng trên ghế. Lời nói của cô thật nhẹ nhàng,

nhưng nếu cô rút lại nắm đấm của mình và đập nó vào cổ anh thì cô không thể hạ được một cú đấm tốt hơn thế.

“Em xin lỗi,” cô nói nhanh. “Em xin lỗi. Em không có ý – “

“Anh hiểu em nói gì mà.”

“Không, em không nghĩ anh hiểu.”

Tâm trạng nóng nảy của anh sắp bùng nổ ra ngoài, bắt đầu phun trào và nổ tung. “Em nói đúng,” anh nói với giọng gay gắt. “Anh không hiểu. Em có biết tại sao không? Vì anh không biết em. Anh đã kết hôn với em, hoặc vì anh đã được cho biết như thế - “

Cô nao núng.

“ – và trong khi anh có thể tưởng tượng tất cả các loại lý do tại sao một sự kết hợp như vậy có thể xảy ra, anh không thể nhớ chút nào về một trong số chúng.”

Cô không nói gì, không có cử động nào trừ một cơn run rẩy nhỏ xíu lướt qua môi cô.

“Em đúng là vợ của anh chứ?” Anh hỏi, nhưng giọng anh tệ đến nỗi anh đã hủy bỏ câu hỏi ngay lập tức. “Hãy tha thứ cho anh,” anh lầm bầm. “Điều đó vẫn chưa được hoàn thành”.

Cô nhìn anh thêm vài giây nữa, khuôn mặt không lộ ra suy nghĩ gì. Nhưng mặt cô tái nhợt, không bình tĩnh khi cô nói, “Em nghĩ anh nên nghỉ ngơi.”

“Anh biết anh nên nghỉ ngơi,” anh cúi kính nói. “Em có nghĩ rằng anh cảm thấy những gì đang diễn ra trong đầu mình không? Nó như thể ai đó đang lấy một cái búa đập vào hộp sọ của anh. Từ trong ra ngoài.”

Cô với tay qua bàn và đặt tay lên đầu anh.

“Anh thấy không khỏe,” anh nói. Bốn từ bé nhỏ, nhưng thật khó để một người đàn ông có thể nói ra. Nhưng anh vẫn cảm thấy tốt hơn rất nhiều vì đã làm như vậy.

Không, không tốt hơn. Mà là an tâm hơn. Anh cho đó là một hình thức tốt hơn.

“Anh đang khá hơn,” cô nói. “Anh đừng quên rằng anh chỉ mới tỉnh lại được một ngày.”

Anh nheo mắt nhìn cô. “Đừng nói rằng Rome đã không được xây dựng trong một ngày.”

“Em sẽ không bao giờ,” cô hứa, và anh có thể nghe thấy ý cười trong giọng nói của cô.

“Chiều nay anh cảm thấy tốt hơn,” anh nói. Giọng anh nhỏ, gần như trẻ con đến tai anh.

“Tốt hơn? Hay đỡ hơn?”

“Đỡ hơn,” anh thừa nhận. “Mặc dù khi anh hôn em. . . “

Anh mỉm cười. Khi anh hôn cô, anh gần như cảm thấy trọn vẹn.

Cecilia đứng dậy và nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay anh. “Chúng ta hãy lên lầu thôi.”

Anh không có năng lượng để tranh luận.

“Em sẽ cho mang bữa ăn tối về phòng,” cô nói khi họ đi lên cầu thang.

“Không cần nhiều,” anh nói. “Dạ dày của anh . . . Anh không biết anh có thể giữ được nó yên không.”

Cô chăm chú nhìn anh. Có lẽ là xem xét xem làn da của anh đã trở nên xanh như thế nào.

“Nước hầm,” cô nói. “Anh phải ăn một cái gì đó. Nếu không, anh sẽ không bao giờ lấy lại được sức mạnh của mình.”

Anh gật đầu. Nước hầm nghe có thể đấy.

“Có lẽ một chút thuốc giảm đau,” cô nói lặng lẽ.

“Một lượng nhỏ thôi.”

“Em hứa chỉ một chút rất nhỏ thôi.”

Khi họ đến đỉnh cầu thang, anh thò tay vào túi áo khoác và lấy chìa khóa ra. Không nói gì, anh đưa nó cho cô và dựa vào tường trong khi cô mở khóa cửa.

“Em sẽ giúp anh cởi giày,” cô nói, và anh thấy cô đã dẫn anh vào trong và ngồi xuống giường mà không hề nhận ra.

“Em đã nhắc anh không nên thể hiện bản thân quá mức,” cô nói trong khi tháo một chiếc ủng, “nhưng em biết những nỗ lực của anh ngày hôm nay là vì Thomas.”

“Và vì em.” anh nói.

Tay cô khựng lại, nhưng chỉ trong chốc lát. Anh đã không thể nhận ra điều đó nếu anh không có một cảm nhận tinh tế với sự đụng chạm của cô.

“Cảm ơn anh,” cô nói. Cô đưa tay ra sau gót chân anh và nắm chặt chiết bột khác của anh, kéo mạnh nó trước khi trượt nó ra.

Edward bò xuống dưới tấm chăn trong khi cô tỉ mỉ đặt chúng vào góc. “Em sẽ chuẩn bị thuốc giảm đau,” cô nói.

Anh nhắm mắt lại. Anh không buồn ngủ, nhưng đầu anh cảm thấy đỡ hơn khi nhắm mắt.

“Em tự hỏi liệu anh có nên ở lại bệnh viện thêm một ngày nữa không.” Giọng nói của cô gần hơn và anh nghe thấy tiếng cô lắc chất lỏng trong một cái chai.

“Không,” anh nói. “Anh muốn ở đây với em.”

Một lần nữa, cô lặng đi. Anh không cần phải nhìn cô để biết điều đó.

“Bệnh viện không thể chịu đựng được,” anh nói. “Một số người đàn ông. . . “ Anh không biết nói với cô như thế nào, cô ấy đã biết được bao nhiêu. Có phải cô đã qua đêm bên cạnh anh trong khi anh bất tỉnh? Cô có biết làm sao để cố gắng ngủ trong khi ở bên kia phòng, một người đàn ông đang rên rỉ vì đau đớn, khóc sướt mướt vì nhớ mẹ?”

“Em đồng ý với anh,” cô nói, đẩy anh nằm vào vị trí ngay ngắn hơn. “Đây là một nơi dễ chịu hơn nhiều để hồi phục. Nhưng ở bệnh viện có các bác sĩ.”

“Em cũng nghĩ thế à?” Anh nói với một nụ cười gợi ý. “Anh đánh cuộc ở tầng dưới có bia. Hoặc có thể có những trò Gian lận. Rượu lúa mạch, anh nghĩ vậy.”

“Nói về đồ uống,” Cecilia nói, giọng nói của cô là sự pha trộn thú vị của ngay thẳng và hài hước, “đây là thuốc giảm đau của anh.”

“Mạnh hơn đáng kể so với 1 vại bia,” Edward nói, mở mắt ra. Trời không còn sáng nữa; Cecilia đã kéo rèm cửa lại.

Cô đưa cốc lên môi anh, nhưng anh khẽ lắc đầu và nói, “Anh có thể tự mình làm được.”

“Chỉ một liều rất nhỏ thôi,” cô hứa.

“Bác sĩ đã cho em chỉ dẫn à?”

“Vâng, và em có một số kinh nghiệm với thuốc. Cha em đôi khi bị chứng đau đầu.”

“Anh đã không nhận ra đấy,” anh lầm bầm.

“Chúng không thường xuyên.”

Anh uống thuốc, nhăn mặt vì vị đắng của nó.

“Nó đắng, em biết,” cô nói, nhưng cô không có vẻ đặc biệt thông

cảm.

“Em có nghĩ rượu sẽ làm cho nó dễ chịu hơn không.”

Cô khẽ mỉm cười với điều đó. “Em nghĩ điều duy nhất khiến nó có thể chịu đựng được là lời hứa cứu trợ.”

Anh xoa xoa thái dương của mình. “Nó đau, Cecilia.”

“Em biết.”

“Anh chỉ muốn cảm thấy như chính mình một lần nữa.”

Đôi môi cô run lên. “Tất cả chúng ta đều muốn điều đó.”

Anh ngáp, mặc dù về mặt logic, vẫn còn quá sớm để thuốc giảm đau có hiệu lực. “Em vẫn cần nói chuyện với anh,” anh nói, trượt xuống dưới lớp chăn.

“Nói với anh điều gì?”

“Hmmm” anh tạo ra một âm thanh nhỏ vui nhộn khi anh nghĩ về điều đó – “về mọi thứ.”

“Mọi thứ, hả? Đó có thể là một mong muốn đầy tham vọng.”

“Chúng ta có thời gian.”

“Chúng ta à?” Giờ đến lượt cô kêu lên đầy thích thú.

Anh gật đầu, và anh nhận ra rằng thuốc đã ngấm vì anh có cảm giác kỳ lạ - anh quá mệt mỏi để ngáp. Nhưng anh vẫn có thể nói ra vài lời.

“Chúng ta đã kết hôn với nhau. Chúng ta còn có cả cuộc đời còn lại ở phía trước.”

CHƯƠNG 8

Edward Rokesby trông giống như một người đàn ông, đó là những gì mô tả về anh ta. Thực sự, Cecilia, em nên biết thật khó khi yêu cầu anh miêu tả về một người đàn ông khác. Tóc anh ta màu nâu. Anh còn có thể nói thêm gì nữa?

Hơn nữa, nếu em muốn biết, thì anh đã cho mọi người xem tấm chân dung nhỏ của em. Anh biết anh không thường xuyên đa cảm như em, nhưng anh yêu em, em gái thân yêu, và anh tự hào vì em là em của anh. Ngoài ra, em là một người viết thư chăm chỉ hơn nhiều so với bất kỳ người đàn ông nào ở đây, và anh thích tận hưởng sự ghen tị của họ.

Edward, đặc biệt ghen tị mỗi khi thư được gửi đến. Anh ấy có ba anh em trai và một em gái, và về mặt thư tín, em làm tốt hơn tất cả họ.

- Thomas Harcourt gửi em gái

Cecilia.

Ba giờ sau, Cecilia vẫn bị ám ảnh bởi những lời nói của anh.

“Chúng ta đã kết hôn.”

“Chúng ta còn có cả cuộc đời còn lại ở phía trước.”

Ngồi bên chiếc bàn nhỏ trong góc phòng của họ tại quán trọ Đầu Quỷ, cô tựa trán vào bàn tay. Cô phải nói với anh sự thật. Cô phải nói với anh tất cả.

Nhưng bằng cách nào?

Và điểm quan trọng hơn đó là khi nào?

Cô đã tự nói với bản thân rằng cô phải đợi cho đến sau cuộc gặp với Thiếu tá Wilkins. Chà, điều đó đã xảy ra, nhưng giờ tình hình sức khỏe của Edward dường như đã trở nên tồi tệ hơn. Cô

không thể làm anh buồn. Anh vẫn cần cô.

Ôi, đừng nói dối chính mình nữa, cô gần như nói to. Anh không cần cô. Cô có thể làm cho sự hồi phục của anh trở nên dễ chịu hơn, và thậm chí có thể nhanh hơn, nhưng nếu cô đột nhiên biến mất khỏi cuộc đời anh, anh vẫn sẽ ổn thôi.

Anh ấy cần cô khi anh bất tỉnh. Bây giờ anh đã tỉnh, cô gần như không còn cần thiết nữa.

Cô nhìn anh, ngủ yên trên giường. Mái tóc sẫm màu của anh buông xuống phía trước trán. Anh cần cắt tỉa, nhưng cô thấy cô thích nó lộn xộn và không được tỉa tốt hơn. Nó mang lại cho anh một cảm giác hơi phóng túng, điều đó thật thú vị khi nó mâu thuẫn với tính cách ngay thẳng của anh. Những lọn tóc ngang bướng của anh nhắc nhở cô rằng người đàn ông đáng kính này cũng có khiếu hài hước tinh quái, rằng anh cũng có thể trở thành con mồi của sự thất vọng và tức giận.

Anh cũng không hoàn hảo.

Anh ấy thành thật.

Và bằng cách nào đó, điều này khiến cô cảm thấy tội tệ hơn.

Em sẽ làm điều này vì anh, cô thề.

Cô sẽ có được sự tha thứ của anh.

Nhưng mọi thứ ngày càng trở nên khó khăn hơn để có thể tưởng tượng ra điều gì sẽ xảy ra. Sự tự tôn sắt đá của Edward đã thuyết phục cô rằng cô không thể tiết lộ lời nói dối của mình trước khi họ gặp Thiếu tá Wilkins, điều đó có nghĩa là cô lại bị vướng vào một tình huống khó xử mới.

Trong mắt anh, anh đã thỏa hiệp với cô.

Họ có thể không chia sẻ giường ngủ, nhưng họ đang chia sẻ một phòng ngủ. Một khi Edward biết rằng cô không thực sự là vợ anh, anh sẽ khăng khăng cưới cô. Trên hết anh là một quý ông, và danh dự quý ông của anh sẽ không bao giờ cho phép anh làm khác.

Và trong khi Cecilia không thể ngăn mình mơ mộng chỉ một chút về một cuộc sống với tư cách là bà Edward Rokesby, làm sao cô có thể sống với chính mình nếu cô bẫy anh vào hôn nhân thật sự?

Anh sẽ bực bội với cô. Không, anh sẽ ghét cô.

Không, anh sẽ không ghét cô, nhưng anh sẽ không bao giờ tha thứ cho cô.

Cô thở dài. Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho cô, không bao giờ.

“Cecilia?”

Cô giật mình. “Anh dậy rồi.”

Edward nở nụ cười ngái ngủ. “Vừa tỉnh.”

Cecilia đứng lên và băng qua khoảng cách ngắn đến giường. Edward đã ngủ thiếp đi với đầy đủ quần áo trên người, nhưng khoảng một giờ sau khi anh chìm và giấc ngủ ngắn, cô nghĩ rằng anh trông không thoải mái và đã cởi bỏ cravat của anh. Nhờ tác dụng của thuốc giảm đau mà anh hầu như không bị đánh thức khi cô làm như vậy.

“Anh cảm thấy thế nào?”

Anh cau mày, và Cecilia nghĩ đó là một dấu hiệu tốt cho thấy anh phải nghĩ về nó. “Tốt hơn rồi,” anh nói, sau đó sửa lại với khóe môi hơi nhếch lên. “Khá hơn.”

“Anh có đói không?”

Anh cũng phải suy nghĩ về điều đó. “Có, mặc dù anh không chắc là thức ăn có yên ổn trong bụng không.”

“Hãy thử một chút nước hầm,” cô nói. Cô đứng dậy và nhắc chiếc liễn nhỏ mà cô đã lấy từ bếp lên mười phút trước. “Nó vẫn còn ấm.”

Anh đẩy mình lên ngồi tựa vào gối. “Anh ngủ có lâu không?”

“Khoảng ba giờ. Thuốc giảm đau có tác dụng nhanh.”

“Ba giờ,” anh lẩm bẩm, nghe có vẻ ngạc nhiên. Lòng mày anh nhíu lại trong khi anh chớp mắt vài lần.

“Anh đang cố gắng thử xem đầu của anh có còn đau không à?” Cô hỏi với nụ cười trên môi.

“Không,” anh trả lời rõ ràng. “Nó chắc chắn vẫn còn đau.”

“Ồ.” Cô thực sự không biết phải nói gì với điều đó, vì vậy cô chỉ nói thêm, “Em xin lỗi.”

“Tuy nhiên, có khác nhau.”

Cô đặt chiếc liễn trên bàn cạnh giường và ngồi cạnh anh. “Khác như thế nào?”

“Anh nghĩ rằng nó bớt cảm giác đâm xuyên. Cơn đau âm ỉ hơn.”

“Chắc chắn đó phải là một sự chuyển biến hơn rồi.”

Anh khẽ chạm vào thái dương và lẩm bẩm, “Anh nghĩ vậy.”

“Anh có cần em giúp đỡ không?” Cecilia hỏi, ra hiệu về phía liễn súp.

Anh cười với cô. “Anh có thể tự làm được, dù vậy một cái muống có thể hữu ích đấy.”

“Ồ.” Cô nháy dựng lên. “Em rất tiếc. Anh biết không, em nghĩ rằng họ đã quên đưa cho em cái muống.”

“Không sao. Anh có thể uống nó cũng được. Anh nâng liễn súp lên môi và nhấp một ngụm.

“Được chứ ạ?” Cecilia hỏi khi anh thờ dài thỏa mãn.

“Ồn cả. Cảm ơn em đã lấy nó.”

Cô đợi anh uống thêm vài ngụm nữa, rồi nói, “Anh thực sự trông ổn hơn lúc gặp gỡ với Thiếu tá Wilkins đấy.” Sau đó, cô nhận ra rằng anh có thể nghĩ cô đang cố nói chuyện với anh để đưa cô đến Haarlem sớm hơn, vì vậy cô nói thêm, “Tuy nhiên, không đủ tốt để đi về phía bắc vào ngày mai.”

Anh dường như thấy thú vị. “Có lẽ ngày kia.”

“Có lẽ cũng không phải lúc đó,” cô cũng thừa nhận. Cô thờ ra. “Em đã có thời gian suy ngẫm về cuộc gặp gỡ của chúng ta với Thiếu tá Wilkins. Anh ta nói rằng anh ta sẽ hỏi thăm tại bệnh xá Haarlem. Em vẫn muốn tự mình đến đó, nhưng bây giờ, thế là đủ.” Cô nuốt xuống, và cô không chắc chắn ai trong số họ là người cô đang cố trấn an khi cô nói, “Em sẽ kiên nhẫn.”

Cô còn lựa chọn nào khác?

Anh đặt liễn súp lên bàn và nắm lấy tay cô. “Anh cũng muốn tìm Thomas nhiều như em.”

“Em biết.” Cecilia nhìn xuống những ngón tay đang đan vào nhau của họ. Thật kỳ lạ khi chúng dường như khớp với nhau. Bàn tay anh to và vuông, da anh rám nắng và sần sùi vì làm việc. Và bàn tay cô - cũng vậy, chúng không còn trắng trẻo và tinh tế nữa, nhưng cô tự hào về những vết chai mới xuất hiện của mình. Chúng dường như nói rằng cô có năng lực, rằng cô có thể kiểm soát số phận của chính mình. Cô nhìn thấy sức mạnh trong tay mình, sức mạnh mà cô không hề biết mình sở hữu.

“Chúng ta sẽ tìm thấy anh ấy,” Edward nói.

Cô ngược lên. “Chúng ta cũng có thể không.”

Đôi mắt anh, gần như màu xanh hải quân trong ánh sáng mờ dần, nhìn vào mắt cô.

“Em phải thực tế,” cô nói.

“Thực tế, đúng,” anh nói, “nhưng đừng tuyệt vọng.”

“Không.” Cô mỉm cười. “Em không tuyệt vọng.”

Chưa, dù sao đi nữa.

Họ không nói gì một lúc lâu, và sự im lặng, bắt đầu trở thành một thứ gì đó đồng hành với sự nặng nề và khó xử khi Cecilia nhận ra rằng Edward đang cố gắng tìm ra cách tốt nhất để nói về một chủ đề không thoải mái. Cuối cùng, sau khi háng giọng nhiều lần, anh nói, “Anh muốn biết thêm về cuộc hôn nhân của chúng ta.”

Trái tim cô như ngừng đập. Cô biết rằng điều này sẽ đến, nhưng trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cô không thể thở được.

“Anh không nghi ngờ gì về lời nói của em,” anh nói. “Em là em gái của Thomas, và anh hy vọng em sẽ không phán xét anh quá mức nếu anh nói với em rằng từ lâu anh đã cảm thấy anh biết em từ những lá thư của em gửi cho anh ấy.”

Cô phải nhìn đi chỗ khác.

“Nhưng anh muốn biết tất cả đã diễn ra như thế nào.”

Cecilia nuốt nước bọt. Cô đã có vài ngày để nghĩ ra một câu chuyện, nhưng nghĩ về một lời nói dối cũng không giống như nói nó ra. “Đó là mong muốn của Thomas,” cô nói với anh. Điều này rất đúng, hoặc ít nhất là cô cho rằng nó là như vậy. Chắc chắn anh trai cô sẽ muốn nhìn thấy người bạn thân nhất của mình kết hôn với em gái mình. “Anh ấy lo lắng cho em,” cô nói thêm.

“Vì cái chết của cha em à?”

“Anh ấy không biết điều đó,” Cecilia ngay lập tức trả lời. “Nhưng em biết rằng anh ấy từ lâu đã quan tâm về tương lai của em.”

“Anh ấy cũng đã nhiều lần nói như vậy với anh,” Edward xác nhận.

Cô ngạc nhiên nhìn lên. “Anh ấy đã nói thế à?”

“Tha thứ cho anh. Anh không muốn nói xấu về người chết, nhưng Thomas kể rằng cha em ít quan tâm đến tương lai của em hơn là với hiện tại của ông ấy.”

Cecilia nuốt nước bọt. Cha cô là một người đàn ông tốt, nhưng cũng là một người ích kỷ. Tuy nhiên, cô đã yêu ông. Và cô biết rằng

ông ấy đã yêu cô hết khả năng của mình. “Em đã mang đến sự thoải mái cho cuộc sống của cha em,” cô nói, lựa chọn từ ngữ của cô nhẹ nhàng như thể đi qua một cánh đồng hoa. Cũng đã có những khoảng thời gian vui vẻ, và đây là những gì cô muốn thu thập lại thành một bó hoa. “Và ông ấy đã cho em mục đích sống.”

Edward quan sát cô thật kỹ khi cô nói, và khi cô nhìn vào mắt anh, cô thấy thứ gì đó cô nghĩ là niềm tự hào. Pha trộn giữa chắc chắn với hoài nghi. Anh nhìn thấu lời cô, nhưng anh ngỡ ngàng mộ cô vì đã nói ra chúng.

“Dù sao đi nữa,” cô nói, cố gắng làm dịu âm điệu của mình, “Thomas biết rằng cha em đang ốm yếu.”

Đầu Edward nghiêng sang một bên. “Anh nghĩ em đã nói điều đó đến đột ngột.”

“Đó là,” cô nói vội vàng. “Ý em là, em nghĩ nó thường như thế. Rất chậm, và sau đó khá nhanh.”

Anh không nói gì cả.

“Cũng có thể nó không xảy ra,” cô nói. Chúa ơi, cô nói như một con ngốc, nhưng cô dường như không thể ngậm miệng được. “Em chưa từng có nhiều kinh nghiệm với cái chết. Không, thực ra, ngoại trừ cha em.”

“Anh cũng thế,” Edward nói. “Ít nhất không phải cái chết tự nhiên.”

Cecilia nhìn anh. Đôi mắt anh tối sầm lại.

“Anh không tính cái chết trên chiến trường là cái chết tự nhiên,” anh nói lặng lẽ.

“Không, tất nhiên là không.” Cecilia còn không muốn nghĩ về những gì anh đã nhìn thấy. Cái chết của một chàng trai trẻ tuổi khác xa so với sự ra đi của một người đàn ông ở độ tuổi như cha của cô.

Edward nhấp một ngụm súp khác và Cecilia coi đây là tín hiệu cho thấy cô nên tiếp tục câu chuyện của mình. “Sau đó, anh họ em hỏi cưới em,” cô nói.

“Xét từ giọng điệu của em thì đây không phải là một đề xuất được hoan nghênh.”

Miệng cô mím chặt. “Không.”

“Chờ đã. Cha em đã không cự tuyệt anh ta sao?” - Tay Edward

giơ lên vài inch, ngón trỏ của anh uốn cong theo cách người ta đã làm trước khi nêu quan điểm trong một cuộc trò chuyện – “đó là trước hay sau khi ông ấy chết?”

“Trước đó,” Cecilia trả lời. Trái tim cô thất lại một inch. Đây là khi những lời nói dối bắt đầu. Horace đã không trở thành mối đe dọa cho đến sau khi cha cô qua đời, và Thomas chưa bao giờ biết rằng anh ta đã bắt đầu gây áp lực với Cecilia để cưới anh ta.

“Tất nhiên. Điều đó có thể xảy ra . . .” Edward cau mày, đưa tay lên xoa cằm. “Có lẽ điều này làm cho suy nghĩ của anh chậm lại, nhưng anh không thể giữ cho dòng thời gian mạch lạc. Anh có thể cần em viết nó ra cho anh.”

“Tất nhiên,” Cecilia nói, nhưng cảm giác tội lỗi trong cô như một cái trống. Cô không thể tin rằng cô đã để anh nghĩ rằng anh là lý do khiến câu chuyện trở nên khó theo dõi. Cô cố gắng nở một nụ cười, nhưng cô không chắc chắn rằng cô đã xoay sở để cho nó khác hơn sự co giật của đôi môi. “Em cũng khó có thể tin được.”

“Anh xin lỗi?”

Cô biết rằng cô sẽ phải giải thích nhận xét đó. “Em chỉ không thể tin được là em lại ở đây. Ở New York.”

“Với anh.”

Cô nhìn anh, nhìn người đàn ông đáng kính và hào phóng mà cô không xứng đáng. “Với anh.”

Anh nắm lấy tay cô và đưa lên môi. Trái tim Cecilia tan chảy một chút, ngay cả khi lương tâm cô thổn thức. Tại sao người đàn ông này phải đẹp như vậy?

Cô hít một hơi. “Marswell là tài sản thừa kế và Horace sẽ thừa hưởng nếu có chuyện gì đó xảy ra với Thomas.”

“Đây có phải là lý do anh ta đề nghị cưới em?”

Cô đưa mắt nhìn anh. “Anh không nghĩ rằng anh ta bị choáng ngợp bởi sự quyến rũ và vẻ đẹp tự nhiên của em đấy chứ?”

“Không, đó chính là lý do anh đề nghị cưới em.” Edward bắt đầu cười toe toét, nhưng nó nhanh chóng rơi xuống thành một cái nhăn mặt. “Anh chưa cầu hôn em phải không?”

“Đây là sự sắp xếp của. À. . .” Cô cảm thấy mặt mình bỏng rát. “Nó còn nhiều hơn, ah. . .” Cô bật ra câu trả lời duy nhất có thể.

“Thật ra, Thomas đã sắp xếp mọi thứ.”

Edward không tỏ ra vui vẻ với sự kiện này.

“Thật khó có thể xảy ra theo bất kỳ cách nào khác,” Cecilia chỉ ra.

“Nghỉ lễ diễn ra ở đâu?”

Cô đã nghĩ về điều đó. “Trên tàu,” cô nói.

“Thật sao?” Anh trông khá bối rối bởi toàn bộ sự việc. “Sau đó, anh đã làm thế nào. . .?”

“Em không biết rõ,” Cecilia nói.

“Nhưng nếu em ở trên tàu, anh đã cầu hôn khi nào. . . ?”

“Ngay trước khi anh rời đi Connecticut,” Cecilia nói dối.

“Anh đã trải qua buổi lễ ba tháng trước khi em đến à?”

“Chúng không thể diễn ra cùng một lúc,” Cecilia nói, nhận ra rằng cô đang tự đào hố cho mình sâu hơn bao giờ hết. Cô đã chuẩn bị nhiều lý do hơn rằng cha xứ trong làng của cô đã từ chối thực hiện một cuộc hôn nhân ủy nhiệm, hoặc cô không muốn nói lời thề của mình cho đến khi điều đó trở nên hoàn toàn cần thiết để Edward có thể rút khỏi cuộc hôn nhân nếu anh thay đổi ý định. Nhưng trước khi cô có thể tự mình thoát ra một sự giả dối khác, cô nhận ra rằng anh đang vuốt ve ngón tay cô, ngay tại nơi cần phải có một chiếc nhẫn.

“Em thậm chí không có cả một chiếc nhẫn,” anh nói.

“Em không cần một chiếc nhẫn,” cô nói nhanh.

Trán anh vẽ thành một đường thẳng. “Em cần một chiếc nhẫn.”

“Tuy nhiên, cần phải chờ đợi.”

Sau đó, với một chuyển động quá đột ngột, cô không nghĩ rằng anh có khả năng làm được trong tình trạng hiện tại, anh đẩy mình đứng dậy và chạm vào cằm cô. “Hôn anh đi,” anh nói.

“Gì cơ?” cô gằn như kêu lên.

“Hôn anh đi.”

“Anh điên rồi.”

“Điều đó có thể mà,” anh nói một cách dễ dãi, “nhưng anh nghĩ bất cứ người đàn ông tỉnh táo nào cũng muốn hôn em.”

“Bất cứ người đàn ông nào,” cô lặp lại, vẫn cố gắng để hiểu được tình huống này.

“Có lẽ không phải.” Anh giả vờ cân nhắc. “Anh nghĩ anh thuộc

loại đàn ông ghen tuông. Vì vậy, điều đó có lẽ sẽ khá ngu ngốc khi nói đến những người khác.”

Cô lắc đầu. Rồi mở mắt tròn xoe. Sau đó là cả hai. “Anh cần nghỉ ngơi.”

“Một nụ hôn đầu tiên.”

“*Edward.*”

Anh chế giễu giọng điệu của cô đến hoàn hảo. “*Cecilia.*”

Miệng cô há hốc. “Anh đang nhìn em với ánh mắt cú con à?”

“Có đúng thế không?”

Vâng.

“Không.”

“Em có phải là một kẻ nói dối rất thành thạo không?” Anh hừm. “Ồ, anh không có ý như thế.”

“Hãy uống nốt nước hầm của anh đi,” cô ra lệnh, - thử và thất bại - với âm thanh nghiêm khắc.

“Có phải em có ý ám chỉ anh không có sức mạnh để hôn em không?”

“Ồi Chúa ơi, Anh thật không thể chịu nổi!”

Một bên lông mày của anh nhướng lên thành một vòng cung kiêu ngạo. “Vì anh sẽ cho em biết là anh coi đó là một sự liều lĩnh.”

Cô mím môi lại cố để nhin cười. “Những gì đang ở trong anh vậy?”

Anh nhún vai. “Hạnh phúc.”

Chỉ một từ, và nó làm cô nghẹt thở. Bên dưới vẻ ngoài đáng kính của mình, Edward Rokesby có một vết vui tươi rộng cả dậm. Cô cho rằng mình không nên thấy ngạc nhiên. Cô đã được kể về nó trong những lá thư của anh.

Tất cả những gì anh cần để mở nó ra như một niềm vui.

“Hôn anh,” anh nhắc lại.

“Anh cần nghỉ ngơi.”

“Anh vừa mới ngủ trưa những ba tiếng. Bây giờ anh đã thức dậy một cách lố bịch.”

“Một nụ hôn,” cô nghe thấy mình nói, ngay cả khi tâm trí cô đang cảnh báo cô đừng làm điều đó.

“Chỉ một thôi,” anh đồng ý, sau đó thêm vào, “Tất nhiên, anh nói

dối đấy.”

“Anh không chắc nó có được tính là nói dối không nếu em làm điều đó chỉ trong một hơi thở.”

Anh gõ nhẹ vào má, nhắc nhở cô.

Cecilia cắn môi dưới giữa hai hàm răng. Chắc chắn một nụ hôn sẽ không làm tổn hại cô. Và thậm chí chỉ là nụ hôn lên má. Cô cúi xuống.

Anh di chuyển đầu. Môi cô chạm vào môi anh.

“Anh lừa em!”

Tay anh đưa ra sau gáy cô. “Anh đã làm gì?”

“Anh biết anh đã làm gì mà.”

“Em có nhận ra,” anh lẩm bẩm, hơi thở của anh nóng bỏng và quyến rũ trên khóe miệng cô, “khi em nói với môi anh thì nó có cảm giác như một nụ hôn không?”

Cô gằn như rên rỉ. Cô không đủ sức để chống lại anh. Không phải khi anh giống như lúc này - hài hước và đáng yêu và rõ ràng rất vui mừng khi thức dậy đã thấy mình kết hôn với cô.

Và bây giờ đôi môi anh đang di chuyển trên môi cô, từ từ qua lại trong một nụ hôn có vẻ như trong sáng. Nhưng không có gì gây thơ trong cái cách cơ thể cô cong về phía anh, mong muốn nhiều hơn nữa. Cô đã gằn như phải lòng người đàn ông này trước cả khi họ gặp nhau, và bây giờ cơ thể cô nhận ra điều mà tâm trí cô không muốn thừa nhận, cô muốn anh, tuyệt vọng, và bằng mọi cách.

Nếu anh không ốm, nếu anh vẫn không quá yếu đuối, có Chúa mới biết chuyện gì sẽ xảy ra. Bởi vì cô không chắc mình sẽ có sức mạnh để ngăn họ hoàn thành một cuộc hôn nhân thậm chí không tồn tại.

“Em là liều thuốc tốt nhất,” Edward thì thầm với làn da của cô.

“Không tính đến thuốc giảm đau,” cô cố đùa. Cô cần phải làm dịu đi khoảnh khắc này.

“Không tính,” anh nói, kéo giãn khoảng cách giữa hai người để nhìn vào mắt cô. “Cảm ơn em đã khẳng khẳng bắt anh phải uống nó. Anh nghĩ rằng nó rất có ích.”

“Chúc mừng anh,” Cecilia nói với một chút do dự. Sự thay đổi chủ đề có phần mất phương hướng.

Anh vuốt má cô. “Đó là một phần lý do anh nói rằng em là liều

thuốc tốt nhất. Anh đã nói chuyện với những người ở bệnh viện, em biết đấy. Hôm qua, sau khi em rời đi.”

Cô lắc đầu. Cô không biết anh sẽ đi đến đâu với chuyện này.

“Họ nói với anh rằng em đã chăm sóc anh tốt như thế nào. Họ nói với anh rằng em đã khẳng khái đòi một tiêu chuẩn chăm sóc cao hơn mức anh có thể nhận được.”

“Tất – tất nhiên,” cô nói lấp bắp. Điều này không liên quan gì đến việc cô là vợ anh. Cô vẫn sẽ làm điều này bất kể như thế nào.

“Một trong số họ thậm chí còn nói rằng anh ta không nghĩ anh sẽ tỉnh lại được nếu không có em.”

“Em chắc chắn điều đó không đúng,” cô nói, vì cô không thể tin vào điều đó. Và cô không thể để anh nghĩ anh nợ cô vì điều đó.

“Thật vui sướng,” anh thì thầm. “Anh không thể nhớ lại gì nhiều về việc đã đính hôn. Anh chắc chắn cũng không nhớ gì về việc đã kết hôn. Nhưng anh nghĩ anh thích nó.”

Nước mắt bắt đầu trào ra trong đôi mắt của Cecilia. Anh đưa tay ra và gạt chúng đi.

“Đừng khóc,” anh thì thầm.

“Em không khóc,” cô nói, mặc dù nước mắt cô vẫn chảy.

Anh mỉm cười nuông chiều. “Anh nghĩ đây có thể là lần đầu tiên anh hôn một cô gái và làm cô ấy khóc.”

“Georgie Porgie,” Cô thì thầm, vui vì đã đánh lạc hướng anh.

Điều này dường như làm cho anh vui. “Đây là tên đệm của anh.”

Cô lùi lại, cần đặt một khoảng cách nhỏ giữa họ. Nhưng tay anh trượt từ má xuống vai cô rồi xuống cánh tay xuống tay cô. Anh sẽ không buông tay, và cô biết rằng sâu thẳm trong trái tim cô, cô không muốn anh buông tay.

“Đã muộn rồi,” anh nói.

Cô liếc về phía cửa sổ. Cô đã kéo rèm cửa từ lâu, nhưng cô có thể nhìn thấy từ các khe hở xung quanh tấm rèm rằng ngày đã chuyển qua hoàng hôn và bây giờ đâu đó đã gần với đêm.

“Em sẽ ngủ ở đây đêm nay chứ?”

Cô biết anh đang hỏi gì. Cô sẽ ngủ trên chiếc giường này ư?

“Em không cần phải cảm thấy khó chịu,” anh nói. “Anh rất mong muốn điều gì đó khác thế này, nhưng anh không có bất kỳ điều kiện gì để làm tình với em.”

Mặt cô bông rớt. Cô không thể làm gì với điều đó. “Em nghĩ anh đã nói anh rất mệt,” cô làm bầm.

“Anh không. Nhưng là em mệt.”

Anh ấy đã đúng. Cô kiệt sức. Cô sẽ ngủ khi anh cũng ngủ, trừ khi cô cảm thấy cần phải trông chừng anh. Anh ấy trông thật kinh khủng khi cô đưa anh vào giường lúc chiều tối hôm đó. Thậm chí, còn tệ hơn nữa khi anh còn ở bệnh viện.

Nếu có chuyện gì xảy ra với anh, sau tất cả những gì đã xảy ra. .

Cô không thể chịu được khi nghĩ đến nó.

“Em đã ăn gì chưa?”

Cô gật đầu. Cô đã có một bữa ăn nhẹ khi cô đi xuống nhà để lấy nước hầm cho anh.

“Tốt. Chúng ta không muốn y tá trở thành bệnh nhân. Anh đảm bảo với em, anh sẽ không thành thạo trong vai trò của em.” Mặt anh trở nên nghiêm túc. “Em cần phải nghỉ ngơi.”

Cô biết điều này. Cô chỉ không biết phải làm thế nào.

“Anh chắc rằng em vẫn muốn giữ gìn,” anh nói, khuôn mặt của anh có một chút sắc thái không hài lòng. Cecilia cảm thấy tốt hơn một chút khi biết rằng anh cũng nhìn thấy sự bất thường trong tình hình hiện tại của họ.

“Anh hứa với em anh sẽ quay sang hướng khác,” anh nói.

Cô chỉ nhìn anh chăm chăm.

“Trong khi em thay đồ ngủ,” anh giải thích.

“Ồ. Tất nhiên.” Chúa ơi, cô như một đứa ngốc.

“Anh thậm chí còn kéo chăn qua đầu.”

Cô đứng dậy run rẩy. “Điều đó không cần thiết.”

Có một khoảng lặng đầy ý nghĩa, và rồi anh nói bằng giọng khàn khàn, “Được không?”

Cecilia thở hắt hắt vì ngạc nhiên trước sự thừa nhận của anh, rồi vội vã chạy đến tủ quần áo nơi cô đã dỡ gói quần áo ít ỏi của mình. Cô đã mang theo một chiếc váy ngủ, một chiếc váy ngủ phổ biến bằng vải cotton trắng không có ren hoặc diềm. Không phải là thứ mà một người phụ nữ có thể nhét vào rương quần áo của cô ấy.

“Em sẽ đi qua góc phòng,” cô nói.

“Còn anh đã sẵn sàng chui vào chăn.”

Quả thực là anh đã làm vậy. Trong khi cô đang lấy chiếc váy ngủ của mình, anh trượt xuống cho đến khi anh nằm ngửa và kéo chăn trùm lên mặt.

Cô sẽ cười nếu cô không cảm thấy xấu hổ.

Với những chuyển động nhanh chóng và hiệu quả, Cecilia cởi bỏ quần áo và tự nhét mình vào chiếc váy ngủ. Nó che phủ cô từ đầu đến chân, giống như bất kỳ bộ quần áo nào trong ngày của cô, và chắc chắn là tiện lợi hơn nhiều so với một chiếc váy dạ hội, nhưng cô vẫn cảm thấy không thoải mái.

Cô thường chải tóc năm mươi lần bằng bàn chải trước khi đi ngủ, nhưng điều này có vẻ quá đáng, đặc biệt là trong khi anh đang trùm chăn trên đầu, vì vậy thay vào đó cô bện nó thành bím. Còn về răng của cô. . . Cô nhìn xuống bàn chải đánh răng và bật cô đã mang theo từ Anh, sau đó trở lại giường. Edward không di chuyển.

“Em sẽ bỏ qua răng của mình cho tối nay,” cô nói. Có lẽ nó sẽ khiến anh không muốn hôn cô vào sáng hôm sau.

Cô đặt bàn chải đánh răng trở lại trong tủ quần áo và vội vã đi về phía xa của giường. Cẩn thận, để làm xáo trộn khăn trải giường càng ít càng tốt, cô nhắc chăn lên và bò vào.

“Anh có thể mở mắt ra rồi,” cô nói.

Anh kéo chăn khỏi mặt. “Em đang nằm rất xa,” anh nói.

Cecilia kéo chân phải của cô, đang thõng bên ngoài, trở lại giường. “Em nghĩ thế là tốt nhất rồi,” cô nói. Cô cúi xuống và thổi tắt ngọn nến, cho phép bóng tối len lỏi khắp căn phòng.

Nó không làm cho cô ít nhận biết hơn về người đàn ông nằm bên cạnh mình.

“Chúc ngủ ngon, Cecilia,” anh nói.

“Chúc ngủ ngon.” Cô chuyển vị trí của mình, lúng túng lặn qua một bên và quay lưng về phía anh. Đây là cách cô thường ngủ, ở phía bên phải với hai tay ôm dưới má như một lời cầu nguyện. Nhưng cô đã không cảm thấy thoải mái tối nay, và cô chắc chắn không cảm thấy tự nhiên.

Cô sẽ không ngủ. Không bao giờ.

Tuy nhiên, bằng cách nào đó, cô đã chìm vào giấc ngủ.

CHƯƠNG 9

Cho em gửi lời chào đến Trung úy Rokesby và bảo đảm với anh ấy rằng nếu anh chị em của anh ấy không viết thư thường xuyên như em, thì chỉ có thể là vì họ có cuộc sống thú vị hơn nhiều. Derbyshire không có gì ngoài sự buồn tẻ vào thời điểm này trong năm.Ồ, em đang nói gì vậy? Derbyshire luôn không có gì ngoài sự buồn tẻ. Đó là một điều tốt vì em thích một cuộc sống bình yên.

- từ Cecilia Harcourt gửi anh trai

Thomas

Edward chậm chạp tỉnh dậy sáng hôm sau, đầu óc anh miễn cưỡng dứt ra khỏi giấc mơ cực kỳ thú vị. Anh đang nằm trên giường, điều đáng chú ý là bản thân anh khá chắc chắn rằng anh đã không ngủ trên một chiếc giường thích hợp trong nhiều tháng. Và anh cảm thấy ấm áp. Ấm áp và đáng yêu, nhưng không quá nóng, như cách mà người ta cảm nhận được trong những mùa hè ngọt ngào ở New York này.

Thật buồn cười là dường như không có gì thực sự xảy ra trong giấc mơ này; đó là tất cả cảm giác về nó. Tất cả là sự thoải mái bồng bềnh. Ngay cả cơ thể của anh cũng có vẻ háo hức để đắm chìm trong những cảm giác hạnh phúc. Anh thức dậy một cách khó nhọc, như anh thường thế, nhưng không có sự thất vọng đi kèm vì biết rằng không có gì có thể mang nó đến. Bởi vì trong giấc mơ, anh đang cuộn mình trong một nơi rất thú vị, ấm áp và đầy đặn, với một

khe hở nhỏ đầy trêu chọc, bao bọc anh trong một vòng ôm ấm cúng, nữ tính.

Tay anh vụng trộm ôm lấy má cô.

Anh thở dài. Thật hoàn hảo.

Anh luôn thích phụ nữ, thích những đường cong mềm mại của cơ thể họ, cách làn da của họ nhợt nhạt và dịu dàng với anh. Anh không bao giờ là một kẻ vô lại, anh cũng không bừa bãi. Nhiều năm trước, cha anh đã kéo anh sang một bên và dọa anh về nỗi sợ hãi của Chúa về bệnh lậu. Và vì vậy, trong khi Edward đến thăm các nhà thổ với bạn bè của mình, anh không bao giờ tham gia vào việc mua bán. Nó an toàn hơn rất nhiều, và theo ý kiến của anh có lẽ có nhiều điều thú vị hơn, khi ăn nằm với một người phụ nữ mà mình thực sự biết rõ. Chủ yếu là những góa phụ kín đáo. Thịnh thoảng là ca sĩ opera.

Nhưng những góa phụ kín đáo và những ca sĩ opera không có nhiều trên mặt đất ở các thuộc địa Mỹ này, và đã lâu lắm rồi anh mới thấy mình hạnh phúc khi bị quán chặt bởi chân tay của phụ nữ.

Anh yêu cảm giác của một người phụ nữ ấm áp bên cạnh anh. Bên dưới anh.

Bao quanh anh.

Anh kéo cô lại gần hơn, người phụ nữ hoàn hảo trong giấc mơ của anh, và sau đó...

Anh đã thức dậy.

Điều này là thật.

Lạy Chúa Kitô.

Đây không phải là người phụ nữ bí ẩn như mơ trong vòng tay anh, đó là Cecilia, và chiếc váy ngủ của cô đã tóe lên trong đêm để lộ ra tấm lưng trần, mượt mà của cô.

Anh hầu như vẫn mặc quần áo, anh đã ngủ hai lần với đầy đủ quần áo, nhưng cậu bé của anh đang phản đối sự giam hãm của nó, và anh thực sự không thể trách nó được, rướn lên cho đến khi nó chống lên mông của Cecilia.

Chắc chắn không có người đàn ông nào từng thấy mình trong một tình huống bực bội như vậy. Cô là vợ anh. Chắc chắn anh có quyền kéo cô lại gần hơn, lăn cô ra và bắt đầu hôn cô cho đến khi cô tan chảy trong đục vọng. Anh bắt đầu từ miệng cô, sau đó anh di

chuyển dọc theo chiều dài thanh lịch của cổ họng đến chỗ xương đòn của cô.

Từ đó sẽ dễ dàng trượt đến ngực cô, thứ mà anh vẫn chưa thấy nhưng khá chắc chắn là có kích thước và hình dạng vừa vặn một cách hoàn hảo với bàn tay anh. Anh không chắc anh biết điều này như thế nào, ngoại trừ mọi thứ khác về cô đã được chứng minh là hoàn hảo, vậy tại sao không?

Và anh có cảm giác rằng vào một lúc nào đó trong đêm hôm trước, anh đã có một trong những bộ ngực được đặt trong tay. Tâm hồn anh dường như nhớ nó, ngay cả khi tâm trí anh không nhớ gì.

Nhưng anh đã hứa với cô rằng anh sẽ không lợi dụng sự gần gũi bắt buộc này. Anh đã tự hứa với mình rằng anh sẽ cho cô một đêm tân hôn đúng nghĩa, không phải thứ gì đó dò dẫm và vội vã với một người đàn ông chỉ hoạt động với một nửa sức mạnh và sức chịu đựng.

Khi anh làm tình với cô, cô sẽ có tất cả sự lãng mạn mà cô xứng đáng có được.

Vì vậy, bây giờ anh cần phải tìm ra cách giải thoát mình mà không đánh thức cô. dù mọi dây thần kinh nam tính của anh đều phản đối.

Một số sợi phản đối nhiều hơn những sợi khác.

Điều đầu tiên, anh tự nói với mình. *Di chuyển bàn tay*.

Anh rên rỉ. Anh thực sự không muốn di chuyển bàn tay của mình.

Nhưng sau đó, Cecilia phát ra một tiếng động nhỏ như thể cô sẽ thức dậy, và điều đó dường như khiến anh không thể cử động. Với một động tác chậm rãi và cẩn thận, anh rút tay ra, để lòng bàn tay đặt lên hông.

Cô lẩm bẩm điều gì đó trong giấc ngủ, thứ gì đó nghe có vẻ như “cá hồi,” rồi thở dài khi cô nép vào gối.

Thảm họa đã biến mất. Edward lấy lại hơi thở của mình.

Bây giờ anh cần phải rút tay ra khỏi bên dưới cô. Không có nhiệm vụ dễ dàng nào khi cô dường như đang sử dụng bàn tay của anh như một kiểu yêu trẻ con nào đó, áp nó lên má cô như một tấm chăn yêu thích hoặc búp bê nhồi bông.

Anh kéo nó một chút. Cô không nhúc nhích.

Anh kéo mạnh hơn một chút, đông cứng lại khi cô phát ra âm thanh kích thích buồn ngủ và vùi mạnh hơn vào tay anh.

Cơn buồn ngủ khó chịu. Ai biết thậm chí còn có một điều như vậy?

Rất tốt, anh tự nói với mình, đã đến lúc phải nghiêm túc. Với sự lúng túng chuyển trọng lượng, anh ấn toàn bộ cánh tay xuống nệm, tạo ra một chỗ lún xuống đủ để anh trượt chân tay ra khỏi cô mà không làm phiền vị trí của cô.

Cuối cùng không vướng víu gì. Edward bắt đầu lùi lại, từng inch một. . . gây ra tiếng sột soạt, anh đã không vượt qua hai inch đầu tiên. Hóa ra anh không phải là người băng qua giường trong đêm, đó là Cecilia. Và rõ ràng là cô rõ ràng đã không có một chút áp lực nào, bởi vì anh đang bị đẩy ra ngay sát mép nệm.

Không còn gì để nói. Anh sẽ phải thức dậy, chào ngày mới.

Ngày? Anh liếc về phía cửa sổ. Có lẽ là bình minh thì đúng hơn. Không có gì đáng ngạc nhiên, anh cho rằng, vì họ ngủ thiếp đi khá sớm vào đêm hôm trước.

Với cái nhìn cuối cùng về phía Cecilia để chắc chắn rằng cô vẫn đang ngủ ngon lành, Edward vung hai chân qua một bên giường và đứng dậy. Anh vẫn cảm thấy yếu đuối như hôm trước, điều đó cảm nhận rõ ràng. Anh có thể đã không ăn gì ngoài nước canh tối hôm trước, nhưng anh đã có một bữa ăn thích hợp khi họ lần đầu tiên đến nhà trọ Quỷ Đầu. Thật ấn tượng với những gì mà một chút thịt và khoai tây có thể làm cho một người đàn ông.

Đầu anh cũng cảm thấy khá hơn, mặc dù một số cảm giác bên trong đang cảnh báo anh không được thực hiện bất kỳ chuyển động đột ngột, giật cục nào. Điều này chắc chắn loại trừ một chuyến đi mười dặm tới Haarlem, nhưng ít nhất Cecilia đã chấp nhận điểm đó. Anh thật không nghĩ rằng họ sẽ tìm thấy tin tức về Thomas ở chiến tuyến phía bắc, nhưng anh sẽ đưa cô đến đó ngay khi có thể. Và trong lúc này, họ sẽ tiếp tục điều tra ở đây.

Anh sẽ không nghỉ ngơi cho đến khi họ biết chuyện gì đã xảy ra với Thomas. Edward nợ người bạn này rất nhiều.

Và bây giờ là với Cecilia.

Vẫn di chuyển chậm chạp, anh băng qua khoảng cách ngắn đến

cửa sổ và kéo rèm ra vài inch. Mặt trời đang mọc trên Thế giới Mới, vẽ lên bầu trời những vệt màu cam và màu hồng. Anh nghĩ về gia đình mình ở Anh. Một ngày mới đã bắt đầu với họ. Giờ này họ đang ăn bữa trưa chẳng? Thời tiết có đủ ấm để đi cưới ngựa bằng qua khu đất rộng lớn của Crake House không? Hay mùa xuân vẫn còn bám lấy nước Anh, làm cho không khí lạnh buốt và gió nữa?

Anh nhớ nhà, nhớ những thảm cỏ sâu thẳm của những bãi cỏ và hàng rào, sương mù mát mẻ của buổi sáng. Anh nhớ mẹ, hoa hồng, mặc dù anh không bao giờ thích mùi hương của chúng. Trước đây anh đã bao giờ nhớ nhà chưa nhỉ? Anh không nghĩ như vậy, mặc dù có lẽ nỗi đau này đã lớn dần trong trí nhớ của anh trong những tháng ngày bị mất tích.

Hoặc có lẽ nó là một cái gì đó mới mẻ. Bây giờ anh đã có vợ, và cậu Chúa, con cái cũng sẽ có. Anh không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có một gia đình ở đây trên mảnh đất thuộc địa này. Anh luôn luôn hình dung mình trở lại Kent, sống trong một điền sản của riêng mình, không quá xa so với phần còn lại của Rokesbys.

Không phải là anh chưa từng hình dung ra một người phụ nữ đặc biệt nào trong những tưởng tượng mơ hồ này. Anh chưa bao giờ tán tỉnh ai nghiêm túc, mặc dù mọi người dường như nghĩ rằng anh cuối cùng sẽ kết hôn với người hàng xóm của mình, Billie Bridgerton. Anh không bao giờ bận tâm đến việc làm mất lòng mọi người về khái niệm này, kể cả với Billie, nhưng họ sẽ là một thảm họa khi thành vợ chồng. Họ thậm chí đã quá giống như anh chị em ruột để nghĩ đến việc kết hôn.

Anh cười thầm, nghĩ về cô. Họ đã chạy trốn tìm khi còn là những đứa trẻ, anh và Billie, cùng với em trai Andrew và em gái Mary. Đó là một kỳ quan khi mà tất cả họ đã đạt đến tuổi trưởng thành với sức khỏe tốt. Anh đã bị trật khớp vai và có một chiếc răng sữa bị đánh bật ra trước sinh nhật thứ tám của anh. Andrew luôn bị cuốn vào một số thứ khác. Chỉ có Mary đã miễn nhiễm với những chấn thương liên tục, mặc dù điều đó gần như chắc chắn là ít do tình cờ hơn là do sự nhạy cảm vượt trội của cô.

Và George, tất nhiên. George chưa bao giờ kiểm tra sự kiên nhẫn của mẹ họ với những vết gầy và vết bầm tím. Nhưng sau nữa, anh ấy lớn hơn vài tuổi. Anh ấy đã có những chuyện quan trọng hơn

nhieu so với trò chạy trốn tìm với những đứa em ruột của mình.

Cecilia có thích gia đình của anh không? Anh nghĩ cô sẽ thích, và anh biết họ sẽ thích cô. Anh hy vọng cô sẽ không nhớ nhiều tới Derbyshire, nhưng điều đó nghe có vẻ như thể cô không còn nhiều thứ để trối buộc cô ở đó nữa. Thomas đã không bày tỏ tình cảm gắn bó với quê hương của họ; Edward sẽ không ngạc nhiên nếu anh ấy ở lại quân đội và cho thuê Marswell ngay khi anh ấy trở thành chủ sở hữu.

Tất nhiên họ phải tìm thấy anh ấy trước đã.

Trong thâm tâm, Edward không lạc quan lắm. Anh đã mang lại sự dũng cảm cho Cecilia, nhưng có quá nhiều vấn đề về sự biến mất của Thomas, những điều này không làm cho câu chuyện có một kết thúc có hậu.

Nhưng rồi một lần nữa, câu chuyện của chính anh lại chứa đầy những điều không thể và kỳ quái với một ký ức bị mất, một người vợ được tìm thấy. Ai có thể nói rằng Thomas sẽ không may mắn như vậy?

Màu sắc ấm áp của bầu trời bắt đầu tan đi và Edward buông rèm xuống. Anh nên mặc quần áo – hoặc chỉnh đốn lại quần áo - trước khi Cecilia thức dậy. Có lẽ anh sẽ không bận tâm với những chiếc quần chèn ống mới, nhưng một chiếc áo sạch sẽ nên được cân nhắc đến. Rương của anh đã được đặt gần tủ quần áo, vì vậy anh lặng lẽ băng qua phòng và mở nó ra, hài lòng khi thấy đồ đạc của anh vẫn còn nguyên vẹn. Anh đã mang theo hầu hết quần áo và đồ dùng, nhưng có một vài vật dụng cá nhân để lẫn bên trong. Một tập thơ mỏng mà anh yêu thích, một con thỏ nhỏ bằng gỗ ngộ nghĩnh mà anh và Andrew đã chạm khắc khi họ còn nhỏ.

Anh mỉm cười với chính mình, đột nhiên muốn nhìn thấy nó một lần nữa. Họ đã từng quyết định mỗi người khắc một nửa, và kết quả là ra loài gặm nhấm sai lầm nhất, bị bỏ rơi nhất từng được ân sủng trên trái đất này. Billie đã tuyên bố rằng nếu những con thỏ thực sự trông như thế, chúng sẽ là kẻ săn mồi chỉ vì tất cả các động vật khác sẽ ngất đi vì sốc.

“Sau đó,” cô ấy đã tuyên bố với một vẻ rất kịch mà cô luôn tỏ ra, “chúng sẽ bị giết bởi những chiếc răng nhỏ độc ác này. . .”

Lúc đó, mẹ Edward, tình cờ bắt gặp cuộc trò chuyện và ngắt lời họ, tuyên bố rằng thỏ là “một tạo vật hiền lành của Chúa,” và Billie nên -

Lúc đó, Edward đã đẩy con thỏ gỗ ra trước mặt mẹ của anh, kết quả là dẫn đến một tiếng hét lớn đến nỗi mà những đứa trẻ đã bắt chước nó trong nhiều tuần.

Mặc dù, không ai hiểu vì sao. Nhưng Mary thì không, cô ấy cười sặc lên. (Với rất nhiều anh em trai, cô bé đã học được từ khi còn bé.)

Edward lục lọi những thứ của mình, bỏ qua những chiếc áo sơ mi và quần bó, bỏ qua những chiếc vớ mà anh đã học được để tự sửa chữa. Anh cảm nhận được các cạnh không đều của con thỏ, nhưng bàn tay anh lần đầu tiên cọ vào một bó giấy nhỏ, buộc gọn gàng bằng một mảnh vải sợi nhỏ.

Những bức thư. Anh đã lưu tất cả những lá thư mà anh đã nhận được từ nhà, không phải là chồng thư lớn như của Thomas. Nhưng xấp thư nhỏ này đại diện cho tất cả những người thân yêu của anh. Chỉ có một lá thư của Andrew. Edward cho rằng cậu ta có thể được tha thứ; em trai của anh đang phục vụ trong hải quân, và càng khó để thư của Edward đến được New York, còn khó khăn hơn nữa để gửi nó từ bất cứ nơi nào Andrew được cập bến.

Với một nụ cười hoài niệm, anh tiếp tục lục lọi đống đồ. Billie là một người viết thư khủng khiếp, cô ấy chỉ gạch đầu dòng một vài ghi chú. Em gái anh Mary thì khá hơn rất nhiều, và cô đã thêm một vài nét vẽ nguệch ngoạc từ người em út Nicholas của họ, người mà Edward xấu hổ khi nói rằng anh hầu như không biết. Chênh lệch tuổi tác là rất lớn, và với cuộc sống bận rộn như vậy, dường như họ không bao giờ ở cùng một nơi cùng một lúc.

Nhưng ở dưới cùng của tập thư, ẩn giữa hai lá thư từ mẹ anh, nơi Edward tìm thấy mảnh giấy quý giá nhất trong bộ sưu tập của anh.

Cecilia.

Cô chưa bao giờ viết thư cho anh trực tiếp; cả hai đều biết rằng điều đó sẽ rất không đúng đắn. Nhưng cô đã thêm vài dòng tái bút cho anh ở phần dưới của hầu hết các lá thư của cô gửi cho anh trai cô, và Edward đã mong chờ những dòng tái bút này với một khát

khao sâu sắc đến mức anh không bao giờ dám thừa nhận.

Thomas sẽ nói, “Ah, một lá thư đã được gửi đến từ em gái tôi,” và thậm chí Edward còn không buồn nhìn lên khi anh trả lời, “Oh, điều đó thật tuyệt, tôi hy vọng cô ấy vẫn khỏe.” Nhưng bên trong anh, trái tim đập nhanh hơn một chút, phổi anh cảm thấy căng hơn một chút, và khi Thomas ngây ngốc lướt qua những lời của Cecilia,

Edward nhìn anh qua khước mắt, cố gắng không hét lên, “Chỉ cần đọc một chút chết tiệt cho tôi nghe với thôi mà!”

Không, thực sự sẽ không làm gì để thú nhận rằng anh mong chờ những lá thư của Cecilia.

Và rồi một ngày nọ, khi Thomas ra ngoài, và Edward đang nghỉ ngơi trong căn phòng mà họ đang ở chung, anh thấy mình nghĩ về cô. Không có gì bất thường về điều này. Anh nghĩ về em gái của người bạn thân nhất của mình nhiều hơn mong đợi thậm chí cả khi họ chưa bao giờ thực sự gặp nhau. Nhưng đã được hơn một tháng kể từ sau lá thư cuối cùng của cô ấy – một thời gian ngừng nghỉ dài khác thường - và Edward bắt đầu lo lắng về cô ấy, mặc dù anh biết rằng sự chậm trễ gần như chắc chắn là lỗi của gió và dòng hải lưu. Dịch vụ bưu chính vượt Đại Tây Dương chẳng đáng tin cậy.

Nhưng khi anh nằm trên giường, anh nhận ra rằng anh không thể nhớ chính xác những gì cô ấy đã viết trong lá thư cuối cùng đó, và vì lý do nào đó bắt buộc anh phải làm như vậy. Cô ấy đã mô tả những con người bận rộn trong làng là hống hách hay dễ kích động nhỉ? Anh không thể nhớ lại, và nó rất quan trọng. Nó đã thay đổi ý nghĩa, và _

Trước khi anh biết điều đó, anh đã ở trong phòng của Thomas, lục tìm những lá thư của Cecilia chỉ để đọc lại bốn câu mà cô đã dành cho anh.

Điều đó đã không xảy ra với anh cho đến khi anh làm xong cái việc được coi là đã lạm dụng quyền riêng tư của bạn mình.

Anh thật thảm hại, anh đã nhận ra tất cả điều đó.

Khi anh đã bắt đầu, anh không thể dừng lại. Edward thấy mình lén lút xem những lá thư của Cecilia mỗi khi Thomas đi vắng. Đó là bí mật tội lỗi, lén lút của anh và khi biết rằng anh bị gửi đến Connecticut, anh đã tự mình lấy trộm hai tờ trong những lá thư của

cô, chỉ cẩn thận lấy những tờ giấy mà ở đoạn cuối cùng có những dòng viết cho anh. Thomas sẽ mất rất ít thư từ em gái của mình, và Edward sẽ đạt được. . .

Chà, anh nghĩ mình sẽ có được một chút tỉnh táo, thẳng thắn. Có lẽ một ít hy vọng.

Cuối cùng, anh đã chỉ mang một trong những lá thư của cô đến Connecticut, chọn cách để lại cái còn lại một cách an toàn trong rương hành lý của anh. Đây dường như là một kế hoạch thận trọng. Theo những người ở bệnh viện, anh không có bất kỳ giấy tờ hay tài sản nào khi anh được tìm thấy ở vịnh Kip. Chỉ Chúa mới biết lá thư của Cecilia bây giờ đang ở đâu. Ở dưới đáy hồ, có lẽ, hoặc có thể đã bị lửa đốt cháy. Edward hy vọng nó được một con chim gan dạ tìm thấy, và xé toạc ra để làm tổ.

Cecilia có lẽ sẽ thích điều đó, anh nghĩ.

Anh cũng vậy. Nó gần như đã làm vơi đi sự mất mát.

Anh nghĩ rằng anh đã giữ nó an toàn, luôn trong túi áo khoác. Thật lạ lùng là _

Edward sống người. Đây là điều anh nhớ nhất kể từ khi anh tỉnh lại. Không có gì về những gì anh đã làm hoặc nói, chỉ là anh đã mang một lá thư từ vợ mình trong túi áo khoác.

Hay thậm chí cô đã từng là vợ anh? Ngày kết hôn của họ là khi nào? Anh đã hỏi cô về điều đó vào ngày hôm trước, nhưng họ đã lảng tránh chủ đề này, và sau đó, thật ra, đó là lỗi của chính anh, anh đã yêu cầu cô ấy hôn anh.

Nếu anh không có câu trả lời nào, anh chỉ còn biết tự trách mình.

Bức thư này, tuy nhiên, _ cái đang nằm trong tay anh _ là lá thư thân thiết nhất đối với anh. Đó là lần đầu tiên cô ấy viết thư rõ ràng là cho anh. Không có gì quá riêng tư; cứ như thể cô ấy đã biết theo bản năng rằng thứ anh cần nhất là sự bình dị. Cô ấy đã lấp đầy trang giấy của mình với những thứ tầm thường, làm cho chúng trở nên thú vị bởi sự khôi hài của mình.

Edward liếc qua vai anh để chắc chắn rằng Cecilia vẫn đang ngủ, sau đó anh cẩn thận mở lá thư.

Kính gửi Trung úy Rokesby,
Mô tả của ngài về những bông hoa dại ở thuộc địa đã khiến tôi khao khát mùa xuân đang thua thảm hại trong cuộc chiến khốc liệt với mùa đông ở đây tại Derbyshire này. Không, tôi nói dối đấy. Trận chiến không khốc liệt. Mùa đông đã nghiền nát mùa xuân như một con bọ. Chúng tôi thậm chí không có niềm vui của một trận tuyết trắng mịn, tinh khiết. Tất cả lượng mưa chúng tôi lượm lặt được từ lâu đã tan thành những vũng nước bẩn, khó chịu, và tôi sợ rằng mình đã làm hỏng hai chiếc giày trong mùa này. Không phải hai đôi giày anh có thể tưởng tượng, là hai chiếc. Chiếc dép bên trái và chiếc giày bên phải của tôi. Tâm hồn giản dị của tôi muốn tôi ghép lại thành một cặp từ những gì còn lại, nhưng tôi sợ tôi quá xỉ nhục thời trang, chưa kể đến còn quá mất thăng bằng. Phần gót giày của tôi cao hơn một inch so với dép của tôi, và tôi khá chắc chắn rằng tôi sẽ vấp phải mọi thứ, rơi xuống cầu thang và có lẽ làm sập cửa sổ. Cứ hỏi Thomas về thời gian tôi tình cờ nhìn thấy tấm thảm trong phòng vẽ của chúng tôi. Sau đó, Twas là một nỗi buồn của những cơn sốt rét.

Hãy giữ an toàn cho bản thân và cho cả Thomas, và tôi sẽ cầu xin anh ấy làm điều tương tự. Tôi sẽ nghĩ về ngài thường xuyên và cầu nguyện cho ngài.

*Bạn của ngài,
Cecilia Harcourt*

Edward nhìn chăm chăm vào hàng chữ tao nhã trong vài giây sau khi đã đọc tất cả các từ, ngón trỏ của anh nhẹ nhàng lần theo tên cô.

Bạn của ngài, cô ấy đã viết. Thật vậy, đó là những gì cô ấy đã có, ngay cả trước khi anh biết cô.

Bạn anh.

Và giờ là vợ anh.

Phía sau, anh nghe thấy những âm thanh không thể nhầm lẫn khi thức dậy của Cecilia. Anh vội vàng gấp bức thư lại, nhét nó trở lại vào đồng thư từ gia đình.

“Edward?” Anh nghe cô gọi. Giọng cô vẫn khàn đặc và buồn ngủ, như thể bất cứ lúc nào cô cũng có thể trượt vào một cái ngáp bất ngờ.

“Chào buổi sáng,” anh quay lại nói.

“Anh đang đọc gì vậy?”

Tay anh gõ nhẹ vào đùi anh. “Chỉ là một lá thư từ nhà.”

“Ồ,” cô im lặng một lúc, rồi nhẹ nhàng nói, “Anh chắc hẳn phải nhớ gia đình lắm.”

“Anh. . . Ừ,” anh nói. Và trong khoảnh khắc đó, anh lại cảm thấy mình như một cậu bé mới lớn, đối mặt với cô gái xinh đẹp ở bên kia căn phòng, không ai có can đảm để nói chuyện. Thật là nực cười, hoàn toàn điên rồ. Anh là một người đàn ông trưởng thành, và chưa từng có một người phụ nữ nào làm anh sợ đến im lặng trong hơn một thập kỷ qua. Nhưng anh cảm thấy như thể anh bị bắt quả tang.

Nếu cô ấy phát hiện ra rằng anh đã đánh cắp thư của cô . . .

Anh lúng túng khi nghĩ về điều đó.

“Có chuyện gì vậy?” cô hỏi.

“Không, không, tất nhiên là không.” Anh đã nhét toàn bộ đồng thư trở lại vào rương hành lý của mình. “Chỉ là . . . em biết đấy . . . nghĩ về nhà.”

Cô gật đầu khi cô đứng dậy, quấn chiếc khăn trải giường xung

quanh mình.

“Anh đã không nhìn thấy chúng trong _ow!” Edward phát ra một tràng chửi rủa khi ngón chân cái của anh đâm vào sườn của chiếc rương. Anh đã rất háo hức để che giấu bằng chứng về sự đại dột đáng yêu của mình mà anh không chú ý đến nơi anh sẽ đến.

“Anh có ổn không?” Cô hỏi, nghe có vẻ ngạc nhiên trước phản ứng của anh.

Edward lại chửi thề, rồi lập tức xin lỗi cô. Đã quá lâu kể từ lần cuối anh có sự hiện diện của một quý cô. Cách cư xử của anh đã hoen ố rồi.

“Không cần xin lỗi,” cô nói. “Không có gì khủng khiếp hơn khi bị vấp ngón chân cái. Em chỉ ước mình có thể nói như vậy khi em vấp vào một cái rễ cây.”

“Billie cũng nói thế.” Anh nói.

“Ai cơ?”

“Ồ xin lỗi. Billie Bridgerton. Hàng xóm của anh.” Cô ấy dường như vẫn còn trong suy nghĩ của anh. Có lẽ bởi vì anh vừa xem qua những lá thư của gia đình.

“À đúng rồi. Anh đã đề cập đến cô ấy.”

“Anh á?” Anh hỏi lơ đãng. Anh và Billie đã là những người bạn tốt nhất của nhau, thật sự họ đã lớn lên cùng nhau. Mặc dù vậy, cô ấy là một tomboy lớn xác chưa bao giờ đi trên mặt đất và anh chắc chắn rằng anh thậm chí đã không nhận ra cô ấy là con gái cho đến khi anh 8 tuổi.

Anh mỉm cười khi nhớ lại.

Cecilia nhìn đi chỗ khác.

“Anh không thể tưởng tượng về lý do tại sao anh lại có thể viết thư cho em về cô ấy,” Edward nói.

“Anh đã không viết,” Cecilia giải thích. “Mà là Thomas.”

“Thomas?” Điều này có vẻ kỳ quặc.

Cô nhún vai không quan tâm. “Anh chắc hẳn đã nói chuyện với anh Thomas về cô ấy.”

“Anh cho là vậy.” Anh thò tay vào trong rương lấy ra một chiếc áo sạch. Đó là lý do tại sao anh đã mở cái thứ chết tiệt này ra lúc đầu. “Nếu em thứ lỗi cho anh,” anh nói trước khi lôi chiếc áo lên qua đầu và mặc cái mới.

“Ồ!” Cecilia kêu lên. “Anh có một vết sẹo.”

Anh liếc nhìn cô qua vai. “Gì vậy?”

“Có một vết sẹo trên lưng của anh. Em chưa bao giờ nhận thấy nó trước đây.” Cô cau mày. “Em cho rằng em đã không nhìn thấy. Trong khi em chăm sóc cho anh, em chưa bao giờ. . . Chà, đừng bận tâm.” Một khoảnh khắc trôi qua và rồi cô lại hỏi, “Làm sao anh có nó?”

Anh vòng tay ra và chỉ về phía bả vai trái của mình. “Cái này à?”

“Vâng.”

“Anh đã rơi ra khỏi một cái cây.”

“Gần đây ạ?”

Anh nhìn cô. Thành thật. “Hồi anh chín tuổi.”

Điều này có vẻ khiến cô quan tâm, và cô thay đổi vị trí, ngồi khoanh chân dưới lớp khăn trải giường. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Anh đã rơi xuống từ một cái cây.”

Cô rên rỉ. “Chắc chắn câu chuyện phải nhiều hơn thế.”

“Không thực sự,” anh nói với một cái nhún vai. “Trong khoảng hai năm, anh đã nói dối và nói rằng em trai đã đẩy anh, nhưng sự thật là anh đã mất thăng bằng. Anh đâm vào một cành cây trên đường xuống. Nó xé rách qua áo của anh.”

Cô cười thầm với điều đó. “Anh chắc hẳn là tai ương của mẹ anh.”

“Mẹ anh và bất cứ ai đã thực hiện việc sửa chữa nó. Mặc dù anh cho rằng chiếc áo đó là không thể tha thứ được.”

“Một chiếc áo tốt hơn một cánh tay hoặc một cái chân.”

“Ồ, chúng đều bị làm hỏng cả.”

“Ồi Chúa ơi!”

Anh cười toe toét với cô. “Billie bị gãy cả hai cánh tay.”

Đôi mắt của Cecilia hé ra. “Cùng một lúc ạ?”

“Thật may là không, nhưng Andrew và anh đã rất vui khi tưởng tượng mọi thứ sẽ như thế nào nếu cô ấy như thế. Khi cô ấy bị gãy cái tay thứ hai, bọn anh buộc tay cô ấy lên một cái đũa, để xem cách cô ấy xoay sở.”

“Và cô ấy để mặc các anh làm thế à?”

“Để mặc bọn anh? Cô ấy là người đề xuất nó đấy chứ.”

“Cô ấy nghe thật đặc biệt,” Cecilia nói một cách lịch sự.

“Billie à?” Anh lắc đầu. “Không có ai giống như cô ấy, đó là điều chắc chắn.”

Cecilia nhìn xuống giường, ngây ngốc nhìn vào vỏ chăn. Cô dường như đang cố tưởng tượng ra một số hình mẫu trong tâm trí. “Bây giờ cô ấy đang làm gì?” Cô hỏi.

“Anh không biết,” anh nói một cách tiếc nuối. Anh đau đớn vì bị cắt đứt khỏi gia đình. Anh không có tin tức gì về họ trong hơn bốn tháng qua. Và họ có thể nghĩ rằng anh đã chết.

“Em xin lỗi,” Cecilia nói. “Em không nên hỏi. Em đã không suy nghĩ.”

“Không sao,” anh trả lời. Đó chắc chắn không phải lỗi của cô. “Mặc dù anh tự hỏi có thể nào anh đã nhận được thư từ trong thời gian vắng mặt? Có vẻ như gia đình anh đã viết thư cho anh trước khi nhận được thông báo rằng anh đã mất tích.”

“Em không biết. Chúng ta chắc chắn có thể hỏi.”

Edward nhìn vào cổ tay áo của mình, đầu tiên cài khuy bên trái rồi sang bên phải.

“Họ có thường xuyên viết thư cho anh không?” Cô mỉm cười, nhưng trông có vẻ gượng ép. Hoặc có lẽ cô chỉ mệt mỏi.

“Gia đình anh à?”

Cô gật đầu. “Và các bạn của anh.”

“Không thường xuyên như em đã viết cho Thomas,” anh nói một cách buồn bã. “Anh đã ghen tị với điều đó. Tất cả chúng ta đều như vậy.”

“Thật ư?” Nụ cười của cô sáng lên trong đôi mắt.

“Thật,” anh xác nhận. “Thomas đã nhận được nhiều thư hơn anh và em là người duy nhất gửi thư cho anh ấy.”

“Điều đó không thể là sự thật.”

“Anh đảm bảo với em. Chà, có lẽ không phải nếu tính cả mẹ anh,” anh thừa nhận. Nhưng điều đó dường như không công bằng.

Cô cười nhạo điều đó. “Ý anh là gì?”

“Các bà mẹ phải viết thư cho con trai của họ, em không nghĩ vậy sao? Nhưng anh chị em và bạn bè. . . Ồ, họ hầu như không cần phải siêng năng như vậy.”

“Cha của chúng em không bao giờ viết thư cho Thomas, Đôi khi ông bảo em chuyển lời hỏi thăm tới anh ấy, nhưng chỉ thế thôi.” Giọng cô không buồn vì điều này, hay có lẽ là cam chịu. Edward có một hồi ức bất ngờ về người bạn của mình, nằm rỗi tại một trong những căn lều chung của họ. Thomas thường nói về những câu cách ngôn, và một trong những câu ưa thích của anh ấy là: “Thay đổi những gì bạn có thể và chấp nhận những gì bạn không thể.”

Điều đó dường như tổng hợp lại trong em gái của Thomas khá đúng.

Anh nhìn cô, nghiên cứu cô một lát. Cô là một người phụ nữ có sức mạnh và duyên dáng đáng chú ý. Anh tự hỏi liệu cô có nhận ra điều đó không.

Anh quay lại loay hoay với cổ tay áo của mình, mặc dù chúng đã được cài chặt và hoàn toàn phẳng phiu. Sự thôi thúc tiếp tục nhìn cô quá mạnh mẽ. Anh sẽ làm cô xấu hổ, hoặc nhiều khả năng là làm chính mình xấu hổ. Nhưng anh muốn nhìn cô. Anh muốn tìm hiểu về cô. Anh muốn biết tất cả những bí mật và sở thích của cô, và anh muốn nghe những câu chuyện tẻ nhạt của cô, những mảnh nhỏ trong quá khứ của cô phù hợp với cô như những mảnh ghép.

Thật kỳ lạ khi muốn biết về một người khác, từ trong ra ngoài. Anh không thể nhớ mình từng muốn làm như vậy trước đây.

“Anh đã kể với em về thời thơ ấu của anh,” anh nói. Anh thò tay vào rương đồ của mình để lấy cravat mới và bắt tay vào buộc nó. “Hãy kể cho anh biết về em.”

“Anh muốn biết điều gì?” Cô có vẻ mơ hồ ngạc nhiên, có lẽ hơi thích thú.

“Em có chạy chơi bên ngoài nhiều không?”

“Em đã không làm gãy bất kỳ cánh tay nào, nếu đó là những gì anh muốn biết.”

“Không phải thế, nhưng anh cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe nó.”

“Em không phải là Billies,” cô châm biếm.

Anh cảm thấy cảm mình rụt lại và anh quay sang cô, chắc chắn anh đã nghe nhầm. “Em nói gì?”

“Không có gì,” cô nói, lắc đầu nói rằng đó không phải là chuyện gì đáng nói. “Em thật ngớ ngẩn. Và không, em đã không chơi bên ngoài nhiều. Ít nhất, không như anh. Em rất thích ngồi trong nhà và

đọc sách.”

“Thơ? Hay văn xuôi?”

“Bất cứ thứ gì em có thể có được trong tầm tay. Thomas thích gọi em là một sách.”

“Đúng hơn là một con rỗng sách,” Anh nghĩ thế.

Cô cười. “Tại sao anh nói thế?”

“Em quá dữ dội để trở thành một con một bé nhỏ.”

Đôi mắt cô lướt lên trần nhà và cô trông có vẻ lúng túng. Và có lẽ một chút tự hào. “Em rất chắc chắn rằng anh là người duy nhất từng đánh giá em là một người dữ dội đấy.”

“Em đã vượt qua một đại dương để cứu anh trai mình. Điều đó có vẻ rất rõ ràng là một sự quyết liệt đối với anh.

“Có lẽ vậy.” Nhưng sự vui vẻ đã rời khỏi giọng nói của cô.

Anh tò mò nhìn cô. “Tại sao đột nhiên lại buồn như vậy?”

“Chỉ vậy thôi . . .” Cô suy nghĩ một lúc rồi thở dài. “Khi em tới Liverpool _ đó là nơi em lên tàu _ em không biết rằng chính tình yêu của em dành cho Thomas đã thúc đẩy em hành động.”

Edward đi đến giường và ngồi xuống mép, cho cô sự động viên thâm lặng.

“Em nghĩ . . . Em nghĩ đó là sự tuyệt vọng.” Cô nghiêng mặt về phía anh, và anh biết anh sẽ mãi mãi bị ám ảnh bởi ánh nhìn trong mắt cô. Đó không phải là nỗi buồn, cũng không phải là nỗi sợ hãi. Đó là một điều gì đó tồi tệ hơn rất nhiều – sự suy sụp, như thể cô nhìn vào chính mình và thấy điều gì đó trống rỗng. “Em cảm thấy rất cô đơn,” cô thừa nhận. “Và sợ hãi. Em không biết nếu . . .”

Cô không nói hết câu ngay. Edward đứng yên, sự im lặng của anh như là một sự khích lệ đối với cô.

“Em không biết mình có đến đây không nếu em không cảm thấy cô đơn,” cuối cùng cô cũng đã hoàn thành câu nói. “Em rất muốn nghĩ rằng em chỉ nghĩ về Thomas, và anh ấy cần em giúp đỡ đến mức nào, nhưng em tự hỏi liệu em có cần rời đi nữa không.”

“Không có gì phải xấu hổ.”

Cô ngược lên. “Không ư?”

“Không,” anh nói một cách sốt sắng, nắm lấy cả hai tay cô. “Em rất dũng cảm, và em có một trái tim chân thật và đẹp đẽ. Không có gì xấu hổ khi có những nỗi sợ hãi và lo lắng.”

Nhưng đôi mắt cô không nhìn anh.

"Nhưng em không cô đơn," anh thề. "Anh hứa. Em sẽ không bao giờ cô đơn nữa."

Anh đợi cô nói điều gì đó, để thừa nhận ý nghĩa câu nói của anh, nhưng cô không làm thế. Anh có thể thấy cô đang cố gắng để lấy lại bình tĩnh. Hơi thở của cô dần dần lấy lại nhịp điệu đều đặn hơn, và cô tinh tế kéo một tay của mình ra khỏi tay anh để lau đi hơi ẩm bám trên hàng mi.

Rồi cô nói, "Em muốn mặc quần áo."

Đó rõ ràng là một yêu cầu cho anh rời đi.

"Tất nhiên," anh nói, cố gắng phớt lờ nỗi thất vọng tràn trề đang nhức nhối trong trái tim anh.

Cô khẽ gật đầu và thì thầm với lòng biết ơn khi anh đứng dậy và đi ra cửa.

"Edward," cô gọi to.

Anh quay lại, một tia hy vọng lồ bịch trỗi dậy trong anh.

"Ứng của anh," cô nhắc nhở anh.

Anh nhìn xuống. Anh vẫn còn đi tất. Anh gật đầu, che đậy nỗi xúc động đang dâng lên trong cổ anh và lấy đôi ủng của anh trước khi đi ra ngoài sảnh.

Anh có thể đi những thứ chết tiệt này trên cầu thang.

CHƯƠNG 10

Tại thời điểm này, một cuộc sống bình yên nghe có vẻ kỳ diệu. Ngày khởi hành của bọn anh đã đến gần, và anh không mong chờ điều này. Em có biết không chắc sẽ phải mất ít nhất năm tuần để đến Bắc Mỹ? Anh được cho biết hành

trình quay về sẽ ngắn hơn, vì gió thổi chủ yếu từ tây sang đông và do đó đẩy các con tàu đi theo. Đây là một điều an ủi nhỏ, mặc dù, bọn anh không được cho biết dự kiến ngày trở về.

Edward nhờ anh nói lời chào với em và không được nói với em rằng anh ta là một thủy thủ khốn khổ.

- Thomas Harcourt gửi em gái Cecilia.

Vào lúc Cecilia tìm thấy Edward trong phòng ăn chính của Nhà trọ Đầu Quý, anh đang ăn sáng. Và đã đi ủng.

“Ồ, không cần đứng dậy,” cô nói, khi anh đẩy ghế ra đứng lên. “Xin mời.”

Anh đứng yên trong giây lát, rồi gật đầu. Anh đang phải cố gắng, cô nhận ra, từ bỏ cách cư xử như một quý ông của mình. Nhưng anh đang ốm. Đang hồi phục, nhưng vẫn ốm. Chắc chắn anh có quyền bảo tồn năng lượng của mình bất cứ nơi nào có thể.

Và cô có nhiệm vụ phải chắc chắn rằng anh ổn. Đó là khoản nợ phải trả của cô. Anh có thể không nhận ra rằng cô nợ anh, nhưng cô thì có. Cô đã lợi dụng bản chất tốt đẹp và cái tên họ đáng kính của anh. Điều tối thiểu cô có thể làm là khôi phục lại sức khỏe tốt cho anh.

Cô ngồi đối diện anh, hài lòng khi thấy anh dường như ăn nhiều hơn hôm qua. Cô đã bị thuyết phục rằng nguyên nhân sự yếu đuối kéo dài của anh là do chấn thương ở đầu ít hơn là do anh đã không ăn gì trong một tuần qua.

Mục tiêu cho ngày hôm nay: Đảm bảo cho Edward ăn uống đúng cách.

Chắc chắn dễ dàng hơn rất nhiều so với mục tiêu của ngày hôm qua, đó là ngừng nói dối.

“Anh đang thưởng thức bữa sáng à?” Cô hỏi một cách lịch sự. Cô không biết anh đủ rõ để hiểu được tâm trạng của anh, nhưng anh đã rời khỏi phòng của họ một cách vội vã kỳ lạ, thậm chí không

mang giày. Phải thừa nhận, cô đã nói với anh rằng cô muốn mặc quần áo mà cô ngụ ý rằng cô hy vọng có sự riêng tư, nhưng chắc chắn đó không phải là một yêu cầu vô lý.

Anh gấp tờ báo đang đọc lại, đẩy một đĩa thịt xông khói và trứng về phía cô, và nói, “Món này rất ngon, cảm ơn em.”

“Có trà không?” Cô hỏi đầy hy vọng.

“Không phải sáng nay, anh sợ như vậy. Nhưng _ “ anh nghiêng đầu về phía một mảnh giấy gần đĩa của mình, “Chúng ta đã nhận được một lời mời.”

“Một lời mời ạ?” Phải mất vài phút để Cecilia hiểu được những gì đáng lẽ phải là một tuyên bố đơn giản. “Cho cái gì?”

Và hơn thế nữa, từ ai nhỉ? Theo như cô biết, những người duy nhất biết cô và Edward đã kết hôn là một vài sĩ quan quân đội, ông bác sĩ và người đàn ông quét sàn trong bệnh viện nhà thờ.

Hay đúng hơn, đó là những người duy nhất nghĩ rằng họ biết.

Cô cố gắng để nặn ra một nụ cười. Hiện tại tâm trạng của cô ngày càng rối hơn.

“Em không khỏe à?”

“Không ạ,” cô nói, giọng cô phát ra đột ngột từ trong cuống họng. “Em ổn. Tại sao anh hỏi thế?”

“Gương mặt em có một biểu hiện rất kỳ lạ,” anh giải thích.

Cô hắng giọng. “Em nghĩ rằng, chỉ do đói bụng thôi.” Chúa ơi, cô là một kẻ dối trá khủng khiếp.

“Đây là từ Thống đốc Tryon,” Edward nói, trượt tờ thiệp mời qua bàn. “Ông ấy tổ chức một vũ hội.”

“Một vũ hội. Bây giờ ư?” Cecilia lắc đầu ngạc nhiên. Người phụ nữ ở tiệm bánh đã nói rằng vẫn còn một bối cảnh xã hội nhộn nhịp ở New York, nhưng có vẻ kỳ quái, khi những trận chiến vẫn đang diễn ra rất gần.

“Con gái của ông ấy tròn mười tám tuổi. Anh được cho biết ông ấy không cho phép bỏ qua một dịp như thế này.”

Cecilia nhặt tờ giấy da dê mỏng mịn lên - Chúa ơi, người ta tìm thấy giấy da dê ở đâu tại New York? Cuối cùng, cô cũng đọc nội dung tấm thiệp. Chắc chắn, Đại úy Danh dự và Phu nhân Rokesby được mời đến một lễ kỷ niệm trong ba ngày tới.

Cô thốt lên điều đầu tiên xuất hiện trong đầu: “Em không có gì để mặc.”

Edward nhún vai. “Chúng ta sẽ tìm thấy một cái gì đó.”

Cô tròn mắt. Anh ấy là một người đàn ông như vậy. “Trong ba ngày sao?”

“Không thiếu các thợ may cần tiền.”

“Đó là thứ mà em không có.”

Anh ngược nhìn cô như thể một mảnh não nhỏ của cô vừa bay ra khỏi tai cô. “Nhưng anh có. Và do đó, em cũng vậy.”

Không có cách nào mà Cecilia có thể tranh cãi về điều đó, bất kể nó làm cô cảm thấy như thế nào bên trong, vì vậy thay vào đó cô lẩm bẩm, “Anh có nghĩ rằng họ có thể gửi cho chúng ta nhiều thiệp mời hơn không.”

Đầu Edward nghiêng nghiêng sang một bên. “Anh nghĩ rằng những thiệp mời đã được gửi đến một thời gian trước đây rồi. Anh chỉ mới trở lại sau khi mất tích.”

“Tất nhiên,” cô nói vội vàng. Trời ơi, cô phải làm gì đây? Cô không thể đi đến một vũ hội được tổ chức bởi Thống đốc Hoàng gia New York. Cô đã nói với bản thân mình rằng lý do duy nhất cô có thể thoát khỏi trò chơi đồ chữ này là vì không ai có thể biết đến cô.

Cô cắn mạnh vào bên trong má. Không ai ngoài Ngài Thống đốc, vợ ông và tất cả những người trung thành hàng đầu khác trong thành phố.

Ai đó cuối cùng có thể trở về Anh.

Nơi họ có thể gặp gia đình Edward.

Và hỏi họ về cô dâu của anh.

Chúa ơi.

“Chuyện gì vậy?” Edward hỏi.

Cô ngược lên.

“Em đang nhăn mặt.”

“Em sao?” Cô đã thẳng thắn ngạc nhiên rằng cô đã không phá lên cười.

Anh không trả lời khẳng định, nhưng biểu hiện quá kiên nhẫn của anh nói khá rõ ràng: *Phải, em đúng là như thế đấy.*

Cecilia rà ngón tay theo những dòng chữ thanh lịch của tấm thiệp mời. “Anh không thấy ngạc nhiên khi em được đưa vào lời mời

à?”

Một bàn tay của anh phát lên. “Em là vợ của anh.”

“Vâng, nhưng làm thế nào để Ngài Thống đốc biết được?”

Edward cắt một miếng thịt xông khói nhỏ. “Anh nghĩ ông ấy nên phải biết điều này trong nhiều tháng rồi.”

Cô ngậy người nhìn anh.

Anh nhìn chằm chằm lại ngay. “Có lý do nào mà anh không thể nói với ông ta về việc chúng ta đã kết hôn không?”

“Anh biết ngài Thống đốc à?” Cô hỏi, thực sự mong muốn giọng nói của cô không bị rít lên ở âm tiết thứ ba đến âm cuối.

Anh nhét thịt xông khói vào miệng và nhai trước khi trả lời, “Mẹ anh là bạn của vợ ông ấy.”

“Mẹ anh,” cô lặp lại một cách ngu ngốc.

“Anh tin rằng họ đã gặp nhau ở London,” anh nói. Anh cau mày một lúc. “Bà ấy là một người thừa kế phi thường.”

“Mẹ anh sao?”

“Phu nhân Tryon.”

“Oh.”

“Mẹ anh cũng vậy, thật ra, nhưng không có ai gần gũi hơn Dì Margaret.”

Cecilia sửng người. “Dì . . . Margaret?”

Anh phẩy tay, như thể điều đó sẽ trấn an được cô. “Bà ấy là mẹ đỡ đầu của anh.”

Cecilia nhận ra rằng cô đã cầm một muỗng đầy trứng trong vại giầy. Cổ tay cô chao đảo, và miếng trứng vàng rộm rơi xuống đĩa của cô.

“Vợ ngài Thống đốc là mẹ đỡ đầu của anh?”

Anh gạt đầu. “Em gái của anh cũng như vậy. Bà ấy không thực sự là dì của bọn anh, nhưng bọn anh đã gọi bà ấy như vậy từ khi anh có thể nhớ được.”

Đầu của Cecilia bồng bênh trong một cái gì đó giống như một cái gạt đầu, và mặc dù cô nhận ra rằng đôi môi của mình có phần hơi hé ra, cô dường như không thể khép chúng lại.

“Có chuyện gì không ổn à,” anh hỏi.

Cô dành một chút thời gian để ghép một câu lại với nhau. “Anh

không nghĩ sẽ nói với em rằng mẹ đỡ đầu của anh đã kết hôn với ngài Thống đốc Hoàng gia New York phải không?”

“Nó không phải điều gì cần nhắc tới trong một trò chuyện.”

“Lạy Chúa lòng lành.” Cecilia ngồi xuống ghế. Tâm trạng bối rối của cô? Lần thứ hai trong ngày, nó đã phát triển phức tạp hơn nhiều. Và nếu có một điều cô chắc chắn, cô không thể đến vũ hội đó và gặp mẹ đỡ đầu của Edward. Một người mẹ đỡ đầu biết mọi điều. Chẳng hạn, bà đã biết rằng Edward đã từng gần như đính hôn và không phải với Cecilia.

Bà ấy thậm chí có thể biết vị hôn thê. Và bà ấy chắc chắn sẽ muốn biết lý do tại sao Edward đã từ bỏ một liên minh với gia đình Bridgerton để kết hôn với một người không là ai như Cecilia.

“Thống đốc,” Cecilia nhắc lại, chỉ vừa đủ chống lại sự thôi thúc muốn gục đầu lên cánh tay.

“Ông ấy chỉ là một người đàn ông,” Edward nói một cách vô ích.

“Nghe nói là con trai của một Bá tước.”

“Em thật là một kẻ hợm hĩnh,” anh nói với một tiếng cười khúc khích âm áp.

Cô cúi mặt xuống. Cô không hoàn hảo, và những ngày gần đây cô thậm chí không thành thật, nhưng cô không phải là một kẻ hợm hĩnh. “Ý anh là gì?”

“Gậy ông đập lưng ông,” anh nói với nụ cười toe toét.

“Em không. Ôi Chúa ơi, không. Hoàn toàn ngược lại. Em mới là Gậy ông đập lưng ông.”

Anh với lấy thêm thức ăn. “Đừng ngó ngẩn thế.”

“Em chẳng là ai hết.”

“Điều đó,” Edward nói chắc chắn, “về cơ bản là không đúng.”

“Edward . . .”

“Em là vợ anh.”

Điều đó mới cơ bản là không đúng sự thật. Cecilia phải đưa tay lên miệng để không cười. Hay khóc.

Hoặc cả hai.

“Ngay cả khi chúng ta chưa kết hôn, em cũng sẽ là một vị khách đáng yêu tại các vũ hội.”

“Nếu Ngài Thống đốc không biết gì về sự tồn tại của em, em sẽ không được mời đến các lễ hội.”

“Anh mong là ông ấy sẽ biết em là ai. Ông ấy rất giỏi với những cái tên, và anh chắc chắn tại một số thời điểm, Thomas đã đề cập rằng anh ấy có một cô em gái.”

Cecilia suyt sặc với món trứng của mình. “Thomas cũng biết Ngài Thống đốc?”

“Anh ấy đã ăn tối với anh ở đó một vài lần,” Edward nói một cách khéo léo.

“Tất nhiên rồi,” Cecilia nói. “Bởi vì . . . tất nhiên.”

Cô phải dừng lại ở đây. Nó đã vượt khỏi tầm kiểm soát. Nó đã được. . . Nó đã được. . .

“Thật ra,” Edward trầm ngâm, “ông ấy có thể giúp đỡ.”

“Sao ạ?”

“Anh không biết tại sao anh lại không nghĩ về điều đó trước đây.” Anh ngước lên, trán anh dính liền vào đôi mắt màu xanh của anh. “Chúng ta nên cầu cứu lên Thống đốc Tryon để được giúp đỡ trong việc tìm kiếm Thomas.”

“Anh có nghĩ rằng ông ấy sẽ biết gì không?”

“Hầu như chắc chắn là không, nhưng ông ấy biết cách tạo áp lực lên đúng người.”

Cecilia nuốt nước bọt, cố kìm nước mắt vì thất vọng. Mọi việc vẫn thế. Đó là sự thật đơn giản, không thể chối cãi. Khi nói đến việc tìm kiếm anh trai cô, tất cả những gì thực sự quan trọng là người ta biết đúng người.

Sự khó chịu của cô hẳn đã hiện rõ trên khuôn mặt, vì Edward đưa tay ra và vỗ nhẹ vào tay cô để trấn an. “Em không nên cảm thấy khó chịu,” anh nói với cô. “Em là con gái một quý ông, và giờ là con dâu của Bá tước Manston. Em có quyền tham dự vũ hội đó.”

“Không phải thế.” Cecilia nói, mặc dù có một chút. Cô không có kinh nghiệm trong giao tiếp với các quan chức cấp cao. Thêm nữa, cô cũng không có kinh nghiệm kết giao với con trai của các bá tước, nhưng dường như cô đã kết hôn giả với một người.

“Em có biết khiêu vũ không?” Edward hỏi.

“Tất nhiên em biết khiêu vũ,” cô thốt lên.

“VẬY em sẽ ổn thôi.”

Cô nhìn anh chăm chăm. “Anh không có manh mối gì, phải không?”

Anh ngồi tựa lưng vào ghế, má trái phình ra khi anh áp lưỡi vào bên trong nó. Anh ấy đã làm điều đó với một chút vô tư, cô đã nhận ra. Cô không chắc chắn về ý nghĩa của nó.

“Có rất nhiều điều mà anh không có manh mối,” anh nói với giọng quá kiên nhẫn đến mức không bao giờ bị nhầm là hảo ý. “Ví dụ như các sự kiện trong ba tháng qua. Làm thế nào anh lại được tìm thấy với một khối trứng to tròn trên đầu. Làm thế nào anh lại đã kết hôn với em.”

Cecilia ngừng thờ.

“Tuy nhiên, những gì anh biết,” anh tiếp tục, “nó sẽ mang lại cho anh niềm vui lớn khi mua cho em một váy dạ hội đẹp và tham dự một trò giải trí phù phiếm với em ở trong cánh tay anh.” Anh cúi xuống, đôi mắt long lanh kỳ lạ, không thể giải mã được. “Đây sẽ là một điều bình thường may mắn, vô hại. Em có biết anh khao khát sự may mắn, vô hại và bình thường này như thế nào không?”

Cecilia không nói một lời.

“Anh nghĩ là không,” anh thì thầm. “Vì vậy, chúng ta hãy mua cho em một chiếc váy, được không?”

Cô gật đầu. cô có thể làm gì khác?

Hóa ra, không dễ để làm được một chiếc váy dạ hội cho một người phụ nữ trong ba ngày. Một thợ may thực sự đã khóc khi nghe số tiền Edward sẵn sàng bỏ ra. Bà ấy không thể làm điều đó, bà ấy khóc khi nói với anh. Không thể nếu không có bốn mươi đôi tay.

“Bà sẽ lấy số đo của cô ấy?” Edward hỏi.

“Để làm gì?” Cecilia bực tức hỏi.

“Hãy chiều anh đi,” anh nói, và sau đó anh đưa cô trở lại Nhà trọ Đầu Quỷ trong khi anh đến thăm mẹ đỡ đầu của mình. Bà luôn thích những thứ đẹp đẽ, cho cả bản thân và con gái bà, và Edward khá chắc chắn rằng bà có thể được thuyết phục để chia sẻ.

Thống đốc và Phu nhân Tryon sống cùng con gái trong một ngôi nhà thuê ở rìa thành phố - trừ những khi trở lại nước Anh - kể từ khi biệt thự của Thống đốc bị thiêu rụi vào năm 1773. Edward chưa tới New York vào thời điểm đó, nhưng anh đã nghe tất cả về nó từ mẹ

mình, người đã nghe tất cả về nó từ Margaret Tryon. Họ đã mất tất cả những gì họ sở hữu và cũng gần như mất đứa con gái. Cô bé Margaret nhỏ thường được gọi May để phân biệt với mẹ của cô bé đã sống sót chỉ nhờ sự nhanh trí của cô giữ trẻ, người đã ném cô bé từ cửa sổ tầng hai vào một bãi tuyết.

Edward hít một hơi thật sâu khi người quản gia dẫn anh vào tiền sảnh. Anh vẫn còn nhớ sự lạnh trí của anh ta. Margaret Tryon không phải là một kẻ ngốc, và thậm chí không có ý định giả vờ rằng anh đang trong tình trạng sức khỏe tốt. Thật vậy, những lời đầu tiên thốt ra từ miệng bà khi anh bước vào phòng khách của bà là:

“Trông con tệ quá.”

“Vẫn thật thà như mọi khi, dì Margaret,” anh nói.

Bà cho anh một cái nhún vai – giống như thời của bà còn ở Pháp, bà ấy luôn nói với anh, mặc dù anh không chắc chắn chính xác là khi nào, bà đã từng ở Pháp – Sau đó, bà chìa má cho anh hôn.

Bà lùi lại, đánh giá anh bằng đôi mắt sắc sảo. “Ta cảm thấy thiếu quan tâm với tư cách là mẹ đỡ đầu của con nếu ta không chỉ ra rằng con rất xanh xao nhợt nhạt, đôi mắt của con trống rỗng và con như bước ra từ một bia mộ vậy.”

Anh dành một chút thời gian để tiêu hóa cái này, rồi nói, “Trông dì thật đáng yêu.”

Điều này làm bà mỉm cười. “Con luôn là một cậu bé quyến rũ.”

Edward từ chối chỉ ra rằng anh đã bước vào thập kỷ thứ ba của cuộc đời. Anh khá chắc chắn rằng các bà mẹ đỡ đầu được phép hợp pháp coi các con của họ như những cậu bé và cô bé cho đến khi họ chập chững bước vào mộ.

Margaret rung chuông gọi trà, sau đó chĩa cái nhìn thẳng thắn về phía anh và nói, “Ta rất bực mình với con.”

Anh nhíu mày khi ngồi xuống đối diện bà.

“Ta đã chờ đợi con đến thăm. Con đã trở lại New York hơn một tuần trước, phải không?”

“Con đã trải qua tám ngày đầu tiên bất tỉnh,” anh nói nhẹ nhàng.

“Ah.” Đôi môi bà mím lại khi bà nuốt xuống cảm xúc. “Ta đã không nhận ra.”

“Con đã tưởng tượng nó chịu trách nhiệm cho sự xuất hiện

khủng khiếp của con, như dì đã gọi nó như vậy”.

Bà nhìn anh chăm chú một lúc lâu, rồi nói, “Khi ta viết thư cho mẹ của con, ta sẽ không đưa ra một mô tả chi tiết về diện mạo của con. Hoặc ít nhất là không chính xác.”

“Con đánh giá cao điều đó,” Edward nói thật lòng.

“Được rồi,” Margaret nói. Bà gõ nhẹ ngón tay vào tay ghế, điều bà thường làm khi không thoải mái với màn thể hiện cảm xúc của chính mình. “Con cảm thấy thế nào?”

“Đã tốt hơn ngày hôm qua.” Điều mà anh cho là đáng để biết ơn.

Mẹ đỡ đầu của anh, tuy nhiên, không hài lòng với câu trả lời này. “Điều đó chẳng có nghĩa gì.”

Edward xem xét tình trạng sức khỏe hiện tại của mình. Cơn đau âm ỉ trong đầu anh trở nên liên tục đến nỗi anh gần như có thể bỏ qua nó. Rắc rối hơn nhiều là sự thiếu sức chịu đựng của anh. Anh đã phải dừng lại nghỉ vì cảm giác kiệt sức chỉ một phút sau khi leo lên nửa cầu thang đến cửa trước nhà mẹ đỡ đầu. Nó không phải thậm chí chỉ để lấy lại hơi thở của mình. Anh cần thời gian chỉ để tập trung năng lượng để làm cho đôi chân của mình hoạt động. Và chuyến đi đến thợ may với Cecilia đã khiến anh kiệt sức hoàn toàn. Anh đã trả gấp đôi cho người lái xe ngựa để đi một chặng đường (rất) dài từ Nhà trọ Đầu Quỷ đến nhà Tryons, chỉ để anh có thể nhắm mắt và không di chuyển một cơ bắp nào trong suốt chặng đường.

Nhưng dì Margaret không cần biết điều này. Anh nở một nụ cười nhẹ và nói, “Con đi bộ mà không bị cản trở, vì vậy điều đó là một sự cải thiện rồi.”

Lông mày bà nhướn lên.

“Con vẫn kiệt sức,” anh thừa nhận, “và đầu con bị rất đau. Nhưng con đang chuyển biến tốt, và con còn sống, vì vậy con đã cố gắng không phàn nàn.”

Bà chậm rãi gật đầu. “Con rất kiên nhẫn. Ta đồng ý.”

Nhưng trước khi anh có thể làm nhiều hơn là gật đầu như một lời thừa nhận, thì bà đã thay đổi chủ đề bằng cách nói, “Con đã không nói với ta rằng con đã kết hôn.”

“Con đã nói với rất ít người.”

Đôi mắt bà nheo lại. “Định nghĩa rất ít là gì.”

“Vâng, về điều đó. . .” Edward thở phào khi anh cố gắng tìm ra cách tốt nhất để giải thích tình hình hiện tại của mình cho một trong số ít người ở Bắc Mỹ biết anh trước khi anh đến lục địa. Cũng là người duy nhất biết mẹ anh, đó có lẽ là một thực tế thích hợp hơn nhiều.

Margaret Tryon đã chờ đợi với mười giây kiên nhẫn, rồi nói, “Hãy phun nó ra đi.”

Edward nở một nụ cười. Mẹ đỡ đầu của anh nổi tiếng với câu nói thẳng thắn của mình. “Con dường như đã mất đi một chút ký ức.”

Đôi môi bà hé mở, và bà thực sự nghiêng về phía trước. Edward tự chúc mừng bản thân vì đã phá vỡ lớp vỏ điềm tĩnh của bà khi chấn thương của chính anh đúng là nguyên nhân đáng tiếc gây ra vết nứt đó.

“Thật hấp dẫn,” bà nói, đôi mắt sáng ngời với những gì chỉ có thể được mô tả là sở thích học thuật. “Ta chưa bao giờ nghe nói về một điều như vậy. Chà, không, ta xin lỗi, tất nhiên ta đã nghe về nó. Nhưng nó luôn luôn là một trong những câu chuyện mà ai đó biết một người khác nghĩ rằng họ đã nghe rằng một người khác đã từng nói rằng họ đã gặp ai đó. . . Con có hiểu ý ta chứ.”

Edward nhìn bà chằm chằm một lúc và đưa ra câu trả lời duy nhất có thể: “Thật vậy.”

“Con đã quên bao nhiêu?”

“Khoảng ba hoặc bốn tháng, theo tính toán tốt nhất của con. Thật khó khăn.” anh nói với một cái nhún vai, bởi vì con không thể xác định chính xác điều cuối cùng con nhớ là gì.

Margaret ngò lại. “Thật hấp dẫn.” bà nhắc lại.

“Ít hấp dẫn hơn khi trí nhớ của một ai đó đã bay đi mất.”

“Ta chắc chắn. Tha thứ cho ta. Nhưng con phải thú nhận rằng, nếu đây là người khác, con sẽ bị mê hoặc.”

Edward không chắc chắn về điều đó, nhưng anh tin rằng bà ấy nghĩ như vậy. Mẹ đỡ đầu của anh luôn quan tâm đến các học giả và khoa học, đến mức những người khác thường chỉ trích bà là người có đầu óc khác thường. Có thể đoán được, Dì Margaret đã coi đó là một lời khen.

“Hãy nói với ta,” bà nói, giọng bà dịu lại. “Ta có thể làm gì để giúp con?”

“Về trí nhớ của con à? Không có gì, con sợ là vậy. Nhưng vợ của con cần. Cô ấy cần một chiếc váy.”

“Cho buổi vũ hội? Tất nhiên là cô ấy cần. Cô ấy có thể mặc một cái của ta. Hoặc của May,” bà nói thêm. “Dĩ nhiên, con sẽ phải mang nó đi sửa, nhưng con sẽ đủ tiền mặt để trả cho điều đó.”

“Cảm ơn Dì,” Edward gật đầu nói. “Đây chính xác là những gì con đã hy vọng Dì có thể giúp.”

Margaret xua tay. “Không có gì. Nhưng nói cho ta biết, ta có biết cô gái đó không?”

“Không, nhưng con tin rằng Dì đã gặp anh trai của cô ấy, Thomas Harcourt.”

“Ta không nhớ tên,” bà nói với một cái nhú mày.

“Anh ấy đã đến đây ăn tối với con. Cuối năm ngoái, con nghĩ vậy.”

“Anh bạn của con có mái tóc vàng đúng không? Ồ đúng rồi. Một người bạn dễ chịu. Cậu ta đã thuyết phục con kết hôn với em gái cậu ấy à?”

“Con được nói cho biết như vậy.”

Edward hồi hận vì lời nói của anh ngay lúc chúng rời khỏi miệng anh. Dì Margaret đánh hơi thấy nó như một con chó săn.

“Con được nói cho biết như vậy? Điều đó có nghĩa quái quỷ gì vậy?”

“Quên những gì con đã nói đi,” Edward nói. Bà sẽ không quên, tất nhiên, nhưng anh phải cố gắng.

“Con sẽ phải giải thích ngay bây giờ, Edward Rokesby, hoặc ta thề ta sẽ viết thư cho mẹ con và khiến con nghe tệ hơn đây.”

Edward miết miết lên trán. Đây là tất cả những gì anh cần. Margaret sẽ không bao giờ thực hiện lời đe dọa đó; bà đã dành quá nhiều tình cảm cho mẹ anh để không làm cho bà ấy lo lắng không cần thiết. Nhưng bà cũng không cho anh ra khỏi nhà cho đến khi anh trả lời câu hỏi của bà để khiến bà hài lòng. Và với sự thiếu năng lượng hiện tại của anh, và nếu nó tệ hơn với sự thay đổi về thể chất, bà ấy có thể sẽ thắng.

Anh thở dài. “Dì có nhớ những tháng con đã nhắc đến không?”

Những thứ con không nhớ khá nhiều?”

“Con đang nói với ta rằng con không nhớ là đã kết hôn với cô ấy à?”

Edward mở miệng, nhưng rồi nó cứ treo ở đó. Anh không thể tự mình trả lời.

“Chúa ơi, con trai của ta, có nhân chứng nào không?”

Một lần nữa, anh không có câu trả lời.

“Con có chắc là con đã kết hôn với cô ấy không?”

Đối với điều này, anh đã kiên quyết. “Vâng.”

Bà giờ hai tay lên không trung, một biểu hiện bực tức nhất. “Như thế nào?”

“Vi con biết cô ấy.”

“Thật sao?”

Những ngón tay của Edward bấu vào mép ghế của mình. Một cái gì đó nóng bỏng và giận dữ len lỏi trong huyết quản của anh, và đó là một cuộc đấu tranh để giữ cho giọng nói của anh bình tĩnh. “Dì có ý gì, Dì Margaret?”

“Con đã nhìn thấy một tài liệu nào không? Con đã hoàn thành hôn nhân chưa?”

“Đây không phải là việc của Dì.”

“Con là mối quan tâm của ta, và con đã có nó từ ngày ta đứng cạnh mẹ con trong Nhà thờ Canterbury và hứa sẽ hướng dẫn con trong suốt cuộc đời Chúa đã cho con. Hay con đã quên điều đó?”

“Con thú nhận rằng ký ức của con ngày đó không rõ ràng.”

“Edward!”

Nếu bà đã mất kiên nhẫn với anh, thì anh chắc chắn cũng gần cảm thấy điều tương tự với bà. Nhưng anh vẫn giữ giọng nói được điều tiết cẩn thận khi anh nói, “Con phải cầu xin Dì đừng đặt câu hỏi nghi ngờ về danh dự và sự trung thực của vợ con.”

Đôi mắt Margaret nheo lại. “Cô ta đã làm gì? Cô ta đã quyến rũ con, phải không? Con bị cô ta mê hoặc rồi.”

“Dừng lại,” Edward ngắt lời, loạng choạng đứng lên. “Chết tiệt,” anh gầm gừ khi nắm lấy cạnh bàn để giữ thăng bằng.

“Chúa ơi, con tệ hơn ta nghĩ,” Margaret nói. Bà vội vã đến bên anh và đẩy anh trở lại ghế. “Ngồi xuống. Con phải ở lại với ta.”

Trong một khoảnh khắc Edward bị cám dỗ đồng ý. Họ chắc chắn sẽ thấy thoải mái hơn khi ở đây so với ở Nhà trọ Đầu Quý. Nhưng ít nhất ở nhà trọ họ có sự riêng tư. Họ có thể bị bao vây bởi những người lạ, nhưng đó là những người xa lạ không quan tâm nhiều đến những gì họ làm. Ở đây, tại nhà Tryons, mỗi cử động của anh - và nghiêm trọng hơn, là của Cecilia - sẽ được xem xét kỹ lưỡng, mổ xẻ, và sau đó gửi về nhà cho mẹ anh trong một báo cáo hàng tuần.

Không, anh không muốn chuyển đến với mẹ đỡ đầu của mình.

“Con rất thoải mái trong phòng trọ hiện tại của mình,” anh nói với bà. “Con đánh giá cao lời mời của Dì.”

Margaret cau có, rõ ràng không hài lòng với hành vi của anh. “Con có cho phép ta hỏi một câu không?”

Anh gật đầu.

“Làm sao con biết?”

Anh đợi bà làm sáng tỏ, và khi bà không làm thế, anh nói, “Làm sao con biết cái gì?”

“Làm thế nào để con biết cô ta nói với con sự thật?”

Anh thậm chí không phải nghĩ về điều đó. “Vì con biết cô ấy.”

Và anh đã biết cô. Anh có thể chỉ biết mặt cô mới chỉ trong vài ngày, nhưng anh đã biết trái tim cô lâu lắm rồi. Anh không nghi ngờ cô. Anh không bao giờ có thể nghi ngờ cô.

“Lạy Chúa tôi,” Margaret thở ra. “Con yêu cô ta.”

Edward không nói gì. Anh không thể phản bác lại bà ấy.

“Được rồi,” bà nói với một tiếng thở dài. “Con có thể đi lên cầu thang không?”

Anh nhìn bà chằm chằm. Bà ấy đang nói về cái quái gì vậy?

“Con vẫn cần một chiếc váy chứ? Ta không biết cái gì sẽ phù hợp nhất với bà Rokesby mới, và ta không muốn ra lệnh cho những người hầu gái mang hết tủ quần áo của ta vào phòng khách.”

“À, vâng, tất nhiên. Và vâng, con có thể đi lên cầu thang.”

Tuy nhiên, anh vẫn biết ơn hàng lan can cầu thang.

CHƯƠNG 11

Ngài Đại úy Rokesby tội nghiệp! Em hy vọng việc vượt biển không đáng sợ như anh nghĩ. Ít nhất là việc thăng chức sắp tới của anh sẽ được thuận lợi. Em tự hào biết bao khi cả hai anh cùng làm Đại úy!

Chúng em đều đang ở trong làng. Em đã tham dự hội làng ba đêm trước, và như mọi khi cứ hai quý cô cho mỗi quý ông. Em đã khiêu vũ những hai lần. Và lần thứ hai là với cha xứ, vì vậy em không nghĩ đó là nó được tính đến.

Em gái tội nghiệp của anh sắp thành một bà cô rồi.

Ha, nhưng đừng lo lắng. Em hoàn toàn hài lòng. Hoặc chỉ có một chút ít không hài lòng thôi. Điều đó có nghĩa gì đâu? Em nghĩ nó nên như vậy.

- từ Cecilia Harcourt gửi anh trai Thomas -

Và thế là vào buổi chiều hôm có vũ hội của ngài Thống đốc, Edward đã đặt một chiếc hộp lớn trên giường mà anh đã chia sẻ - nhưng không thực sự chia sẻ đúng nghĩa - với vợ mình.

“Anh mua gì vậy?”

“Mở nó ra xem đi.”

Cô nhìn anh với một chút nghi ngờ khi cô ngồi trên mép nệm.
“Cái gì vậy?”

“Anh không được phép tặng quà cho vợ mình à?”

Cecilia nhìn xuống cái hộp, được bọc một cách khá vui mắt với một dải ruy băng đỏ rộng, và sau đó quay lại nhìn anh. “Em không mong chờ một món quà,” cô nói.

“Càng nhiều lý do để tặng em một món quà.” Anh đẩy cái hộp gần hơn vài inch. “Mở nó ra đi.”

Bàn tay mảnh khảnh của cô đưa đến dải ruy băng, giật mạnh nút thắt trước khi nâng nắp hộp.

Cô thờ hỏn hỏn.

Anh cười toe toét. Đó là một tiếng thờ hỏn hỏn đấy.

“Em có thích nó không?” Anh hỏi, mặc dù thấy rõ là cô rất thích.

Đôi môi vẫn hé mở vì sốc, cô đưa tay chạm vào dải lụa mềm mại nằm trong chiếc hộp thợ may. Đó là màu của một vùng biển nông, chỉ là nó quá xanh để phù hợp với đôi mắt của cô. Nhưng khi Edward nhìn thấy nó trong tủ quần áo của May Tryon, anh đã biết đó là chiếc váy phù hợp để mang đến cho các thợ may sửa lại.

Anh không chắc chắn May Tryon đã biết chiếc váy của cô bé đã được mang đi làm quà hay chưa; Cô bé không ở nhà khi mẹ cô mở tung tủ quần áo của cô. Edward đã ghi nhớ để cảm ơn vì sự hào phóng của cô trước khi cô có cơ hội khám phá nó một cách tình cờ. Và bên cạnh đó, như anh biết nhà Tryons, May sẽ mặc một thứ gì đó mới mẻ, ngoạn mục và cực kỳ đắt đỏ. Cô sẽ không bắt bẻ Cecilia với chiếc váy đã bị sửa lại.

“Anh đã lấy nó ở đâu?”

“Anh có những bí mật của riêng mình.”

Thật ngạc nhiên, cô không theo đuổi câu hỏi. Thay vào đó, cô kéo chiếc váy dạ hội ra khỏi hộp, vươn lên để cô có thể giữ nó trước mặt. “Chúng ta không có gương soi,” cô nói, giọng nghe vẫn có vẻ khá bàng hoàng.

“Em sẽ phải tin vào mắt nhìn của anh,” anh nói. “Em thật rạng rỡ.”

Thật ra, Edward không biết nhiều về thời trang nữ. Dì Margaret đã cảnh báo anh rằng chiếc váy dạ hội mà anh chọn không phải là thời trang mới nhất, nhưng với anh, nó có vẻ tốt như bất cứ thứ gì anh từng thấy trong một phòng khiêu vũ ở London.

Nhưng cũng đã vài năm kể từ khi anh có mặt ở một phòng khiêu vũ ở London, và anh nghi ngờ rằng đối với Margaret Tryon, thời trang được đo bằng tháng chứ không phải năm.

“Nó có hai phần,” anh nói rất hữu ích. “Ehrrm, trong và ngoài.”

“Váy lót và áo choàng,” Cecilia thì thầm. “Và một cái yếm. Thực ra, có ba phần.”

Anh háng giọng. “Tất nhiên.”

Cô chạm một bàn tay ngưỡng mộ vào bức thêu bạc chạy dọc theo chiều dài của váy. “Em biết rằng em nên nói nó quá đẹp,” cô thì

thầm.

“Tuyệt đối em không nên nói thế.”

“Em chưa bao giờ sở hữu bất cứ thứ gì đẹp như vậy.”

Điều đó, Edward nghĩ, là một bi kịch, nhưng anh cảm thấy rằng nói như vậy hơi quá.

Cô ngược lên, đôi mắt lúng túng liếc nhìn anh báo hiệu một suy nghĩ rõ ràng đột ngột. “Em đã nghĩ rằng chúng ta sẽ không đến vũ hội của ngài Thống đốc.”

“Tại sao em lại nghĩ thế?”

Đôi môi cô mím lại đầy lời cuốn. “Vì em không có gì để mặc.”

Anh mỉm cười, vì cô nhận ra rất rõ sự vô lý trong lời nói của mình khi chúng lướt qua môi cô.

Cô thở dài. “Em chắc phải cực kỳ vô lý.”

“Vì em thích những thứ xinh xắn à?” Anh cúi xuống, miệng anh ghé sát tai cô một cách nguy hiểm. “Cái đó nói gì về anh vậy? Rằng anh thích nhìn thấy những thứ đẹp đẽ trên người em?”

Hoặc cời nó ra khỏi người cô. Lạy Chúa, khi anh nhìn người thợ may đóng gói chiếc váy vào hộp, anh không thể không để mắt đến những chiếc khóa. Đây sẽ không phải là đêm mà cuối cùng anh cũng được làm tình với vợ mình, điều đó đã làm anh rất buồn. Anh vẫn còn quá yếu, và quá vô ích để mạo hiểm làm cho việc đó tồi tệ hơn.

Nhưng anh muốn cô làm sao. Và anh thề rằng một ngày nào đó anh sẽ cời chiếc váy này khỏi cơ thể cô, mở cô ra như mở một món quà của anh. Anh sẽ đặt cô xuống giường, tách chân cô ra, và. . .

“Edward?”

Anh chớp mắt. Cô bước lại gần anh, trông cô có vẻ quan tâm.

“Mặt anh hơi đỏ.” Cô chạm vào trán anh bằng mu bàn tay. “Anh có bị sốt không?”

“Hôm nay là một ngày ấm áp.” Anh nói dối. “Em không nghĩ thế à?”

“Không, không đúng lắm.”

“Em không mặc áo khoác len.” Anh cời nút chiếc áo khoác đồ tươi và nhún vai. “Anh chắc chắn anh sẽ cảm thấy tốt hơn nếu ngồi xuống bên cạnh cửa sổ.”

Cô tò mò nhìn anh, vẫn cầm chiếc váy màu xanh nhạt trước mặt.

Khi anh ta ngồi xuống ghế, cô hỏi, “Anh có muốn mở cửa sổ ra không?”

Không nói một lời, anh cúi xuống và đẩy nó ra.

“Anh có chắc là anh không sao chứ?”

“Anh ổn,” anh trấn an cô. Anh cảm thấy mình như một thằng ngốc. Có lẽ anh trông cũng giống một thằng ngốc thật, nhưng nó cũng đáng để nhìn thấy khuôn mặt của cô khi cô nhìn vào chiếc váy màu xanh lá cây nhạt.

“Nó thật sự rất đẹp,” cô nói, nhìn xuống nó với một biểu cảm gần như . . .

Phiền muộn?

Không, điều đó không đúng.

“Có gì không ổn à?” anh hỏi.

“Không,” cô nói lơ đãng, sự chú ý của cô vẫn còn trên chiếc váy. “Không.” Cô chớp mắt, rồi nhìn thẳng vào mặt anh. “Tất nhiên là không rồi. Em chỉ . . . Ehrm, em cần. . .”

Anh nhìn cô một lúc, tự hỏi điều gì trên trái đất có thể chịu trách nhiệm cho sự thay đổi đột ngột của cô. “Cecilia?”

“Em cần mua một thứ gì đó,” cô nói. Nhưng nó có vẻ giống như một thông báo.

“Được rồi,” anh nói chậm rãi.

Cô chộp lấy chiếc ví của mình và vội vã ra cửa, dùng ngón tay trên tay cầm. “Em chỉ đi một xíu. Hoặc một lúc thôi. Nhưng không lâu đâu.”

“Anh sẽ ở đây khi em trở về,” anh nói.

Cô khẽ gật đầu với anh, liếc nhìn vào chiếc váy đang nằm trên giường và lao ra khỏi phòng.

Edward nhìn chằm chằm vào cánh cửa một lúc, cố gắng hiểu ý nghĩa của những gì vừa xảy ra. Cha anh luôn nói với anh rằng phụ nữ là một bí ẩn. Có lẽ Cecilia nghĩ rằng cô phải mua cho anh một món quà khi anh có một món quà cho cô. Cô gái ngốc nghếch. Cô ấy nên biết rõ hơn.

Tuy nhiên, anh không thể không tự hỏi cô ấy chọn gì.

Anh đứng dậy khỏi ghế, điều chỉnh cửa sổ để nó không mở quá rộng và ngồi xuống giường. Anh không muốn ngủ, nhưng anh đã

thiếp đi. . .

Trên khuôn mặt anh đọng một nụ cười ngớ ngẩn.

Oh xin làm ơn oh xin làm ơn oh xin làm ơn.

Cecilia vội vã xuống đường, cầu nguyện với từng ounce trong tâm hồn rằng chiếc xe hoa quả vẫn ở góc đường Broad và Pearl, nơi cô đã nhìn thấy nó vào sáng hôm đó.

Cô đã nghĩ rằng vấn đề về buổi vũ hội của ngài Thống đốc đã được giải quyết hai ngày trước khi họ không thể tìm thấy một thợ may nào có thể may kịp một chiếc váy dạ hội. Nếu cô không có một chiếc váy, cô sẽ không thể đi. Nó đơn giản như vậy thôi.

Sau đó, người đàn ông chết tiệt này phải đi tìm cho cô một chiếc váy đẹp nhất trong lịch sử, và Chúa ơi, cô muốn khóc vì sự bất công của nó, bởi vì cô thực sự muốn mặc chiếc váy đó.

Nhưng cô không thể đi đến vũ hội của ngài Thống đốc. Cô chắc chắn không thể đi. Sẽ có quá nhiều người. Không có cách nào để cô có thể giữ lời nói dối của mình trong phạm vi nhỏ hiện tại nếu cô thực sự tham gia và cuộc sống xã hội New York.

Cecilia cắn môi. Chỉ có một điều cô có thể làm là đảm bảo cô sẽ không phải tham dự vũ hội của Thống đốc. Nó sẽ thật khủng khiếp, nhưng cô đã tuyệt vọng.

Quá tuyệt vọng, cô sẵn sàng ăn một quả dâu tây.

Cô biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nó sẽ rất đẹp. Đầu tiên, làn da của cô sẽ nổi lên những vết đốm. Thật mờ nhạt đến nỗi bác sỹ có thể sẽ yêu cầu kiểm dịch thủy đậu nếu ông ta nhìn thấy cô. Và nó sẽ ngứa như quỷ. Cô vẫn còn hai vết sẹo trên tay từ lần cuối cùng cô vô tình ăn một quả dâu tây. Cô đã gãi cho đến khi bật máu. Cô không thể làm gì khác.

Sau đó, dạ dày của cô sẽ nổi loạn. Và khi cô ăn một bữa ăn đầy đủ ngay trước khi Edward đến với chiếc váy, cuộc nổi loạn sẽ thành bi kịch.

Trong khoảng hai mươi bốn giờ, cô sẽ rất khổ sở. Một mớ hỗn độn của sưng, ngứa, nôn mửa. Và sau đó cô sẽ ổn. Có thể một chút lo lắng trong vài ngày, nhưng cô sẽ hồi phục. Nhưng nếu Edward đã từng nghĩ cô hấp dẫn. . .

Tốt. Cô sẽ chữa cho anh khỏi điều đó.

Cô vội vã vòng qua góc phố Pearl, đôi mắt cô tìm kiếm theo chiều dài của con phố. Xe hoa quả vẫn còn đó.

Cảm ơn chúa. Cecilia thực sự đã chạy vài thước cuối, trượt đến dừng lại trước xe đẩy của ông Hopecl.

Mục tiêu cho ngày hôm nay: Đầu độc chính mình.

Chúa lòng lành.

“Một buổi chiều tốt lành thừa cô,” ông ta nói. Cecilia tin ánh mắt của cô không điên cuồng như cô cảm thấy, bởi vì ông ta không lùi bước trong sợ hãi. “Tôi có thể giúp gì cho cô?”

Cô nhìn qua xe hàng của ông ta. Đã gần kết thúc ngày bán hàng của ông ấy, vì vậy ông ấy đã không còn nhiều thứ. Một vài trái bí gầy gò, vài cái ngô ngọt mọc rất tốt ở đây. Và trong góc, quả dâu tây to nhất, béo nhất, đỏ nhất mà cô từng thấy. Cô tự hỏi về sự hiện diện của nó ở đây, vào lúc rất muộn trong ngày. Có phải tất cả các khách hàng khác của ông ra đều cảm nhận được những gì mà cô đã thấy? Rằng đó là một kim tự tháp màu đỏ lốm đốm, đảo ngược không là gì ngoài một quả bom nhỏ của sự khốn khổ và tuyệt vọng?

Cô nuốt nước bọt. Cô có thể làm điều này. “Một vài quả dâu tây to,” cô nói, nhìn nó với sự chán ghét khó chịu. Bụng cô căng lên khi nghĩ về điều đó.

“Tôi biết rồi!” Ông Hopchurch nói với niềm phấn khích. “Cô đã bao giờ nhìn thấy một trái dâu lớn như vậy chưa? Vợ tôi đã rất tự hào về điều đó.”

“Tôi sẽ lấy nó, làm ơn,” Cecilia nói, giọng nói nghẹn ngào.

“Cô không thể chỉ mua một quả,” ông Hopchurch nói. “Tôi bán chúng ít nhất nửa tá.”

Điều đó có thể giải thích tại sao ông ta không bán nó. Cô gật đầu thảm hại. “Sáu quả.”

Ông ta vươn tay ra và nắm lấy cái cuống như chiếc vương miện màu xanh lá cây của nó. “Cô có một cái giỏ không?”

Cô nhìn xuống tay mình. Thật là ngốc nghếch. Cô đã không nghĩ đến nó. “Đừng bận tâm,” cô nói. Cô không cần đến sáu quả. Không phải với một kích thước khổng lồ như vậy. “Tôi có thể trả tiền cho ông sáu quả,” cô nói với ông ta, “nhưng tôi chỉ cần một quả.”

Ông Hopchurch nhìn cô như thể cô bị điên, nhưng ông ta quá

nhạy cảm để tranh luận. Ông ta lấy tiền của cô và thả quả dâu đỏ mọng khổng lồ vào tay cô. “Tươi ngon hái từ vườn đây. Hãy chắc chắn quay lại và cho tôi biết cô thích nó như thế nào.”

Cecilia chắc chắn ông ta sẽ không thích nếu cô làm vậy, nhưng dù sao cô cũng gặt đầu, cảm ơn ông ta trước khi đi đến một điểm yên tĩnh quanh góc phố.

Chúa ơi, bây giờ cô phải ăn nó.

Cô tự hỏi liệu đây có phải là cảm giác của Juliet của Shakespeare không, ngay trước khi cô ấy uống thứ rượu độc của mình. Cơ thể nổi loạn chống lại việc ăn thứ gì đó mà nó biết là độc. Và cơ thể cô biết khá rõ rằng quả dâu tây này chỉ là hai sắc thái của một chất độc.

Dựa vào một tòa nhà để được hỗ trợ, cô nhấc quả mọng đỏ và giữ nó gần mặt. Và sau đó, chống lại sự phản kháng của dạ dày, mũi của cô, và thành thật mà nói, từng phần còn lại của cơ thể, cô cắn một miếng.

Đến bảy giờ tối hôm đó, Cecilia muốn chết.

Edward biết điều này vì cô nói khá rõ ràng: “Em muốn chết.”

“Không, em không chết được,” anh nói với chủ nghĩa thực dụng nhiều hơn anh cảm thấy. Theo logic, anh biết rằng cô sẽ ổn, rằng đây có lẽ là một trường hợp ăn phải món cá hồng ở bữa ăn tối, mặc dù anh cũng đã ăn những gì cô ăn, và anh vẫn ổn.

Nhưng đó là địa ngục khi thấy cô đau khổ. Cô đã nôn rất nhiều lần ra tất cả cho đến khi tất cả những gì cô còn lại chỉ là một ít mật màu vàng hồng. Tệ hơn nữa, làn da của cô bắt đầu nổi lên với những nốt dày màu đỏ.

“Anh nghĩ rằng chúng ta nên có một bác sĩ,” anh nói.

“Không,” cô rên rỉ. “Đừng đi.”

Anh lắc đầu. “Em có thể bị bệnh.”

Cô nắm lấy tay anh đủ sức làm anh giật mình. “Em không cần bác sĩ.”

“Có,” anh nói, “Em cần.”

“Không.” Cô lắc đầu, rồi rên rỉ.

“Vì sao?”

Cô nhắm mắt và nằm yên. “Nó làm em choáng váng,” cô thì

thầm. “Không thể lắc đầu.”

Giờ cô lại bị chóng mặt? “Cecilia, anh thực sự nghĩ – “

“Em chắc chắn đã ăn phải thứ gì đó,” cô ngắt lời một cách yếu ớt. “Em khá chắc chắn.”

Anh nhíu mày. Anh cũng nghĩ như vậy, nhưng cô ấy ngày càng trở nên tồi tệ hơn. “Em có ăn cá ở bữa tối không?”

“Aaaahhh!” Cô đã quàng tay qua mắt, mặc dù anh có thể nói họ vẫn đang đóng cửa. “Đừng nói từ đó”

“Cá à?”

“Dừng lại!”

“Sao cơ?”

“Xin đừng nhắc đến thức ăn,” cô làm bầm.

Anh đã nghĩ về điều này. Có lẽ là do cô ấy đã ăn phải thứ gì đó. Anh nhìn một chút, cảnh giác hơn là lo lắng. Cô đang nằm trên chiếc khăn trải giường, hai cánh tay ở hai bên như hai cây gậy. Cô vẫn mặc chiếc áo dài màu hồng mà cô đã mặc trước đó, mặc dù anh cho rằng họ sẽ phải giặt sạch nó. Anh không nghĩ rằng cô đã làm rớt chút mật nào trên đó, nhưng cô đồ mồ hôi khá dữ dội. Nghĩ về điều đó, anh thấy có lẽ nên nói lỏng hoặc tháo các nút áo của cô hoặc một cái gì đó để làm cho cô ấy thoải mái hơn.

“Cecilia?”

Cô không động đậy.

“Cecilia?”

“Em không chết,” cô nói với anh ấy.

“Không,” anh nói, cố nín cười. “Anh có thể thấy rằng em sẽ không chết.”

“Em chỉ đang nằm yên,” cô nói.

Và cô đã làm một việc đáng ngưỡng mộ. Anh hầu như không thể thấy môi cô chuyển động.

“Nếu em nằm yên,” cô nói tiếp, giọng cô phát ra hơi khàn khàn, “Em sẽ cảm thấy như thể em sắp. . .”

“Nôn?” anh thêm vào.

“Em định nói là chết,” cô nói. “Em rất chắc chắn là em sắp nôn.”

Anh ngay lập tức đặt một cái chậu có sẵn trong buồng vào bên cạnh cô.

“Không phải ngay bây giờ,” cô nhồm lên, đưa tay ra một cách

mù quáng để đẩy cái chậu đi. "Nhưng sớm thôi."

"Khi em ít mong đợi nhất?"

"Không." Cô thở ra mệt mỏi. "Nhiều khả năng là khi em ít mong đợi nhất."

Anh cố không cười. Anh đã thành công, nhưng anh có cảm giác cô nghe thấy anh khịt mũi. Anh gần như không lo lắng về cô như chỉ vài phút trước đó. Nếu cô còn duy trì sự hài hước của mình, có lẽ cô ấy sẽ ổn thôi. Anh không chắc làm thế nào anh biết được điều này, nhưng anh đã từng nhìn thấy một cơn ngộ độc thực phẩm để quyết định rằng cô ấy có lẽ đúng; Cô ấy đã ăn thứ gì đó không hợp với mình.

Mặc dù các vết sưng đỏ thì đáng nhắc đến. Anh khá mừng vì họ không có gương. Cô ấy sẽ không thích những gì cô nhìn thấy.

Thận trọng, anh ngồi bên giường, đưa tay ra để anh có thể chạm vào trán cô. Nhưng khi tấm nệm nhún xuống, Cecilia phát ra một tiếng rên rỉ không yên. Một cánh tay cô vung loạn trong không khí, đập vào đùi anh.

"Wow"

"Em xin lỗi."

"Không, em không cần xin lỗi," anh nói với một nụ cười.

"Xin đừng làm rung lắc cái giường."

Anh gạt ngón tay cô ra khỏi chân anh. "Anh tưởng em đã không bị say sóng."

"Em không say sóng."

"Nếu trong trường hợp đó, anh nghĩ bây giờ em đã biết phần còn lại của bọn anh cảm thấy như thế nào."

"Em hoàn toàn hạnh phúc khi không biết."

"Ừ," anh thì thầm một cách triu mến, "Anh mong em không biết."

Cô hé mở một bên mắt. "Tại sao nghe có vẻ như anh đang tận hưởng điều này?"

"Ồ, anh chắc chắn không thích điều này. Nhưng anh đã đồng ý với em rằng em đã bị ngộ độc thực phẩm. Vì vậy, trong khi anh có sự đồng cảm và quan tâm tối đa, anh không còn lo lắng quá mức cho sức khỏe của em nữa."

Cô làm bầm. Ngoài tiếng nôn ọe, đó có thể là tiếng ồn nhỏ nhất

mà anh nghe thấy từ môi cô.

Anh thấy nó thật thú vị.

“Edward?”

“Ừ?”

Cô nuốt nước bọt. “Em có đốm nào trên mặt không?”

“Anh e rằng có.”

“Chúng rất ngứa.”

“Cố gắng đừng gãi chúng,” anh nói.

“Em biết.”

Anh đã mỉm cười. Đó là cuộc trò chuyện đời thường vinh quang nhất.

“Anh lấy cho em một miếng vải mát nhé?”

“Điều đó được đấy, cảm ơn anh.”

Anh đứng dậy, di chuyển cẩn thận để tấm nệm không bị thay đổi do mất trọng lượng. Anh tìm thấy một miếng vải gần chậu nước, và anh nhúng nó xuống nước.

“Hôm nay anh có vẻ khỏe hơn,” anh nghe thấy Cecilia nói.

“Anh cũng nghĩ thế.” Anh vắt miếng vải và quay về phía cô. Cũng thấy lạ. Anh cảm thấy mình mạnh mẽ nhất khi anh có thể chăm sóc cô.

“Em xin lỗi,” cô nói.

“Vì cái gì?”

Cô thở dài khi anh đặt miếng vải lên trán cô. “Em biết anh muốn đến bữa tiệc của mẹ đỡ đầu tối nay.”

“Sẽ có những bữa tiệc khác. Bên cạnh đó, việc anh háo hức muốn khoe em, sẽ khiến em rất mệt mỏi. Và sau đó anh sẽ phải xem em nhảy với những người đàn ông khác.”

Cô ngược lên nhìn anh. “Anh có thích khiêu vũ không?”

“Thỉnh thoảng.”

“Chỉ thỉnh thoảng thôi sao?”

Anh sờ mũi cô. “Điều đó tùy thuộc vào bạn nhảy của anh.”

Cô mỉm cười, và trong một khoảnh khắc thoáng qua, anh nghĩ rằng anh nhìn thấy một nỗi buồn trên khuôn mặt cô. Nhưng nó đã biến mất nhanh đến mức anh không thể chắc chắn, và khi cô nói, đôi mắt cô mệt mỏi nhưng rõ ràng. “Em mong đợi nó như thế với nhiều thứ trong cuộc sống.”

Anh chạm vào má cô, chợt biết ơn vì khoảnh khắc này. Rất biết ơn cô. “Anh cũng mong chờ như vậy,” anh thì thầm.
Anh nhìn xuống. Cô đã ngủ rồi.

CHƯƠNG 12

Anh thậm chí không thể đặt bút của mình lên giấy mà không có Edward đến để đảm bảo với anh rằng cậu ấy phải được tham gia cùng, cậu ấy sẽ rất vui nếu được khiêu vũ với em. Oh, bây giờ cậu ta đang tức giận đấy. Anh nghĩ rằng anh có thể đã làm cậu ấy xấu hổ.

Anh trai của cô là một mối đe dọa.

Cậu ta cướp cây bút của anh! Anh sẽ tha thứ cho cậu ta chỉ vì bọn anh đã bị mắc kẹt trong căn lều này trong nhiều ngày. Trời đã không ngừng mưa kể từ năm 1753, anh tin là thế.

Cô Harcourt thân mến, cầu Chúa phù hộ cho anh trai cô. Tôi sợ thời tiết ẩm ướt đã làm rối trí não của anh ấy. cơn mưa không ngớt, nhưng nó đã mang đến món quà là những bông hoa dại, hoàn toàn không giống với bất cứ thứ gì tôi từng

thấy. Cánh đồng là một thảm hoa oải hương và màu trắng, và tôi không thể không nghĩ rằng cô sẽ thích nó rất nhiều.

- Từ Thomas Harcourt (và Edward Rokesby) gửi Cecilia Harcourt

Cecilia đã sớm trở lại với con người cũ của mình, chỉ còn lại một vài vết trầy xước ở chân, nơi cô không thể không gãi. Cô tiếp tục tìm kiếm Thomas và Edward thường đi cùng cô. Anh thấy rằng tập thể dục nhẹ đã cải thiện sức khỏe của anh, vì vậy khi thời tiết không quá nóng nực, anh nhét cánh tay của cô vào khuỷu tay của anh, và họ đi bộ về thị trấn, vừa đi vừa tán gẫu.

Và chìm đắm trong tình yêu.

Cô đã phải lòng anh, ít nhất là vậy. Cô từ chối cho phép bản thân tự hỏi liệu anh có cảm thấy như vậy không, mặc dù rõ ràng là anh rất thích mối quan hệ với cô.

Và rằng anh đã muốn cô.

Anh đã hôn cô chúc ngủ ngon. Và chào buổi sáng. Và đôi khi chào buổi chiều. Và với mỗi lần đụng chạm, từng ánh mắt được trao đổi, cô cảm thấy mình trượt sâu hơn vào sự giả dối của chính mình.

Nhưng oh, cô muốn nó là sự thật biết bao.

Cô có thể hạnh phúc với người đàn ông này. Cô có thể là vợ anh và sinh cho anh những đứa con, và đó sẽ là một cuộc sống tuyệt vời. . .

Ngoại trừ việc tất cả chỉ là lời nói dối. Và khi nó sụp đổ, cô đã có thể trốn thoát bằng cách nuốt một quả dâu tây.

Mục tiêu cho ngày hôm nay: Ngừng yêu anh.

Chưa bao giờ có một trong những mục tiêu nhỏ nào của cô lại cảm thấy khó đạt được như vậy. Và định mệnh thật đau lòng.

Đã có những dấu hiệu nhỏ cho thấy bộ nhớ Edward đã trở lại. Một buổi sáng khi anh đang mặc đồng phục, anh quay sang Cecilia và nói, “Anh đã làm điều này một thời gian rồi.”

Cecilia, người đang đọc tập thơ mà anh mang theo từ nhà, ngược lên. "Làm gì ạ?"

Anh im lặng một lúc trước khi trả lời, và anh cau mày, như thể anh vẫn đang suy nghĩ. "Mặc đồng phục."

Cecilia dùng một dải ruy băng để đánh dấu vị trí của mình và đóng cuốn sách lại. "Anh làm điều đó mỗi sáng."

"Không, trước đó thôi." anh ấy dừng lại và chớp mắt vài lần trước khi nói, "Anh đã không mặc đồng phục ở Connecticut."

Cô nuốt nước bọt, cố gắng kìm lại sự khó chịu. "Anh có chắc không?"

Anh nhìn xuống người mình, vuốt nhẹ bàn tay phải của mình lên chiếc khăn len màu đỏ đánh dấu anh là một người lính trong Quân đội Hoàng Gia. "Nó từ đâu ra vậy?"

Phải mất một lúc cô mới nhận ra anh đang hỏi gì. "Áo khoác của anh? Nó ở trong nhà thờ."

"Tuy nhiên, anh đã không mặc nó khi anh được đưa vào đó."

Điều này, Cecilia giật mình nhận ra, là một tuyên bố, không phải là một câu hỏi. "Em không biết," cô nói. "Em không nghĩ là như vậy. Em không nghĩ đã hỏi điều đó."

"Anh đã không mặc nó," Edward quả quyết. "Nó quá sạch sẽ."

"Có lẽ ai đó đã giặt nó cho anh chẳng?"

Anh lắc đầu tiêu cực. "Chúng ta nên hỏi Đại tá Stubbs."

"Tất nhiên," Cecilia do dự.

Anh không nói gì nữa, nhưng Cecilia biết điều này có nghĩa là tâm trí anh đang quay cuồng gấp đôi, cố gắng tìm ra lời giải của một câu đố vẫn còn thiếu quá nhiều mảnh ghép. Anh nhìn chăm chăm ra cửa sổ, tay anh chạm vào chân, và Cecilia chỉ có thể đợi cho đến khi anh dường như đột nhiên tỉnh táo, quay mạnh về phía cô để nói, "Anh đã nhớ những điều khác."

"Sao ạ?"

"Ngày hôm qua, khi chúng ta đang đi bộ dọc theo đường Broad. Một con mèo đã cọ sát vào anh."

Cecilia không nói gì. Nếu có một con mèo, cô đã không nhận thấy.

"Một con mèo đã làm điều đó," Edward tiếp tục, "Nó cọ xát mặt vào chân anh và anh nhớ ra. Có một con mèo."

“Ở Connecticut?”

“Uhm. Anh không biết tại sao, nhưng anh nghĩ. . . Anh nghĩ rằng nó liên quan đến anh.”

“Một con mèo ư,” cô nhắc lại.

Anh gật đầu. “Có lẽ nó không có ý nghĩa gì, nhưng . . .” Giọng nói của anh vang lên, và đôi mắt anh mất tập trung trở lại.

“Điều đó có nghĩa là anh đang nhớ lại,” Cecilia nhẹ nhàng nói.

Phải mất một lúc để anh rũ bỏ biểu cảm xa xăm của mình.
“Uhm.”

“Ít nhất đó là một kỷ niệm về con mèo hạnh phúc,” cô cung cấp.

Anh nhìn cô thắc mắc.

“Anh có thể nhớ rằng anh đã bị nó cắn. Hoặc bị cào xước.” Cô rời khỏi giường và đứng dậy. “Thay vào đó, anh lại biết rằng có một con vật có quan hệ với anh khi anh ở một mình.”

Giọng cô súc tích, và anh bước về phía cô.

“Điều này làm em thoải mái,” cô thừa nhận.

“Vì anh không cô đơn sao?”

Cô gật đầu.

“Anh đã luôn thích mèo,” anh nói, gần như lơ đãng.

“Ngay cả bây giờ cũng thế, em có thể tưởng tượng được.”

Anh nhìn cô cười nửa miệng. “Chúng ta hãy tổng kết lại những gì anh nhớ lại. Anh đã mặc một bộ đồng phục. Anh bấm đầu ngón tay. Có một con mèo.”

“Hôm qua, anh nói anh đã ở trong một chiếc thuyền.” Cô nhắc anh. Họ đã ở gần bờ sông, và dòng nước mang vị mặn trong không khí đã xua đi một tia ký ức. Anh đã ở trong một chiếc thuyền, anh đã nói với cô như vậy. Không phải trên một con tàu, mà là một cái gì đó nhỏ hơn, điều đó có nghĩa là không đi xa bờ.

“Thực sự là,” Cecilia nói, đưa ra vấn đề nhiều suy nghĩ hơn ngày hôm trước, “Có phải anh đã ở trên một con thuyền không? Có cách nào khác để anh có thể đến được Manhattan không? Không có cây cầu nào đến phần này của hòn đảo sao. Và em không nghĩ rằng anh đã bơi.”

“Đúng vậy,” anh thì thầm.

Cecilia nhìn anh một lúc, rồi không thể không cười khúc khích.

“Gì vậy?”

“Anh có cái nhìn này,” cô nói. “Mỗi khi anh cố nhớ điều gì đó.”

“Thật thế à?” Anh cố tạo ra một vẻ mặt chế nhạo, nhưng cô biết anh đang trêu chọc cô.

“Thật, anh trông có một chút như thế này.” Cô nhíu mày lại và để đôi mắt trống rỗng. Cô có cảm giác mình chưa biểu cảm đúng, và trên thực tế, một người đàn ông gai góc hơn có thể nghĩ rằng cô đang chọc anh ta.

Anh nhìn cô chằm chằm. “Em trông thật ngốc nghếch.”

“Em tin rằng anh muốn nói là *anh* trông thật ngốc nghếch. Cô vẫy một tay qua mặt mình. “Em là tấm gương của anh.”

Anh phá lên cười, rồi đưa tay ra kéo cô về phía anh. “Anh khá chắc chắn anh chưa bao giờ thấy bất cứ điều gì thú vị trong gương.”

Cecilia cảm thấy mình đang mỉm cười, ngay cả khi tiếng chuông cảnh báo vang lên trong tâm trí cô. Thật dễ dàng để được hạnh phúc với anh ấy, thật dễ dàng để được là chính mình. Nhưng đây không phải là cuộc sống của cô. Và cô không phải là vợ của anh. Đó là một vai trò mà cô đi mượn, và cuối cùng cô sẽ phải trả lại.

Nhưng cho dù cô có cố gắng thế nào để bản thân không phát triển quá thoải mái trong vai trò là Bà Rokesby, thì cũng không thể cưỡng lại nụ cười của anh. Anh kéo cô lại gần hơn, rồi lại gần hơn, cho đến khi mũi anh tựa vào cô.

“Anh đã nói với em rằng,” anh nói, giọng anh ấm áp, vui vẻ, “anh rất vui vì em đã ở bên anh khi anh tỉnh lại chưa?”

Đôi môi cô hé mở, và cô cố gắng nói, nhưng từng lời nói tắc nghẹn trong cổ họng cô. Anh chưa nói điều này, thực tế thì, ít nhất là không quá rõ ràng như vậy. Cô lắc đầu, không thể rời mắt khỏi anh, chìm đắm trong ánh mắt ấm áp của anh.

“Nếu như anh biết trước,” anh nói tiếp, “anh chắc chắn sẽ nói em đừng đến đây. Thực tế, anh khá chắc chắn rằng mình sẽ cấm điều đó.” Miệng của anh vặn vẹo giữa nhăn nhó và một nụ cười. “Không, anh tưởng tượng rằng điều đó sẽ ảnh hưởng đến em.”

“Em chưa phải là vợ của anh khi em lên tàu,” cô nói khẽ. Sau đó cô chết lặng một chút khi cô nhận ra đây có thể là lời tuyên bố trung thực nhất mà cô sẽ thốt ra cả ngày.

“Không,” Edward nói, “anh cho rằng lúc đó em chưa phải.” Anh

ngiênng đầu sang một bên, và lông mày của anh nhíu lại theo cách mà cô đã trêu chọc anh, nhưng đôi mắt anh vẫn sắc bén. “Bây giờ thì sao?” anh hỏi, khi anh thấy cô đang nghiến cứu anh.

“Không có gì, chỉ là anh gần như có biểu hiện giống như trước đây. Trán của anh cũng vậy, nhưng đôi mắt của anh không sáng lên.”

“Em làm cho anh nghe rất hấp dẫn.”

Cô cười. “Không, nó thật thú vị. Em nghĩ rằng – “ Cô dừng lại, cố gắng tìm ra những gì cô đang nghĩ. “Anh không phải là đang cố gắng nhớ lại điều gì đó đấy chứ?”

Anh lắc đầu. “Chỉ đang cân nhắc những câu hỏi về cuộc sống.”

“Chờ chút. Anh thực sự nghĩ về điều gì?”

“Thật ra, anh đã nghĩ rằng chúng ta cần xem xét các điều luật về hôn nhân ủy nhiệm. Chúng ta nên biết ngày thỏa thuận chính xác, em có đồng ý không?”

Cô cố gắng nói có. Cô không thể kiểm soát được nó.

Edward kéo vòng tay anh ra, vuốt phẳng tay áo để chiếc áo khoác của anh nằm phẳng phiu trên cơ thể. “Anh nghĩ bất cứ khi nào em có thể sắp xếp để thực hiện hôn lễ của mình.”

Cecilia gật đầu, đó là tất cả những gì cô có thể xoay sở với tảng đá trong cổ họng.

Nhưng Edward dường như không nhận thấy sự đau khổ của cô, hoặc nếu anh có nhận ra, thì anh hẳn đã nghĩ cô chỉ đang xúc động trong ý nghĩ về đám cưới của mình, vì anh đã hôn nhanh lên môi cô, đứng thẳng lên và nói, “Đã đến lúc gặp gỡ trong ngày rồi, anh cho là vậy. Anh sẽ gặp Đại tá Stubbs ở tầng dưới trong vài phút và anh không muốn bị trễ.”

“Anh sắp đi gặp Đại tá Stubbs và anh không nói gì với em sao?”

Mũi anh nhăn lại. “Anh chưa nói à? Một sự giám sát, anh chắc chắn thế.”

Cecilia không nghi ngờ gì về điều này. Edward không giữ bí mật với cô. Anh rất cởi mở, cân nhắc mọi thứ, và khi anh hỏi ý kiến của cô, anh thực sự lắng nghe quan điểm của cô. Cô cho rằng ở một mức độ nào đó anh không có nhiều sự lựa chọn; với một lỗ hổng lớn như vậy trong trí nhớ, anh phải dựa vào phán đoán của cô.

Ngoại trừ . . . cô không thể tưởng tượng những người đàn ông

khác cũng làm như vậy. Cô luôn tự hào về việc cha cô đã đẩy hết công việc quản lý trong nhà vào tay cô, nhưng trong thâm tâm cô biết rằng ông đã không làm thế bởi vì ông nghĩ cô có khả năng đặc biệt. Ông ấy chỉ không muốn quan tâm tới những công việc đó.

“Em có muốn tham gia cùng anh không?” Edward hỏi.

“Trong cuộc gặp gỡ của anh với ngài đại tá? Em không thể tưởng tượng được ông ta sẽ muốn có em ở đó.”

“Điều đó hơn cả lý do để em tham gia cùng đây. Anh đã có nhiều kinh nghiệm hơn khi anh ta ở trong tâm trạng xấu.”

“Trong trường hợp đó, làm thế nào anh có thể từ chối?”

Edward mở cửa và bước sang một bên, đợi cô đi trước anh vào sảnh.

“Có vẻ kỳ lạ nếu ông ta không tới nữa,” Cecilia nói. “Chắc chắn ông ta muốn anh phục hồi trí nhớ.”

“Anh không nghĩ rằng ông ta đang cố gắng khai thác những bí mật,” Edward nói. Anh nắm lấy cánh tay cô khi họ bước xuống cầu thang, nhưng không giống như tuần trước, đó là cử chỉ của một quý ông chứ không phải vì anh cần sự hỗ trợ về thể chất của cô. Thật đáng chú ý khi anh đã tiến bộ bao nhiêu chỉ trong vài ngày ngắn ngủi. Đầu anh vẫn đau nhói, và dĩ nhiên là có khoảng trống trong ký ức, nhưng da anh đã mất đi vẻ nhợt nhạt xám xịt rất đáng lo ngại, và nếu anh chưa sẵn sàng cho một cuộc hành quân năm mươi dặm, thì ít nhất anh cũng có thể đi lại trong một ngày mà không cần nghỉ ngơi.

Cecilia nghĩ rằng đôi khi anh trông vẫn mệt mỏi, nhưng Edward chỉ nói với cô rằng cô đang cư xử như một người vợ.

Anh mỉm cười khi nói điều này.

“Anh nghĩ rằng,” Edward nói, vẫn nói về chủ đề của Đại tá Stubbs, “Công việc của ông ta là khai thác các bí mật.”

“Nhưng chắc chắn không phải từ anh.”

“Có lẽ,” Edward nói với một cái nhún vai nhỏ. “Nhưng hãy xem xét điều này: Ông ta không biết anh đã ở đâu hoặc anh đã làm gì trong vài tháng qua. Gần như chắc chắn không phải là lợi ích của Quân đội Anh khi giao cho anh những bí mật.”

“Điều đó thật phi lý!”

“Anh đánh giá cao sự hỗ trợ không ngừng nghỉ của em,” anh nói, nở một nụ cười gượng gạo khi họ đến tầng trệt, “nhưng Đại tá Stubbs sẽ phải yên tâm về lòng trung thành của anh trước khi để lộ bàn tay của ông ta.

Cecilia không bị lừa gạt. “Em không thể tin ông ta sẽ dám nghi ngờ anh,” cô lầm bầm. Danh dự và sự trung thực của Edward rõ ràng là bản chất của anh. Cô không hiểu làm thế nào mà ai đó lại

không thể nhìn thấy điểm này.

Đại tá Stubbs đang đứng cạnh cửa khi họ bước vào phòng ăn, khuôn mặt ông ta biến thành vẻ cau có thường thấy. “Rokesby,” anh ta nói khi nhìn thấy họ, “Vợ của anh cũng ở đây.”

“Cô ấy đói bụng,” Edward nói.

“Tất nhiên,” ngài Đại tá trả lời, nhưng lỗ mũi ông ta phình ra bực bội và Cecilia thấy quai hàm ông ta nghiến chặt khi ông ta dẫn họ đến một cái bàn gần đó.

“Ở đây họ làm bữa ăn sáng rất ngon miệng,” Cecilia nói ngọt ngào.

Đại tá nhìn cô chằm chằm một lúc, rồi cầu nhàu điều gì đó có thể là đáp lại trước khi quay lại với Edward.

“Ngài có mang theo tin tức gì không?” Edward hỏi.

“Ngài có không?”

“Tôi sợ là không, nhưng Cecilia đã hữu ích nhất trong nhiệm vụ lấy lại trí nhớ của tôi. Chúng tôi đã đi qua thị trấn nhiều lần, để tìm kiếm manh mối.”

Cecilia dán một nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt.

Điều mà Đại tá Stubbs bỏ qua. “Tôi không hiểu ngài nghĩ thế nào khi tìm kiếm manh mối ở New York. Trong khi cần phải kiểm tra khoảng thời gian ở Connecticut.”

“Nói về điều đó,” Edward nói nhẹ nhàng, “Tôi đã tự hỏi - Tôi lúc đó có mặc quân phục không?”

“Sao cơ? Giọng nói của viên Đại tá cộc lốc và mắt tập trung, ông ta tỏ ra căm ghét bởi sự thay đổi đột ngột của chủ đề.

“Tôi đã có một hồi ức kỳ lạ nhất sáng nay. Nó có lẽ thậm chí không liên quan, nhưng khi tôi đang mặc áo khoác của mình, tôi nhận ra rằng tôi đã không làm như vậy trong một thời gian dài.”

Viên Đại tá chỉ nhìn anh chằm chằm. “Tôi không để ý.”

“Áo khoác tại bệnh viện. . . Đây là một vấn đề thực tế,” Edward nói, đưa tay dọc theo tay áo. “Nó từ đâu đến? Rõ ràng nó là của tôi, nhưng tôi không nghĩ rằng tôi đã mang nó theo.”

“Tôi đã giữ nó cho ngài, Ngài Stubbs cộc cần nói. Làm sao có thể khoác bộ quân phục đồ ở Connecticut được.”

“Họ không phải là người không trung thành với Hoàng gia à?”

“Những kẻ nổi loạn có mặt ở khắp mọi nơi,” ngài Stubbs nói, bắn cho cô một ánh mắt khó chịu. “Chúng nhiều như rắc muối và quý quyết khó tiêu diệt.”

“Tiêu diệt?” Cecilia nhắc lại. Đó là một sự lựa chọn từ ngữ đáng lo ngại. Cô mới ở New York chưa lâu lắm, nhưng thậm chí cô có thể nhận ra rằng bối cảnh chính trị ở đây phức tạp hơn là những tờ báo ở nhà đã khiến cô tin tưởng. Nó đã, và sẽ luôn là một chủ đề đáng tự hào ở Anh, nhưng cô không thể không thấy rằng chế độ thực dân đã tạo ra một số bất bình chính đáng.

Nhưng trước khi cô có thể nói thêm bất cứ điều gì (không phải là cô đang có ý định), cô cảm thấy Edward đặt tay lên chân cô dưới bàn, sức nặng của nó cảnh báo cô không được nói.

“Tôi xin lỗi,” Cecilia lầm bầm, đưa đôi mắt ngoan ngoãn nhìn xuống lòng mình. “Tôi không quen với thuật ngữ này.”

Thật đau đớn khi phải nói ra một lời nói dối như vậy, nhưng rõ ràng có một số lợi ích trong việc khiến viên Đại tá nghĩ rằng cô hơi kém thông minh. Và điều cuối cùng cô muốn là ông ta nghĩ rằng cô không trung thành với Hoàng Gia.

“Tôi có thể hỏi thăm,” Edward hỏi, chuyển hướng cuộc trò chuyện một cách mượt mà, “nếu tôi không mang quân phục ở Connecticut có nghĩa là tôi ở đó với tư cách là một gián điệp?”

“Tôi không muốn nói chuyện đó,” viên Đại tá giận dữ.

“Ông vừa nói gì?” Cecilia hỏi, cắn lưỡi khi tay Edward lại siết chặt trên đùi cô. Nhưng thật khó để giữ miệng cô lại. Viên Đại tá đã trở nên tức giận hơn, bỏ qua các thông tin ở đây và đó, không bao giờ nói cho Edward biết những gì anh cần biết.

“Tôi xin lỗi,” cô lầm bầm. Edward quay sang cô với một ánh mắt lạnh lùng, một lần nữa cảnh báo cô đừng can thiệp. Cô phải ngừng đối kháng với Đại tá Stubbs, và không chỉ vì lợi ích của Edward. Đại tá cũng biết Thomas, và mặc dù cho đến nay ông ta không tỏ ra hữu ích trong việc tìm kiếm của cô, nhưng ông ta có thể có ích trong tương lai.

“Gián điệp là một từ không lành mạnh,” Đại tá Stubbs nói, gạt đầu chấp nhận lời xin lỗi của cô. “Chắc chắn không có gì để bàn trước mặt một người phụ nữ.”

“Một trinh sát,” Edward đề xuất. “Đây có phải là một mô tả chính xác hơn?”

Stubbs làm bầm như một lời khẳng định.

Đôi môi Edward mím chặt thành một đường nét điển tả. Trông anh không hề tức giận, ít nhất là không tức giận như cảm giác của Cecilia. Thay vào đó, cô có ấn tượng rằng anh đang sàng lọc thông tin trong tâm trí anh, sắp xếp chúng để tham khảo trong tương lai. Anh có một cách nhìn rất trật tự về thế giới, một đặc điểm khiến cho trí nhớ của anh bị thiếu hụt gấp đôi.

“Tôi nhận ra,” Edward nói, giơ tay trong một cử chỉ suy tư, “ngài đang ở vào một tình thế cực kỳ tế nhị. Nhưng nếu ngài thực sự muốn tôi nhớ những sự kiện trong vài tháng qua, ngài sẽ cần giúp tôi nhớ lại chúng. Chúng ta ở cùng một phía.”

“Tôi chưa bao giờ nghi ngờ về lòng trung thành của ngài,” Đại tá nói.

Edward gật đầu ân cần.

“Nhưng tôi cũng không thể cung cấp cho ngài những thông tin ngài muốn nghe.”

“Ngài đang nói rằng ngài biết Edward đã làm gì đúng không?”

“Cecilia,” Edward nói, giọng anh nhẹ nhàng cảnh cáo.

Nhưng cô không thể tiếp tục im lặng. Bỏ qua cảnh cáo của Edward, cô nhìn chằm chằm vào Đại tá Stubbs và nói, “Chắc chắn nếu ngài muốn chuyện gì đã xảy ra ở Connecticut, ngài phải nói với anh ấy tất cả những gì ngài biết.”

Viên Đại tá bắt gặp cái nhìn chằm chằm của cô. “Được lắm, thưa bà Rokesby, nhưng bà có nghĩ rằng bất cứ điều gì tôi nói có thể ảnh hưởng đến hồi ức của chồng bà không? Tôi không đủ khả năng để tô vẽ cho ký ức của ngài ấy bằng thông tin của riêng tôi, nó có thể chính xác hoặc không chính xác.”

“Tôi – “ Một trong những cuộc chiến đã rời bỏ Cecilia khi cô nhận ra viên Đại tá đã ghi một điểm. Nhưng sự bình yên trong tâm trí của Edward có đáng với những thứ đó không?

Những nếp nhăn nghiêm khắc hình thành ở khóe miệng Edward. “Cho phép tôi xin lỗi thay vợ tôi,” anh nói.

“Không,” Cecilia nói. “Tôi sẽ xin lỗi cho chính mình. Tôi xin lỗi.”

Thật khó cho tôi để nhìn nhận tình hình từ quan điểm của ngài.”

“Bà chỉ muốn chồng mình khỏe lại,” Đại tá Stubbs nói với sự dịu dàng đáng ngạc nhiên.

“Đúng vậy,” Cecilia nói nhiệt tình. “Vô cùng muốn –“

Trái tim cô như ngừng đập. Ngay cả khi nó có nghĩa là sự sụp đổ của chính cô? Cô đang sống trong một ngôi nhà của những lá bài, và khoảnh khắc Edward lấy lại ký ức, tất cả sẽ kết thúc. Cô gần như bật cười trước sự mỉa mai cay đắng của nó. Cô đã cãi nhau không ngừng với viên Đại tá, đấu tranh cho một điều sẽ làm tan vỡ trái tim cô.

Nhưng cô không thể làm khác. Cô muốn anh khỏe lại. Cô muốn nó hơn bất cứ thứ gì. Nhiều hơn-

Trái tim cô như ngừng đập. Nhiều hơn là tìm thấy Thomas chẳng?

Không. Điều đó không thể. Có lẽ cô cũng tệ như Đại tá Stubbs, giữ lại những sự thật có thể giúp Edward lấy lại trí nhớ. Nhưng Thomas là anh trai cô. Edward sẽ hiểu.

Cô tự nói với mình.

“Cecilia?”

Cô nghe thấy giọng Edward, đến bên cô như thể xuyên qua một đường hầm dài.

“Em yêu?” Anh nắm lấy tay cô, rồi bắt đầu xoa xoa. “Em có ổn không? Bàn tay của em lạnh như băng.”

Cô chậm chậm trở về hiện tại, chớp mắt khi nhìn vào khuôn mặt lo lắng của Edward.

“Em nghe có vẻ như bị ghen,” anh nói.

Cô nhìn đại tá, người cũng lo lắng cho cô. “Tôi xin lỗi,” cô nói, nhận ra rằng âm thanh nghẹt thở phải là tiếng nức nở. “Tôi không biết những gì đang xảy ra với tôi.”

“Mọi thứ sẽ ổn thôi,” Đại tá Stubbs nói, chủ yếu là với Cecilia và bằng vẻ bề ngoài của nó, trước sự bất ngờ của Edward. “Bà là vợ ông ấy. Như Chúa định, bà phải đặt sự an toàn của ông ấy lên trên tất cả.”

Cecilia cho phép một khoảnh khắc trôi qua, rồi hỏi, “Ngài đã kết hôn chưa, Đại tá Stubbs?”

“Tôi đã từng,” ông ta nói một cách đơn giản, và thật dễ dàng để

biết từ biểu hiện của ông ta.

“Tôi xin lỗi,” cô lầm bầm.

Đại tá nuốt nước bọt, và đôi mắt lóe lên sự đau đớn. “Đó là cách đây nhiều năm,” ông ta nói, “nhưng tôi vẫn nghĩ về cô ấy mỗi ngày.”

Trong một lúc bốc đồng, Cecilia phủ bàn tay cô lên tay ông ta. “Tôi chắc chắn, bà ấy biết.”

Đại tá gật đầu, rồi làm ra một âm thanh giữa hỗn hển và thờ phào khi ông ta lấy lại bình tĩnh. Cecilia rút tay lại; thời điểm giao cảm của họ đã trôi qua, và bất cứ điều gì nữa sẽ trở nên khó xử.

“Tôi phải đi đây,” Đại tá Stubbs nói. Ông ta nhìn Edward. “Tôi hy vọng ngài biết rằng tôi luôn cầu nguyện cho trí nhớ của ngài trở lại. Và không chỉ bởi vì ngài có thể nắm giữ những thông tin có thể rất quan trọng đối với sự nghiệp của chúng ta. Tôi không biết việc mất tích trong những tháng qua là gì, nhưng tôi cũng không thể tưởng tượng được nó có thể tồn tại tốt đẹp trong tâm trí của một người.”

Edward thừa nhận điều này với một cái gật đầu, và rồi cả hai đứng dậy.

“Về những thông tin có giá trị, Đại úy Rokesby,” Đại tá tiếp tục, “Ngài được gửi đến Connecticut để thu thập thông tin về các bên cạnh của họ.”

Lông mày Edward kéo lại với nhau. “Kỹ năng lập bản đồ của tôi là không đáng kể.”

“Tôi không tin bất cứ ai đang tìm kiếm bản đồ, mặc dù điều đó chắc chắn sẽ hữu ích.”

“Ngài Đại tá?” Cecilia nói, cô nhích chân đến. Khi ông ta quay lại nhìn cô, cô hỏi, “Edward có nhiệm vụ điều tra một cái gì đó cụ thể không? Hay đó là một cuộc du ngoạn tập hợp thực tế chung?”

“Tôi sợ tôi không thể tiết lộ.”

Vì vậy, nó là một cái gì đó cụ thể. Điều đó chắc chắn có ý nghĩa hơn.

“Cảm ơn ngài,” cô nói một cách lịch sự, và hơi cúi người.

Ông ta đội mũ lên. “Quý bà, Đại úy Rokesby.”

Cecilia nhìn Stubbs quay đi, nhưng trước khi anh ta bước một bước, ông ta quay lại. “Bà có tin gì về anh trai mình không, bà Rokesby?”

“Không có,” cô nói. “Mặc dù vậy, Quý ngài Wilkins rất hữu ích. Ông ấy đã cho người của mình kiểm tra hồ sơ tại bệnh viện cho tôi.”

“Và?”

“Tôi sợ là không có gì. Không có tài liệu nào đề cập đến anh ấy.”

Đại tá gật đầu chậm chạp. Nếu có ai biết cách tìm anh ta, thì đó sẽ là Wilkins.

“Chúng tôi sẽ đến Haarlem.”

“Haarlem?” Stubbs nhìn qua Edward. “Tại sao?”

“Bệnh xá,” Edward nói. “Chúng tôi được biết rằng Thomas đã bị thương. Có thể anh ấy đã được đưa đến đó.”

“Tuy nhiên, chắc chắn anh ấy đã không còn ở lại đó.”

“Một người nào đó có thể biết về anh ấy,” Cecilia nói. “Điều đó đáng để tìm kiếm”

“Tất nhiên rồi.” Đại tá Stubbs gật đầu lần nữa, nói với cả cô và Edward. “Chúc hai người may mắn.”

Cecilia nhìn ông ta rời đi, quay sang Edward ngay lúc viên đại tá đi khỏi và nói, “Em xin lỗi.”

Lông mày anh nhướng lên.

“Em không nên nói chuyện. Đây là lúc anh đặt câu hỏi cho ông ta, không phải em.”

“Không cần quan tâm,” Edward nói. “Lúc đầu anh cảm thấy không hài lòng, nhưng em đã xoa dịu được. Anh đã không nhận ra ông ta góa vợ.”

“Em không biết điều gì đã khiến em hỏi điều đó,” Cecilia thú nhận.

Edward nở nụ cười và nắm lấy tay cô, vỗ nhẹ trấn an. “Đến đây, chúng ta hãy ngồi xuống và ăn sáng. Như em đã nói, ở đây họ làm bữa ăn sáng ngon tuyệt.”

Cecilia cho phép anh dẫn cô trở lại bàn. Cô cảm thấy run rẩy, chơi vơi lạ lùng. Thức ăn sẽ giúp ích, cô hy vọng. Cô luôn luôn là người cần một bữa sáng thích hợp để đổi mới cả ngày.

“Mặc dù vậy, anh phải nói rằng,” Edward trầm ngâm khi anh ngồi xuống đối diện với cô, “anh thích có một sự ủng hộ chân thành như vậy.”

Cecilia nhìn lên một cách sắc bén. *Sự ủng hộ* dường như là một lời khen không xứng đáng.

“Anh không nghĩ em nhận ra mình mạnh mẽ đến mức nào,” anh nói.

Cô nuốt nước bọt. "Cảm ơn anh."

“Hôm nay chúng ta sẽ đi Haarlem chứ?”

“Hôm nay sao?” Cô chộp lấy sự chú ý. "Anh có chắc không?"

“Anh đã cảm thấy tốt hơn nhiều. Anh nghĩ rằng anh đủ sức cho một cuộc hành trình đến bên kia hòn đảo.”

“Chỉ khi anh chắc chắn. . .”

“Anh sẽ sắp xếp một cỗ xe sau khi ăn sáng.” Anh ra hiệu cho chủ nhà trọ rằng họ đã sẵn sàng để ăn bữa sáng, sau đó quay lại với cô. “Hãy chuyển sự quan tâm của chúng ta đến Thomas sáng nay. Thành thật mà nói, anh đã sẵn sàng ngừng điều tra về chính mình. Ít nhất là trong ngày hôm nay.”

“Cảm ơn anh,” cô nói. “Em không thể hy vọng rằng chúng ta sẽ tìm được bất cứ điều gì, nhưng em không thể sống với chính mình nếu chúng ta ít nhất không thử.”

“Anh đồng ý. Chúng ta nên - ah! Thịt xông khói.” Mặt Edward sáng lên khi chủ nhà trọ đặt một đĩa bánh mì nướng và thịt xông khói ở giữa bàn. Nó không còn nóng nữa, nhưng điều đó đã tạo ra một chút khác biệt khi đối mặt với sự thèm ăn dữ dội của anh.

“Thành thật mà nói,” Edward nói, cắn rộp một miếng với cách cư xử thiếu phù hợp trên bàn ăn, “đó có phải là thứ ngon nhất mà em đã từng nếm thử không?”

“Ngon nhất ư?” Cô nghi ngờ hỏi.

Anh vẫy tay. “Thịt xông khói. Làm thế nào mọi thứ trên thế giới có vẻ ảm đạm khi một người đang ăn thịt xông khói nhỉ?”

“Một triết lý thú vị.”

Anh cười toe toét. “Ngay bây giờ, nó khiến anh cảm thấy như thế.”

Cecilia chịu thua sự hài hước của anh và với lấy một miếng cho mình. Nếu thịt xông khói thực sự cân bằng hạnh phúc, cô là ai để mà tranh luận?

“Anh biết đấy,” cô nói với thức ăn đầy miệng. (Nếu anh có thể không để ý cách cư xử đúng mực trên bàn, thì ơn Chúa, cô cũng có thể.) “Đây thực sự không phải là món thịt xông khói ngon nhất.”

“Tuy nhiên, em cũng cảm thấy ổn, đúng không?”

Cecilia ngừng nhai, nghiêng đầu sang một bên và xem xét điều này. “Anh nói đúng.” Cô phải thừa nhận.

Một lần nữa với nụ cười xấu xược. “Anh thường đúng mà.”

Nhưng khi họ vui vẻ nhấm nháp bữa sáng, cô biết không phải thật xông khói làm cô hạnh phúc, mà là người đàn ông bên kia bàn.

Giá như anh thực sự là của cô.

CHƯƠNG 13

Anh thường chờ đợi để nhận được một lá thư từ em trước khi tự mình viết, nhưng vì đã vài tuần kể từ lần cuối cùng bọn anh nhận được tin từ em, Edward khẳng định rằng bọn anh nên chủ động viết thư cho em. Mặc dù, có rất ít điều để nói. Thật đáng ngạc nhiên khi bọn anh dành phần lớn thời gian để ngồi mà không làm gì. Hoặc là hành quân. Nhưng anh cho rằng em không muốn có sự chiêm nghiệm về nghệ thuật và khoa học hành quân đâu.

- từ Thomas Harcourt gửi

em gái Cecilia.

Haarlem chính xác là những gì Edward đã mong đợi.

Bệnh xá cũng thô sơ như Thiếu tá Wilkins đã cảnh báo, nhưng may mắn là hầu hết các giường đều bỏ trống. Như vậy, Cecilia cũng đã rất kinh hoàng trước các điều kiện ở nơi đây.

Phải mất một thời gian để tìm người đàn ông phụ trách, và sau đó hơn một chút nịnh nọt thuyết phục anh ta lấy ra hồ sơ, nhưng như Wilkins đã dự đoán, không có gì đề cập đến Thomas Harcourt. Cecilia đã tự hỏi liệu có lẽ một số bệnh nhân đã không đăng ký hay không, và Edward không thể thực sự đổ lỗi cho cô vì đã hỏi điều đó về điều kiện vệ sinh không thể tưởng tượng được trong bệnh xá.

Nhưng nếu có một điều mà Quân đội Anh dường như không bao giờ sai sót, thì đó là việc lưu giữ hồ sơ. Danh sách bệnh nhân là thứ duy nhất trong bệnh xá không có tí vết. Mỗi trang trong sổ đăng ký được sắp xếp theo hàng chính xác và mỗi tên được kèm theo thứ hạng, ngày đến, ngày và hình thức rời đi, và một mô tả ngắn gọn về thương tích hoặc bệnh tật. Kết quả là, bây giờ họ đã biết rằng Private Roger Gunnerly của Cornwall đã hồi phục sau một áp xe ở đùi trái của anh ta, và Henry Witherwax của Manchester đã chết vì một vết thương do đạn bắn vào bụng.

Nhưng của Thomas Harcourt, không có gì.

Đó là một ngày rất dài. Các con đường từ Thị trấn New York đến Haarlem rất khủng khiếp và cỗ xe mà họ đã thuê cũng chẳng tốt hơn là bao, nhưng sau bữa ăn tối thịnh soạn tại Fraunces Tavern, cả hai đều cảm thấy được phục hồi. Ngày hôm đó thời tiết khô ráo hơn hẳn so với ngày hôm trước, và vào buổi tối, một cơn gió nhẹ mang theo hơi mặn của biển vào đất liền, vì vậy họ đi theo con đường dài trở về Nhà trọ Đầu Quý, chậm chậm đi qua những con đường vắng ở khu dưới Đảo Manhattan. Cecilia đặt bàn tay cô trong khuỷu tay của Edward, và mặc dù họ vẫn giữ khoảng cách thích hợp với nhau, nhưng mỗi bước dường như đưa họ lại gần nhau hơn.

Nếu họ không ở xa nhà, nếu họ không ở giữa cuộc chiến, thì đó sẽ là một buổi tối hoàn hảo.

Họ đi trong im lặng dọc theo bờ biển, nhìn những con mòng biển lặn tìm cá, và rồi Cecilia nói, “Em ước – “

Nhưng cô không nói tiếp.

“Em ước điều gì?” Edward hỏi.

Cô mất một lúc mới có thể nói, và khi cô nói, đó là một cái lắc đầu buồn bã, chậm chạp. “Em ước mình biết khi nào nên từ bỏ.”

Anh biết mình phải làm gì. Nếu anh đóng một vai trên sân khấu hoặc đóng vai chính trong một cuốn tiểu thuyết anh hùng, anh sẽ nói với cô rằng họ không bao giờ phải từ bỏ, rằng trái tim của họ phải luôn chân thật và mạnh mẽ, và họ phải tìm kiếm Thomas cho đến khi mọi đầu mối cuối cùng đã cạn kiệt.

Nhưng anh không nói dối cô, và anh sẽ không mang đến hy vọng sai lầm, và vì vậy anh chỉ nói, “Anh không biết.”

Như thể bằng sự đồng ý im lặng, họ dừng lại nhẹ nhàng và đứng cạnh nhau, nhìn chăm chăm ra mặt nước trong ánh sáng mờ dần trong ngày.

Cecilia là người đầu tiên lên tiếng. “Anh có nghĩ rằng anh ấy đã chết không?”

“Anh nghĩ . . .” Anh đã không muốn nói điều đó, thậm chí cũng không muốn nghĩ về điều đó. “Anh nghĩ rằng anh ấy có lẽ đã chết, đúng vậy.”

Cô gật đầu, với đôi mắt chứa đầy sự cam chịu hơn là nỗi buồn. Edward tự hỏi tại sao điều đó thậm chí còn là anh đau lòng hơn.

“Em tự hỏi liệu nó có dễ dàng hơn không,” cô nói, “biết chắc chắn ấy.”

“Anh không biết. Sự mất hy vọng so với sự thật chắc chắn. Nó không phải là một phán đoán dễ dàng.”

“Không.” Cô đã nghĩ về điều này một lúc lâu, không rời mắt khỏi đường chân trời. Cuối cùng, ngay khi Edward nghĩ rằng cô đã từ bỏ cuộc trò chuyện, cô lại nói, “Em nghĩ em muốn biết nhiều hơn.”

Anh gật đầu mặc dù cô không nhìn anh. “Anh nghĩ anh đồng ý với em.”

Cô quay lại. “Anh chỉ nghĩ thôi sao? Anh không chắc chắn ư?”

“Không.”

“Em cũng vậy.”

“Hôm nay là một ngày đáng thất vọng,” anh thì thầm.

“Không,” cô làm anh ngạc nhiên khi nói. “Để được thất vọng, người ta phải mong đợi một kết quả khác.”

Anh nhìn cô. Anh không cần phải hỏi thành tiếng.

“Em biết rằng chúng ta không thể tìm thấy thông tin nào liên quan đến Thomas,” cô nói. “Nhưng chúng ta đã cố gắng, phải không?”

Anh nắm lấy tay cô. “Chúng ta đã cố gắng,” anh đồng ý. Và sau đó có một cái gì đó nảy ra với anh. “Hôm nay đầu anh không đau,” anh nói.

Đôi mắt cô sáng lên niềm vui. “Thật vậy không? Điều đó thật tuyệt vời. Anh nên nói điều đó sớm.”

Anh gãi cổ lơ đãng. “Anh không chắc là anh đã nhận ra nó cho đến tận bây giờ.”

“Thật là tuyệt vời,” cô nói. “Em rất vui. Em – “ Cô nhón chân lên và đặt một nụ hôn bốc đồng lên má anh. “Em rất hạnh phúc,” cô nói lần nữa. “Em không muốn nhìn thấy anh đau đớn.”

Anh đưa tay cô lên môi. “Anh cũng không thể chịu đựng được nếu vai trò của chúng ta bị đảo ngược lại.” Đó là sự thật. Ý nghĩ về cô việc cô bị đau đớn giống như một bóp nghẹt băng giá quanh trái tim anh.

Cô khẽ cười thầm. “Anh đã làm một y tá tốt khi em bị ốm tuần trước.”

“Đúng vậy, nhưng anh không muốn làm điều đó một lần nữa, vì vậy hãy giữ sức khỏe, được không?”

Cô nhìn xuống, trong một biểu hiện gần như có vẻ ngại ngùng, và rồi cô rùng mình.

“Lạnh à?”

“Một chút.”

“Chúng ta nên về nhà.”

“Nhà à?”

Anh cười thầm với điều đó. “Anh phải thú nhận là anh chưa bao giờ nghĩ sẽ sống ở một nơi mang cái tên quý dữ.”

“Anh có thể tưởng tượng được không,” cô nói, khuôn mặt của cô bắt đầu sáng lên với một nụ cười tinh nghịch, “một ngôi nhà ở Anh có tên Quý Vương?”

“Ngôi nhà Ma Vương à?”

“Tu viện Satan.”

Cả hai cùng cười phá lên, và Cecilia thậm chí còn liếc nhìn lên bầu trời.

“Coi chừng sét đánh?”

“Cái đó hoặc là một bệnh dịch cào cào.”

Edward nắm lấy cánh tay cô và kéo cô trở lại con đường về nhà trọ. Họ chưa đi xa, nhiều nhất chỉ vài phút đi bộ. “Cả hai chúng ta đều là những người tương đối tốt,” anh nói, nghiêng người như thể truyền đạt một mẫu chuyện tầm phào. “Anh nghĩ rằng chúng ta sẽ an toàn trước sự can thiệp của Kinh thánh.”

“Ai đó chỉ có thể hy vọng.”

“Anh có thể chịu được cào cào,” anh dăm chiêu, “nhưng anh không thể chịu trách nhiệm về hành vi của mình nếu dòng sông biến thành máu.”

Cô khịt mũi cười, phản bác lại “Bản thân em muốn tránh mụn nhọt.”

“Chấy rận.” Anh rùng mình. “Tên khốn nhỏ bé khó chịu, nếu em tha thứ cho cách dùng từ của anh.”

Cô nhìn anh. “Anh từng có chấy rận à?”

“Mỗi người lính đều có chấy rận,” anh nói với cô. “Nó là một mối nguy hiểm nghề nghiệp.”

Cô trông có vẻ yếu ớt.

Anh cúi xuống với vẻ mặt táo tợn. “Bây giờ anh rất sạch sẽ.”

“Em nên hi vọng như vậy. Em đã chia sẻ phòng với anh trong hơn một tuần qua.”

“Nói về điều đó . . .” Anh lẩm bẩm. Không ai trong số họ để ý, nhưng đôi chân của họ đã tìm được đường trở về Nhà trọ Đầu Quý.

“Một lần nữa, trở về nhà.”

Anh giữ cửa cho cô. “Đúng vậy.”

Đám đông trong phòng chính có vẻ ồn ào hơn bình thường, vì vậy anh đặt một bàn tay ở phía sau lưng cô và nhẹ nhàng lái cô dọc theo rìa căn phòng đến cầu thang. Anh biết rằng anh không thể hy vọng tìm được chỗ ở tốt hơn thế này, nhưng nó cũng không phải là nơi để một người phụ nữ có thể ở lâu dài. Nếu họ đã ở Anh, anh sẽ không bao giờ -

Anh rũ bỏ suy nghĩ. Họ không ở Anh. Quy tắc bình thường không thể áp dụng.

Bình thường. Anh thậm chí không thể nhớ được từ đó có nghĩa là gì. Có một cục u trên đầu anh đã nuốt chửng ba tháng ký ức, người bạn thân nhất của anh đã biến mất hoàn toàn đến nỗi quân đội thậm chí còn không nhận thấy anh đã mất tích, và một lúc nào đó trong quá khứ không xa lắm anh đã kết hôn với một người phụ nữ theo ủy nhiệm.

Một cuộc hôn nhân ủy nhiệm. Chúa ơi, cha mẹ anh sẽ kinh hoàng. Và sự thật, anh cũng vậy. Edward không giống như cậu em trai Andrew quý quái của mình, bỏ qua các quy tắc đơn giản chỉ vì niềm vui của nó. Khi nói đến những điều quan trọng trong cuộc sống, cậu ấy đã làm chúng đúng cách. Cậu ấy thậm chí còn chắc chắn một cuộc hôn nhân ủy nhiệm sẽ được coi là hợp pháp ở Anh.

Nhưng anh có quan điểm khác. Một cái gì đó không đúng trong toàn bộ tình huống này. Edward không chắc chắn những gì Thomas đã nói hoặc làm để khiến anh kết hôn với Cecilia, nhưng anh có cảm giác còn nhiều điều hơn là cô đã nói với anh. Có khả năng nhiều hơn là cô biết về bản thân, nhưng sự thật sẽ không bao giờ được biết trừ khi Edward lấy lại được trí nhớ.

Hoặc họ tìm thấy Thomas.

Tại thời điểm này, Edward đã không chắc về những điều đang xảy ra.

“Edward?”

Anh chớp mắt, tập trung ánh mắt vào Cecilia. Cô đang đứng cạnh cửa phòng họ, một nụ cười nhợt nhạt trên khuôn mặt.

“Anh lại có cái nhìn đó lần nữa,” cô nói. “Có phải là nhớ ra một ai đó, một suy nghĩ cực kỳ khó khăn.”

Điều này không làm anh ngạc nhiên. “Suy nghĩ cực kỳ khó khăn không vì cái gì cả,” anh nói dối, rút chìa khóa mở cửa phòng. Anh không muốn tiết lộ sự nghi ngờ của mình với cô, chưa phải lúc. Edward không nghi ngờ Thomas về những lý do sắp xếp cuộc hôn nhân này, bạn của anh là một người đàn ông tốt và chắc chắn muốn những gì tốt nhất cho em gái của anh ấy, nhưng nếu cô ấy bị thuyết phục kết hôn với anh bởi sự tin tưởng sai lầm thì cô sẽ rất tức giận.

Có lẽ Edward nên cố gắng tìm ra sự thật, nhưng thành thật mà nói, anh còn có vấn đề lớn hơn để giải quyết ngay bây giờ, và khi mọi chuyện đã sáng tỏ, anh *thích* kết hôn với Cecilia.

Tại sao anh lại làm đảo lộn sự cân bằng hạnh phúc mà họ đã đạt được?

Trừ khi . . .

Có một lý do khiến anh làm lung lay con thuyền đó.

Anh muốn làm tình với vợ mình.

Chỉ là thời gian. Nó chỉ là vấn đề thời gian. Khao khát của anh . . .
. Nhu cầu của anh. . . Chúng đe dọa sẽ nổ tung từ bên trong kể từ giây phút anh nhìn thấy cô.

Có lẽ đó là vì anh đã tìm ra cô là ai từ cuộc trò chuyện của cô với Đại tá Stubbs. Có lẽ bởi vì ngay cả trên giường bệnh, anh cũng có thể cảm nhận được sự quan tâm và tận tụy của cô, nhưng khi anh mở mắt và nhìn thấy cô lần đầu tiên, đôi mắt màu xanh lá cây của cô tràn đầy lo lắng, rồi ngạc nhiên, anh cảm thấy một sự nhẹ nhàng đến khó tin, như thể không khí xung quanh anh đang thì thào bên tai anh.

Đó là cô ấy.

Cô ấy là một người thật.

Và khi anh vẫn còn yếu đuối, anh đã muốn cô.

Nhưng bây giờ . . .

Anh có thể chưa lấy lại được toàn bộ sức mạnh của mình, nhưng anh chắc chắn đã đủ mạnh.

Anh nhìn cô. Cô vẫn mỉm cười, nhìn anh như thể cô có một bí mật nhỏ ngon lành, hoặc có thể như thể cô nghĩ là anh có. Dù bằng cách nào, cô trông cực kỳ thích thú khi cô nghiêng đầu sang một bên và hỏi, “Anh có định mở khóa cửa không?”

Anh xoay chìa khóa trong ổ khóa.

“Anh vẫn đang suy nghĩ rất khó khăn về điều gì?” Cô trêu chọc khi anh mở cửa cho cô.

Không.

Anh tự hỏi liệu cô có nhận ra điệu nhảy tinh tế mà họ chơi mỗi tối khi đến giờ đi ngủ không. Nỗi lo lắng của cô, ánh mắt bị đánh cắp của anh. Cô nhanh chóng lấy một quyển sách của họ, sự quan tâm chăm chú của anh đến những sợi vải có nhiều hay không thường

xuyên dính trên chiếc áo khoác đồ tươi của anh. Mỗi đêm, Cecilia lại đi làm việc gì đó của cô, lấp đầy căn phòng với những cuộc trò chuyện hồi hộp, không bao giờ thoả mái cho đến khi anh bò vào phía đối diện trên giường và chúc cô ngủ ngon. Cả hai đều biết những lời nói của anh thực sự có nghĩa là gì.

Không phải tối nay.

Chưa phải.

Cô nhận ra rằng anh cũng đang chờ đợi một tín hiệu? Một cái nhìn, một cái đụng chạm. . . bất cứ điều gì để cho anh biết rằng cô đã sẵn sàng.

Vì anh đã sẵn sàng. Anh còn hơn cả sẵn sàng. Và anh nghĩ. . . có lẽ . . . cô cũng vậy.

Chỉ có cô là không biết mà thôi.

Khi họ bước vào căn phòng nhỏ của mình, Cecilia chạy nhanh đến cái bồn trên bàn, cô đã yêu cầu nhà trọ đổ đầy nước vào mỗi buổi tối. “Em muốn rửa mặt,” cô nói, như thể anh không biết cô đang làm gì khi cô té nước lên mặt, như thể cô không làm điều tương tự mỗi tối.

Khi cô thực hiện các thủ tục rửa ráy của mình, tay anh lần đến các nút trên cổ tay áo của anh, tháo từng cái trước khi ngồi trên mép giường để tháo giày ra.

“Em nghĩ bữa tối nay khá ngon,” Cecilia nói, ném ánh mắt nhanh qua vai trước khi thò tay vào tủ quần áo để lấy lược chải tóc.

“Anh cũng nghĩ vậy,” anh đồng ý. Đây là một phần của bản song ca của họ, bước vào vũ đạo phức tạp dẫn đến việc họ vào giường ở hai phía đối diện và sau đó kết thúc bằng việc anh giả vờ rằng anh không thức dậy mỗi sáng với cô trong vòng tay. Cô đang kiểm tra xem anh có cư xử khác không, đánh giá biểu hiện, cử chỉ của anh.

Anh không cần cô nói với anh điều này để biết rằng đó là sự thật.

Đôi mắt cô như thủy tinh, màu xanh nhạt và sáng, và cô đã cầu nguyện để che giấu cảm xúc của mình. Anh không thể tưởng tượng được cô sẽ giữ được bí mật. Chắc chắn nó sẽ hiện trên khuôn mặt cô, trên đôi môi đầy đặn mà cô dường như không bao giờ giữ im lặng. Ngay cả khi cô im lặng, vẫn có những gợi ý về chuyển động. Trán cô sẽ cúi xuống, hoặc đôi môi cô hé mở, chỉ đủ rộng để hơi thở

lướt qua. Anh không biết những người khác có nhìn thấy điều này ở cô không. Anh cho rằng thoạt nhìn cô có vẻ thanh thản. Nhưng nếu bạn dành thời gian để nhìn cô ấy, để nhìn xa hơn khuôn mặt trái xoan và thậm chí các đặc điểm đã được ghi lại trong bức ảnh thu nhỏ mà Edward đã nghiên cứu rất nhiều lần. . . Đó là khi bạn nhìn thấy nó. Những mảnh nhỏ của chuyển động, nhảy theo thời gian theo suy nghĩ của cô.

Đôi khi anh tự hỏi liệu anh có thể ngắm cô mãi mãi mà không thấy chán.

“Edward?”

Anh chớp mắt. Cô ngồi bên chiếc bàn trang điểm nhỏ, khiến anh tò mò.

“Anh đang nhìn chằm chằm,” cô nói. Cô đã gỡ tóc xuống. Nó không dài như anh nghĩ nó, rủ xuống khi những túm nhỏ rơi ra từ chiếc ghim của chúng ngày hôm đó tại bệnh viện. Anh nhìn cô chải nó mỗi đêm, đôi môi cô lặng lẽ đếm từng nhát chải. Nó gần như mê theo cách mà kết cấu và độ bóng dường như thay đổi khi cô chải qua các sợi tóc.

“Edward?”

Một lần nữa, cô đã bắt gặp anh lơ đãng. “Xin lỗi,” anh nói. “Tâm trí anh đi lang thang.”

“Em chắc chắn anh rất mệt mỗi.”

Anh cố gắng không tập trung quá nhiều vào phát âm của cô.

“*Em* thấy mệt,” cô nói.

Có rất nhiều cấp độ cho một câu đơn giản, câu có hai từ. Đơn giản nhất: *Đó là một ngày rất dài. Em thấy mệt.*

Nhưng anh biết có nhiều thứ hơn thế. Cecilia luôn cẩn thận để đảm bảo rằng anh không quá sức, vì vậy chắc chắn có một chút: *Nếu em mệt mỗi, thì anh cũng phải như vậy.*

Đó là sự thật. Cốt lõi đơn giản nhất, cơ bản nhất của tất cả: *Nếu em nói với anh là em đã mệt mỗi. . . . Nếu anh nghĩ rằng em không như thế. . . .*

“Anh có thể không?” Anh lẩm bẫm, với lấy bàn chải.

“Cái gì?” Một mạch đập của cô ấy rung lên trong cổ họng. “Oh, không cần đâu. Em sắp xong rồi.”

“Mới được hơn một nửa.”

Sự thất bại vẽ một nếp nhăn trên trán cô. “Sao cơ ạ?”

“Em đã chải hai mươi tám cái. Em thường chải năm mươi cái.”

Đôi môi cô hé mở vì ngạc nhiên. Anh không thể rời mắt khỏi chúng.

“Anh biết em chải tóc bao nhiêu lần mỗi tối à?”

Anh khẽ nhún vai, ngay cả khi cơ thể anh siết chặt khi thấy lườm cô làm ẩm một điểm khô ngay bên trái môi trên của cô. “Em là một tạo vật của thói quen,” anh nói. “Và anh là người hay quan sát.”

Cô đặt bàn chải tóc xuống, như thể cắt đứt thói quen của mình như thể bằng cách đó có thể thay đổi con người cô. “Em không nhận ra mình rất dễ đoán đấy.”

“Không thể đoán trước được,” anh nói. Anh đưa tay qua cô và cầm chiếc bàn chải bạc trong tay. “Thích hợp.”

“Thích h – “

“Và trước khi em hỏi,” anh đã ngắt lời một cách nhẹ nhàng, “thì đó là một lời khen.”

“Anh không cần phải chải tóc cho em.”

“Tất nhiên anh muốn. Em đã cạo râu cho anh, nếu em nhớ lại. Đây là việc rất ít khi anh làm.”

“Vâng, nhưng em không – “

“Shhh. . .” Anh nhắc nhở, và sau đó anh lấy bàn chải và kéo nó qua những lọn tóc óng ả và chưa được chỉnh sửa của cô.

“Edward, em – “

“Hai mươi chín,” anh nói trước khi cô có thể đưa ra một câu phản kháng khác. “Ba mươi.”

Anh có thể xác định chính xác khoảng khắc cô cuối cùng đầu hàng. Tư thế tựa lưng cứng nhắc của cô dịu lại, và một hơi thở mềm mại - không phải là một tiếng thở dài – lướt qua đôi môi cô.

Anh tự mình đếm *ba mươi hai, ba mươi ba và ba mươi tư*. “Anh làm tốt, phải không?”

“Mmmm.”

Anh mỉm cười. *Ba mươi lăm, ba mươi sáu*. Anh tự hỏi liệu cô có để ý không nếu anh đếm qua con số năm mươi.

“Có ai từng chăm sóc em không?” Anh hỏi.

Cô ngáp. “Một câu hỏi ngớ ngẩn.”

“Anh không nghĩ là như vậy. Mọi người đều xứng đáng được chăm sóc. Một số người, anh nghĩ rằng còn được chăm sóc nhiều hơn những người khác.”

“Thomas chăm sóc em,” cuối cùng cô trả lời. “Hoặc là, đã từng. Đã rất lâu rồi kể từ lần cuối em nhìn thấy anh ấy.”

Anh sẽ chăm sóc em, Edward thề.

“Em đã chăm sóc anh rất nhiều khi anh bị ốm,” anh nói.

Cô quay lại, vừa đủ để anh có thể thấy vẻ mặt khó hiểu của cô. “Tất nhiên.”

“Không phải ai cũng làm được như vậy,” anh chỉ ra.

“Em là . . .”

Nhưng cô không nói hết câu.

Bốn mươi hai, bốn mươi ba.

“Em *gần như* là vợ của anh,” anh nói nhẹ nhàng.

Anh chỉ có thể nhìn thấy rìa khuôn mặt của cô, thậm chí còn không phải nét mặt nhìn nghiêng. Nhưng anh biết rằng cô đã ngừng thở. Anh cảm thấy ngay lập tức.

“Bốn mươi tám,” anh lẩm bẩm. “Bốn mươi chín.”

Tay cô đưa lên tay anh, giữ nó tại chỗ. Có phải cô ấy đang cố kéo dài khoảnh khắc? Đóng băng thời gian để cô không phải đối mặt với động thái tất yếu của họ đối với sự thân mật?

Cô muốn anh. Anh biết rằng cô đã muốn anh. Nó ở đó trong những tiếng rên khe khẽ mà anh nghe thấy khi họ hôn nhau, những âm thanh ngọt ngào anh nghi ngờ cô thậm chí còn không biết cô tạo ra. Anh cảm thấy ham muốn của cô khi đôi môi cô chạm vào anh, ngây thơ và tò mò.

Anh nắm lấy tay cô, vẫn phủ lên tay anh và đưa nó lên miệng. “Năm mươi,” anh thì thầm.

Cô không di chuyển.

Trên đôi chân mềm mại, lạng lẽ, anh đi vòng qua bên cạnh cô, chuyển những ngón tay của cô từ tay này sang tay kia để anh có thể đặt bàn chải tóc trở lại trên bàn trang điểm nhỏ. Một lần nữa, anh đưa ngón tay cô lên môi anh, nhưng lần này anh đưa tay kéo nhẹ nhàng, giục cô đứng dậy.

“Em rất đẹp,” anh thì thầm, nhưng những từ đó dường như

không đủ. Cô còn đẹp hơn cả khuôn mặt đáng yêu của cô, và anh muốn nói với cô điều đó, nhưng anh không phải là nhà thơ, và anh không biết làm thế nào, đặc biệt là với không khí giữa họ ngày càng nóng và dày đặc với dự vọng.

Anh chạm vào má cô, ngạc nhiên trước làn da mềm mại của làn da cô bên dưới những ngón tay đang say sưa của anh. Cô đang ngược nhìn anh, đôi mắt mở to, và anh có thể thấy rằng cô đang rất lo lắng, xa hơn những gì anh mong đợi, cho biết họ đã trở nên thân thiết như thế nào trong tuần qua. Nhưng anh chưa bao giờ cùng với một trinh nữ; có lẽ tất cả họ đều như thế này.

“Đây không phải là nụ hôn đầu tiên của chúng ta,” anh nhắc nhở cô, môi anh nhẹ nhàng chạm vào môi cô.

Cô vẫn không di chuyển, nhưng anh thề rằng anh có thể nghe thấy tiếng tim cô đập thành thịch. Hoặc có thể anh đang nghe nó qua cô, từ tay cô đến anh.

Từ trái tim cô đến trái tim anh.

Có phải anh đã yêu cô? Anh không thể tưởng tượng điều gì khác có thể khiến anh cảm thấy như thế này, như thế những ngày qua của anh chưa thực sự bắt đầu cho đến khi anh nhìn thấy nụ cười của cô.

Anh đã yêu cô. Anh đã đi được nửa đường trước khi họ gặp nhau, và có lẽ anh sẽ không bao giờ nhớ lại được những sự kiện đã dẫn anh đến thời điểm này, nhưng anh sẽ nhớ điều này. Nụ hôn này. Cảm giác này.

Đêm nay.

“Đừng sợ,” anh lẩm bẩm, hôn cô lần nữa, lần này trên choker môi cô bằng lưỡi anh.

“Em không sợ,” cô nói, với một giọng nói lạ đến nỗi khiến anh dừng lại. Anh chạm vào cằm cô, nâng mặt cô lên và nhìn vào mắt cô để tìm thứ gì đó anh thậm chí không thể xác định được.

Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu anh biết mình đang tìm kiếm điều gì.

“Có người nào đó” – anh không muốn hỏi điều này – “*đã làm đau em à?*”

Cô nhìn anh chăm chăm, không hiểu gì, cho đến lúc anh hít một hơi để giải thích thêm.

“Không.” cô đột nhiên nói, hiểu ý anh muốn nói ngăn lời giải thích của anh. “Không,” cô nói lại. “Em thề.”

Sự nhẹ nhõm mà Edward cảm thấy như đánh vào anh với một thứ gì đó cứng rắn. Nếu ai đó đã làm tổn thương cô ấy, cưỡng hiếp cô ấy. . . Nó không quan trọng với anh nếu cô không phải là một trinh nữ, nhưng anh sẽ phải dành phần còn lại của cuộc đời mình để mang lại sự công bằng cho cô.

Trái tim – do dự, linh hồn anh - sẽ không cho phép làm gì khác.

“Anh sẽ dịu dàng,” anh hứa, tay anh vuốt nhẹ một đường từ cổ họng đến làn da trần ở xương quai xanh của cô. Cô đã không thay đổi từ trang phục ban ngày sang áo ngủ, và vì vậy, trong khi vải được thắt chặt hơn, với các nút và dây buộc tinh xảo, nó vẫn để lộ một làn da rộng hơn, từ đường cong của vai cho đến nơi phồng lên nhẹ nhàng của bộ ngực.

Anh hôn cô ở đó, ngay nơi đường viền ren trên thân áo cô chạm vào da cô, và cô thở hổn hển, cơ thể cô theo bản năng cong về phía anh.

“Edward, em – “

Anh lại hôn cô, gần hơn với khe giữa hai bầu ngực cô.

“Anh không biết nếu anh muốn – “

Và sau đó ở phía bên kia, mỗi nụ hôn như một phúc lành êm dịu, một gợi ý đơn thuần về niềm đam mê mà anh đang cố gắng kìm chế lại.

Những ngón tay anh tìm thấy dây buộc ở phía sau váy cô, và anh đưa miệng trở lại miệng cô khi anh từ từ thả cơ thể cô ra. Anh nghĩ rằng sẽ đánh lạc hướng cô bằng những nụ hôn, nhưng anh là người ngu ngốc vì ham muốn, bởi vì một khi đôi môi cô tách ra bên dưới anh, anh hoàn toàn bị tàn phá.

Và cô cũng vậy. Những gì đã bắt đầu nhanh chóng được thổi bùng cháy cho đến khi cả hai cùng uống lấy nhau như thể đây là cơ hội gần gũi duy nhất của họ. Edward không biết làm thế nào anh cởi được chiếc váy của cô mà không làm rách nó; có lẽ là mảnh lý trí cuối cùng anh nhận ra rằng cô chỉ có hai cái áo dài ở đây ở New York, và họ cần phải giữ gìn chúng lành lặn.

Cô đang mặc một chiếc áo sơ mi sáng màu, thắt nút lỏng lẻo ở

phía trước, và những ngón tay anh run rẩy khi nắm lấy một đầu của chiếc nơ. Anh kéo nó từ từ, quan sát khi vòng lặp tương ứng ngày càng nhỏ đi cho đến khi cuối cùng nó trượt qua nút thắt.

Anh tuột chiếc áo sơ mi ra khỏi vai cô, hơi thở gấp gáp khi từng tấc da nhợt nhạt của cô lộ ra.

“Nó được cởi theo cách khác,” cô nói.

“Sao cơ?” Tiếng nói của cô thật khế; anh không chắc đã hiểu ý của cô.

“Áo sơ mi,” cô nói, đôi mắt cô hoàn toàn không nhìn anh. “Nó đi qua đầu.”

Tay anh ngừng lại, và anh cảm thấy một nụ cười hiện trên khóe môi. Anh đã cố gắng tỏ ra thật dịu dàng, thật lịch lãm, và ở đây cô đang đưa ra chỉ dẫn cho sự bất mãn của mình.

Cô thật thú vị. Không, cô thật tuyệt vời, và anh không thể tưởng tượng được anh đã từng nghĩ cuộc sống của mình đã trôi qua như thế nào trước thời điểm này.

Cô ngược lên, nghiêng đầu sang một bên khi cô nói, “Anh sao vậy?”

Anh chỉ lắc đầu.

“Anh đang cười,” cô buộc tội.

“Uhm, anh đang cười.”

Bây giờ cô cũng mỉm cười. “Tại sao?”

“Vì em là một cô gái hoàn hảo.”

“Edward, không, em – “

Cô vẫn lắc đầu khi anh kéo cô vào lòng. Chiếc giường chỉ cách đó vài bước, nhưng cô là vợ anh, và cuối cùng anh sẽ làm tình với cô, và ờn Chúa, anh sẽ lột trần cô và bế cô đến đó.

Anh hôn cô hết lần này đến lần khác, hai tay anh rong ruổi khắp cơ thể cô, đầu tiên là qua lớp áo sơ mi, rồi táo bạo lần xuống dưới gấu áo. Cô là tất cả những gì anh mơ ước, nhạy cảm và ấm áp. Rồi anh cảm thấy mắt cá chân cô móc quanh chân anh, kéo anh lại gần hơn, và giống như cả thế giới đã bùng cháy. Đây không còn là anh quyến rũ cô nữa. Cô cũng muốn anh. Cô muốn kéo anh lại gần hơn, để cảm nhận anh áp vào cô, và trái tim Edward, đã hát với niềm vui và sự hài lòng không kém.

Anh lùi lại, đủ xa để anh có thể kéo áo qua đầu.

“Anh trông thật khác,” cô nói, nhìn anh bằng ánh mắt say mê.
Lông mày anh nhướng lên.

“Vớ lằn cuối cùng em nhìn thấy anh,” - cô vươn lên, chạm vào ngực anh bằng những đầu ngón tay của cô, - “đó là ngày anh rời bệnh viện.”

Anh biết rằng đó là sự thật. Cô đã luôn quay lưng lại khi anh thay quần áo.

Và anh luôn dõi theo cô, tự hỏi cô đang nghĩ gì, liệu cô có muốn quay lại và nhìn trộm không.

“Tốt hơn, anh hy vọng thế,” anh thì thầm.

Cô trợn mắt một chút về điều đó, mà anh cho rằng anh xứng đáng. Anh vẫn chưa tăng đủ số cân nặng mà anh đã bị mất, nhưng anh chắc chắn khỏe hơn, và khi anh đưa tay lên cánh tay, anh có thể cảm thấy cơ bắp của mình đang hình thành trở lại, từ từ lấy lại sức mạnh.

Nhưng anh đã đủ mạnh cho việc này. Anh chắc chắn đủ mạnh cho việc này.

“Em đã không nghĩ rằng đàn ông lại có thể đẹp như vậy.”

Anh đặt hai tay lên hai bên vai cô, giàng mình để anh có thể lờ mờ nhìn cô khi anh cảnh báo, “Nếu em làm anh đổ mặt thì anh sẽ phải dùng quyền lực làm chồng của anh đối phó với em đấy.”

“Quyền lực làm chồng của anh sao? Điều đó đòi hỏi những gì?”

“Anh không biết chắc chắn,” anh thừa nhận. “Nhưng anh chắc chắn em đã hứa sẽ tuân theo.”

Nếu anh đã không quá tập trung vào khuôn mặt của cô, anh có thể đã không nhìn thấy một cơn co giật nhỏ trong hàm cô. Hoặc một sự ngưng ngừng kéo một vệt xuống cổ họng cô. Anh gần như trêu chọc cô về điều đó. Không có một người phụ nữ nào mà anh quen biết, ít nhất không phải là người anh thích và tôn trọng, người thực sự có ý đó khi cô ấy hứa sẽ vâng lời chồng.

Anh tự hỏi liệu cô có vượt qua những ngón tay của mình không khi cô nói những lời này trên tàu. Hoặc có lẽ cô đã tìm ra một số cách để nói chúng một cách đầy đủ, cô gái nhỏ quý quý. Và bây giờ cô đã quá xấu hổ khi thừa nhận nó.

“Anh không bao giờ mong đợi em sẽ vâng lời anh,” anh thì thầm,

mỉm cười khi anh đi vào một nụ hôn khác. “Chỉ cần đồng ý với anh trong tất cả mọi thứ.”

Cô đẩy vai anh, nhưng tất cả những gì anh có thể làm là cười. Ngay cả khi anh lặn qua một bên và kéo cô lại gần, anh cũng không thể ngăn được sự vui vẻ thăm lặng rung chuyển khắp cơ thể anh và cô.

Đã bao giờ anh cười trên giường với một người phụ nữ? Ai biết nó sẽ thú vị như vậy.

“Em làm cho anh hạnh phúc,” anh nói, rồi cuối cùng anh cũng nghe lời khuyên của cô và kéo cái áo sơ mi ra khỏi người cô, hai tay cô giờ lên khi anh trượt nó qua đầu cô.

Hơi thở của anh nghẹn lại. Bây giờ cô đang khóa thân, và mặc dù vẫn còn tấm vải che thân dưới của cô, ngực cô để trần với anh. Cô là thứ đẹp nhất anh từng thấy, nhưng có nhiều thứ hơn thế. Không chỉ là cảnh tượng của cô khiến anh choáng váng vì ham muốn. Hoặc là anh khá chắc chắn rằng anh chưa bao giờ quá khó khăn với nhu cầu như lúc đó.

Nó *hơn thế*. Nó sâu sắc hơn.

Đó là thần thánh.

Anh chạm vào một bên vú của cô, sờ nắn núm vú hồng xinh xắn bằng một ngón trỏ. Cô thở hổn hển, và anh không thể không phát ra tiếng gầm gừ đầy tự hào nam tính. Anh yêu việc anh có thể khiến cô ham muốn anh, muốn *điều này*. Anh thích biết rằng giữa hai chân cô gần như chắc chắn đã ẩm ướt, rằng cơ thể cô đang trở nên sống động, và *anh* đang làm điều đó.

“Đẹp quá,” anh lẩm bẩm, điều chỉnh cơ thể của họ để cô một lần nữa nằm ngửa, và anh đang quỳ dạng chân hai bên người cô. Nhưng với áo sơ mi của cô đã biến mất, vị trí này mang một không khí gợi tình hơn nhiều. Ngực cô căng lên một chút với lực hấp dẫn, những núm vú, hồng như những nụ hồng, vươn lên một cách tự hào, cầu xin sự đụng chạm của anh.

“Anh có thể nhìn em cả ngày,” anh nói.

Hơi thở cô gấp gáp.

“Hoặc không thể,” anh nói, cúi xuống núm vú bên phải của cô và liếm nhẹ. “Anh không nghĩ anh có thể nhìn thấy mà không chạm vào.”

“Edward,” cô thở hắt hển.

“Hay hôn.” Anh di chuyển sang vú bên kia, mút đầu vú vào miệng.

Cô cong người bên dưới anh, một tiếng thét khe khẽ thoát ra khỏi môi cô khi anh tiếp tục sự hành hạ ngọt ngào.

“Anh cũng có thể nhấm nháp,” anh lẩm bẩm, quay lại phía bên kia, lần này dùng răng.

“Ôi Chúa ơi,” cô rên rỉ. “Anh đang làm gì vậy? Em cảm thấy nó . . .”

Anh mỉm cười. “Anh hy vọng em cảm thấy nó.”

“Không, em cảm thấy nó. . .”

Anh đợi trong vài giây, và sau đó, lời nói của anh nhuốm đầy dục vọng xấu xa, anh nói, “Em có cảm thấy nó ở một nơi nào khác không?”

Cô gật đầu.

Một ngày nào đó, sau khi họ làm tình cả trăm lần, anh sẽ làm cho cô nói ra nơi mà cô cảm nhận được. Anh sẽ làm cho cô nói ra những lời sẽ làm cho vật nam tính đã cương cứng của anh biến thành một thứ cứng như thép. Nhưng bây giờ, anh sẽ là người nghịch ngợm. Anh sẽ sử dụng mọi vũ khí trong kho vũ khí của mình để đảm bảo rằng khi cuối cùng anh xâm nhập vào cô, cô sẽ tuyệt vọng vì thèm muốn.

Cô sẽ biết những gì có nghĩa là được ngưỡng mộ. Cô sẽ biết ý nghĩa của việc được tôn thờ. Bởi vì anh đã nhận ra rằng niềm vui lớn nhất của anh nằm ở việc cô tìm thấy chính mình.

Anh nắm bóp vú cô, tay anh nặn nó thành một ngọn núi nhỏ khi anh cúi xuống đặt môi lên tai cô. “Anh tự hỏi em cảm thấy nó ở đâu,” anh nói, gặm cô bằng răng. Anh lăn qua một bên, chống người lên bằng một khuỷu tay khi tay anh trượt từ vú xuống hông cô. “Có thể ở đây?”

Hơi thở của cô ngày càng lớn hơn.

“Hay có thể” - Anh lướt qua bụng cô, dùng ngón tay chọc vào rốn cô – “ở đây?”

Cô run rẩy dưới sự đụng chạm của anh.

“Anh không nghĩ nó ở đây,” anh nói, vẽ những vòng tròn trên da

cô ấy. “Anh nghĩ em đang nói về một nơi nào đó thấp hơn một chút.”
Cô phát ra âm thanh. Nó có thể là tên anh.

Anh đặt lòng bàn tay lên bụng cô, và với sự chậm chạp có chủ đích nhích xuống cho đến khi ngón tay anh chạm vào đám lông mềm mại bảo vệ bộ phận phụ nữ của cô. Anh cảm thấy cô sửng lại, như thể cô không biết phải làm gì, và anh chỉ có thể mỉm cười khi lắng nghe những luồng không khí điên cuồng lướt qua môi cô.

Anh dịu dàng nhích ra khỏi cô, những ngón tay anh lướt qua điểm nhạy cảm của cô cho đến khi một chút cứng nhắc rời khỏi cơ thể cô, và cô hoàn toàn cởi mở hơn với anh. “Em có thích điều đó không?” Anh thì thầm, mặc dù anh biết cô thích. Nhưng khi cô gật đầu, anh vẫn cảm thấy mình là chúa tể của thế giới. Hành động đơn thuần làm vừa lòng cô dường như đủ để khiến trái tim anh căng lên vì tự hào.

Anh tiếp tục trêu chọc cô, kéo cô càng ngày càng gần đến đỉnh điểm của cô, mặc dù cơ thể anh đang kêu gào đòi thỏa mãn. Anh không định nhìn cô lên đỉnh trước, nhưng khi anh đã chạm vào cô, cảm thấy cơ thể cô hát lên dưới ngón tay anh, anh biết anh phải làm gì. Anh muốn cô sụp đổ, hoàn toàn tan vỡ và nghĩ rằng không có niềm vui nào lớn hơn.

Và rồi anh muốn chỉ cho cô thấy mọi thứ.

“Anh đang làm gì vậy?” Cô thì thầm, nhưng anh nghĩ đó chỉ là một câu hỏi tu từ. Mắt cô nhắm nghiền, và đầu cô quay lại, và khi cơ thể cô cong lên, đẩy bộ ngực hoàn hảo vểnh lên cao, anh nghĩ rằng anh đã không bao giờ thấy bất cứ điều gì đáng yêu và gợi tình như vậy.

“Anh đang làm tình với em,” anh nói.

Đôi mắt cô mở ra. “Nhưng – “

Anh đưa một ngón tay lên môi cô. “Đừng ngắt lời anh.” Cô là một cô gái thông minh; Cô rõ ràng biết chuyện gì đã xảy ra giữa một người đàn ông và một người phụ nữ, và cô biết rằng thứ gì đó lớn hơn ngón tay anh đang tìm đường vào bên trong cô. Nhưng rõ ràng không ai nói với cô về tất cả những điều ngon lành có thể xảy ra trên đường đi.

“Em có nghe nói về *la petite mort* chưa?”

Đôi mắt cô mờ đi vì bối rối khi cô lắc đầu. “Cái chết bé nhỏ?”

“Người Pháp gọi nó như vậy. Một phép ẩn dụ, anh đảm bảo với em. Anh luôn nghĩ đó là một lời khẳng định về cuộc sống.” Anh cúi xuống và ngậm núm vú của cô vào miệng. “Có thể đó là một lý do để sống.”

Và rồi, với tất cả những lời hứa xấu xa mà anh cảm thấy trong tâm hồn, anh ngược nhìn cô qua hàng mi và lẩm bẩm, “Anh sẽ chỉ cho em thấy được không?”

CHƯƠNG 14

Em nhớ những ngày anh ở London và chúng ta có thể viết thư qua lại như một cuộc trò chuyện. Em cho rằng chúng ta đang ở trong sự xót xa của thủy triều.

Thư của chúng ta phải vượt qua nhau trên đại dương. Bà Pentwhistle nói rằng bà nghĩ rằng đó là một suy nghĩ quẩn rữ, rằng chúng có đôi bàn tay nhỏ và đang vẫy tay với nhau trên mặt nước. Em nghĩ rằng Bà Pentwhistle đã uống quá nhiều rượu vang Reverend Pentwhistle.

Xin nói với Đại úy Rokesby rằng bông hoa nhỏ màu tím mà anh ấy ép đã đến trong tình trạng hoàn hảo. Có phải điều đáng chú ý là một nhánh hoa nhỏ như vậy có đủ mạnh để đi từ Massachusetts đến Derbyshire không? Em chắc chắn em sẽ không bao giờ có cơ hội để cảm ơn anh ấy vì điều đó. Hãy đảm bảo với anh ấy rằng em sẽ luôn trân trọng. Thật là rất đặc biệt khi có một mảnh nhỏ của thế giới của các anh.

*- từ Cecilia Harcourt gửi
cho anh trai Thomas*

Cái chết bé nhỏ.

Chắc chắn người Pháp đã đặt cho một cái gì đó khi họ nghĩ ra cụm từ này. Bởi vì sự căng cứng đang cuộn lên trong cơ thể Cecilia. . . nhu cầu cấp bách, không thể tha thứ cho một thứ mà cô thậm chí không hiểu. . . Tất cả đều có cảm giác như nó đang dẫn đến thứ gì đó mà cô không thể sống sót.

“Edward,” cô thở hắt hắt. “Em không thể. . .”

“Em có thể,” anh bảo đảm với cô, nhưng đó không phải là lời anh nói với cô, đó là giọng nói của anh, áp lên da cô khi đôi môi xấu xa của anh khám phá bộ ngực của cô.

Anh đã chạm vào cô, - hôn cô - ở những nơi mà cô không dám khám phá. Cô ngơ ngác. Không, cô đã được đánh thức. Cô đã sống hai mươi hai năm trong cơ thể này và chỉ mới khám phá ra mục đích

của nó.

“Thư giãn đi,” Edward thì thầm.

Anh ấy bị điên à? Không có gì thư giãn về điều này, không có gì khiến cô muốn thư giãn. Cô muốn nắm lấy, cào cấu và vâng, hét lên khi cô chiến đấu theo cách của mình để vượt ra khỏi ranh giới.

Ngoại trừ cô không biết ranh giới đó là gì, hoặc phía bên kia là gì.

“Xin làm ơn,” cô cầu xin, và thậm chí có vẻ như vấn đề là cô không biết mình đang cầu xin điều gì. Vì anh đã cho cô. Lạy Chúa, cô hy vọng anh cho cô. Nếu anh không cho cô, cô sẽ giết anh.

Với miệng và ngón tay của mình, anh đưa cô đến đỉnh điểm của ham muốn. Và rồi, khi hông cô nâng lên, âm thầm cầu xin anh thêm nữa, anh đưa một ngón tay vào bên trong cô và đưa lưỡi lướt qua ngực cô.

Cô tách ra.

Cô kêu tên anh khi hông cô nhấc lên khỏi giường. Mọi cơ bắp siết chặt lại. Nó giống như một bản giao hưởng chỉ được làm bằng một nốt nhạc. Sau đó, sau khi cơ thể cô căng cứng như một tấm ván, cuối cùng cô cũng thở dốc và ngã xuống nệm.

Edward rút ngón tay ra và nằm nghiêng bên cạnh cô, chống khuỷu tay lên. Khi cô tìm thấy năng lượng để mở mắt ra, cô thấy anh đang cười như một con mèo trong hũ kem.

“Cái gì vậy?” cô nói, hơi thờ hờn hển.

Anh vuốt một sợi tóc ẩm ướt từ trán cô, rồi cúi xuống hôn lên trán cô. “*La petite mort*,” anh lầm bầm.

“Oh.” Có một thế giới kỳ diệu trong âm tiết đơn đó. “Đó là những gì em nghĩ.”

Điều này có vẻ làm anh thích thú, nhưng theo cách đáng yêu đó đã khiến Cecilia đỏ mặt vì sung sướng. Cô đang làm anh cười. Cô đang làm anh hạnh phúc. Chắc chắn khi cô ấy đạt được tính toán cuối cùng của mình sẽ tính cho một cái gì đó.

Nhưng họ vẫn chưa hoàn thành hôn nhân.

Cô nhắm mắt lại. Cô phải ngừng suy nghĩ theo cách đó. Không có hôn nhân. Đây không phải là một sự hoàn hảo, đó là -

“Chuyện gì vậy?”

Cô ngước lên. Edward đang nhìn chăm chăm xuống cô, đôi mắt

anh sáng và xanh, ngay cả trong ánh sáng mờ dần của buổi tối.

“Cecilia?” Anh nghe có vẻ không quan tâm, chính xác, nhưng anh biết có gì đó đã thay đổi.

“Em chỉ . . .” Cô đã để nói ra điều gì đó, điều gì đó mà cô có thể nói chỉ có thể thực sự là sự thật. Và thế là cô nói, “. . . choáng ngợp.”

Anh mỉm cười, chỉ một chút thôi, nhưng thế là đủ để thay đổi hình dạng trái tim cô mãi mãi. “Đây là một điều tốt, phải không?”

Cô gật đầu hết sức có thể. Đó là một điều tốt, ít nhất là ngay bây giờ. Vào tuần tới, hoặc tháng sau, khi cuộc sống của cô chắc chắn sẽ sụp đổ. . .

Cô sẽ đối phó với điều đó khi cô phải làm.

Các đốt ngón tay của anh vuốt ve má cô một cách âu yếm, và vẫn vậy, anh nhìn chăm chăm xuống cô như thể anh có thể đọc được tâm hồn cô. “Anh tự hỏi, em đang nghĩ gì vậy.”

Cô đang nghĩ gì? Rằng cô muốn anh. Rằng cô yêu anh. Mặc dù cô biết điều này là sai, nhưng cảm giác như họ đã kết hôn, và cô chỉ muốn nó là thật, nếu chỉ trong một đêm này.

“Hôn em đi.” cô nói, vì cô cần kiểm soát thời điểm này. Cô cần phải ở trong khoảnh khắc này, không trôi nổi vào tương lai, vào một thế giới nơi nụ cười của Edward không còn là của cô nữa.

“Một chút hách dịch bất ngờ,” anh trêu chọc.

Nhưng cô không có nó. “Hôn em,” cô nhắc lại, quấn một tay sau đầu anh. “Ngay bây giờ.”

Cô kéo anh xuống, và khi môi họ chạm nhau, cơn đói khát của cô bùng nổ. Cô hôn anh như thể anh là không khí, thức ăn và nước uống của cô. Cô hôn anh với tất cả những gì cô cảm thấy bên trong, mọi thứ cô không bao giờ có thể nói với anh. Đó là một tuyên bố và một lời xin lỗi; đó là một người phụ nữ đang nắm lấy hạnh phúc trong khi cô còn có cơ hội.

Và anh đáp trả lại tất cả với niềm đam mê như thế.

Cô sẽ không bao giờ biết những gì đã đến với mình, làm thế nào đôi tay cô dường như biết phải làm gì, kéo anh lại gần, với tới khóa của chiếc quần chèn mà anh vẫn chưa cởi ra.

Cô thốt lên một tiếng thất vọng khi anh kéo cô ra, nhảy khỏi

giường để lột phăng quần áo. Nhưng cô không rời mắt khỏi anh, và Chúa ở trên cao, anh thật đẹp. Đẹp và rất, rất lớn, đủ để làm cho đôi mắt cô mở to với sự e ngại.

Anh hẳn đã nhìn thấy biểu cảm của cô vì anh cười khúc khích, và khi anh trở lại giường, biểu hiện của anh ở đâu đó giữa gian xảo và hoang dã. “Nó vừa vụng với em,” anh nói, giọng anh khàn khàn bên tai cô.

Tay anh trượt xuống cơ thể cô đến khe hở giữa hai chân cô và chỉ sau đó cô mới nhận ra cô nóng bỏng và ẩm ướt như thế nào. Nóng, ẩm ướt và thèm khát. Có phải anh đã làm cô hài lòng không? Làm cho cô sẵn sàng cho anh?

Nếu vậy, nó đã có tác dụng, bởi vì cô cảm thấy một cơn đói khát quá lớn đối với anh, nhu cầu đưa anh vào bên trong cô, để gắn kết cơ thể cô với anh và không bao giờ buông tay.

Cô cảm thấy anh áp sát vào cô, chỉ là mọp của anh, và hơi thở cô nghẹn lại.

“Anh sẽ dịu dàng,” anh hứa.

“Em không chắc chắn em muốn anh dịu dàng.”

Một cơn rùng mình chạy khắp cơ thể anh, và khi cô ngược lên, quai hàm anh bị siết chặt khi anh chiến đấu để kiểm soát. “Đừng nói những điều như thế,” anh xoay sở để thoát ra.

Cô cong người áp vào anh, cố gắng bằng cách nào đó tiến gần hơn nữa. “Nhưng đó là sự thật.”

Anh tiến về phía trước, và cô cảm thấy mình mở ra với anh.

“Anh có làm em đau không?”

“Không,” cô nói, “nhưng nó cảm giác . . . rất lạ.”

“Lạ tốt hay lạ xấu?”

Cô chớp mắt vài lần, cố gắng hiểu cảm giác của mình. “Chỉ lạ thôi.”

“Anh không chắc là anh thích câu trả lời đó,” anh lầm bầm. Tay anh đưa ra phía sau cô, kéo cô mở rộng hơn, và cô thở hỗn hển khi một inch vật đàn ông của anh ấn về phía trước. “Anh không muốn điều này là lạ.” Đôi môi anh tìm thấy tai cô. “Anh nghĩ rằng chúng ta sẽ cần phải làm điều này rất thường xuyên.”

Giọng anh nghe khác lạ, gần như không được chế ngự, và thứ gì đó rất nữ tính bên trong cô bắt đầu lấp lánh. Cô đã làm cho anh

theo cách này. Người đàn ông này - người đàn ông to lớn, mạnh mẽ này - đã mất kiểm soát và tất cả chỉ vì một nhu cầu của cô.

Cô chưa bao giờ cảm thấy mạnh mẽ như vậy.

Mặc dù vậy, những cảm giác không giống như những gì trước đây. Khi anh chỉ sử dụng tay và môi, anh đã cuốn cô vào một cơn bão dục vọng và sau đó đẩy cô lên với niềm sung sướng. Nhưng giờ thì cô phải làm quen với anh, thích nghi với kích cỡ của anh. Nó không làm cô đau, nhưng nó không còn đáng yêu như trước. Ít nhất là không phải cho cô.

Nhưng đối với Edward. . . Tất cả mọi thứ cô đã cảm thấy trước đây, mọi nhu cầu cuối cùng cô nhìn thấy trên mặt anh. Anh đã yêu điều này. Và thế là đủ cho cô.

Nhưng không, rõ ràng, đối với anh, bởi vì anh cau mày và ngừng di chuyển.

Cô ngược nhìn anh bằng ánh mắt dò hỏi.

“Chúng ta sẽ không làm điều này,” anh nói, hôn lên mũi cô.

“Em không làm anh hài lòng sao?” Cô đã nghĩ cô đã làm anh hài lòng, nhưng có lẽ không phải vậy.

“Nếu em làm anh hài lòng nữa, anh có thể sẽ chết,” anh nói với vẻ mặt gượng gạo. “Đây không phải là vấn đề. Là anh không làm hài lòng em.”

“Anh đã làm. Anh biết anh đã làm được mà.” Cô đỏ mặt khi nói điều này, nhưng cô không thể chịu đựng được khi anh nghĩ rằng cô không thích bản thân mình.

“Em không nghĩ mình có thể vui lòng lần hai sao?”

Cecilia cảm thấy mắt mình mở to.

Tay Edward trượt giữa cơ thể họ và tìm thấy điểm nhạy cảm nhất của người phụ nữ của cô.

Ngay lập tức, cô cảm thấy anh di chuyển ở đó, nhưng vẫn vậy, cảm giác mãnh liệt đến mức cô không thể không thốt lên một tiếng ngạc nhiên.

“Như thế thích hơn phải không,” anh thì thầm.

Và sau đó tất cả bắt đầu trở lại. Áp lực, sự thèm khát. . . thật tuyệt vời đến nỗi cô không chú ý đến việc anh kéo dài cô như thế nào sau mỗi cú đập. Mỗi lần cô nghĩ không thể có thêm anh, anh lại

lùi lại và lao về phía trước, tiến sâu hơn vào tâm hồn cô.

Cô không biết mình có thể gần gũi với một người khác đến thế. Cô không biết mình có thể thân thiết và muốn nhiều hơn thế nữa.

Cô cong lưng lại, hai tay ôm lấy vai anh khi cơ thể anh cuối cùng cũng áp sát vào cô.

“Chúa ơi,” anh thở phào, “giống như anh đã về nhà.” Anh nhìn xuống cô, và cô nghĩ rằng cô nhìn thấy hơi ẩm trong mắt anh trước khi miệng anh chiếm lấy cô trong một nụ hôn cháy bỏng, nồng nàn.

Và rồi anh bắt đầu di chuyển.

Nó bắt đầu như những nét vẽ chậm chạp, đều đặn, tạo ra một ma sát tinh tế bên trong cô. Nhưng rồi hơi thở của anh giạt lên thành tiếng thở hổn hển, và bất cứ nhịp điệu nào anh cũng bắt đầu tăng tốc một cách điên cuồng. Cô cũng cảm thấy nó lớn lên trong cuộc đua của mình, cuộc đua tiến về phía ranh giới, nhưng cô không lạc lõng như Edward, ít nhất là trước khi anh điều chỉnh vị trí của mình và ngậm một núm vú của cô vào miệng anh.

Cô kêu lên vì sốc, vì mối liên hệ không thể giữa vú và tử cung của cô. Nhưng cô cảm thấy nó ở đó. . . Chúa ơi, khi ngón tay anh bắt đầu trêu chọc núm vú kia, cô cảm thấy nó ở giữa hai chân mình và cô bắt đầu run rẩy và thắt chặt.

“Đúng rồi!” Edward gầm gừ. “Chúa ơi, đúng rồi, siết chặt lấy anh.” Anh nắm lấy ngực cô, chặt hơn cô từng nghĩ cô thích, nhưng cô yêu nó, và với một cú đâm bất ngờ, cô lại tách ra.

“Chúa ơi,” Edward rên lên. “Chúa ơi, chúa ơi, chúa ơi.” Chuyển động của anh gần như điên cuồng, và anh đang đập mạnh về phía trước, và rồi anh dường như đứng yên, bị cuốn vào một lực đẩy cuối cùng trước khi rên rỉ tên cô và ngã vật trên người cô.

“Cecilia,” anh nói lại, giọng anh thì thầm. “Cecilia.”

“Em ở đây.” Cô vuốt ve lưng anh, những ngón tay cô làm những vòng tròn lười biếng trên vết lõm của cột sống anh.

“Cecilia.” Anh nhắc lại, “Cecilia.”

Cô thích rằng anh không thể nói bất cứ điều gì ngoài tên của cô. Có trời mới biết, cô đã không nghĩ gì nhiều ngoài anh.

“Anh đang nghiền nát em,” anh lầm bầm.

Anh đã, nhưng cô không có để tâm. Cô thích sức nặng của anh.

Anh lăn khỏi cô, nhưng không phải tất cả, để lại một phần trên cô. “Anh không bao giờ muốn ngừng chạm vào em,” anh nói. Giọng anh nghe có vẻ vô cùng buồn ngủ.

Cô quay lại nhìn anh. Mắt anh nhắm nghiền, và nếu anh chưa ngủ, anh sẽ rất sớm thôi. Hơi thở của anh đã bắt đầu phả ra, và lông mi của anh thật dày và đen tối, nằm dài trên má anh.

Cô chưa bao giờ nhìn anh ngủ, cô nhận ra. Cô đã ngủ chung giường với anh trong một tuần, nhưng mỗi đêm, cô đã bò vào bên phần giường của mình và cẩn thận quay lưng lại. Cô sẽ lắng nghe hơi thở của anh, thực tế là nín thở trong nỗ lực giữ im lặng. Và cô tự nhủ rằng mình sẽ lắng nghe, và rồi cô sẽ biết khi nào anh ngủ thiếp đi, nhưng lần nào cũng vậy cô bằng cách nào đó trôi vào giấc ngủ trước khi điều đó xảy ra.

Anh luôn thức dậy trước cô vào buổi sáng, đã mặc quần áo đầy đủ hoặc hầu như là vậy, khi cô mở mắt và ngáp theo cách của cô khi bước vào ngày mới.

Vì vậy, đây là một *yến tiệc*. Anh không phải là một người ngủ hư, nhưng miệng anh hơi nhúc nhích, như thể anh đang thì thầm cầu nguyện. Cô khao khát được đưa tay chạm vào má anh, nhưng cô không muốn đánh thức anh. Màn thể hiện sức mạnh và sức chịu đựng gần đây của anh, anh chưa phục hồi hoàn toàn sức khỏe và anh cần nghỉ ngơi.

Vì vậy, cô nhìn anh và chờ đợi. Chờ đợi cảm giác tội lỗi mà cô biết cuối cùng sẽ quán lấy trái tim cô. Cô muốn nói dối bản thân và nói rằng anh đã quyến rũ cô vượt qua lý trí, nhưng cô biết điều đó không đúng. Phải, cô đã bị cuốn theo đam mê, nhưng cô có thể ngăn anh lại bất cứ lúc nào. Tất cả những gì cô phải làm là mở miệng và thú nhận tội lỗi của mình.

Ấn nắm tay vào miệng, cô kìm nén một tiếng cười nghiệt ngã. Nếu cô nói với Edward sự thật thì anh sẽ rời bỏ cô như một phát súng. Anh sẽ rất tức giận, và sau đó anh có lẽ sẽ lôi cô đi gặp một linh mục và cưới cô ngay tại chỗ. Anh là loại đàn ông đó.

Nhưng cô không thể để anh làm điều đó. Anh thực sự đã đính hôn với một cô gái ở quê nhà, người mà anh đã kể với cô – Billie Bridgerton. Cô biết anh rất thích cô ấy. Anh luôn mỉm cười khi nói về

cô ấy. Luôn luôn. Nếu họ thực sự đã đính hôn thì sao? Điều gì sẽ xảy ra nếu anh đã hứa hẹn với cô ấy và quên nó cùng với mọi thứ khác trong vài tháng qua?

Nếu anh yêu cô ấy thì sao? Anh cũng có thể quên điều đó.

Nhưng ngay cả với tất cả cảm giác tội lỗi đang chảy trong huyết quản, cô không thể tự mình hỏi hận về điều này. Một ngày nào đó tất cả những gì cô còn lại của người đàn ông này sẽ là những ký ức, và cô đã bị nguyên rủa nếu cô không làm cho những ký ức đó rục rờ nhất có thể.

Và nếu có một đứa trẻ. . .

Bàn tay cô đi vào tử cung của cô, nơi mà ngay cả hạt giống của anh cũng có thể bén rễ. Nếu có một đứa trẻ. . .

Không. Điều đó là không thể. Bạn của cô Eliza đã kết hôn được một năm trước khi mang bầu. Và vợ của cha xứ còn lâu hơn nữa. Tuy nhiên, Cecilia biết đủ để hiểu rằng cô không thể tiếp tục cảm dỗ số phận. Có lẽ cô có thể nói với Edward rằng cô sợ có thai quá xa nhà. Sẽ không có gì dối trá khi nói rằng cô không thích ý tưởng về một chuyến đi biển khi cô có một đứa bé.

Hoặc với một đứa bé. Chúa ơi, cuộc hành trình đã đủ khủng khiếp với một mình cô. Cô không bị say sóng, nhưng nó thật buồn tẻ và đôi lúc thật đáng sợ. Để làm điều đó với một trẻ sơ sinh?

Cô rùng mình. Nó sẽ là địa ngục.

“Chuyện gì vậy?”

Cô vắn vẹo khi nghe giọng Edward. “Em nghĩ rằng anh đang ngủ.”

“Anh đã ngủ.” Anh ngáp. “Hay gần như thế.” Một trong hai chân của anh vẫn đang ghim cô xuống, vì vậy anh di chuyển nó, sau đó kéo cô lên gần anh, lưng cô áp vào phía trước của anh. “Em trông rất buồn,” anh nói.

“Đừng ngó ngàng thế.”

Anh hôn vào sau gáy cô. “Anh có thể hỏi. Điều gì đã làm em buồn.”

“Trong khi anh đang ngủ ư?”

“Gần như ngủ,” anh nhắc nhở cô. “Em đau à?”

“Em không biết,” cô nói thật lòng.

“Anh nên lấy cho em một chiếc khăn.” Anh buông cô ra và trượt khỏi giường. Cecilia vặn cổ để cô có thể nhìn anh khi anh băng qua phòng đến chậu nước. Làm thế nào anh có thể vô tư trong sự trần trụi của mình? Đó có phải là một thứ nam tính?

“Đây,” anh nói, trở về bên cô. Anh đã làm ướt cái khăn, và với những động tác dịu dàng, anh lau chùi cho cô.

Cảm xúc quá nhiều. Cô gần như khóc.

Khi xong việc, anh đặt tấm vải sang một bên và nằm lại vị trí của mình bên cạnh cô, chống người lên bằng một khuỷu tay khi anh dùng bàn tay tự do vuốt tóc cô. “Nói với anh những gì đang làm phiền em,” anh thì thầm.

Cô nuốt nước bọt, triệu tập lòng can đảm. “Em không muốn mang thai,” cô nói.

Anh lặng đi, và Cecilia mừng vì ánh sáng lờ mờ trong phòng. Cô không chắc cô muốn nhìn thấy bất cứ cảm xúc nào lóe lên trong mắt anh.

“Có lẽ đã quá muộn cho điều đó,” anh nói.

“Em biết. Em chỉ - “

“Em có muốn làm mẹ không?”

“Không!” cô thốt lên, ngạc nhiên với chính câu trả lời của mình. Bởi vì cô đã muốn. Ý nghĩ mang con của anh . . . Nó gần như làm cô khóc với mong muốn của nó. “Em không muốn mang thai ở đây,” cô nói, “ở Bắc Mỹ. Em biết có bác sĩ và nữ hộ sinh, nhưng cuối cùng em muốn về nhà. Và em không muốn vượt biển với một em bé.”

“Không,” anh nói, trán anh nhíu lại. “Tất nhiên là không rồi.”

“Em cũng không muốn làm điều đó trong khi em mang thai,” cô nói. “Nếu điều gì xảy ra thì sao?”

“Những điều đó xảy ra ở khắp mọi nơi, Cecilia.”

“Em biết. Nhưng em chỉ nghĩ rằng em sẽ cảm thấy thoải mái hơn khi ở nhà. Ở Anh.”

Không điều gì trong những điều cô vừa nói là một lời nói dối. Nó chỉ không phải là toàn bộ sự thật.

Anh tiếp tục vuốt tóc cô, động tác mềm mại và êm dịu. “Em trông thật lo lắng,” anh lầm bầm.

Cô không biết phải nói gì.

“Em không cần phải buồn,” anh nói với cô. “Như anh đã nói, giờ

có thể đã quá muộn, nhưng chúng ta có thể đề phòng.”

“Có cách ạ?” Trái tim cô đã vui mừng nhảy nhót trước khi cô nhớ rằng cô có vấn đề lớn hơn nhiều so với điều này.

Anh mỉm cười, rồi chạm vào cằm cô, kéo mặt cô về phía anh. “À đúng rồi. Anh sẽ chỉ cho em ngay bây giờ, nhưng anh nghĩ em cần một chút nghỉ ngơi. Ngủ đi,” anh nói. “Tất cả sẽ có vẻ rõ ràng hơn vào buổi sáng.”

Nó sẽ không. Nhưng dù sao cô cũng rơi vào giấc ngủ.

CHƯƠNG 15

Một ngàn lời xin lỗi. Anh đã không viết thư cho em hơn một tháng rồi, nhưng sự thật là có rất ít điều để viết. Mọi thứ chỉ là buồn chán hoặc chiến đấu, và anh cũng không muốn viết về nó. Bọn anh đã đến Newport ngày hôm qua, và sau một bữa ăn ngon và được tắm rửa, anh cảm thấy giống mình hơn.

- Thomas Harcourt gửi em gái Cecilia.

Thư Tiểu thư Harcourt,

Cảm ơn tiểu thư về những dòng thư tử tế của tiểu thư. Thời tiết đã bắt đầu lạnh trở lại, và khi tiểu thư nhận được thư này, tôi ngờ chúng tôi sẽ vui mừng với những chiếc áo khoác len của mình. Newport là một thị trấn nhiều hơn những gì chúng tôi đã thấy trong thời gian qua, và cả hai chúng tôi đều đang tận hưởng những tiện nghi của nó. Thomas và tôi đã được đặt phòng trong một ngôi nhà riêng, nhưng những người lính của chúng tôi đã được đưa vào nhà thờ, một nửa trong nhà thờ và một nửa trong giáo đường. Một số người lính của chúng tôi đã lo sợ rằng họ sẽ bị Chúa trừng phạt vì ngủ trong một ngôi nhà u ám. Tôi không thấy nó có gì kinh khủng hơn quán rượu mà họ ghé thăm tối hôm trước. Nhưng cung cấp tư vấn tôn giáo không phải là công việc của tôi. Nói về điều đó, tôi hy vọng bà Pentwhistle của tiểu thư đã không trở lại quán rượu. Mặc dù tôi phải thú nhận, tôi rất thích câu chuyện của tiểu thư về “bài thánh ca đã bị xuyên tạc một cách khủng khiếp”.

Và bởi vì tôi biết tiểu thư sẽ hỏi, tôi chưa bao giờ đến thăm một giáo đường nào trước đây; Thăng thấn mà nói, nó trông giống như một nhà thờ.

- từ Edward Rokesby gửi cho Cecilia Harcourt, kèm theo bức thư của anh trai tiểu thư.

Như thường lệ, Edward thức dậy trước Cecilia vào sáng hôm sau. Cô không cựa quậy khi anh thả mình ra khỏi giường, chứng tỏ sự mệt mỏi đặc biệt của cô.

Anh mỉm cười. Anh vui mừng nhận lấy sự mệt mỏi của cô. Cô ấy chắc cũng đói nữa. Cô thường ăn bữa ăn chính trong ngày vào bữa sáng, và mặc dù Nhà trọ Đầu Quỷ luôn có trứng từ những con gà họ nuôi ở đằng sau, Edward nghĩ rằng cũng có thể chuẩn bị một bữa tiệc. Một cái gì đó ngọt ngào. Bánh nho Chelsea, có thể. Hoặc speculaas.

Hoặc cả hai. Tại sao không phải cả hai?

Sau khi mặc quần áo, anh ghi lại một ghi chú nhanh và để nó trên bàn, thông báo với cô rằng anh sẽ quay lại sớm. Chỗ này cách không xa hai tiệm bánh. Anh có thể đến đó và quay lại trước một giờ nếu anh không gặp bất cứ ai mà anh biết.

Rooijackers gần hơn, vì vậy anh đi đến đó trước, mỉm cười với chính mình khi tiếng chuông vang lên trên đầu, cảnh báo cho chủ cửa hàng về sự hiện diện của anh. Mặc dù vậy, ông Rooijackers không đến cửa hàng, nhưng cô con gái tóc đỏ của ông ta, người mà Cecilia nói rằng cô đã kết bạn. Edward nhớ lại đã gặp cô ấy, trở lại trước khi anh đi Connecticut. Anh và Thomas đều thích tiệm bánh Hà Lan hơn tiệm của Anh ở góc phố.

Edward cảm thấy nụ cười của anh trở nên đậm chiều. Thomas thích ăn ngọt. Rất giống em gái của anh ấy.

“Chào buổi sáng, thưa ngài,” người phụ nữ gọi to. Cô lau tay trên chiếc tạp dề khi đi ra từ phòng sau.

“Chào bà,” Edward nói với một cái hắt cằm nhỏ. Anh ước mình có thể nhớ tên cô ta. Nhưng ít nhất lần này, anh đã thành thật. Dù tên cô ta là gì đi nữa, nó cũng không ẩn náu trong bóng đen của trí nhớ. Anh luôn luôn rất tẻ trong việc nhớ những cái tên.

“Thật tuyệt khi gặp lại ngài, thưa ngài,” người phụ nữ nói. “Ngài đã không ở đây một thời gian rất dài.”

“Vài tháng,” anh khẳng định. “Tôi đã rời khỏi thị trấn.”

Cô gật đầu, nở nụ cười hài hước khi anh nói, “Ngài làm cho chúng tôi khó có khách hàng thường xuyên, khi quân đội gửi ngài đến đây, đến kia và ở khắp mọi nơi.”

“Chỉ là đến Connecticut,” anh nói.

Cô mỉm cười với điều đó. “Bạn của ngài thế nào rồi?”

“Bạn của tôi?” Edward lặp lại, mặc dù anh biết rất rõ rằng cô ta chắc chắn đang nói về Thomas. Tuy nhiên, nó không cần thiết. Không ai hỏi về anh ấy nữa, hoặc nếu họ có hỏi, thì cũng là với giọng nói âm u, ảm đạm.

“Thật ra, tôi đã không gặp anh ấy một thời gian rồi,” Edward nói.

“Thật đáng xấu hổ.” Cô ta nghiêng đầu sang một bên trong một cử chỉ thân thiện. “Cho cả hai ngài. Ngài ấy là một trong những khách hàng thân thiết nhất của tôi. Ngài ấy thích đồ ngọt.”

“Em gái của anh ấy cũng vậy,” Edward thì thầm.

Cô ta tò mò nhìn anh.

“Tôi đã kết hôn với em gái anh ấy,” anh giải thích, tự hỏi tại sao anh lại nói với cô ta điều này. Có lẽ chỉ vì nó làm anh vui khi nói điều đó. Anh đã kết hôn với Cecilia. Tốt. Giờ anh đã thực sự cưới cô.

Con gái của ông Rooijackers vẫn đứng yên một lúc, đôi lông mày nhăn nheo của cô vẽ lại trước khi cô nói, “Tôi rất tiếc, tôi sợ tôi không thể nhớ lại tên của ngài. . .”

“Đại úy Edward Rokesby, thưa bà. Và vâng, bà đã gặp người vợ mới cưới của tôi. Cecilia.”

“Tất nhiên. Tôi xin lỗi, tôi đã không đặt nó lại với nhau khi cô ấy nói tên của mình trước đó. Cô ấy trông khá giống anh trai mình, phải không? Không giống quá nhiều về tính cách, nhưng – “

“Những biểu hiện, vâng,” Edward đã nói nốt câu của cô ta.

Cô cười toe toét. “Ngài chắc muốn mua speculaas.”

“Đúng vậy. Một tá, nếu bà có sẵn.”

“Có lẽ chúng ta chưa bao giờ tự giới thiệu,” cô ta nói khi cúi xuống để lấy một đĩa bánh quy từ một cái kệ thấp. “Tôi là bà Beatrix Leverett.”

“Cecilia đã nói một cách dễ thương nhất về bà.” Anh kiên nhẫn chờ đợi khi bà Leverett đếm bánh quy. Anh khá mong chờ phản ứng của Cecilia khi anh mang bữa sáng lên giường. Đúng thế, bánh quy trên giường, còn gì tốt hơn.

Ngoại trừ vụn bánh. Điều đó có thể là một vấn đề.

“Có phải anh trai Bà Rokesby vẫn còn ở Connecticut?”

Những tưởng tượng đáng yêu của Edward đã dừng lại. “Tôi xin lỗi?”

“Anh trai Bà Rokesby,” cô lặp lại, nhìn lên từ công việc của mình. “Tôi nghĩ rằng ngài ấy đã đi cùng ngài đến Connecticut.”

Edward trở nên tĩnh lặng. “Bà biết gì về điều đó?”

“Tôi không biết điều gì?”

“Thomas đã đi với tôi đến Connecticut,” anh nói. Giọng anh nhỏ nhẹ, như thể anh đang kiểm tra lời tuyên bố, thử nó như một chiếc áo khoác mới.

Nó có vừa không?

“Ngài ấy không ở đó ạ?” Bà Leverett hỏi.

“Tôi . . . “ Địa ngục chết tiệt, anh đã nói gì vậy? Anh không đặc biệt mong muốn chia sẻ chi tiết về tình trạng của mình với một người lạ, nhưng nếu cô ta có thông tin về Thomas. . .

“Tôi đã gặp khó khăn trong việc ghi nhớ một vài điều,” cuối cùng anh đã nói. Anh chạm vào da đầu, ngay dưới vành mũ. Vết sưng bây giờ nhỏ hơn nhiều, nhưng da vẫn mềm. “Tôi bị đánh vào đầu.”

“Ồ, tôi rất lấy làm tiếc.” Đôi mắt cô tràn đầy sự thương cảm. “Đó chắc phải là một sự thất vọng khủng khiếp.”

“Vâng,” anh nói, nhưng chấn thương của anh không phải là điều anh muốn thảo luận. Anh nhìn cô ta trực tiếp, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt cô. “Bà đã nói với tôi về Đại úy Harcourt.”

Đôi vai cô nhô lên trong một cái nhún vai nhỏ xíu. “Tôi không biết gì cả. Chỉ là cả hai ngài đã đến Connecticut vài tháng trước. Các ngài đã đến đây ngay trước khi các ngài rời đi. Mua đồ mang đi đường.”

“Đồ mang đi đường,” Edward lặp lại.

“Ngài đã mua bánh mì,” cô ta nói với một tiếng cười khúc khích. “Bạn của ngài có một chiếc răng ngọt ngào. Tôi đã bảo ngài ấy - ”

“ - rằng những chiếc *speculaas* sẽ khó để mang đi du lịch,” anh đã hoàn thành câu nói của cô ta.

“Đúng vậy,” cô ta nói. “Chúng dễ bị vỡ vụn.”

“Chúng thực sự như vậy,” Edward nói nhẹ nhàng. “Mỗi chiếc cuối cùng một trong số đó.”

Và rồi tất cả tràn về.

“Stubbs!”

Đại tá ngược lên từ bàn làm việc, giật mình thấy rõ bởi tiếng quát dữ dội của Edward.

“Đại úy Rokesby. Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Vấn đề là gì? Vấn đề là gì? Edward chiến đấu để giữ kiểm soát cơn giận dữ của mình. Anh đã lao ra khỏi tiệm bánh Hà Lan mà không mua, thực tế đã chạy qua đường phố New York để đến đây, đến văn phòng Đại tá Stubbs nằm trong tòa nhà hiện đang được sử dụng làm trụ sở của Anh. Hai bàn tay anh nắm chặt, mạch máu anh đập dồn dập trong não như trận chiến, và ơn Chúa, điều duy nhất khiến anh không tấn công sĩ quan cấp trên của mình là mối đe dọa của một tòa án quân sự.

“Ngài đã biết,” Edward nói, giọng anh run lên vì giận dữ. “Ngài đã biết về Thomas Harcourt.”

Stubbs từ từ đứng dậy, da mặt anh ta đỏ ửng dưới bộ râu. “Chính xác thì ngài đang nói về điều gì?”

“Anh ấy đã đến Connecticut cùng tôi. Tại sao ngài lại không nói điều chết tiệt đó?”

“Tôi đã nói với ngài,” Stubbs nói với giọng cứng rắn, “Tôi không thể mạo hiểm để làm ảnh hưởng đến ký ức của ngài.”

“Cứ thật và ngài biết rõ,” Edward khạc ra. “Hãy nói cho tôi biết sự thật.”

“Đó là sự thật,” Stubbs rít lên, đi vòng qua Edward để đóng sập cánh cửa văn phòng. “Ngài có nghĩ tôi thích nói dối vợ ngài không?”

“Vợ tôi,” Edward lặp lại. Anh cũng đã nhớ ra điều đó. Anh không nói rằng trí nhớ của anh đã được khôi phục hoàn toàn, nhưng phần lớn, và anh hoàn toàn chắc chắn rằng anh đã không tham gia vào một lễ cưới ủy nhiệm. Thomas cũng không bao giờ yêu cầu anh.

Edward không thể tưởng tượng được điều gì đã dẫn dắt Cecilia đến một sự lừa dối như vậy, nhưng anh chỉ có thể đối phó với một thảm họa đã xảy ra tại một thời điểm. Mắt anh nhìn xuống Stubbs, với sự giận dữ hầu như không thể che giấu. “Ngài có mười giây để giải thích cho tôi tại sao ngài nói dối về Thomas Harcourt.”

“Vì tình yêu của Chúa, Rokesby,” Đại tá nói, vung tay qua mái tóc mỏng manh của mình, “Tôi không phải là một con quái vật. Điều cuối cùng tôi muốn là mang đến cho bà ấy hy vọng sai lầm.”

Edward sửng người. “Hy vọng sai lầm?”

Stubbs nhìn chằm chằm vào anh. “Ngài không biết.” Đây không là một câu hỏi.

“Tôi tin rằng chúng ta đã xác nhận rằng có rất nhiều điều tôi không biết,” Edward nói, giọng nói của anh bị cắt đứt với cảm xúc bị tổn thương. “Vì vậy, xin vui lòng, soi sáng cho tôi.”

“Đại úy Harcourt đã chết,” Đại tá nói. Anh ta lắc đầu, và nói với nỗi buồn thành thật, “Anh ấy bị bắn một phát vào ruột. Tôi xin lỗi.”

“Gì cơ?” Edward giật lùi, đôi chân anh bằng cách nào đó tìm thấy một chiếc ghế cho anh chìm vào. “Làm sao? Khi nào?”

“Hồi tháng ba,” Stubbs nói. Anh ta băng qua phòng và kéo mạnh một cái tủ, rút ra một bình rượu brandy. “Chưa đến một tuần sau khi các ngài rời đi. Ngài đã nhắn tin để gặp anh ấy ở New Rochelle.”

Edward nhìn tay của đại tá run rẩy khi anh ta đổ chất lỏng màu hổ phách vào hai ly. “Ai đã đi?”

“Chỉ mình tôi.”

“Ngài đã đi một mình,” Edward nói, giọng anh rõ ràng anh thấy điều này thật khó tin.

Stubbs đưa ra một ly. “Đây là những gì phải làm.”

Edward thở phào khi những ký ức cả mới và cũ cùng lúc đó ồ ạt chảy vào tâm trí anh không thể kiểm soát. Anh và Thomas đã cùng nhau đến Connecticut, được giao nhiệm vụ đánh giá khả năng sống sót của một cuộc tấn công của hải quân vào bờ sông. Lệnh đã đến từ chính Thống đốc Tryon. Ông ta đã chọn Edward, ông ta nói, bởi vì ông ấy cần một người có thể tuyệt đối tin tưởng. Edward đã chọn Thomas vì lý do rất giống nhau.

Nhưng hai người họ đã đi trinh sát cùng nhau chỉ vài ngày trước khi Thomas quay trở lại New York với thông tin họ đã thu thập được về Norwalk. Edward đã tiếp tục đi về phía đông, về phía New Haven.

Và đó là lần cuối cùng anh thấy anh ấy.

Edward cầm lấy ly rượu brandy và nhấp một ngụm nhỏ.

Stubbs cũng làm như vậy, rồi nói, “Tôi thấy điều này có nghĩa là ngài đã lấy lại được trí nhớ.”

Edward gật đầu với anh ta. Đại tá muốn hỏi anh ngay lập tức, anh biết điều đó, nhưng anh sẽ không nói gì cho đến khi nhận được

câu trả lời về Thomas. “Tại sao ngài có lá thư của Tướng Garth gửi cho gia đình anh ấy nói rằng anh ấy chỉ bị thương?”

“Anh ấy chỉ bị thương khi chúng tôi gửi bức thư đó,” ngài đại tá trả lời. “Anh ấy bị bắn hai lần, cách nhau vài ngày.”

“Sao?” Edward đã cố gắng để hiểu điều này. “Cái quái gì đã xảy ra?”

Stubbs rên rỉ và dường như khiếp đảm khi anh ta dựa vào bàn làm việc của mình. “Tôi không thể đưa anh ta trở lại đây. Không phải khi tôi không chắc chắn về lòng trung thành của anh ta.”

“Thomas Harcourt không phải là kẻ phản bội,” Edward quát lên.

“Không có cách nào để biết chắc chắn,” Stubbs bắn trả. “Tôi có thể nghĩ cái quái gì khác được? Tôi đã đến New Rochelle, đúng như anh ta đã chỉ định, và rồi trước khi anh ta có thể nói bất cứ điều gì khác ngoài tên tôi, người ta đã bắt đầu bắn vào tôi.”

“Vào anh ấy,” Edward sửa lại. “Rất cuộc, Thomas là người bị bắn.”

Stubbs hạ ly Brandy thứ hai của mình xuống và quay lại lấy một ly khác. “Tôi không biết ai đang bị bắn, chết tiệt. Đối với tất cả những gì tôi biết, tôi là mục tiêu và họ đã bỏ lỡ. Ngài biết hầu hết trên các thuộc địa là một đám phiến quân chưa được đào tạo. Đến quá nửa không thể bắn vào tường.”

Edward mất một chút thời gian để tiếp thu điều này. Anh biết rằng Thomas không phải là kẻ phản bội, nhưng anh có thể thấy Đại tá Stubbs - người không biết rõ về anh ấy - có thể có những nghi ngờ.

“Đại úy Harcourt Harcourt bị bắn vào vai,” Stubbs nói một cách dứt khoát. “Viên đạn đã đi xuyên qua. Không khó khăn để có thể cầm máu, nhưng anh ấy đã rất đau đớn.”

Edward nhắm mắt lại và hít một hơi, nhưng nó không ổn định. Anh đã nhìn thấy quá nhiều người đàn ông với những vết thương do súng bắn.

“Tôi đã đưa anh ta đến Bến phà Dobbs,” Stubbs tiếp tục. “Chúng ta có một tiền đồn nhỏ gần sông. Nó không hoàn toàn đứng sau hàng ngũ kẻ thù, nhưng rất gần.”

Edward biết rõ Bến phà Dobbs. Người Anh đã sử dụng nó như một điểm hẹn kể từ Trận chiến Đồng bằng Trắng gần ba năm trước.

“Chuyện gì đã xảy ra sau đó?”

Đại tá Stubbs nhìn anh với vẻ mặt phẳng lặng. “Tôi đã trở lại đây.”

“Ngài đã bỏ anh ấy ở đó,” Edward nói một cách chán ghét. Loại người nào để lại một người lính bị thương giữa một nơi hoang dã?

“Anh ta không ở một mình. Tôi có ba người bảo vệ anh ta.”

“Ngài đã giữ anh ta như một tù nhân?”

“Đó là vì sự an toàn của chính anh ấy cũng như mọi thứ khác. Tôi đã không biết chúng tôi đã ngăn anh ta trốn thoát, hay giữ cho phiến quân khỏi giết anh ta.” Stubbs nhìn Edward với sự thiếu kiên nhẫn. “Vì chúa, Rokesby, tôi không phải là kẻ thù ở đây.”

Edward giữ lấy lưỡi dao.

“Trong bất kỳ trường hợp nào, anh ta không thể thực hiện chuyến đi trở lại New York,” Stubbs nói với cái lắc đầu. “Anh ta quá đau.”

“Ngài có thể ở lại.”

“Không, tôi không thể,” Stubbs vặn lại. “Tôi đã phải trở về trụ sở. Tôi có cuộc hẹn. Thậm chí không ai biết tôi đã đi khỏi đây. Hãy tin tôi, ngay khi tôi nghĩ ra một cái cớ, tôi đã quay lại đón anh ta. Chỉ sau hai ngày thôi.” Anh ta nuốt nước bọt, và lần đầu tiên kể từ khi Edward đến, anh ta thực sự trở nên tái nhợt. “Nhưng khi tôi đến đó, họ đã chết.”

“Họ?”

“Harcourt và ba người lính giữ anh ta. Tất cả bọn họ.”

Edward nhìn vào chiếc ly trong tay. Anh quên mất anh đang giữ nó. Anh nhìn tay anh khi anh đặt nó xuống, gần như thể điều này có thể khiến ngón tay anh run lên. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi không biết gì cả.” Stubbs nhắm mắt lại, khuôn mặt ông ta đầy ắp ký ức đau khổ khi ông ta thì thầm, “Tất cả bọn họ đã bị bắn.”

Mặt dồn lên trong dạ dày Edward. “Đó có phải là một vụ hành quyết không?”

“Không.” Stubbs lắc đầu. “Đã có một cuộc chiến.”

“Ngay cả Thomas? Chẳng phải anh ấy có người bảo vệ sao?”

“Chúng tôi đã không trói anh ta. Rõ ràng là anh ta cũng đã chiến đấu, ngay cả với vết thương của mình. Nhưng . . .” Stubbs nuốt xuống. Quay đi.

“Nhưng cái gì?”

“Không thể biết được anh ta đã chiến đấu cho phe nào.”

“Ngài biết rõ về anh ấy hơn thế,” Edward nói với giọng thấp.

“Tôi đã biết sao? Ngài biết rõ anh ta à?”

“Đúng vậy, chết tiệt, tôi đã biết về anh ấy!” Những từ đó nổ ra từ anh trong tiếng gầm, và lần này Edward đâm vào chân anh.

“Được, tôi đã không biết rõ anh ta,” Stubbs trở lại. “Và cái công việc chết tiệt của tôi khiến tôi phải nghi ngờ tất cả mọi người.” Anh ta nắm lấy trán, ngón tay cái và ngón giữa ấn mạnh vào thái dương. Tôi muốn phát bệnh vì tất cả những cái đó.”

Edward lùi lại một bước. Anh không bao giờ thấy đại tá như thế này. Anh không chắc chắn rằng anh đã từng thấy bất cứ ai như thế này.

“Ngài có biết những gì nó đã làm với một người đàn ông không?” Stubbs hỏi, giọng ông ta chỉ to hơn tiếng thì thầm. “Không tin tưởng bất kỳ ai?”

Edward không nói gì. Anh vẫn còn rất tức giận, hơn cả giận dữ, nhưng anh không còn biết hướng nó vào đâu nữa. Mặc dù vậy cũng không phải Stubbs. Anh cầm lấy ly thủy tinh từ bàn tay run rẩy của đại tá và bước tới bình rượu, rót vào hai ly. Anh không quan tâm giờ chỉ mới tám giờ sáng. Không ai trong số họ cần một cái đầu rõ ràng.

Anh nghi ngờ cả hai bọn họ đều không muốn có một cái đầu rõ ràng.

“Những gì đã xảy ra với các thi thể?” Edward hỏi với giọng thấp.

“Tôi đã chôn họ.”

“Tất cả bọn họ?”

Đại tá nhắm mắt lại. Đây không phải là một ngày dễ chịu.

“Ngài có nhân chứng nào không?”

Stubbs nhìn lên sắc bén. “Ngài không tin tôi sao?”

“Hãy tha thứ cho tôi,” Edward nói, vì anh đã tin tưởng vào Stubbs. Trong chuyện này. . . trong tất cả những chuyện này, anh giả định. Anh không biết một người đàn ông đã giữ điều này với mình như thế nào. Nó chắc đã đốt một lỗ trong ruột gan anh.

“Tôi đã nhận được sự giúp đỡ để đáp những ngôi mộ.” Giọng anh ta có vẻ mệt mỏi. Anh nghe có kiệt sức. “Tôi sẽ cho ngài biết tên

của những người đã giúp đỡ tôi nếu ngài yêu cầu.”

Edward nhìn anh ta một lúc lâu trước khi trả lời, “Tôi không cần.” Nhưng rồi anh lắc đầu, gần như thể anh đang cố gắng thức tỉnh suy nghĩ của mình. “Tại sao ngài lại gửi bức thư đó?”

Stubbs chớp mắt. “Thư nào?”

“Bức thư từ Tướng Garth. Nói rằng Thomas đã bị thương. Tôi cho rằng ông ấy đã làm như vậy theo yêu cầu của ngài.”

“Sự thật là đúng thế khi chúng tôi gửi bức thư đó,” Đại tá trả lời. Tôi đã thông báo cho gia đình anh ta với tất cả sự vội vàng. Có một con tàu rời bến vào buổi sáng sau khi tôi để anh ta lại ở Bến phà Dobbs. Bây giờ, khi tôi nghĩ về nó ...” Ông ta vò tay qua mái tóc mỏng, và cơ thể ông ta rũ xuống khi ông ta thở dài. “Tôi rất lấy làm tiếc, vì đã để nó được gửi đi quá nhanh.”

“Ngài có bao giờ nghĩ sẽ sửa lỗi của mình và gửi cái khác không?”

“Có rất nhiều câu hỏi chưa được trả lời.”

“Để thông báo cho gia đình anh ấy?” Edward hỏi trong sự hoài nghi.

“Tôi đã lên kế hoạch gửi một bức thư khác một khi chúng tôi đã có câu trả lời,” Stubbs nói cứng rắn. “Tôi chắc chắn không nghĩ rằng em gái của anh ta sẽ vượt Đại Tây Dương vì anh ta. Mặc dù, tôi không biết, có lẽ bà ấy đã đến vì ngài.”

Không có khả năng.

Stubbs bước tới bàn của ông ta và mở một ngăn kéo. “Tôi có chiếc nhẫn của anh ấy.”

Edward quan sát khi ông ta cẩn thận tháo một cái hộp, mở nó ra và sau đó rút ra một chiếc nhẫn có dấu ấn.

Stubbs đưa nó ra. “Tôi nghĩ gia đình anh ấy muốn điều này.”

Edward nhìn chăm chăm vào vòng tròn vàng rơi vào lòng bàn tay anh. Sự thật mà nói, anh đã nhận ra nó. Anh chưa bao giờ nhìn kỹ chiếc nhẫn có dấu ấn của Thomas. Nhưng anh biết rằng Cecilia sẽ biết cái đó.

Nó sẽ làm tan nát trái tim cô.

Stubbs hắng giọng. “Ngài sẽ nói gì với vợ ngài?”

Vợ của anh. Lại từ đó. Chết tiệt. Cô ấy không phải vợ của anh.

Anh không biết cô ấy là gì, nhưng cô ấy không phải là vợ anh.

“Rokesby?”

Anh nhìn lên. Sẽ có thời gian để tìm hiểu về sự không trung thực của Cecilia sau này. Còn bây giờ, anh sẽ tìm kiếm một chút lòng tốt trong linh hồn của mình và cho phép cô đau buồn cho anh trai mình trước khi đối mặt với những lời dối trá của cô.

Edward hít một hơi và nhìn thẳng vào mắt Đại tá khi anh nói, “Tôi sẽ nói với cô ấy rằng anh trai cô ấy đã chết như một anh hùng. Tôi sẽ nói với cô ấy rằng ngài hối hận vì ngài không thể nói cho cô ấy sự thật khi lần đầu tiên cô ấy hỏi do tính chất bí mật của công việc cực kỳ quan trọng của anh ấy.” Anh bước một bước về phía đại tá, rồi nói tiếp. “Tôi sẽ nói với cô ấy rằng ngài có kế hoạch nói chuyện trực tiếp với cô ấy, để xin lỗi về nỗi đau mà ngài đã gây ra cho cô ấy, và đích thân trao cho cô ấy bất kỳ và tất cả các huy chương danh dự mà anh ấy nhận được.”

“Không có gì – “

“Hãy làm cho có,” Edward phát cáu.

Đôi mắt của Đại tá nhìn chằm chằm vào anh trong vài giây trước khi anh ta nói, “Tôi sẽ sắp xếp một tấm huy chương.”

Edward gật đầu đồng ý và đi ra cửa.

Nhưng giọng nói của Đại tá đã ngăn anh lại. “Ngài có chắc chắn muốn nói dối bà ấy không?”

Edward chậm chậm quay lại. “Tôi xin lỗi?”

“Tôi không cảm thấy như tôi biết nhiều hơn,” Stubbs nói với một tiếng thở dài, “Nhưng tôi biết hôn nhân. Ngài sẽ không muốn bắt đầu một cuộc hôn nhân với một lời nói dối.”

“Thật sao.”

Đại tá nhìn anh với một suy đoán kỳ quặc. “Có một cái gì đó mà ngài chưa nói với tôi, Đại úy Rokesby?”

Edward mở cửa và bước ra ngoài, ít nhất ba bước ngoài tầm nghe của đại tá, trước khi lẩm bẩm, “Ngài không thể tưởng tượng ra cái chết tiệt đó đâu.”

CHƯƠNG 16

Đã quá lâu em không nhận được tin từ anh. Em cố gắng không lo lắng, nhưng điều đó thật khó khăn.

*- từ Cecilia Harcourt gửi anh trai
Thomas*

Khi Edward không trở về lúc chín giờ, Cecilia trở nên tò mò.

Khi anh không trở lại quá nửa giờ trước, sự tò mò của cô nhường chỗ cho sự quan tâm.

Và vào lúc mười giờ, khi tiếng chuông của nhà thờ gần đó vang lên quá lớn, cô lại nhật tờ tin nhắn của anh, để đảm bảo rằng lần đầu tiên cô không đọc nhầm.

Đi mua bữa ăn sáng. Anh sẽ trở lại trước khi em thức dậy.

Cô căn môi dưới giữa hai hàm răng. Thật khó để thấy làm thế nào người ta có thể đọc sai điều đó.

Cô bắt đầu tự hỏi liệu anh có bị kẹt ở tầng dưới không, bị giữ lại bởi một viên sĩ quan. Điều đó đã xảy ra tất cả mọi lúc. Mọi người dường như đều biết anh, và hầu hết muốn chúc mừng anh trở lại an toàn gần đây. Những người lính có thể nói rất nhiều, đặc biệt là khi họ buồn chán. Và mọi người dường như buồn chán vào những ngày này, mặc dù hầu hết đều nhanh chóng chỉ ra rằng nó thích hợp hơn với một cuộc chiến.

Vì vậy, Cecilia đi xuống phòng chung của Nhà trọ Đầu Quỷ, chuẩn bị đầy đủ để giải thoát Edward khỏi một cuộc trò chuyện không mong muốn. Cô sẽ nhắc nhở anh về “cuộc hẹn rất quan trọng của họ”, và sau đó có lẽ họ sẽ đi lên lầu. . .

Nhưng anh không có ở phòng chung. Cũng không phải phía sau.
Anh sẽ trở lại trước khi em thức dậy.

Rõ ràng có gì đó không ổn. Edward luôn thức dậy trước cô, nhưng cô cũng không lười biếng. Anh biết điều đó. Cô luôn luôn mặc quần áo và sẵn sàng cho bữa sáng lúc tám giờ ba mươi.

Cô nửa muốn ra ngoài tìm anh, nhưng cô chỉ biết rằng nếu cô làm thế, anh sẽ quay lại năm phút sau khi cô rời đi, và anh lại sẽ ra ngoài tìm cô, và họ sẽ dành cả buổi sáng tìm nhau ngoài đường.

Thế là cô đợi.

“Bà đã thức dậy muộn vào sáng nay,” ông chủ quán trọ nói khi thấy cô đứng ngẩn ngơ. “Bà không dùng bữa sáng sao?”

“Không cảm ơn. Chồng tôi đang đi mua – “ Cô cau mày. “Ông có nhìn thấy Đại úy Rokesby sáng nay không?”

“Tôi đã không thấy ông ấy trong vài giờ rồi, thưa bà. Ông ấy chào tôi buổi sáng và sau đó đi ra ngoài. Trông có vẻ hạnh phúc.” Ông chủ quán trọ cười toe toét khi đang lau sạch một cốc vaj uống bia. “Ông ấy đã huýt sáo.”

Nó nói điều gì đó về mức độ mất tập trung của Cecilia mà cô thậm chí không thể kiểm soát được sự bối rối về điều đó. Cô liếc về phía cửa sổ hướng ra đường, không phải ai cũng có thể phát hiện ra bất cứ thứ gì ngoài vài hình thù lấm tẩm qua tấm kính bị vênh. “Tôi đã mong đợi anh ấy trở lại cách đây một lúc lâu rồi,” cô nói, gần như với chính mình.

Chủ nhà trọ nhún vai. “Ông ấy sẽ trở lại sớm thôi, bà sẽ thấy. Trong khi đó, bà có chắc không cần gì nữa không?”

“Vâng, dù sao cũng cảm ơn ông. Tôi - ”

Cửa trước phát ra tiếng rên rỉ thông thường khi có ai đó mở nó ra, và Cecilia quay ngoắt lại, chắc chắn đó phải là Edward.

Nhưng không phải.

“Đại úy Montby,” cô nói với một cái nhún gồi nhẹ, nhận ra viên sĩ quan trẻ đã nhường phòng cho cô vào tuần trước. Anh ta đã đi xa trong một vài ngày và sau đó quay trở lại và bây giờ đang đi cùng với một người lính khác. Cô đã cảm ơn anh nhiều lần vì sự hào phóng của anh, nhưng anh luôn khẳng khẳng rằng đó là vinh dự và nghĩa vụ của anh như một quý ông. Và dù sao đi nữa, một nửa căn phòng ở Nhà trọ Đầu Quỷ vẫn tốt hơn hầu hết những nơi mà lính Anh được sắp xếp chỗ ngủ.

“Bà Rokesby,” anh ta quay lại chào. Anh ta cúi cằm, rồi theo đó là một nụ cười. “Một buổi sáng tốt lành. Bà đang mong đợi chồng bà à?”

Cecilia chộp lấy sự chú ý. “Ngài có biết anh ấy ở đâu không?”

Đại úy Montby hất đầu một cách vô nghĩa qua vai. “Tôi chỉ thấy anh ta ở quán rượu Fraunces.”

“Sao cơ?”

Giọng cô chắc hẳn đã nghe có vẻ chói tai vì Đại úy Montby đã lùi lại một inch trước khi nói, “Er, vâng. Tôi chỉ thoáng thấy anh ta đi qua phòng, nhưng tôi khá chắc chắn đó là anh ta.”

“Tại quán rượu Fraunces? Ngài chắc chứ?”

“Tôi tin là như vậy,” tay Đại úy nói, lời nói của anh ta mang theo giọng điệu cảnh giác của một người không muốn tham gia vào một cuộc tranh chấp nội bộ.

“Có phải anh ấy ở đó với ai đó không?”

“Khi tôi nhìn thấy anh ấy thì không.”

Đôi môi của Cecilia mím lại thành một đường thẳng khi cô đi ra cửa, chỉ dừng lại để cảm ơn Đại úy Montby vì sự giúp đỡ của anh. Cô không thể tưởng tượng được những gì Edward đang làm tại Fraunces. Ngay cả khi anh ấy đi đến đó để lấy bữa sáng (điều này hoàn toàn vô nghĩa, vì họ đã phục vụ cùng một thứ như ở Nhà trọ Đầu Quý), chắc chắn anh ấy sẽ trở lại ngay bây giờ.

Ngồi với một bữa ăn nguội lạnh.

Và anh chỉ có một mình. Điều đó có nghĩa là gì – thật lòng mà nói, cô không biết điều đó có nghĩa gì.

Cô không *giận dữ* với anh, cô tự nhủ. Anh ấy có mọi quyền để đi đến nơi nào anh ấy muốn. Chỉ là anh đã nói rằng anh sẽ trở lại. Nếu cô biết rằng anh không trở lại, cô có thể đã có kế hoạch khác.

Những kế hoạch khác có thể là gì, kể từ khi cô bị mắc kẹt ở một lục địa xa lạ, nơi cô gần như không biết ai, cô không chắc chắn. Nhưng đó không phải là điểm mấu chốt.

Quán rượu Fraunces không xa Nhà trọ Đầu Quý, tất cả các quán rượu địa phương tương đối gần nhau, vì vậy chỉ mất khoảng năm phút đi bộ dưới ánh mặt trời rực rỡ Cecilia đã đến được nơi cần đến.

Cô mở cánh cửa gỗ nặng nề và bước vào trong, đôi mắt cô mất một lúc để điều chỉnh theo ánh sáng lờ mờ và đầy khói thuốc của quán rượu. Chớp mắt vài cái để lấy lại tầm nhìn, cô chắc chắn, Edward đang ngồi ở một cái bàn ở phía xa của căn phòng.

Một mình.

Một chút nóng ruột thôi thúc những bước chân của cô trượt đi, và cô dừng lại, đánh giá khung cảnh kia. Có gì đó không đúng.

Tư thế của anh như oằn xuống. Anh đang ngồi thần thờ trên chiếc ghế của mình, điều mà anh chưa bao giờ thể hiện ở nơi công cộng, bất kể khi anh mệt mỏi thế nào - và tay của anh - bộ phận mà cô có thể nhìn thấy từ vị trí thuận lợi của cô - uốn cong lại gần như một cái móng vuốt. Nếu móng tay của anh không được cắt tỉa gọn gàng, có lẽ anh sẽ để lại dấu vết trên mặt gỗ của chiếc bàn.

Một chiếc cốc rỗng đặt trước mặt anh.

Cô bước một bước do dự về phía trước. Anh có uống không? Nó chắc chắn trông giống như thế, mặc dù một lần nữa, điều này không phải tính cách anh. Lúc này còn chưa phải buổi trưa.

Trái tim Cecilia chậm lại. . . rồi đập mạnh, và không khí xung quanh cô trở nên dày đặc và nặng nề với sự sợ hãi.

Có hai điều có thể khiến Edward thay đổi. Hai điều có thể khiến anh quên rằng anh đã hứa sẽ quay trở lại căn phòng mà họ đã chia sẻ tại Nhà trọ Đầu Quý.

Hoặc là anh ấy đã lấy lại được trí nhớ. . .

Hoặc Thomas đã chết.

Edward không có vẻ gì là say rượu.

Anh đã rời văn phòng Đại tá Stubbs, trong cơn thịnh nộ, nhưng khi anh ra đến ngoài phố, cơn giận đã biến mất, thay vào đó. . . sự trống rỗng.

nh cảm thấy trống rỗng.

Tê liệt.

Thomas đã chết. Cecilia là một kẻ dối trá.

Và anh là một thằng ngốc chết tiệt.

Anh đứng đó, đứng yên và nhìn chằm chằm vào không gian trước tòa nhà nơi đặt trụ sở của rất nhiều sĩ quan hàng đầu của Anh. Anh không biết đi đâu. Không muốn trở lại Nhà trọ Đầu Quý;

anh chưa sẵn sàng đối mặt với cô.

Lạy Chúa, anh thậm chí còn không muốn nghĩ về điều đó ngay lúc này. Có lẽ . . . có lẽ cô ấy đã có lý do chính đáng để nói dối anh, nhưng anh chỉ. . . Anh chỉ . . .

Anh thấy ghen thờ.

Cô ấy đã có rất nhiều cơ hội để nói với anh sự thật, rất nhiều khoảnh khắc khi cô có thể phá vỡ sự yên tĩnh bằng một đề cập nhẹ nhàng về tên của anh. Cô có thể nói với anh rằng cô đã nói dối, và cô có thể nói với anh tại sao, và chết tiệt, có lẽ anh sẽ tha thứ cho cô vì anh quá yêu cô, anh sẽ kéo mặt trăng lên trời xuống chỉ để cô hạnh phúc.

Anh đã nghĩ cô ấy là vợ anh.

Anh nghĩ anh đã cam kết tôn vinh và bảo vệ cô.

Thay vào đó, anh là một kẻ giả mạo tồi tệ nhất, một kẻ si tình khốn nạn thực sự. Không quan trọng là anh nghĩ rằng họ đã kết hôn. Anh vẫn ngủ với một trinh nữ chưa chồng. Tệ hơn, cô là em gái của người bạn thân nhất của anh.

Anh phải kết hôn với cô ấy bây giờ, tất nhiên. Có lẽ đó là kế hoạch của cô ấy suốt thời gian qua. Ngoại trừ việc đây là Cecilia, và anh đã nghĩ anh biết cô. Trước khi anh gặp cô ấy, anh đã nghĩ rằng anh biết cô.

Anh đưa tay lên trán, những ngón tay và ngón tay cái ấn lên chỗ hõm của huyệt thái dương. Đầu anh đau. Anh ấn mạnh để chống lại cảm giác đau, nhưng nó chẳng giúp được gì. Bởi vì cuối cùng khi anh cố gắng đẩy Cecilia ra khỏi tâm trí mình, thì nó lại quay sang anh trai cô ấy.

Thomas đã chết, và anh không thể ngừng suy nghĩ về điều đó, về việc làm thế nào mà không ai biết chính xác chuyện gì đã xảy ra, về cách anh ấy đã chết giữa những người xa lạ, vì bị nghi ngờ về tội phản quốc. Anh không thể ngừng suy nghĩ về việc bạn mình đã bị bắn vào ruột như thế nào. Đó là một cái chết khủng khiếp. . . chậm rãi, đau đớn.

Và anh không thể ngừng suy nghĩ về việc anh sẽ phải nói dối Cecilia như thế nào. Nói với cô đó là một cái gì đó ít khủng khiếp hơn. Một cái gì đó nhanh chóng và không đau.

Anh hùng.

Sự trở trêu không bỏ qua anh. Đến lượt anh nói dối cô.

Nhưng anh biết rằng mình có trách nhiệm phải thông báo cho cô về cái chết của Thomas. Cho dù anh có tức giận như thế nào với cô ấy - sự thật phải được nói ra, anh không biết những gì anh đã cảm thấy lúc đó, Thomas đã từng là người bạn thân nhất của anh. Ngay cả khi Edward chưa bao giờ gặp Cecilia Harcourt, anh cũng sẽ tới Derbyshire chỉ để trao chiếc nhẫn của anh trai cô vào tay cô.

Nhưng anh chưa sẵn sàng để gặp cô ấy. Anh chưa sẵn sàng để nhìn thấy bất cứ điều gì khác ngoài đáy của một ly brandy khác. Hoặc rượu. Hoặc thậm chí chỉ là nước, miễn là anh chỉ có một mình.

Vì vậy, anh đã đến quán rượu Fraunces, nơi anh sẽ ít gặp bạn bè hơn ở Đầu Quỷ. Họ không đông khách vào buổi sáng. Một người đàn ông có thể ngồi quay lưng vào phòng và nếu may mắn, anh ta sẽ không phải nói một lời nào trong nhiều giờ.

Khi anh đến đó, người nhân viên quầy bar nhìn anh và lặng lẽ đưa cho anh một ly. Edward thậm chí còn không chắc chắn nó là gì. Một cái gì đó tự làm, có thể bất hợp pháp, chắc chắn rất mạnh.

Anh gọi một ly khác.

Và anh ngồi đó ở góc phòng suốt cả buổi sáng. Tỉnh thoảng ai đó sẽ đến và thay ly mới cho của anh. Đôi khi, một người giúp việc đặt một lát bánh mì giòn trước mặt anh, có lẽ là để hấp thụ rượu. Anh cố cắn một miếng. Nó chìm trong bụng anh như một tảng đá.

Anh quay lại uống rượu.

Nhưng cố gắng hết sức, anh dường như không thể tự làm mình say đến mức lãng quên hết. Anh thậm chí không thể làm mình quên. Nó dường như không quan trọng việc ly của anh được rót đầy lại bao nhiêu lần. Anh nhắm mắt, mi mắt nặng trĩu, nghĩ rằng lần này mọi thứ sẽ tối đen hoặc thậm chí chỉ là màu xám, và có lẽ Thomas vẫn sẽ chết, nhưng ít nhất anh sẽ không nghĩ về điều đó. Cecilia vẫn sẽ là một kẻ dối trá, nhưng anh cũng sẽ không nghĩ về điều đó.

Nhưng nó không tác dụng. Anh không bao giờ có thể may mắn như vậy.

Rồi cô đến.

Anh thậm chí không cần phải nhìn lên để biết đó là cô khi cửa trước mở ra và một luồng ánh sáng chói lòa chiếu khắp phòng. Anh

cảm nhận được điều đó trong không khí, trong sự hiểu biết tăm tối, ngờ ngẩn rằng đây là ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời anh. Và nó đã không còn có thể tốt hơn nữa.

Anh nhìn lên.

Cô đang đứng cạnh cửa, gần một cửa sổ để ánh sáng mặt trời được lọc qua chạm vào tóc cô như một vầng hào quang.

Nó làm cho cô trông giống như một thiên thần.

Anh đã nghĩ cô là thiên thần của anh.

Cô đứng im không di chuyển trong vài giây. Anh biết rằng anh nên đứng dậy, nhưng anh nghĩ rằng rượu cuối cùng đã có thể tóm được anh, và anh đã không tin tưởng vào sự cân bằng của mình.

Hay sự phán xét của anh. Nếu anh đứng lên, anh có thể đi bộ đến chỗ cô. Và nếu anh bước đến bên cô, anh có thể ôm cô vào lòng.

Anh sẽ hối hận vì điều đó. Sau ngày hôm nay, khi anh suy nghĩ rõ ràng hơn, anh sẽ hối hận.

Cô bước một bước cảnh giác về phía anh, và sau đó là một bước khác. Anh thấy môi cô gọi tên anh, nhưng anh không nghe thấy gì. Cho dù đó là vì cô không gây ra tiếng động hay chỉ là anh không muốn nghe, anh không bao giờ biết, nhưng anh có thể thấy trong mắt cô rằng cô biết có gì đó không ổn.

Anh thò tay vào túi.

“Có chuyện gì đã xảy ra?” Cô tiến tới gần hơn. Anh không còn lựa chọn nào khác ngoài nghe cô.

Anh rút chiếc nhẫn ra và đặt lên bàn.

Đôi mắt cô dõi theo chuyển động của anh, và lúc đầu, cô dường như không nắm bắt được ý nghĩa. Sau đó, cô đưa tay ra với một bàn tay run rẩy và lấy chiếc nhẫn trong ngón tay, đưa nó lên mặt để kiểm tra kỹ hơn.

“Không,” cô thì thầm.

Anh vẫn im lặng.

“Không. Không. Cái này không thể là của anh ấy. Nó không quá độc đáo. Cái này có thể thuộc về ai đó.” Cô đặt chiếc nhẫn lại trên bàn như thể nó làm cô bị bỏng. “Không phải của anh ấy. Hãy nói với em, không phải của anh ấy.”

“Anh xin lỗi,” Edward nói.

Cecilia cứ lắc đầu. “Không,” cô nói một lần nữa, ngoại trừ lần này giọng cô nghe như một con thú bị thương.

“Đúng là của anh ấy, Cecilia.” Edward nói. Anh không di chuyển để an ủi cô. Anh nên làm thế. Anh đã làm thế, nếu anh không cảm thấy đã chết trong chính mình.

“Anh có nó ở đâu?”

“Đại tá Stubbs.” Edward dừng lại, cố gắng tìm ra những gì anh muốn nói. Hoặc không. “Ông ấy đã yêu cầu anh xin lỗi. Và gửi lời chia buồn của ông ấy.”

Cô nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn, và rồi, như thể cô bị một chiếc ghim nhỏ đâm vào người, cô bất ngờ ngước lên và hỏi, “Tại sao ông ấy lại xin lỗi?”

Đó là điều hình như cô sẽ hỏi. Cô thật thông minh. Đó là một trong những điều anh yêu nhất ở cô. Lẽ ra anh nên biết cô sẽ ngay lập tức nhận ra tuyên bố của anh không hoàn toàn phù hợp.

Edward háng giọng. “Ông ta muốn xin lỗi vì đã không nói với em sớm hơn. Ông ấy không thể. Thomas đã tham gia vào một nhiệm vụ gì đó rất quan trọng. Một cái gì đó. . . bí mật.”

Cô nắm chặt lưng ghế bên cạnh anh, rồi từ bỏ tất cả sự giả vờ mạnh mẽ và ngồi xuống. “Vì vậy, ông ấy đã biết từ đầu?”

Edward gật đầu. “Sự việc đã xảy ra từ tháng Ba.”

Anh nghe thấy tiếng cô thở hỏn hển, nhưng vẫn sốc. “Ông ấy đã ngồi với em,” cô nói trong tiếng thì thầm ngỡ ngàng. “Trong nhà thờ, khi anh vẫn còn bất tỉnh. Ông ấy đã ngồi với em nhiều giờ trong một ngày. Làm sao ông ta có thể làm điều đó? Ông ấy biết em đang tìm Thomas. Ông ấy biết. . .” Cô đưa tay lên bịt miệng khi hơi thở của cô bắt đầu gấp gáp. “Làm sao ông ta có thể tàn nhẫn như vậy?”

Edward không nói gì.

Một cái gì đó trong đôi mắt của Cecilia sắc bén, và màu xanh nhạt của tròng mắt cô như có một cạnh kim loại. “Anh có biết không?”

“Không,” Anh nhìn cô thẳng thắn, phẳng lặng. “Làm thế nào anh có thể biết được?”

“Tất nhiên rồi,” cô thì thầm. “Em xin lỗi.” Cô ngồi đó một lúc, một biểu tượng vô vọng của sự đau buồn. Edward chỉ có thể tự hỏi cô đang nghĩ gì; thỉnh thoảng cô dường như chớp mắt nhanh hơn,

hoặc đôi môi cô sẽ chuyển động như thể cô đang hình thành từ ngữ.

Cuối cùng, anh không thể chịu đựng thêm nữa. “Cecilia?”

Cô chậm chậm quay lại, lông mày nhíu lại với nhau khi cô hỏi, “Anh ấy có được chôn cất không? Một cách thích hợp?”

“Có,” anh nói. “Đại tá Stubbs cho biết ông đã tự mình trông nom việc đó.”

“Em có thể thăm – “

“Không,” anh nói chắc chắn. “Anh ấy đã được chôn cất tại Bến phà Dobbs. Em có biết đó là đâu không?”

Cô gật đầu.

“Sau đó, em có biết em đến đó rất nguy hiểm không. Quá nguy hiểm cho *anh* khi đến đó trừ khi anh thực hiện mệnh lệnh của quân đội.”

Cô lại gật đầu, nhưng lần này với ít quyết tâm hơn.

“Cecilia . . .” anh cảnh báo. Lạy Chúa, anh thậm chí không thể tưởng tượng được việc đuổi theo cô vào lãnh thổ của kẻ thù. Khu vực đó của Westchester là một vùng - đất - không - người. Đó là lý do tại sao anh đã rất ngạc nhiên khi Đại tá Stubbs nói rằng ông ta đã đi một mình đến đó gặp Thomas. “Hứa với a, nh” Edward găm gừ, những ngón tay bầu vào cạnh bàn. “Hứa với anh, em sẽ không đến đó.”

Cô nhìn anh với vẻ mặt gằn như bói rôi. “Tất nhiên là không. Em không phải là một – “ cô mím môi lại, nuốt bất cứ thứ gì cô muốn nói để đồng tình: “Chuyện đó không phải là điều em sẽ làm.”

Edward gật đầu. Đó là tất cả những gì anh có thể kiểm soát cho đến khi anh kiểm soát được hơi thở.

“Em tưởng tượng ở đó sẽ không có bia mộ,” cô nói sau một vài phút trôi qua. “Làm sao có thể có được?”

Đó là một câu hỏi tu từ, nhưng dù sao thì nỗi đau trong giọng nói của cô cũng khiến anh trả lời. “Đại tá Stubbs cho biết ông ấy đã đắp một cái mộ bằng đá.”

Đó là một lời nói dối, nhưng nó sẽ giúp cô thoải mái khi nghĩ rằng mộ anh trai cô đã được đánh dấu, dù chỉ với một đồng đá nhỏ.

Anh cầm chiếc ly rỗng của mình lên, mân mê nó trong những ngón tay. Có một vài giọt còn lại ở đáy hơi tròn, và anh quan sát khi

chúng lăn theo cách luân luân đi theo cùng một con đường ẩm ướt. Khó khăn đến mức nào để anh phải nghiêng cốc để tạo ra một dòng chảy mới? Và anh có thể làm điều tương tự với cuộc sống của mình không? Anh chỉ có thể nghiêng mọi thứ đủ cứng để thay đổi kết quả không? Nếu anh làm nó lộn ngược thì sao? Sau đó thì sao?

Nhưng ngay cả với tất cả những gì đang diễn ra bên trong, biểu hiện của anh vẫn không thay đổi. Anh có thể cảm thấy sự ứ đọng trên khuôn mặt, một sự bình lặng, không có cảm xúc. Đó là những gì anh phải làm. Một vết nứt, chỉ có Chúa mới biết những gì sắp vỡ bung ra.

“Em nên giữ lấy chiếc nhẫn,” anh nói.

Cô khẽ gạt đầu và nhặt nó lên, nước mắt lưng tròng khi nhìn xuống. Edward biết những gì cô ấy thấy. Người nhà Harcourts không có ký hiệu riêng, anh biết điều đó, vì vậy trên mặt phẳng chiếc nhẫn của Thomas chỉ khắc chữ H, được viết theo kiểu thanh lịch với một vòng xoáy lớn ở giữa.

Nhưng sau đó, Cecilia xoay chiếc nhẫn và nhìn vào bên trong. Edward ngồi thẳng lên một chút, tò mò. Anh đã không biết tìm kiếm một dòng chữ khắc trên đó. Có lẽ đó không phải là nhẫn Thomas. Có lẽ Đại tá Stubbs đã nói dối. Có lẽ-

Một tiếng nấc đau đớn phát ra từ đôi môi của Cecilia, âm thanh đột ngột và gay gắt đến nỗi cô gần như ngạc nhiên rằng nó đến từ cô. Tay cô tạo thành nắm đấm quanh chiếc nhẫn, và cô dường như vò nát nó ngay trước mặt anh, gục đầu vào cẳng tay và khóc.

Chúa giúp anh, anh đưa tay ra và nắm lấy tay cô.

Dù cô đã làm gì, vì bất cứ lý do gì, anh không thể đổi đầu với cô về điều đó ngay bây giờ.

“Em biết . . .” Cô nói, thờ hờn hờn. “Em biết anh ấy có lẽ đã chết. Nhưng trong đầu em và trái tim em . . . Chúng đang không ở cùng một nơi.” Cô ngước lên, đôi mắt sáng lên trên khuôn mặt đầm nước mắt. “Anh biết ý em là gì không?”

Anh không tin tưởng mình khi làm bất cứ điều gì ngoài gạt đầu. Anh cũng không chắc rằng đầu và trái tim anh sẽ lại ở cùng một chỗ.

Edward nhặt chiếc nhẫn, bắn khoản về dòng chữ. Anh quay lại để bên trong bắt được một chút ánh sáng.

Thomas Horatio

“Tất cả những người đàn ông trong gia đình em đều có một chiếc nhẫn tương tự. Tên được đặt của họ được khắc ở bên trong để họ có thể phân biệt chúng.”

“Horatio,” Edward lẩm bẩm. “Anh không biết cái tên này.”

“Ông nội của bố em tên là Horace,” cô nói. Cô dường như đang bình tĩnh lại. Cuộc trò chuyện bình thường mà một người có thể làm. “Nhưng mẹ em ghét cái tên này. Và bây giờ - “ cô phát ra một tiếng cười ghen ngào, sau đó dùng mu bàn tay liên tục vuốt nước mắt trên mặt. Edward sẽ đưa cô một chiếc khăn tay nếu anh có một cái. Nhưng anh đã vội vã ra ngoài sáng hôm đó, mong muốn làm cô ngạc nhiên với những chiếc bánh ngọt cho bữa sáng. Anh không nghĩ rằng anh đã đi hơn hai mươi phút.

“Anh họ của em tên là Horace,” cô nói, đảo mắt. “Người muốn cưới em.”

Edward nhìn xuống những ngón tay của mình và nhận ra những ngón tay anh đang cuộn lấy chiếc nhẫn. Anh đặt nó xuống.

“Em ghét anh ta,” cô nói, với cường độ đủ mạnh để bắt anh phải nhìn lên. Đôi mắt cô rực cháy. Anh đã không nghĩ rằng màu sắc nhợt nhạt có thể chứa sức nóng như vậy, nhưng sau đó anh chợt nhớ rằng khi lửa cháy càng nóng, màu sắc của nó càng trở nên lạnh.

“Em ghét anh ta rất nhiều,” cô tiếp tục. “Nếu không vì anh ta, em sẽ không – “. Cô phát ra một tiếng sột sột đột ngột. Từ vẻ ngoài của cô, cô không cảm thấy điều đó xảy ra.

“Em đã không làm sao?” Edward nhẹ nhàng hỏi.

Cô không trả lời ngay lập tức. Cuối cùng, cô nuốt nước bọt và nói, “Em có lẽ sẽ không đến đây.”

“Và em sẽ không cưới anh.”

Anh ngược lên, bắt gặp ánh mắt của cô. Nếu cô muốn thanh minh, thì bây giờ sẽ là thời điểm. Theo câu chuyện của cô, thì cô đã không tham gia vào phần của cô trong cuộc hôn nhân ủy nhiệm cho đến khi cô ở trên tàu.

“Nếu em không lên tàu đến New York,” Edward tiếp tục, “Em sẽ cưới anh khi nào?”

“Em không biết,” cô đã thừa nhận.

“Vì vậy, có lẽ đó là điều tốt nhất.” Anh tự hỏi liệu cô có thể nghe thấy những gì anh nghe được trong giọng nói của mình không. Đó là một chút gì quá thấp, một chút gì quá trợn tru.

Anh đang dẫn dụ cô. Anh không thể ngăn lại.

Cô nhìn anh một cách kỳ lạ.

“Nếu người anh họ Horace không quấy rối em,” Edward tiếp tục, “Chúng ta sẽ không kết hôn. Mặc dù anh cho rằng. . .” Anh cố tình để lời nói của mình ngưng lại một cách có chủ ý, đợi cho đến khi cô phải thúc giục anh tiếp tục.

“Anh cho rằng. . .”

“Anh cho rằng anh nghĩ chúng ta đã kết hôn,” anh nói. “Sau tất cả, anh đã trải qua buổi lễ ủy nhiệm vài tháng trước. Hãy nghĩ về nó, trong suốt thời gian này, anh có thể là một người đàn ông độc thân và không nhận ra điều đó.”

Anh ngược lên, thoáng chốc. *Nói gì đó đi.*

Cô ấy đã không nói gì.

Edward cầm ly của mình lên và hất đi những cặn bẩn cuối cùng, không phải là có quá nhiều thứ ở đó.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Cô thì thầm.

Anh nhún vai. “Anh không chắc.”

“Anh ấy có để lại gì nữa không? Ngoài chiếc nhẫn?”

Edward nghĩ lại ngày cuối cùng trước khi anh và Thomas rời đi Connecticut. Họ không biết họ sẽ đi mất bao lâu, nên Đại tá đã thu xếp để cất giữ đồ đạc của họ. “Đại tá Stubbs có thể đang giữ đồ đạc của anh ấy,” anh nói. “Anh sẽ mang chúng đến cho em.”

“Cảm ơn anh.”

“Anh ấy có một bức chân dung nhỏ của em,” Edward buột miệng.

“Dạ?”

“Một bức chân dung nhỏ. Anh ấy luôn giữ nó. Ý anh là, không, anh ấy đã không mang nó bên mình mọi lúc hoặc gì đó tương tự, nhưng khi bọn anh di chuyển, anh ấy luôn đảm bảo rằng nó sẽ ở bên anh ấy.”

Đôi môi cô run rẩy với một nụ cười. “Em cũng có một tấm hình của anh ấy. Em đã cho anh xem chưa?”

Edward lắc đầu.

“Oh. Em xin lỗi. Lẽ ra em nên làm thế.” Cô gục xuống một chút, trông hoàn toàn lạc lõng và tuyệt vọng. “Chúng đã được vẽ cùng một lúc. Em nghĩ rằng lúc đó em đã mười sáu tuổi.”

“Uhm, em trông trẻ hơn trong đó.”

Trong một khoảnh khắc trông cô bối rối, sau đó cô chớp mắt vài lần và nói, “Anh đã thấy nó. Tất nhiên. Thomas nói rằng anh ấy đã cho anh xem.”

Edward gật đầu.

“Một hoặc hai lần,” anh nói dối. Cô không cần biết anh đã dành bao nhiêu giờ để nhìn chăm chăm vào hình ảnh của cô, tự hỏi liệu cô có thể tốt bụng và hài hước như trong những lá thư của mình không.

“Em không bao giờ nghĩ rằng đó là một ý thích hay,” cô nói. “Họa sỹ làm cho mái tóc của em quá sáng. Và em không bao giờ cười như thế.”

Không, cô không giống thế. Nhưng để nói như vậy sẽ phải thừa nhận rằng anh biết bức tranh rõ hơn nhiều so với “một hoặc hai lần.”

Cecilia với tay lấy chiếc nhẫn. Cô cảm nó trong cả hai tay, bị kẹp giữa ngón tay cái và ngón trỏ.

Cô nhìn chăm chăm vào nó. Trong một lúc lâu, cô nhìn chăm chăm vào nó. “Anh có muốn quay lại nhà trọ không?” cuối cùng cô hỏi.

Nhưng cô không nhìn lên.

Và bởi vì Edward không tin tưởng bản thân mình khi ở một mình với cô, anh nói: “Lúc này, anh cần phải ở một mình.”

“Tất nhiên rồi.” Cô nói quá nhanh, và cô lão đảo đứng dậy. Chiếc nhẫn đã biến mất vào nắm tay cô. “Em cũng vậy.”

Đó là một lời nói dối. Cả hai đều biết điều đó.

“Em sẽ trở lại đó bây giờ,” cô nói, ra hiệu về phía cửa. “Em nghĩ rằng em muốn nằm một lát.”

Anh gật đầu. “Nếu em không phiền, tôi sẽ ở lại đây.”

Cô ra hiệu yếu ớt về phía chiếc ly rỗng của anh. “Có lẽ anh không nên. . .”

Anh nhướn mày, cho cô dừng khí để kết thúc câu nói đó.

“Đừng bận tâm.”

Cô gái thông minh.

Cô bước đi một bước, sau đó dừng lại. “Anh - ”

Đến lúc rồi. Cô sẽ nói với anh. Cô sẽ giải thích tất cả, và nó sẽ tốt đẹp, và anh sẽ không ghét chính mình và anh sẽ không ghét cô, và. . .

Anh không nhận ra rằng anh đã bắt đầu vươn lên cho đến khi chân anh ta đập vào bàn. “Gì vậy?”

Cô lắc đầu. “Không có chuyện gì.”

“Nói với anh.”

Cô đưa cho anh một cái nhìn kỳ quặc, rồi nói, “Em muốn hỏi anh có muốn em lấy gì cho anh ở tiệm bánh không. Nhưng em không nghĩ rằng em muốn gặp bất cứ ai ngay lúc này, vì vậy. . . Chà, em chỉ muốn đi thẳng về nhà trọ.”

Tiệm bánh.

Edward ngửa ra ghế, và rồi trước khi anh có thể kiềm chế bản thân, một tiếng cười khắc nghiệt, giận dữ phát ra từ cổ họng anh.

Đôi mắt Cecilia mở to. “Em vẫn có thể đi, nếu anh muốn. Nếu anh đói bụng, em có thể - ”

“Không,” anh cắt lời cô ấy. “Về nhà đi.”

“Nhà ư,” cô nhắc lại.

Anh cảm thấy khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười hài hước. “Tu viện của Satan.”

Cô gật đầu, đôi môi run rẩy như thể chúng không chắc chắn có thể mỉm cười đáp lại. “Nhà,” cô lặp lại. Cô nhìn ra cửa, rồi quay lại nhìn anh. “Đúng vậy.”

Nhưng cô ngập ngừng. Đôi mắt cô lướt qua anh, chờ đợi điều gì đó. Hy vọng cho một cái gì đó.

Anh không cho gì cả. Anh không có gì để cho.

Thế là cô bỏ đi.

Và Edward gọi một thức uống khác.

CHƯƠNG 17

Cuối cùng bọn anh cũng đã đến New York! Và không phải là một thời điểm quá sớm. Bọn anh đã đi tàu biển từ Rhode Island, và một lần nữa Edward chứng tỏ mình là một thủy thủ tồi. Anh đã nói với anh ta rằng điều này cũng công bằng; anh ấy rất giỏi trong mọi việc khác.

Ah, lúc này anh ta đang trừng mắt với anh đấy. Anh có thói quen xấu là nói to những lời của mình khi anh viết chúng ra, và anh ta không phục cách mô tả của anh. Nhưng đừng bận khoăn. Anh ta cũng rất tốt bụng, và anh ta không ghi hận trong lòng đâu.

Nhưng anh ta trừng mắt! Anh ta trừng mắt!

Tôi sẽ giết anh trai của cô.

- từ Thomas Harcourt (và Edward Rokesby) gửi Cecilia Harcourt

Cecilia quay trở lại Đầu Quỷ trong sự bàng hoàng.

Thomas đã chết.

Anh ấy đã chết.

Cô nghĩ rằng cô đã chuẩn bị cho việc này. Nhiều tuần trôi qua mà không có tin tức gì, cô đã biết rằng cơ hội để Thomas được tìm thấy còn sống đang ngày càng mong manh. Tuy nhiên, giờ đây. . . với bằng chứng là chiếc nhẫn của anh ấy trong túi của cô . . .

Cô suy sụp.

Cô thậm chí không thể đến thăm mộ anh. Edward đã nói rằng nó ở quá xa Manhattan, quá gần với Tượng Washington và lực lượng quân đội của ông ta.

Một người phụ nữ dũng cảm hơn có thể đi. Một linh hồn liều lĩnh hơn có thể hát tót và giậm chân và khăng khăng rằng cô phải đặt

hoa tại nơi an nghỉ cuối cùng của anh trai cô.

Billie Bridgerton sẽ làm điều đó.

Cecilia nhắm mắt lại một lúc và nguyên rửa trong hơi thở của mình. Cô phải ngừng suy nghĩ về tiểu thư Billie Bridgerton chết tiệt. Nó đã trở thành một nỗi ám ảnh.

Nhưng ai có thể trách cô? Edward nói về cô ấy mọi lúc.

Rất tốt, có thể không phải tất cả thời gian, nhưng nhiều hơn hai lần. Nhiều hơn . . . Chà, đủ để Cecilia cảm thấy cô biết khá đủ về con gái lớn của Đức ngài Bridgerton, cảm ơn rất nhiều. Edward có lẽ đã không nhận ra điều đó nhưng cô đã tưởng tượng ra hầu hết mọi câu chuyện anh kể về việc lớn lên ở Kent. Tiểu thư Billie Bridgerton quản lý vùng đất của cha cô ấy. Cô ấy đi săn cùng đám đàn ông. Và khi Cecilia hỏi Edward cô ấy trông như thế nào, anh đã trả lời, “Cô ấy thực sự khá xinh đẹp. Anh đã không nhận thấy điều đó trong nhiều năm. Anh nghĩ rằng anh thậm chí còn không nhận ra cô ấy là một cô gái cho đến khi anh lên tám tuổi.”

Và câu trả lời của Cecilia?

“Oh.”

Cô ấy là thần tượng của tất cả những gì rạn rỡ và sâu sắc. Đó là câu trả lời hùng hồn của cô. Nhưng Cecilia khó có thể nói với anh rằng sau tất cả những câu chuyện về Billie Tôi-Có-Thể-Cưới-Ngựa-Ngồi-Ngược Bridgerton tuyệt vời của anh, cô đã hình dung cô ấy là một người Amazon cao sáu feet với bàn tay to, cổ cao, và hàm răng khắp khềnh.

Không phải là những chiếc răng khắp khềnh có liên quan đến những mô tả của Edward, nhưng từ lâu, Cecilia đã nhận ra rằng một phần nhỏ trong trái tim cô là nhỏ mọn và hận thù, và, muốn thổi bay tất cả, cô muốn tưởng tượng Billie Bridgerton với hàm răng khắp khềnh.

Và một cái cổ đàn ông.

Nhưng không, Billie Bridgerton rất đẹp, và Billie Bridgerton mạnh mẽ, và nếu anh trai Billie Bridgerton chết, cô ấy sẽ đi vào vùng đất của kẻ thù để đảm bảo ngôi mộ của anh ta được đánh dấu thích hợp.

Nhưng không phải Cecilia. Bất cứ sự can đảm nào mà cô sở hữu đã bị sử dụng hết khi cô bước lên *Lady Miranda* và chứng kiến

nước Anh biến mất ở phía chân trời phía đông. Và nếu có một điều cô biết về bản thân mình trong vài tháng qua, thì đó là cô không phải là kiểu phụ nữ dấn thân vào một lãnh thổ nước ngoài phi đối xứng trừ khi có ai đó sống trong sự cân bằng.

Tất cả những gì phải làm bây giờ là. . .

Về nhà.

Cô không thuộc về New York, cô biết điều đó. Và cô cũng không thuộc về Edward. Anh cũng không dành cho cô. Chỉ có một thứ có thể thực sự gắn kết họ lại với nhau. . .

Cô lặng đi, và tay cô đặt lên cái bụng bằng phẳng, ngay trên tử cung.

Cô có thể có một đứa con. Điều đó là không thể, nhưng cũng có khả năng.

Và đột nhiên nó có cảm giác như thật. Cô biết mình có lẽ đã không có thai, nhưng trái tim cô dường như nhận ra con người mới này là một hình ảnh thu nhỏ kỳ diệu của Edward, và có lẽ là của cô nữa, nhưng trong trí tưởng tượng của cô, đứa bé là tất cả của anh, với một mái tóc đen và đôi mắt xanh đến nỗi chúng đối nghịch với bầu trời.

“Cô gái?”

Cecilia nhìn lên và chớp mắt, khi đó cô mới nhận ra rằng cô đã dừng lại giữa đường. Một người phụ nữ lớn tuổi mặc áo choàng trắng tinh tú đang nhìn cô với vẻ mặt ân cần.

“Cô có ổn không?”

Cecilia gật đầu khi cô lắc đầu. “Tôi xin lỗi,” cô nói, di chuyển sang bên lề đường. Tâm trí cô không ổn định, và cô không thể tập trung hoàn toàn vào Good Samaritan ngay trước mặt mình. “Tôi chỉ . . . Tôi nhận được một số tin xấu.”

Người phụ nữ nhìn xuống nơi tay Cecilia đặt trên bụng. Bàn tay không đeo nhẫn của cô. Khi bà ta nhìn lại đôi mắt của Cecilia, trong lòng bà tràn ngập sự pha trộn gồm ghiếc của lòng trắc ẩn và sự thương hại.

“Tôi phải đi,” Cecilia buột miệng, và cô thực sự đã chạy trên quãng đường còn lại để trở về Quỷ Đầu, lên cầu thang vào phòng cô. Cô quăng mình xuống giường, và lần này khi cô khóc, những giọt nước mắt của cô vừa là sự thất vọng và đau buồn.

Người phụ nữ đó đã nghĩ rằng Cecilia có thai. Chưa kết hôn và có thai. Bà ấy đã nhìn vào ngón tay trần của Cecilia và đưa ra phán xét, và ôi Chúa ơi, phải có một sự trở trêu nào ở đó.

Edward đã muốn trao cho cô một chiếc nhẫn. Một chiếc nhẫn cho một cuộc hôn nhân đã không tồn tại.

Cecilia cười. Ngay ở đó giữa những giọt nước mắt của cô, ở giữa giường, cô cười.

Đó là một âm thanh khủng khiếp.

Nếu như cô có thai, ít nhất thì bố đưa bé đã nghĩ rằng họ đã kết hôn. Như họ đã làm.

Ngoại trừ người phụ nữ đó trên đường phố.

Ngay lập tức, Cecilia đã từ một cô gái trẻ tử tế trở thành một con diêm sa ngã, người sẽ sớm bị đẩy ra rìa xã hội.

Cô cho rằng thật tội tệ khi đọc được biểu hiện của một người xa lạ, nhưng cô biết thế giới hoạt động như thế nào. Nếu cô mang thai, cuộc sống của cô sẽ bị hủy hoại. Cô sẽ không bao giờ được chấp nhận trong xã hội lịch sự. Nếu bạn bè của cô ở nhà muốn giữ mối quan hệ, họ sẽ phải làm điều đó một cách trắng trợn, nếu không sợ tên tuổi tốt đẹp của họ sẽ bị hoen ố.

Có một cô gái ở Matlock vài năm trước đã tự mình có con. Tên cô ấy là Verity Markham và Cecilia chỉ biết cô ấy một chút. Không nhiều hơn tên của cô ấy, thực sự. Không ai biết cha đứa trẻ là ai, nhưng điều đó không quan trọng. Ngay khi tin tức về tình trạng của Verity lộ ra, cha của Cecilia đã cấm cô quan hệ với cô ấy. Cecilia giật mình vì sự kịch liệt của ông; Cha cô không bao giờ theo dõi tin đồn địa phương. Nhưng điều này, rõ ràng, là một ngoại lệ.

Cô đã không dám coi thường lệnh của ông. Nó chưa bao giờ xảy ra với cô thậm chí kể cả việc hỏi đến nó. Nhưng bây giờ cô phải tự hỏi, liệu Verity có phải là một người bạn hay thậm chí là một điều gì đó hơn nhiều so với một người quen biết, liệu Cecilia có đủ can đảm để không vâng lời cha mình không? Cô muốn nghĩ rằng cô sẽ làm thế, nhưng cô biết trong lòng mình, Verity sẽ phải là một người bạn rất thân mới thực sự để cô làm như vậy. Điều đó không có nghĩa là Cecilia không phải người tử tế; mà cô chỉ không nghĩ được cách cư xử khác.

Xã hội luôn đưa ra một lý do, hoặc ít nhất là cô luôn nghĩ như

vậy. Có lẽ đúng hơn khi nói rằng cô chưa bao giờ thực sự nghĩ về những điều sai trái của xã hội. Cô chỉ đơn giản là hòa theo họ.

Nhưng bây giờ, phải đối mặt với bóng ma trở thành một cô gái sa ngã . . .

Cô ước mình đã tử tế hơn. Cô ước mình đã đến nhà Verity Markham, và nắm tay cô ấy trong tình bạn. Cô ước mình đã thực hiện một chương trình hỗ trợ công khai. Verity đã rời khỏi làng từ lâu; Cha mẹ cô ấy nói với mọi người rằng cô ấy đang sống với một người bác của mình ở Cornwall, nhưng không có một linh hồn ở Matlock tin điều đó. Cecilia không biết Verity đã đi đâu, hoặc thậm chí nếu cô ấy được phép giữ lại đứa con.

Một tiếng nức nở phát ra từ cổ họng của Cecilia, thật đáng ngạc nhiên và gay gắt đến nỗi cô phải bịt miệng bằng nắm tay của mình chỉ để ghìm nó lại. Cô có thể chịu đựng được điều này – có thể - nếu cô là người duy nhất bị ảnh hưởng. Nhưng cô có thể có đứa bé. *Con của cô*. Cô không biết làm mẹ phải như thế nào. Cô hầu như không biết nó là gì. Nhưng cô biết một điều: Cô không thể khiến con mình phải sống một như một đứa con hoang nếu điều đó nằm trong khả năng của cô có thể làm khác đi.

Cô đã đánh cắp quá nhiều từ Edward - niềm tin của anh, tên của anh. Cô cũng không thể đánh cắp con của anh. Nó sẽ là sự tàn nhẫn cuối cùng. Anh sẽ là một người cha tốt. Không, anh sẽ là một người cha tuyệt vời. Và anh ấy sẽ thích điều đó.

Nếu có một đứa trẻ. . . anh ấy phải được thông báo.

Cô tự cho mình một lời thề. Nếu cô có thai, cô sẽ ở lại. Cô sẽ nói với Edward mọi thứ, và cô sẽ chấp nhận hậu quả vì lợi ích của con họ.

Nhưng nếu cô không mang thai, và nếu chu kỳ hàng tháng của cô tuân theo lịch trình thông thường, cô sẽ biết trong vòng một tuần nữa, sau đó cô sẽ rời đi. Edward xứng đáng có được cuộc sống mà anh vốn có, cuộc sống mà anh đã lên kế hoạch, chứ không phải cuộc sống mà cô đã đẩy anh vào.

Cô sẽ nói với anh tất cả mọi thứ, nhưng cô sẽ làm điều đó bằng một lá thư.

Nếu điều này biến cô thành một kẻ hèn nhát, thì cứ kệ nó đi. Cô nghi ngờ ngay cả Billie Bridgerton cũng sẽ đủ can đảm để đưa ra

những tin tức trực tiếp như vậy.

Phải mất vài giờ, cuối cùng Edward cũng cảm thấy hoàn toàn kiểm soát bản thân để trở về Đầu Quý.

Về với Cecilia.

Người không phải là vợ anh.

Anh đã ngừng uống rượu từ lâu, vì vậy anh đã tỉnh táo, hoặc gần như vậy. Anh đã có rất nhiều thời gian để nói với bản thân rằng anh sẽ không nghĩ về cô ngày hôm nay. Hôm nay chỉ nghĩ về Thomas. Phải như vậy. Nếu cuộc sống của Edward sắp sụp đổ trong một ngày, anh sẽ đối phó với thảm họa của mình trong một lần.

Anh không ác cảm về những gì cô ấy đã làm hay những gì cô ấy đã nói, và anh chắc chắn sẽ không dành hết sức lực cho những gì cô ấy chưa nói. Anh sẽ không nghĩ về điều đó. Anh sẽ *không* nghĩ về điều đó.

Và anh đã không nghĩ.

Anh muốn hét lên với cô. Anh muốn ôm vai cô mà lay cô sau đó cầu xin cô nói cho anh biết tại sao.

Anh muốn nắm tay cô mãi mãi.

Anh muốn trói buộc cô với anh mãi mãi.

Anh muốn không *nghĩ* về cái điều chết tiệt này ngày hôm nay.

Hôm nay anh sẽ khóc thương cho bạn mình. Và anh sẽ giúp đỡ người phụ nữ không phải vợ anh khóc thương cho anh trai cô ấy. Bởi vì đó là mẫu đàn ông của anh.

Chết tiệt.

Anh về đến phòng số mười hai giờ, hít một hơi, và nắm những ngón tay quanh tay nắm cửa.

Có lẽ anh không thể tự mình an ủi Cecilia theo cách anh nên làm, nhưng ít nhất anh có thể tặng cô món quà vài ngày trước khi anh hỏi cô về lời nói dối của cô. Anh chưa bao giờ để mất bất cứ thứ gì gần gũi với anh; Thomas là một người bạn thân thiết, nhưng họ không phải anh em ruột và Edward biết nỗi đau buồn của anh không thể so sánh với Cecilia. Nhưng anh có thể tưởng tượng được điều này. Nếu có chuyện gì xảy ra với Andrew. . . hoặc Mary. . . hoặc thậm chí là George hay Nicholas, cậu em mà anh không thân thiết

lắm. . .

Anh sẽ bị phá hủy.

Bên cạnh đó, anh có rất nhiều điều cần tìm hiểu. Cecilia sẽ không đi đâu; không có gì ngoài sự dại dột nằm trên con đường của những quyết định vội vàng.

Anh mở cửa, chớp mắt trước ánh sáng mặt trời chiếu vào gian phòng lò mờ. *Mỗi lần như vậy*, anh lại nghĩ một cách ngu ngốc. Mỗi lần anh mở cánh cửa chết tiệt này, anh đều ngạc nhiên trước ánh sáng mặt trời.

“Anh đã trở lại,” cô đang ngồi trên giường, tựa đầu vào đầu giường với hai chân duỗi thẳng trước mặt. Cô vẫn đang mặc chiếc áo dài màu xanh của mình, thứ mà anh cho là phù hợp, vì đó không phải là thời gian cho bữa tối.

Anh đã phải rời khỏi phòng khi cô quyết định đổi thành chiếc váy ngủ bằng vải cotton trắng muốt của cô ấy. Chắc chắn cô ấy thích sự riêng tư để thay quần áo.

Từ khi cô ấy không thực sự là vợ anh.

Không có lễ cưới ủy nhiệm. Anh đã không ký vào các giấy tờ. Cecilia là em gái của một người bạn thân và không có gì hơn.

Nhưng cô đạt được gì khi tuyên bố rằng mình là vợ anh? Điều đó không có ý nghĩa gì. Cô ấy không thể biết rằng anh sẽ mất trí nhớ. Cô có thể nói với cả thế giới rằng cô đã kết hôn với một người đàn ông bất tỉnh, nhưng cô phải nhận thức được rằng khi anh tỉnh dậy, những lời nói dối của cô sẽ bị phơi bày.

Trừ khi cô ấy đã tham gia một canh bạc. . . đặt cược tương lai của cô ấy vào khả năng anh sẽ không tỉnh lại. Nếu anh chết trong khi cả thế giới nghĩ rằng họ đã kết hôn. . .

Không phải là một điều tồi tệ khi trở thành vợ của một Rokesby.

Bố mẹ anh sẽ chào đón cô khi cô trở về Anh. Họ biết về tình bạn của anh với Thomas. Chết tiệt, họ đã gặp Thomas. Thậm chí, chào đón anh ấy trong bữa ăn tối Giáng sinh. Họ sẽ không có lý do để nghi ngờ lời nói của Cecilia nếu cô ấy xuất hiện tuyên bố đã kết hôn với con trai của họ.

Nhưng tất cả điều đó đã được tính toán. Nó không giống như cô ấy theo cách đó.

Cách đó ư?

Anh đóng cửa lại sau lưng, gạt đầu với cô trước khi ngồi xuống một chiếc ghế của họ để anh có thể tháo giày ra.

“Anh có cần giúp đỡ không?” cô hỏi.

“Không,” anh nói, rồi nhìn xuống trước khi anh thấy cô nuốt nước bọt. Đó là những gì cô đã làm vào những lúc như thế này, khi cô không chắc chắn những gì cô ấy muốn nói. Anh đã từng thích ngắm nhìn cô, đường nét tinh tế của cổ họng cô, đường cong duyên dáng của bờ vai cô. Đôi môi cô mím lại khi cô nuốt - không giống như một nụ hôn, nhưng đủ gần để anh luôn muốn nghiêng về phía trước và biến nó thành một nụ hôn thực sự.

Anh đã không muốn nhìn nó tối nay.

“Em – “

Anh nhìn lên sắc bén. “Sao vậy?”

Nhưng cô chỉ lắc đầu. “Đừng bận tâm.”

Anh nhìn cô chằm chằm, và anh mừng vì ánh sáng đã tắt dần khi đến gần màn đêm. Nếu trời quá tối để nhìn thấy mắt cô, anh không thể đánh mắt mình trong đó. Anh có thể giả vờ rằng chúng không phải là màu của một vùng biển nông, hay là khi ánh sáng vẫn còn nhuộm màu sọc cam của bình minh của chiếc lá đầu tiên của mùa xuân.

Anh loay hoay với đôi giày của mình, sau đó đứng dậy để đặt chúng gọn gàng trong chỗ trống bên cạnh cái rương để đồ. Căn phòng im lặng nặng nề, và anh có thể cảm thấy Cecilia đang nhìn anh khi anh làm những việc hàng ngày của mình. Thông thường, anh sẽ trò chuyện với cô, hỏi những câu hỏi vu vơ về buổi chiều của cô, hoặc, nếu họ đã dành cả ngày bên nhau, bình luận về những gì họ đã xem và làm. Cô có thể nhớ lại thứ gì đó đã khiến cô thích thú, và anh sẽ cười, và rồi, khi anh quay đi để treo áo khoác trong tủ quần áo, anh tự hỏi về tiếng râm ran kỳ lạ lướt qua cơ thể mình.

Nhưng anh chỉ tự hỏi một lát. Bởi vì đó rõ ràng là những gì nó cảm nhận.

Hạnh phúc.

Tình yêu.

Cảm ơn chúa, anh chưa bao giờ nói điều đó với cô ấy.

“Em – “

Anh nhìn lên. Cô lại ở đó, bắt đầu một câu với một đại từ rồi

dừng lại. “Gì vậy, Cecilia?”

Cô chớp mắt nhìn anh. Anh không dụi dầm, anh có vẻ thô lỗ. “Em không biết phải làm gì với chiếc nhẫn của Thomas,” cô nói khẽ.

À. Thì ra, đó là những gì cô ấy muốn nói. Anh nhún vai. “Em có thể đeo nó lên dây chuyền, đeo nó như mặt một chiếc vòng cổ.”

Cô mân mê chiếc chăn ren bên dưới. “Em nghĩ vậy.”

“Em có thể giữ nó lại cho con của em.”

Con *của em*, anh nhận ra anh đã nói. Không phải con *của chúng ta*.

Có phải cô đã chú ý đến cách uốn lưỡi của anh? Anh không nghĩ như vậy. Biểu cảm của cô không thay đổi. Cô trông vẫn nhợt nhạt, và tê liệt, và chính xác như là người ta sẽ mong đợi ở một người phụ nữ vừa được thông báo về cái chết người anh trai yêu dấu.

Bất cứ điều gì mà Cecilia đã nói dối, điều đó không bao gồm sự tận tâm của cô dành cho Thomas. Điều đó anh biết là đúng.

Đột nhiên anh cảm thấy giống như một loại cảm giác vô dụng nhất. Cô đang đau buồn. Cô ấy đang *buồn*.

Anh muốn ghét cô. Và có lẽ anh sẽ như vậy vào lúc nào đó. Nhưng bây giờ, anh không thể làm gì khác ngoài cố gắng hấp thụ nỗi đau của cô.

Với một tiếng thở dài mệt mỏi, anh bước tới giường và ngồi bên cạnh cô. “Anh xin lỗi,” anh nói, đưa tay ôm vai cô.

Cơ thể cô không mềm đi ngay. Cô vẫn cứng đờ vì đau buồn và có lẽ cả bối rối. Anh đã không đóng vai một người chồng yêu thương, và có Chúa biết, đó là những gì anh đã làm cho đến khi gặp Đại tá Stubbs sáng hôm đó.

Anh cố gắng nghĩ về những gì có thể xảy ra nếu tin tức về cái chết của Thomas không được đi kèm với tiết lộ về sự lừa dối của Cecilia.

Anh sẽ làm gì? Anh sẽ phản ứng như thế nào?

Anh sẽ đặt nỗi đau của mình sang một bên.

Anh sẽ an ủi cô, dỗ dành cô.

Anh sẽ ôm cô cho đến khi cô ngủ, cho đến khi cô khóc hết nước mắt, và rồi anh sẽ đặt một nụ hôn thì thầm trên trán cô trước khi kéo chăn đắp lên người cô.

“Anh có thể giúp gì cho em?” anh hỏi đại khái. Nó lấy mọi thứ trong anh để tạo thành từ ngữ, đồng thời, đó là điều duy nhất anh biết nói.

“Em không biết.” Giọng nói của cô bị bóp nghẹt; Cô quay mặt vào bờ vai anh. “Anh có thể chỉ cần. . . ở đây? Ngồi bên cạnh em?”

Anh gật đầu. Anh có thể làm điều đó. Nó đau ở đâu đó sâu thẳm trong tim anh, nhưng anh có thể làm điều đó.

Họ ngồi như vậy trong nhiều giờ. Edward gọi một cái khay thức ăn được mang lên cho bữa ăn tối, nhưng cả hai đều không ăn. Anh rời khỏi phòng để cô có thể thay váy áo lên giường, và cô quay mặt vào tường khi anh cũng làm điều tương tự.

Cứ như thể một đêm đăm mê của họ chưa từng bao giờ xảy ra.

Tất cả các ngọn lửa, tất cả những điều kỳ diệu. . . đã trôi qua.

Đột nhiên anh nghĩ về việc anh ghét phải mở cửa phòng như thế nào, dường như anh chưa bao giờ chuẩn bị cho sự bùng nổ của ánh sáng.

Anh đúng là một thằng ngốc. Thật là một thằng ngốc chết tiệt.

CHƯƠNG 18

Bức thư này là dành cho cả hai anh. Em rất vui vì các anh có nhau. Thế giới là một nơi tử tế hơn khi một gánh nặng có thể được chia sẻ.

- từ Cecilia Harcourt gửi anh trai
Thomas Harcourt và Edward Rokesby

Sáng hôm sau, Edward tỉnh dậy trước.

Anh luôn thức dậy trước, nhưng anh chưa bao giờ biết ơn về điều đó trước đây. Đó là bình minh quá khứ rồi, mặc dù không nhiều, dựa trên ánh sáng xung quanh rèm cửa. Bên ngoài cửa sổ, New York đã trở nên sống động, nhưng âm thanh của cuộc sống hàng ngày vẫn không liên tục và ngọt ngào. Tiếng một chiếc xe ngựa, một con gà trống gáy. Thỉnh thoảng, có ai đó hét lên chào hỏi.

Nó đủ để vượt qua những bức tường dày của nhà trọ, nhưng không đủ để đánh thức một người ngủ say như Cecilia.

Trong phần lớn cuộc đời, Edward đã sử dụng những buổi sáng vắng người để thức dậy và tấn công vào ngày mới. Anh luôn tìm thấy những điều đáng chú ý hơn khi không có nhiều người khác ở xung quanh.

Nhưng gần đây - hay cụ thể hơn - trong khoảng thời gian ngắn ngủi kể từ khi Cecilia bước vào cuộc sống của anh - anh thấy mình tận dụng khoảng lặng buổi sáng sớm để ổn định suy nghĩ. Nó làm anh cảm nhận được chiếc giường rất thoải mái. Và ấm áp.

Và rằng Cecilia ở đó.

Cô hấp dẫn anh trong đêm, và anh thích dành vài phút để tận hưởng sự hiện diện mềm mại của cô trước khi lặng lẽ rời khỏi giường để mặc quần áo. Đôi khi đó là cánh tay của cô, vắt qua ngực và vai anh. Đôi khi đó là bàn chân của cô, nhét dưới bắp chân anh.

Nhưng anh luôn rời khỏi giường trước khi cô tỉnh dậy. Anh không hoàn toàn chắc chắn tại sao. Có lẽ đó là vì anh đã chưa chuẩn bị cho cô để thấy anh ngưỡng mộ sự gần gũi này đến mức

nào. Có lẽ anh đã sẵn sàng thừa nhận mình đã tìm thấy bao nhiêu sự bình yên trong những khoảnh khắc bị đánh cắp này.

Và sau đó chỉ một ngày trước đó, khi anh rất háo hức nhảy ra khỏi giường và đi mua cho cô ấy một số món ăn tại tiệm bánh.

Điều đó đã thật tốt.

Tuy nhiên, sáng nay, anh là một người với tứ chi lang thang. Cô cuộn tròn dựa vào anh, mặt cô cúi xuống gần ngực anh. Cánh tay anh ôm cô vào sát người anh, đủ gần để anh có thể cảm nhận được hơi thở của cô chạm vào da anh.

Anh đang vuốt tóc cô trong giấc ngủ.

Tay anh dừng lại khi anh nhận ra những gì anh đang làm, nhưng anh không rời khỏi cô. Anh không thể tách mình ra. Nếu anh nằm yên hoàn toàn, anh gần như có thể tưởng tượng rằng mọi chuyện ngày hôm trước đã không xảy ra. Nếu anh không mở mắt, anh có thể giả vờ rằng Thomas còn sống. Và cuộc hôn nhân của anh với Cecilia. . . Là có thật. Cô thuộc về nơi này trong vòng tay anh, mùi hương tinh tế từ mái tóc cô phả vào mũi anh. Nếu anh lặn cô ra và an ủi cơ thể cô thì đó sẽ là do quyền của anh nhiều hơn, đó sẽ là một phước lành và phép rửa tội.

Thay vào đó, anh là người đàn ông đã quyến rũ một người phụ nữ ngây thơ.

Và cô ấy là người phụ nữ đã khiến anh làm theo cách đó.

Anh muốn ghét cô. Đôi khi anh nghĩ mình đã ghét cô. Hầu hết thời gian anh không chắc chắn.

Bên cạnh anh, Cecilia bắt đầu cựa quậy. “Edward?” Cô thì thầm. “Anh đã thức chưa?”

Có phải là một lời nói dối nếu anh giả vờ ngủ? Có lẽ. Nhưng trong từ vựng của những sự giả dối gần đây, nó khá nhỏ.

Anh đã không làm một quyết định có ý thức là giả vờ ngủ. Không có gì để tính toán như vậy. Nhưng khi những lời thì thầm của cô khẽ thổi qua tai anh, một thứ gì đó bức bối đã thức dậy trong anh, và anh không muốn trả lời cô.

Anh không muốn.

Và rồi, sau khi cô phát ra âm thanh ngạc nhiên nhẹ nhàng và duỗi thẳng người, anh bắt đầu cảm thấy một sức mạnh kỳ lạ. Cô nghĩ anh vẫn ngủ say.

Cô nghĩ anh là một thứ gì đó mà anh không phải.

Đó là điều tương tự mà cô ấy đã làm với anh, mặc dù ở quy mô nhỏ hơn nhiều. Cô đã che giấu sự thật, và khi làm như vậy, cô đã sở hữu tất cả sức mạnh.

Và có lẽ anh đã cảm thấy hận cô. Có lẽ anh đã cảm thấy sai lầm. Không có gì đặc biệt cao cả về phản ứng của anh, nhưng anh thích kéo cô ta lại, giống như cô đã làm với anh.

“Em sẽ làm gì đây?” Anh nghe thấy tiếng cô thì thầm. Cô lẩn qua một bên, quay mặt khỏi anh. Nhưng cơ thể cô vẫn gằn gù.

Và anh vẫn muốn cô.

Điều gì sẽ xảy ra nếu anh không nói với cô rằng anh đã lấy lại được trí nhớ? Cuối cùng, anh cũng sẽ phải tiết lộ sự thật, nhưng không có lý do gì anh phải làm điều đó ngay lập tức. Dù sao, hầu hết những gì anh nhớ không liên quan gì đến cô. Có một cuộc hành trình đến Connecticut, được thực hiện trên lưng ngựa trong một cơn mưa lạnh khốn khổ. Khoảnh khắc thót tim khi một người nông dân tên là McClellans đã bắt gặp anh đang lẩn trốn quanh bờ sông Norwalk. Edward đã với lấy vũ khí của mình, nhưng khi có thêm hai người đàn ông xuất hiện từ bóng tối - con trai McClellan, khi nó xảy ra - anh đã nhanh chóng nhận ra kháng cự cũng vô dụng. Anh đã bị dẫn giải bằng nòng súng và cái chĩa làm cỏ đến nhà kho của nhà McClellans, nơi anh bị trói và giam giữ trong nhiều tuần.

Đó là nơi anh đã tìm thấy con mèo, con vật mà anh đã kể cho Cecilia, anh nghĩ rằng anh đã nhớ lại. Con vật nhỏ bé vấy bùn đã là bạn đồng hành duy nhất của anh trong khoảng hai mươi ba giờ mỗi ngày. Vật đáng thương đó đã buộc phải nghe lịch sử cuộc sống đầy đủ của Edward.

Nhiều lần.

Nhưng con mèo chắc hẳn rất thích năng lực kể chuyện của Edward, bởi vì nó đã thưởng cho anh vô số chim và chuột chết. Edward cố gắng đánh giá cao những món quà mang ý nghĩa tinh thần nhiều hơn, và anh luôn chờ đợi cho đến khi quả bóng lông nhỏ bé không nhìn thấy trước khi anh đá những con vật chết về phía cửa kho.

Khi nông dân McClellan bước vào thì đã có không dưới sáu loài

gặm nhấm đã được mang vào. Anh đã tỏ ra lúng túng một cách kỳ lạ đối với một người đàn ông làm việc với động vật cả ngày, và thực sự, tiếng kêu và tiếng la hét của ông ta mỗi khi những bộ xương nhỏ kêu lạo xạo dưới đôi ủng của ông ta là một trong số những nguồn giải trí của Edward.

Nhưng McClellan đã không cố gắng kiểm tra anh trong nhà kho thường xuyên. Thật vậy, Edward không bao giờ hiểu được ông ta nghĩ gì về anh. Tiền chuộc, có lẽ. McClellan và các con trai của ông ta đã không có vẻ hết lòng vì sự nghiệp của Washington. Và họ chắc chắn họ cũng không phải là những người trung thành với Hoàng gia.

Chiến tranh có thể khiến đàn ông trở thành lính đánh thuê, đặc biệt bắt đầu từ những người tham lam.

Cuối cùng, chính vợ McClellan đã thả Edward ra đi. Không phải vì bất kỳ sự quyến rũ tuyệt vời nào đối với Edward, mặc dù anh đã thể hiện sự nhã nhặn và lịch sự với những người phụ nữ trong gia đình. Không, bà McClellan nói với anh rằng bà đã phát ốm và mệt mỏi khi phải chia sẻ thức ăn của gia đình cho anh. Bà ấy đã sinh ra chín đứa con và không kể một đứa trẻ đã chết trong giai đoạn mang thai. Có quá nhiều miệng ăn.

Edward đã không chỉ ra rằng không có nhiều thức ăn đã được cho vào miệng anh trong suốt thời gian ở đây. Không phải khi bà ta đang nói lỏng những sợi dây trói mắt cá chân anh.

“Hãy đợi cho đến khi trời tối trước khi anh đi,” bà ấy đã cảnh báo anh. “Hãy đi về hướng đông. Tất cả các chàng trai sẽ ở trong thị trấn.”

Bà ấy đã không nói với anh tại sao tất cả họ đều đến trung tâm làng, và anh đã không hỏi. Anh đã làm theo hướng dẫn của bà ấy, và anh đã đi về phía đông, mặc dù đó là hướng ngược lại với hướng chính xác mà anh cần phải đi. Đi bộ trong đêm, hành trình đã mất một tuần. Anh đã vượt qua eo biển đến Long Island và đến được Williamsburg mà không gặp sự cố nào. Và sau đó . . .

Edward cau mày cho đến khi anh nhớ anh vẫn đang ngủ say. Nhưng Cecilia đã không chú ý; Cô vẫn quay mặt khỏi anh.

Chuyện gì đã xảy ra ở Williamsburg? Đó là nơi trí nhớ của anh vẫn còn mơ hồ. Anh đã trao đổi chiếc áo khoác của mình cho một

ngư dân để đi qua sông. Anh đã lên thuyền. . .

Người đánh cá đã đập mạnh vào đầu anh. Cuối cùng, Edward không chắc chắn. Anh không có gì đáng để ăn cắp.

Thậm chí không một chiếc áo khoác.

Anh cho rằng anh nên biết ơn việc anh đã bị bỏ lại trên bờ Vịnh Kip. Người đánh cá đó có thể dễ dàng quăng anh qua mép xuống và vào một ngôi mộ nước. Không ai có thể biết những gì đã xảy ra với anh.

Anh tự hỏi gia đình anh đã phải đợi bao lâu để được thông báo về cái chết của anh.

Sau đó, anh mắng mình vì quá bệnh hoạn. Anh còn sống. Anh phải được hạnh phúc.

Anh sẽ hạnh phúc, anh đã quyết định. Nhưng có lẽ không phải sáng nay. Anh đã kiếm được quyền đó.

“Edward?”

Chết tiệt. Khuôn mặt anh hẳn đã lặp lại hành trình vận vẹo trong suy nghĩ của anh. Anh mở mắt.

“Chào buổi sáng,” Cecilia nói. Nhưng có một chút gì đó thận trọng trong giọng nói của cô. Đó không phải là sự nhút nhát, hay ít nhất là anh không nghĩ như vậy. Anh cho rằng có thể lý do là cô ấy cảm thấy tự ti và lúng túng khi họ đã ngủ với nhau. Trải qua những chuyện đó, cô ấy hẳn cảm thấy tự ti và lúng túng vào sáng hôm trước. Cô có lẽ đã như vậy nếu anh không rời đi trước khi cô tỉnh dậy.

“Anh vẫn còn ngủ,” cô nói. Cô mỉm cười, mặc dù chỉ một chút. “Anh đã chưa bao giờ thức dậy sau em.”

Anh khẽ nhún vai. “Anh đã rất mệt.”

“Em cũng đoán vậy,” cô nói nhẹ nhàng. Cô nhìn xuống, xích ra xa, rồi thở dài và nói, “Em nên ra khỏi giường.”

“Tại sao?”

Đôi mắt cô chớp vài cái giật mình, rồi cô nói, “Em có việc phải làm.”

“Vậy à?”

“Em – “ Cô nuốt nước bọt. “Em phải. Em không thể. . . không phải.”

Nhưng cô sẽ phải làm gì nếu cô không tìm kiếm Thomas? Anh

ấy là lý do duy nhất cô đến New York.

Edward chờ đợi, và trái tim anh thổn thức khi nhìn khuôn mặt cô bắt đầu nhăn nhúm khi cô nhận ra rằng tất cả những việc cô đang làm, tất cả những việc lật vật và nhiệm vụ - đều nhằm mục đích tìm anh trai cô.

Và bây giờ mục đích đó đã biến mất.

Nhưng, Edward tự nhắc nhở mình, cô cũng đã dành rất nhiều thời gian chăm sóc anh. Bất kể hành động sai trái của cô là gì, cô đã chăm sóc anh một cách trung thực, cả trong bệnh viện lẫn bên ngoài.

Có lẽ anh nợ cô cả đời.

Anh không thể ghét cô. Mặc dù, anh muốn thế.

Lông mày Cecilia nhăn nhó. “Anh có ổn không?”

“Tại sao em hỏi vậy?”

“Em không biết. Anh đã có một biểu hiện hài hước.”

Anh không nghi ngờ gì về điều đó.

Cho đến khi rõ ràng thì anh sẽ không bình luận, Cecilia thở dài một hơi. Nó dường như làm cô ỉu xìu. “Em vẫn nên thức dậy. Mặc dù em không có gì để làm.”

Không phải không có gì để làm, anh nghĩ.

Họ đã nằm trên cùng một chiếc giường. Có rất nhiều thứ để làm trên giường.

“Anh có thể giữ cho em bận rộn,” anh thì thầm.

“Sao ạ?”

Nhưng trước khi cô có thể nói ra nhiều hơn một từ, anh cúi xuống và hôn cô.

Anh không nghĩ về điều đó. Trong thực tế, nếu anh đã dừng lại để suy nghĩ, anh chắc chắn sẽ nói với bản thân mình không nên làm điều đó. Đó là một việc điên rồ, chắc chắn, và ngay lúc đó cảm giác duy nhất anh còn sở hữu là sự tỉnh táo của anh.

Anh hôn cô vì trong khoảnh khắc đó, mọi bản năng anh sở hữu đều kêu gào vì nó. Một phần nguyên thủy của anh vẫn nghĩ cô là vợ anh, rằng anh có quyền chạm vào cô theo cách này.

Cô ấy nói với anh rằng họ đã kết hôn. Cô ấy nói với anh rằng anh đã nói lời thề.

Edward đã tham dự các nghi lễ đám cưới để biết sự trang trọng của một cuộc hôn nhân bằng trái tim. Anh biết những gì anh sẽ nói.

Với cơ thể của tôi, tôi tôn thờ em.

Anh muốn tôn thờ cô.

Anh muốn tôn thờ cô quá nhiều.

Tay anh vòng ra sau gáy cô, kéo cô dựa vào anh, giữ cô tại chỗ.

Nhưng cô không chống lại. Cô không cố gắng né tránh. Thay vào đó, cánh tay cô vòng qua anh và cô hôn lại anh. Cô đã biết họ không phải vợ chồng, anh nghĩ một cách giận dữ, nhưng cô đã đáp lại niềm đam mê của anh với sự nhiệt thành tương xứng. Đôi môi cô háo hức, và cô rên rỉ vì ham muốn khi lưng cô cong lên, ép cơ thể cô càng chặt hơn vào anh.

Tia lửa được thắp lên trong anh đã vượt quá tầm kiểm soát. Anh lăn đè cô bên dưới anh, và đôi môi anh di chuyển dọc theo cổ cô, xuống đến đường viền cổ của chiếc váy ngủ khủng khiếp đó.

Anh muốn xé thứ chết tiệt đó đi.

“Edward.” Cô thở hổn hển, và tất cả những gì anh có thể nghĩ là cô là *của anh*. Cô đã nói như vậy, và anh là ai mà từ chối?

Anh muốn cô dưới sự thống trị của anh, trong quyền lực của anh.

Anh đẩy gấu áo ngủ của cô lên, gầm gừ với sự hài lòng khi cô tách chân ra cho anh. Anh có thể là một kẻ vũ phu, nhưng khi miệng anh tìm thấy vú cô qua lớp vải mỏng của chiếc váy ngủ, những ngón tay của cô cắm sâu vào vai anh đủ mạnh để để lại những vết bầm tím. Và những tiếng ồn cô đang làm. . .

Chúng là tiếng ồn của một người phụ nữ ham muốn nhiều hơn.

“Làm ơn,” cô đã cầu xin.

“Em muốn gì?” Mỉm cười dữ dằn.

Cô bối rối nhìn anh. “Anh biết mà.”

Anh chậm chạp lắc đầu. “Em phải nói ra điều đó.” Anh đang mặc đồ lót, nhưng khi anh áp vào cô, anh biết rằng cô có thể cảm nhận được chiều dài cứng ngắc của vật tượng trưng cho sự ham muốn của anh. “Nói đi,” anh đòi hỏi.

Khuôn mặt cô ửng hồng, và anh biết đó không phải chỉ là niềm đam mê. “Em muốn anh,” cô khóc. “Anh biết điều đó. Anh biết điều đó mà.”

“Được, sau đó,” anh chậm rãi. “Em sẽ có anh.”

Anh kéo chiếc áo ngủ qua đầu cô, để cô trần truồng trong ánh sáng ban mai. Trong một khoảnh khắc anh quên tất cả những gì đã xảy ra. Cơ thể nộ của anh. . . sự bức xúc của anh. . . nó dường như tan chảy trước vẻ đẹp của cô. Anh chỉ có thể nhìn cô, uống lấy sự hoàn hảo của cô.

“Em thật đáng yêu,” anh thì thầm. Những nụ hôn của anh trở nên dịu dàng, vẫn tuyệt vọng, nhưng không có sự tức giận anh đã cảm thấy trước đó. Anh nếm làn da cô, tinh chất vừa mặn vừa ngọt của cô khi anh đi xuống vai cô, dọc theo bề mặt trên ngực cô.

Anh muốn tất cả của cô. Anh muốn đánh mất chính mình.

Không, anh muốn cô cũng như vậy. Anh muốn đưa cô đến bờ vực sung sướng, và rồi anh muốn đưa cô qua bờ bên kia.

Anh muốn cô quên mất tên mình.

Anh lướt nhẹ lòng bàn tay dọc theo đầu vú cô, thích thú khi nó cứng lại vì ham muốn, nhưng anh không dừng lại ở đó. Đôi môi anh chu du đến xương sườn của cô, đến bụng cô, đến xương quai xanh nhẹ nhàng của cô.

“Edward?”

Anh lờ cô đi. Anh biết những gì anh đang làm. Anh biết cô sẽ thích nó.

Và anh biết anh sẽ chết nếu anh không nếm cô.

Cô thở hổn hển gọi tên anh lần nữa, lần này với sự khẩn trương. “Anh đang làm gì vậy?”

“Shhh. . .” Anh nhấn nhá, dùng đôi tay to của mình để dang rộng hai chân cô. Cô quặn quại, ưỡn người tới gần mặt anh hơn. Cơ thể cô dường như biết nó muốn gì, ngay cả khi tâm trí cô rơi vào tình trạng khó khăn.

“Anh không thể nhìn vào đó,” cô thở hổn hển.

Anh hôn cô ngay dưới rốn cô, chỉ vì anh biết điều đó sẽ khiến cô sốc. “Em rất đẹp.”

“Không phải ở đó!”

“Anh muốn thế.” Anh lướt những ngón tay qua đám lông mu mềm mại của cô, lướt qua bộ phận nữ tính của cô, nhìn ngắm cô với ánh mắt thân mật. Rồi anh khẽ thổi vào làn da mềm mại của cô.

Cô thốt ra một tiếng thét khe khẽ.

Anh để một ngón tay vẽ một vòng tròn lười biếng trên da cô. “Em có thích nó không?”

“Em không biết.”

“Hãy để anh thử một điều nữa,” anh ấy lẩm bẩm, “sau đó em có thể quyết định.”

“Em không – oh . . .”

Anh mỉm cười. Cúi xuống cô bé của cô, và liếm láp. “Em có thích nó không?” anh hỏi lại.

Và cô thì thầm “Có.”

Anh lại liếm cô lần nữa, lần này với một sự vuốt ve đói khát, cơ thể anh ngân nga với sự hài lòng khi hông cô nảy lên khỏi nệm. “Em cần giữ yên,” anh làu bàu, biết mình đang hành hạ cô. “Nếu em muốn làm điều này đúng cách.”

“Em không thể,” cô thở hổn hển.

“Anh biết em có thể làm được.” Nhưng để giúp cô, anh di chuyển hai bàn tay đến nếp nhăn giữa người và hai đùi cô, nơi anh có thể tăng áp lực và giữ cô nằm yên.

Rồi anh hôn cô. Anh hôn cô như anh hôn miệng cô, đẩy lưỡi vào sâu trong cô. Anh uống lấy cô, và anh tự hào trong những cơn rung mình và run rẩy trên cơ thể cô bên dưới anh. Cô say sưa vì ham muốn.

Cô say mê anh. Và anh yêu điều đó.

“Em có muốn điều này không?” anh lẩm bẩm, ngẩng đầu lên để anh có thể nhìn thấy khuôn mặt của cô.

Và cũng để anh có thể hành hạ cô. Chỉ một chút.

“Có,” cô thở hổn hển. “Có! Đừng dừng lại.”

Anh để những ngón tay của mình thay thế miệng anh, cù cô trong khi anh nói những lời điên rồ. “Em muốn nó bao nhiêu?”

Cô không trả lời, nhưng cô không cần phải trả lời. Anh có thể nhìn thấy sự bối rối trên khuôn mặt cô.

“Bao nhiêu, Cecilia?” Anh lại hôn cô, nhưng chỉ thoáng chốc thôi, chỉ đủ để anh búng lưỡi vào hạt đậu nhỏ của cô.

“Rất nhiều!” Cô thực sự hét lên.

Điều đó giống hơn rồi.

Anh trở lại với công việc, tôn thờ cô bằng miệng.

Anh tôn thờ cô quá đỗi.

Anh hôn cô cho đến khi cô ngã xuống bên dưới anh, cơ thể cô trôi lên khỏi giường với lực gài như đủ để đẩy anh ra. Cô nắm lấy đầu anh bằng những ngón tay điên cuồng, kẹp hai chân quanh anh như một gọng kìm.

Cô giữ anh ở đó cho đến khi cô lên đỉnh, và anh yêu khoảnh khắc này. Khi cô cuối cùng cũng dịu đi, anh di chuyển lên phía trên cô, chống người lên khuỷu tay khi nhìn xuống cô. Đôi mắt cô nhắm nghiền, và cô run rẩy trong không khí buổi sáng.

“Em có lạnh không?” Cô gật đầu một cái, và anh phủ thân mình lên cơ thể nhẽ nhại mồ hôi của cô.

Đầu cô ngã ra sau khi tiếp xúc, như thể sức nặng của anh là niềm vui cuối cùng trước khi bất tỉnh. Anh hôn dọc theo cần cổ xinh xắn của cô, xuống vết lõm của xương đòn. Cô có vị của ham muốn.

Ham muốn của cô.

Của anh cũng vậy.

Anh với tới giữa chúng để tháo đồ lót. Nó như một vật xâm phạm giữa họ, thậm chí chỉ là một lớp vải lạnh mỏng. Trong vài giây, nó được vứt cùng chiếc váy ngủ của cô ở bên giường và anh nằm xuống trên cơ thể ấm áp của cô.

Anh đã sẵn sàng ở lối vào của cô, giữ mình ở đó, và rồi tiến về phía trước cho đến khi anh về nhà.

Anh quên đi tất cả. Không có gì tồn tại ngoại trừ khoảnh khắc này, trên chiếc giường này. Anh di chuyển không suy nghĩ, hành động không có gì ngoài bản năng. Cô di chuyển theo nhịp điệu của anh, hông cô chạm vào anh với từng lực đẩy. Niềm vui được tạo ra từ bên trong, sắc nét và sâu sắc đến nỗi nó gần như có thể trở thành nỗi đau, và rồi đột nhiên cô rùng mình, và với sự hoảng loạn trong mắt, cô nói, “Chờ chút!”

Anh giật lùi lại, và thứ gì đó như nỗi sợ hãi chạy qua trái tim anh. “Anh đã làm đau em à?”

Cô lắc đầu. “Không, nhưng chúng ta phải dừng lại. Em – Em không thể mang thai.”

Anh nhìn cô chằm chằm, cố gắng hiểu ý của cô.

“Hãy nhớ?” cô nuốt xuống một cách khổ sở. “Chúng ta đã nói chuyện về nó.”

Anh nhớ. Mặc dù, nó có nghĩa là một cái gì đó hoàn toàn khác trước đây. Cô đã nói rằng cô không muốn mang thai trên hành trình trở về Anh. Và cô không muốn có con ở New York.

Điều cô ấy thực sự muốn nói là cô *không thể* có đứa bé. Không thể cho phép bản thân có nó. Không phải vì chưa có giấy phép kết hôn.

Trong một khoảnh khắc anh nghĩ về việc từ chối lời cầu xin của cô. Anh có thể kết thúc bên trong cô, cố gắng tạo ra một cuộc sống mới.

Điều đó sẽ làm cho cuộc hôn nhân này trở thành sự thực.

Nhưng rồi cô thì thầm, “Làm ơn.”

“Anh sẽ rút ra.” Nó đã đi ngược lại mọi bản năng trong cơ thể anh, nhưng anh đã làm được. Anh lặn qua một bên, tránh xa cô và tập trung toàn bộ sức lực vào việc chỉ cần nhớ cách thở.

“Edward?” Cô chạm vào vai anh.

Anh đẩy cô ra. “Anh cần – Anh cần một chút thời gian.”

“Vâng, tất nhiên rồi.” Cô rời khỏi anh, những cử động lo lắng của cô làm rung chuyển tấm nệm cho đến khi anh nghe thấy chân cô bước trên sàn nhà.

“Là . . . Có điều gì em có thể làm được không?” Cô ngập ngừng hỏi. Đôi mắt cô rơi vào vật đàn ông của anh, vẫn nhô ra khỏi cơ thể anh một cách tàn nhẫn. “Để giúp anh?”

Anh đã nghĩ về điều đó.

“Edward?”

Hơi thở của cô thì thầm qua sự im lặng, và anh ngạc nhiên khi anh có thể nghe thấy cô qua tiếng tim anh đập thành thịch.

“Em xin lỗi,” cô nói.

“Đừng xin lỗi,” anh đánh gãy lời cô. Anh không muốn nghe nó. Anh nằm ngửa ra và hít một hơi thật sâu. Anh vẫn cứng như đá. Anh đã rất gần với việc bắn vào bên trong cô, và bây giờ. . .

Anh chửi thề.

“Có lẽ em nên đi,” cô nói vội vàng.

“Đó có lẽ là một ý tưởng khôn ngoan.” Giọng điệu của anh không còn dịu dàng, nhưng đó là điều tốt nhất anh có thể chế ngự được. Anh có thể phải tự hoàn thành bằng tay của mình, và anh khá chắc chắn rằng điều này sẽ không phù hợp với sự nhạy cảm dịu dàng

của cô.

Anh không thể tin rằng anh vẫn quan tâm đến sự nhạy cảm dịu dàng của cô.

Cô mặc quần áo nhanh chóng và lao bắn ra khỏi phòng như một viên đạn, nhưng sau đó tình trạng khẩn cấp của anh đã giảm đi, và dường như không có lý do gì để cố gắng tự mình làm điều đó.

Thành thật mà nói, điều đó thật thảm hại.

Anh ngồi dậy và vung chân qua một bên giường, dựa khuỷu tay lên đầu gối và đặt cằm trong tay. Trong cả cuộc đời anh, anh đều biết phải làm gì. Anh không hoàn hảo, không phải bằng mọi cách. Nhưng con đường giữa đúng và sai luôn được xác định rõ ràng.

Anh đặt đất nước của mình trước gia đình.

Gia đình anh trước bản thân anh.

Và ở bất nơi nào có anh? Tình yêu là một ảo ảnh.

Kết hôn là một bóng ma.

Không, *không* kết hôn. Anh cần phải nhớ điều đó.

Anh không kết hôn với Cecilia Harcourt. Điều gì vừa xảy ra. . .

Cô đã đúng về một điều. Nó không thể xảy ra một lần nữa. Ít nhất là không cho đến khi họ thực sự cưới nhau.

Anh sẽ cưới cô. Anh phải làm thế, hoặc để anh tự nói với mình. Anh đặc biệt không mong muốn kiểm tra trong góc ngách trái tim anh có *muốn* kết hôn với cô không. Đó là cùng một góc đã rất vui mừng khi được kết hôn với cô.

Đó là một góc nhỏ trong trái tim anh. . . Đó là sự cả tin, quá tin tưởng. Anh không có niềm tin đặc biệt vào phán đoán của mình, đặc biệt là khi một giọng nói nhỏ khác đang bảo anh hãy chờ đợi, hãy dành cho anh chút thời gian.

Hãy để cô bị cắn rứt trong vài ngày.

Một tiếng hét thất vọng xé ra từ cổ họng anh, và anh nhét ngón tay vào tóc, kéo mạnh. Đây không phải là giờ tốt nhất của anh.

Với một tiếng rên rỉ khác, anh đứng dậy và rời khỏi giường, bước những bước dài về phía tủ quần áo để lấy quần áo. Không như Cecilia, hôm nay anh có việc phải làm.

Đầu tiên trong lịch trình: đi gặp Đại tá Stubbs. Edward không nghĩ rằng anh đã biết được nhiều về cảng biển Connecticut, nhưng anh

là một người lính đến tận xương và anh có nhiệm vụ phải báo cáo những gì anh đã khám phá ra. Chưa kể anh cần nói với đại tá nơi anh đã ở quá lâu. Bị trói trong kho với một con mèo với mối quan hệ không đặc biệt anh hùng, nhưng nó khác xa với tội phản quốc.

Thêm vào đó, có vấn đề về đồ đạc của Thomas. Rương đồ của anh ấy đã được cất giữ cùng với những thứ của Edward, khi cả hai bọn họ cùng rời đi Connecticut. Bây giờ anh ấy đã chính thức bị tuyên bố là đã chết, mọi thứ của anh ấy nên được chuyển cho Cecilia.

Edward tự hỏi liệu tám chân dung nhỏ có còn ở đó không.

Bụng anh sôi ầm ầm, nhắc nhở anh rằng anh đã không ăn gì trong gần một ngày. Cecilia có lẽ đã gọi bữa sáng. Nếu may mắn, thức ăn sẽ vẫn còn nóng và chờ đợi anh khi anh xuống phòng ăn.

Ăn trước đã, sau đó là Đại tá Stubbs. Điều này tốt hơn, có năng lượng cho một ngày. Anh cảm thấy giống mình hơn một chút khi anh biết mình cần phải làm gì.

Ít nhất, đối với ngày hôm nay.

CHƯƠNG 19

Chúng em cuối cùng cũng thấy những dấu hiệu đầu tiên của mùa xuân, và em rất biết ơn điều đó. Xin vui lòng chuyển cho Đại úy Rokesby một trong những bông hoa nghệ tây này. Em hy vọng em đã ép chúng đúng cách. Em nghĩ cả hai anh sẽ thích một mảnh nhỏ này của nước Anh.

- từ Cecilia Harcourt gửi cho anh trai Thomas

Cuối buổi sáng hôm đó, Cecilia đi bộ xuống bến cảng. Edward đã nói với cô vào bữa sáng rằng anh sẽ gặp Đại tá Stubbs, và anh không biết mình sẽ bận rộn bao lâu. Cô đã bị bỏ lại với những kế hoạch của mình, có thể là cả ngày. Cô đã trở lại phòng của họ với ý định đọc nốt tập thơ mà cô đã *dậm chân tại chỗ* trong suốt tuần qua, nhưng chỉ sau vài phút, cô thấy rõ ràng là cô phải đi ra ngoài.

Căn phòng dường như quá chật chội, những bức tường quá gần và mỗi lần cô cố tập trung vào những từ được sắp xếp trên trang giấy, đôi mắt cô lại đắm lệt.

Cô đau đớn.

Vì nhiều lý do.

Và vì vậy cô quyết định làm một chuyến đi bộ. Không khí trong lành sẽ tốt cho cô, và cô sẽ ít có khả năng tự bật khóc trước mặt người khác.

Mục tiêu cho ngày hôm nay: Không khóc nơi công cộng.

Điều đó dường như có thể kiểm soát được.

Thời tiết rất đẹp, không quá nóng, một làn gió nhẹ thổi xuống mặt nước. Không khí có mùi muối và rong biển, đó là một bất ngờ thú vị, so với mức độ thường xuyên gió mang theo mùi hôi thối của những con tàu nhà tù neo đậu cách xa bờ biển một chút.

Cecilia đã ở New York đủ lâu để biết được một chút gì đó về hoạt động của bến cảng. Tàu cập cảng gần như hàng ngày, nhưng rất hiếm khi họ chở khách du lịch dân sự. Hầu hết là tàu buôn, mang theo nhu yếu phẩm rất cần thiết cho Quân đội Anh. Một vài trong số này đã được trang bị để chở hành khách thu tiền; đó là cách mà Cecilia đã vượt biển từ Liverpool. Mục đích chính của chiếc *Lady Miranda* là mang theo thực phẩm và vũ khí cho những người lính đồn trú ở New York. Nhưng nó cũng mang theo mười bốn hành khách. Không cần phải nói, Cecilia cũng biết hầu hết trong số họ khá ổn trong chuyến đi năm tuần. Họ đã có rất ít điểm chung ngoại trừ việc tất cả họ đang thực hiện một chuyến đi nguy hiểm xuyên qua một đại dương ôn hòa đến một vùng bờ biển bị bao quanh bởi một vùng đất đang có chiến tranh.

Nói cách khác, tất cả bọn họ đều điên cuồng.

Ý nghĩ này gần như làm cô mỉm cười. Cô vẫn không thể tin được rằng cô đã có ý định vượt biển. Chắc chắn, cô đã bị thúc đẩy bởi sự tuyệt vọng, và cô không có nhiều lựa chọn khác, nhưng . . .

Cô tự hào về bản thân mình. Ít nhất, đối với điều đó.

Có một vài chiếc tàu trong bến cảng ngày hôm đó, trong đó có một chiếc mà Cecilia đã nghe nói thuộc cùng hạm đội với chiếc *Lady Miranda*. Tên chiếc tàu đó tên là *Rhiannon*, và nó đã đi đến New York từ Cork, ở Ireland. Vợ của một trong số những sĩ quan đã lấy bữa ăn tối của cô ta tại Nhà trọ Đầu Quý đã đi trên chiếc tàu đó. Cecilia đã không gặp riêng cô ấy, nhưng việc cô ấy đến thị trấn là nguồn gốc của nhiều chuyện tầm phào và vui vẻ. Với tất cả những tin đồn vang khắp phòng ăn mỗi đêm, nên không thể không nghe về nó.

Cô lang thang đến gần bến cảng, lấy cột buồm cao của chiếc *Rhiannon* làm Sao Bắc Đẩu. Cô biết đường, tất nhiên, nhưng cảm thấy gần như vô lý khi được dẫn đến đó bằng cách thông thường. Chiếc *Rhiannon* đã ở New York bao lâu rồi nhỉ? Chưa được một tuần, nếu cô nhớ lại một cách chính xác, điều đó có nghĩa là nó có thể sẽ ở lại bến tàu ít nhất vài ngày nữa trước khi quay trở lại đại dương. Các hầm hàng cần được dỡ xuống và sau đó được lấp đầy với hàng hóa mới. Không có gì để nói về các thủy thủ, những người chắc chắn xứng đáng có thời gian trên vùng đất khô ráo sau một

chuyến đi dài.

Khi Cecilia đến bến cảng, thế giới dường như mở ra như một bông hoa mùa xuân. Ánh sáng giữa trưa rực rỡ, không bị che khuất bởi các tòa nhà ba hoặc bốn tầng đang cản ánh mặt trời. Có một cái gì đó về nước làm cho trái đất dường như vô tận, ngay cả khi các bến cảng không mở ra đại dương. Thật dễ dàng để nhìn thấy Brooklyn ở đằng xa, và Cecilia biết một con tàu có thể di chuyển qua vịnh và ra Đại Tây Dương nhanh như thế nào.

Nó thực sự khá xinh đẹp, cô nghĩ, ngay cả khi phong cảnh quá khác biệt so với ở nhà để có thể khắc vịnh vĩnh viễn vào trái tim cô. Nhưng cô vẫn thích nó như thế, đặc biệt là cách nước quất vào những con sóng tung bọt, rồi đập vào tường chắn như một bảo mẫu thiếu kiên nhẫn.

Đại dương ở đây có màu xám, nhưng ngoài đường chân trời, nó sẽ tối dần thành một màu xanh sâu thẳm, vô định. Một số ngày - những hôm biển động - nó thậm chí trông còn có màu xanh lá cây.

Một sự thật nhỏ khác mà cô không bao giờ biết nếu cô không mạo hiểm rời khỏi ngôi nhà nhỏ an toàn của mình ở Derbyshire. Cô mừng vì cô đã đến đây. Thực sự, cô đã vui mừng vì điều đó. Nhưng cô sắp phải rời đi với một trái tim tan vỡ - vì nhiều lý do - nhưng điều đó đáng giá. Cô là một người tốt - không, cô là một người mạnh mẽ.

Một người tốt sẽ không nói dối quá lâu.

Tuy nhiên, thật tốt vì cô đã đến đây. Đối với bản thân cô, và thậm chí có thể đối với cả Edward. Cơ sốt của anh đã tăng cao một cách nguy hiểm hai ngày trước khi anh tỉnh lại. Cô vẫn ở bên cạnh anh suốt đêm, đặt miếng vải làm mát lên da anh. Cô sẽ không bao giờ biết có phải cô đã thực sự cứu mạng anh không, nhưng nếu vậy, thì tất cả những thứ này sẽ có giá trị.

Cô phải lưu giữ kỷ niệm đó. Nó sẽ tồn tại trong cô cho đến cuối đời.

Đó là lúc cô nhận ra mình đã suy nghĩ về việc rời đi. Cô liếc xuống eo. Cô có thể đã mang thai; Cô vẫn chưa có bằng chứng cho thấy sự đổi khác. Nhưng điều đó là không thể xảy ra, và cô biết mình phải chuẩn bị hành trang cho chuyến đi.

Đó là lý do chuyến đi của cô đến bến cảng. Cô đã không có ý thức xem xét lý do tại sao đôi chân của cô lại dẫn cô xuống nước, nhưng bây giờ, khi cô nhìn thấy hai người phu khuân vác kéo những thùng hàng vào khoang chứa hàng của chiếc *Rhiannon*, rõ ràng là cô đến đó để hỏi thăm.

Đối với những gì cô sẽ làm khi đã về nhà. . . Cô cho rằng cô sẽ có rất nhiều thời gian trong cabin tàu của mình để nghĩ về nó.

“Thưa ngài!” Cô gọi cho người đàn ông đang chỉ huy vận chuyển hàng hóa. “Khi nào các ông rời đi?”

Đôi lông mày rậm của ông ta nhướn lên trước câu hỏi của cô, sau đó ông ta nghiêng đầu về phía con tàu và nói, “Cô muốn nói đến chiếc *Rhiannon* à?”

“Vâng. Các ông có quay trở lại Anh không?” Cô biết rằng nhiều tàu đã đi đến Tây Ấn, mặc dù cô nghĩ rằng họ thường làm như vậy trên đường đến Bắc Mỹ.

“Đến Ireland,” ông ta xác nhận. “Cork. Chúng tôi rời đi vào tối thứ Sáu, nếu thời tiết tốt.”

“Thứ Sáu,” cô lẩm bẩm đáp lại. Chỉ còn vài ngày nữa thôi. Các ông có chở hành khách không? Cô hỏi, mặc dù cô biết rằng họ đã làm như vậy cho chuyến đi về phía tây.

“Chúng tôi có.” Ông ta nói với một cái gật đầu, “Cô muốn đi à?”
“Có thể.”

Điều này dường như làm ông ta thích thú. “Cô có thể sao? Tại sao bây giờ cô không biết?”

Cecilia không để tâm trả lời câu hỏi này. Thay vào đó, cô dùng một cái nhìn lạnh lùng - giống như cô từng nghĩ là phù hợp với vợ của con trai bá tước - đợi cho đến khi người đàn ông hát đầu về phía một người khác ở xa bờ kè. “Hỏi Timmins. Ông ấy sẽ biết nếu chúng tôi còn chỗ.”

“Cảm ơn ông,” Cecilia nói, và cô tìm đường đến chỗ hai người đàn ông đang đứng sát mũi tàu. Một người đặt tay lên hông trong khi người kia ra hiệu về phía mỏ neo. Thái độ của họ không cho thấy cuộc trò chuyện của họ là khẩn cấp, vì vậy khi Cecilia đến gần, cô gọi to, “Xin lỗi, thưa ngài. Trong hai ngài ai là ngài Timmins?”

Người đàn ông đang chỉ về phía mỏ neo quay sang ngả mũ. “Là

tôi, thưa cô. Tôi có thể giúp gì cho cô?"

"Một quý ông ở đằng kia," – cô chỉ về phía khoang hàng hóa của tàu đang được lấp đầy – "nói rằng ngài có thể có một phòng cho một hành khách nữa không?"

"Đàn ông hay phụ nữ?"

"Phụ nữ." Cô nuốt nước bọt. "Là tôi."

Ông ta gật đầu. Cecilia quyết định cô thích ông ta. Đôi mắt ông ấy rất thật thà.

"Chúng tôi có một phòng dành cho một người phụ nữ. Đó sẽ là một cabin ngăn ra."

"Tất nhiên rồi," cô nói. Dù sao, cô nghi ngờ mình có thể thuê được một cabin riêng. Ngay cả một cabin được chia sẻ cũng sẽ trở thành gánh nặng, nhưng cô đã cẩn thận giữ đủ tiền để trả cho chuyến đi về nhà. Điều đó thật khó khăn; Cô gần như không có gì để sống trước khi Edward tỉnh lại. Cô chưa bao giờ bị đói như vậy trong suốt cuộc đời, nhưng cô đã giữ cho bản thân một bữa ăn mỗi ngày.

"Tôi có thể biết chi phí không, thưa ngài?"

Ông ta nói với cô, và trái tim cô thất lại. Hoặc có thể nó nhảy lên. Bởi vì giá vé gần gấp rưỡi so với số tiền cô đã trả để đến New York. Và con số đó nhiều hơn số tiền cô đã tiết kiệm được. Cô không biết tại sao đi tàu về phía đông lại đắt hơn về phía tây. Có lẽ các tàu tính phí đơn giản hơn vì họ có thể. Người dân New York trung thành với vương miện, với Hoàng Gia; Cecilia cho rằng hành khách có xu hướng tuyệt vọng khi rời khỏi New York hơn là đến nơi này.

Nhưng điều đó không quan trọng, bởi vì cô không đủ tiền.

"Cô có muốn mua vé không?" Ông Timmins hỏi.

"Ehrrm, không," cô nói. "Chưa, dù sao đi nữa."

Nhưng có lẽ trên con tàu tiếp theo. Nếu cô để lại một ít tiền mỗi khi Edward đưa cho cô để mua sắm. . .

Cô thở dài. Cô đã là một kẻ nói dối. Cô cũng có thể là một kẻ trộm.

Rương đồ của Thomas rất nặng, vì vậy Edward đã sắp xếp để vận chuyển nó đến Nhà trọ Đầu Quỷ bằng xe ngựa. Anh biết có rất nhiều người ở sảnh chung để giúp anh mang nó lên cầu thang.

Tuy nhiên, khi anh đến phòng mười hai, anh nhận ra Cecilia không có ở đó. Anh không ngạc nhiên; Cô đã không nói bất cứ điều gì về việc đi ra ngoài vào bữa sáng, nhưng anh không thể tưởng tượng được rằng cô muốn tự nhốt mình trong phòng cả ngày. Tuy nhiên, vẫn cảm thấy khá thất vọng, khi ngồi ở đây trong phòng cùng với rương đồ của anh trai cô. Rốt cuộc cô ấy là lý do anh đã đi lấy nó về. Anh đã tưởng tượng ra một điều gì đó về sự trở lại anh hùng, vung vẩy rương đồ của Thomas như một giải thưởng khó giành được.

Thay vào đó, anh ngồi trên giường, nhìn chăm chăm vào cái thứ đáng nguyên rủa chiếm một nửa chỗ trống còn lại của căn phòng kia.

Edward đã nhìn qua đồ đạc bên trong. Khi trở lại văn phòng quân đội, Đại tá Stubbs đã mở nắp trước khi Edward thậm chí có thể ngăn lại để suy nghĩ xem họ có đang xâm phạm quyền riêng tư của ai đó không.

“Chúng tôi cần phải chắc chắn rằng mọi thứ đều ở đó,” Đại tá Stubbs nói. “Ngài có biết anh ta cất giữ gì trong đó không?”

“Một số thứ,” Edward cho biết, mặc dù anh đã quen thuộc với rương đồ của Thomas hơn là anh có quyền. Anh đã lục lọi nó rất nhiều lần, tìm kiếm những lá thư của Cecilia để anh có thể đọc lại những lời của cô.

Thỉnh thoảng anh đã làm điều đó. Thỉnh thoảng anh chỉ nhìn chăm chăm vào chữ viết tay của cô.

Đôi khi đó là tất cả những gì anh cần.

Chúa ơi, anh thật là một kẻ ngốc.

Một kẻ ngốc? Còn tệ hơn thế nhiều.

Bởi vì khi Stubbs mở chiếc rương và yêu cầu Edward kiểm tra bên trong, điều đầu tiên mà mắt anh rơi xuống là tám chân dung nhỏ của Cecilia. Thứ mà bây giờ anh nhận ra đã không giống cô. Hoặc có lẽ nó đã giống, nếu một người đã thực sự biết cô ấy. Nó không nắm bắt được sức sống trong nụ cười của cô, hay màu sắc phi thường của đôi mắt cô.

Anh không chắc chắn rằng có một loại sơn nào đang tồn tại có thể bắt được màu sắc đó.

Đại tá đã trở lại bàn làm việc của mình, và khi Edward nhìn lên, rõ ràng sự chú ý của ông ta là vào các tài liệu trước mặt ông ta chứ không phải là cái rương trong phòng.

Edward nhét tấm hình vào túi anh.

Và đó là nơi nó vẫn còn nằm lại, ngay cả khi Cecilia trở về sau chuyến đi bộ. Trong túi áo khoác của anh, được treo gọn gàng trong tủ quần áo.

Vì vậy, bây giờ Edward như một kẻ ngốc và một tên trộm. Và trong khi anh cảm thấy mình đúng là một con lừa, anh cũng không thể tự hỏi hận về hành động của mình.

“Anh đã lấy được cái rương của Thomas à,” Cecilia khẽ kêu lên khi bước vào phòng. Tóc cô hơi rối vì gió, và anh bị mê hoặc trong giây lát bởi một lọn tóc nhỏ rơi trên má cô. Nó cuộn tròn thành một làn sóng vàng mềm mại, giữ nếp xoắn hơn nhiều so với khi tóc cô buông xuống hoàn toàn.

Thật đẹp bất chấp trọng lượng.

Và thật là một suy nghĩ kỳ quặc, vô nghĩa.

Anh đứng dậy khỏi giường, hắng giọng khi anh kéo lại sự chú ý của mình. “Đại tá Stubbs có thể lấy nó một cách nhanh chóng.”

Cô di chuyển về phía chiếc rương với một sự do dự kỳ lạ. Cô đưa tay ra, nhưng dừng lại trước khi tay chạm vào chốt. “Anh đã nhìn qua chưa?”

“Anh đã xem qua,” anh nói với một cái gật đầu. “Đại tá Stubbs đã yêu cầu đảm bảo tất cả phải được làm theo tuần tự.”

“Và đó là gì?”

Làm thế nào mà anh trả lời một câu hỏi như vậy? Nếu tất cả đã được sắp xếp theo thứ tự, thì không phải là bây giờ, không phải là với tấm chân dung nhỏ trong túi áo khoác của anh.

“Như anh đã nói,” cuối cùng anh cũng nói với cô.

Cô nuốt nước bọt, cử chỉ lo lắng, buồn bã và đăm chiêu cùng một lúc.

Anh muốn ôm cô. Anh gần như đã làm vậy; Anh bước về phía trước trước khi anh nhận ra mình đang làm gì, rồi anh dừng lại.

Anh không thể quên những gì cô đã làm.

Không, anh không thể *cho phép* mình quên.

Đó không phải là điều tương tự.

Vậy mà khi anh nhìn cô, đứng trước cái rương của người anh trai đã chết với đôi mắt buồn vô vọng, anh đưa tay ra và nắm lấy tay cô.

“Em nên mở nó ra,” anh nói. “Anh nghĩ rằng nó sẽ có ích.”

Cô gật đầu biết ơn và trượt ngón tay khỏi tay anh để cô có thể nâng nắp chiếc rương bằng cả hai tay. “Quần áo của anh ấy,” cô lẩm bẩm, chạm vào chiếc áo sơ mi trắng được xếp ngay ngắn ở phía trên. “Em nên làm gì với chúng?”

Edward không biết.

“Chúng không phù hợp với anh,” cô trầm ngâm. “Anh ấy không phải là người vai rộng. Và dù sao thì quần áo anh mặc cũng được thiết kế tinh xảo hơn.”

“Anh chắc chắn rằng chúng ta có thể tìm thấy ai đó cần giúp đỡ,” Edward nói.

“Vâng. Đó là một ý kiến hay. Anh ấy sẽ thích điều đó.” Sau đó, cô cười thành tiếng, lắc đầu khi cô vuốt mái tóc nổi loạn đó ra khỏi mắt. “Em đang nói gì vậy nhỉ? Anh ấy sẽ không quan tâm đâu.”

Edward chớp mắt ngạc nhiên.

“Em yêu - ,” cô háng giọng. “Em yêu anh trai em, nhưng anh ấy không suy nghĩ nhiều về hoàn cảnh của người nghèo. Anh ấy không nghĩ xấu về họ,” cô vội vàng nói thêm. “Em chỉ không nghĩ rằng anh ấy quan tâm đến họ.”

Edward gật đầu, chủ yếu là vì anh không biết trả lời như thế nào. Anh có lẽ đã phạm cùng một tội thờ ơ. Hầu hết đàn ông là như vậy.

“Nhưng điều đó sẽ khiến em cảm thấy tốt hơn khi tìm một ngôi nhà cho những chiếc áo sơ mi của anh ấy,” Cecilia nói một cách kiên quyết.

“Anh ấy sẽ thích điều đó,” Edward nói, sau đó làm rõ hơn, “Làm cho em hạnh phúc.”

Cô nở nụ cười gần như gượng gạo, rồi quay lại chiếc rương. “Em cho rằng chúng ta cũng sẽ phải tìm ai đó mặc vừa đồng phục của anh ấy. Ai đó sẽ cần nó.” Cô lướt tay dọc theo áo khoác của Thomas, những ngón tay thon dài nhọn nhọt trên chiếc khăn len màu đỏ. “Khi em ở trong bệnh viện với anh, còn có những người lính khác. Em... “. Cô nhìn xuống, gần như thể tỏ lòng kính trọng. “Em đôi khi cũng giúp đỡ họ. Không nhiều như em nên làm, em chắc

chấn, nhưng em không muốn để anh không được chăm sóc.”

Edward bắt đầu cảm ơn cô, nhưng trước khi anh có thể nói gì, cô đã thẳng vai và tiếp tục với giọng nói nhanh hơn. “Em đã thấy đồng phục của họ. Một số đã được vá víu. Vì vậy, chắc chắn, ai đó sẽ cần nó.”

Câu nói của cô gợi lên một câu hỏi, nên Edward gật đầu. Các binh sĩ luôn mong muốn giữ đồng phục của họ trong tình trạng hoàn hảo, điều đó không dễ dàng gì khi xét đến thời gian họ phải băng đi qua những vùng nông thôn lầy lội.

Và bị bắn.

Lỗ đạn là một mối phiền toái để hàn gắn, nhưng vết thương lười lê là ma quỷ tuyệt đối. Trên da cũng như trên vải, anh thấy rõ như vậy, nhưng anh chỉ tập trung vào vải, vì đó là cách duy nhất để giữ vững sự tỉnh táo.

Cô đã tốt bụng khi tặng đồng phục của Thomas cho một người lính khác. Nhiều gia đình muốn giữ nó lại, một biểu tượng hữu hình của chủ nghĩa anh hùng và tôn kính.

Edward nuốt nước bọt và lùi lại, đột nhiên cần đặt một khoảng trống nhỏ giữa họ. Anh không hiểu cô. Và anh ghét việc anh không thể duy trì cơn thịnh nộ của mình. Mới chỉ có một ngày. Chỉ hơn hai mươi bốn giờ kể từ khi ký ức của anh trở lại trong một màu sắc và ánh sáng và những từ ngữ và những địa điểm - không có nơi nào trong số đó bao gồm cả Cecilia Harcourt.

Cô không phải là vợ của anh. Và anh nên tức giận. Anh có quyền giận dữ.

Nhưng những thắc mắc của anh - những câu hỏi đang làm phai mờ những dấu ấn nghiêm khắc trong tâm trí anh – hiện tại anh không thể hỏi về chúng. Không phải khi cô đang âu yếm mở những món đồ của anh trai mình. Không phải khi cô quay mặt đi, cố gắng dùng bàn tay lau đi những giọt nước mắt.

Cô đặt chiếc áo của Thomas sang một bên, sau đó bới sâu hơn. “Anh có nghĩ rằng anh ấy đã giữ lại những bức thư của em không?”

“Anh biết anh ấy đã giữ chúng lại.”

Cô liếc nhanh lên. “Ồ dĩ nhiên rồi. Anh đã xem qua mọi thứ.”

Đó không phải là cách mà anh biết, nhưng cô ấy không cần phải

biết điều đó.

Edward dựa vào mép giường và quan sát khi cô tiếp tục hành trình khám phá đồ đạc của Thomas. Có những lúc, cô quỳ xuống để lấy những món đồ dễ dàng hơn, và lúc này cô đang trải tất cả các món đồ ra với một nụ cười trên khuôn mặt mà anh không bao giờ nghĩ sẽ gặp lại lần nữa.

Hoặc có thể là anh không bao giờ nghĩ rằng anh muốn nhìn thấy nó một lần nữa.

Anh vẫn còn yêu cô.

Chống lại mọi phán xét, chống lại sự tỉnh táo đáng nguyên rủa của chính mình, anh vẫn còn yêu cô.

Anh thở dài.

Cô ngược lên. “Có chuyện gì sao?”

Phải.

“Không.”

Nhưng cô đã quay trở lại với chiếc rương trước khi anh trả lời câu hỏi. Anh tự hỏi. . . nếu cô không quay đi, nếu cô đang nhìn vào mặt anh. . .

Liệu cô có nhìn thấy sự thật trong mắt anh?

Anh gần như lại thở dài.

Cô *hmmm* một tiếng tò mò, và anh thấy mình đang nghiêng về phía trước để nhìn rõ hơn những gì cô đang làm. “Cái gì vậy?” anh hỏi.

Cô cau mày khi lật những chiếc áo sơ mi và quần ống bó được xếp gọn gàng. “Em không thể nhìn thấy tám chân dung.”

Đôi môi của Edward hé ra, nhưng anh không nói gì. Anh có ý đó. Anh đã nghĩ rằng mình sắp sửa nói, nhưng anh không thể nói thành lời.

Anh muốn bức tranh chết tiệt đó. Gọi anh là bạo chúa, gọi anh là kẻ trộm cũng được. Nhưng anh muốn giữ nó cho chính mình.

“Có lẽ anh ấy đã mang nó đến Connecticut,” anh nói. “Anh cho rằng đó là một cái gì đó tốt đẹp.”

“Em luôn ở trong suy nghĩ của anh ấy,” Edward nói.

Cô ngược lên. “Điều anh nói rất ngọt ngào.”

“Đó là sự thật. Anh ấy nói về em rất nhiều. Anh cảm thấy rằng anh đã biết em từ trước.”

Một cái gì đó trong mắt cô trở nên ảm áp, ngay cả khi chúng mang một cái nhìn xa xăm. “Điều đó mới vui làm sao,” cô nói nhẹ nhàng. “Em cũng cảm thấy như vậy về anh.”

Anh tự hỏi liệu anh có nên nói với cô bây giờ rằng anh đã lấy lại trí nhớ. Đó là điều phải làm; bởi đó là tất cả những gì làm cho anh trở thành một quý ông, anh biết điều này là đúng đắn.

“Ồ,” cô kêu lên, gần như đắm thũng suy nghĩ của anh. Cô nháy lên. “Em gần như quên mất. Em chưa bao giờ cho anh xem tấm chân dung của Thomas, phải không?”

Edward không cần phải trả lời; Cô ấy đã bắt đầu lục lọi chiếc túi của cô. Nó rất to, nhưng vẫn vậy, Edward đã rất ngạc nhiên khi cô đã thực hiện chuyến đi đến New York với rất ít đồ đạc.

“Đây rồi,” cô nói, rút ra hình vẽ nhỏ. Cô nhìn xuống nó với một nụ cười đăm chiêu, rồi đưa nó ra. “Anh nghĩ sao?”

“Anh có thể nói nó được vẽ bởi cùng một họa sĩ,” anh nói mà không cần suy nghĩ.

Cầm cô hát lên ngỡ ngàng. “Anh vẫn nhớ tấm hình kia sao?”

“Thomas rất thích khoe nó với mọi người.” Đây không phải lời nói dối; Thomas đã rất thích khoe tấm chân dung nhỏ của Cecilia cho bạn bè anh. Nhưng đó không phải là lý do mà Edward nhớ nó rất kỹ.

“Anh ấy đã làm vậy ạ?” Mắt cô sáng lên niềm hạnh phúc. “Điều đó rất . . . Em không biết nó là gì. Ngọt ngào, em cho là vậy. Thật tốt khi biết anh ấy nhớ đến em.”

Edward gật đầu, nhưng cô không nhìn anh. Cô đã trở lại với nhiệm vụ của mình, cẩn thận kiểm tra các di vật của anh trai cô. Edward cảm thấy rất kỳ quặc và khó xử, như một khán giả.

Anh không thích điều đó.

“Hmmm, đây là cái gì?”

Anh cúi xuống để nhìn rõ hơn.

Cô rút ra một chiếc ví nhỏ và xoay người đối diện với Edward. “Anh ấy có giữ tiền trong rương không?”

Edward không có ý kiến gì. “Mở ra xem.”

Cô mở ra, và trước sự kinh ngạc của cô, vài đồng tiền vàng rơi ra. “Ồi Chúa ơi,” cô kêu lên, nhìn xuống vận may trong lòng bàn tay.

Chỗ tiền vàng đó không phải là rất nhiều, ít nhất là không phải với Edward, nhưng anh nhớ ra cô đã chịu sức ép về tài chính như thế nào khi anh tỉnh lại. Cô đã cố gắng che giấu mức độ nghèo khó của mình, nhưng cô không phải là - hay ít nhất là anh đã không nghĩ rằng cô là một kẻ nói dối thành thực. Cô đã bỏ qua những chi tiết nhỏ nhặt, giống như cách cô chỉ ăn một bữa mỗi ngày. Và anh biết về khu nhà trọ mà cô đã thuê phòng; nó chỉ còn hơn một bước so với ngủ trên đường phố. Anh rùng mình khi nghĩ những gì sẽ xảy ra với cô nếu cô không tìm thấy anh trong bệnh viện.

Có lẽ họ đã cứu nhau.

Cecilia im lặng một cách kỳ lạ, vẫn nhìn chăm chăm vào đồng vàng trên tay như thể có gì đó bí ẩn.

Bối rối.

“Nó là của em,” anh nói, hình dung cô đang cố gắng quyết định phải làm gì với nó.

Cô gạt đầu lơ đãng, nhìn những đồng xu với biểu cảm kỳ dị nhất.

“Hãy cất chúng với số tiền còn lại của em,” anh đề nghị. Anh biết cô có một ít tiền. Cô giữ nó cẩn thận trong ví tiền của mình. Anh đã nhìn thấy cô đếm hai lần và cả hai lần cô đều ngược lên với vẻ mặt ngượng ngùng khi thấy anh đang nhìn cô.

“Vâng, tất nhiên ạ,” cô lẩm bẩm, và cô lúng túng đứng dậy. Cô mở tủ quần áo và thò tay vào túi xách. Anh đoán cô rút ví tiền ra, nhưng anh không thể nhìn thấy những gì cô đang làm khi cô quay lưng lại anh.

“Em có ổn không?”

“Em ổn,” cô nói, có lẽ cô bị giật mình hơn anh mong đợi. “Em chỉ . . .” Cô quay lưng lại. “Em không nghĩ Thomas sẽ có tiền trong rương của anh ấy. Nó có nghĩa là em có. . .”

Edward đợi, nhưng cô không nói hết câu. “Có nghĩa là em có gì?”

Cô chớp mắt nhìn anh, và một sự im lặng kỳ lạ trôi qua trước khi cô trả lời. “Không có gì. Em chỉ có nhiều hơn em đã nghĩ là em có thôi.”

Điều đó với Edward dường như được định nghĩa rất rõ ràng.

“Em nghĩ . . .”

Anh đợi, nhưng lời nói của cô tắt dần khi cô quay lại và nhìn vào chiếc rương đang mở. Một vài chiếc áo sơ mi nằm trên sàn cạnh nó, và chiếc áo khoác màu đỏ của Thomas được vắt bên cạnh, nhưng ngoài ra, cô đã để lại mọi thứ khác.

“Em cảm thấy mệt mỗi,” cô đột ngột nói. “Em nghĩ . . . Anh có phiền không nếu em ngả lưng một chút?”

Anh đứng dậy. “Tất nhiên là không.”

Cô nhìn xuống, nhưng anh thoáng thấy nỗi buồn không thể chịu nổi trên mặt khi cô lướt qua anh và cuộn tròn trên giường, kéo đầu gối lên cho đến khi người cô cong lại như một chiếc liềm.

Anh nhìn chăm chăm vào vai cô. Anh không biết tại sao, ngoại trừ việc chúng rõ ràng đang trĩu buồn. Cô đang khóc, hoặc ít nhất là anh đã nghĩ rằng cô như vậy, nhưng hơi thở của cô không đều, như thể phải nỗ lực để giữ bản thân ổn định.

Anh đưa tay ra, mặc dù anh ở quá xa để chạm vào cô. Nhưng anh không thể dừng lại. Đó là bản năng. Tim anh đập mạnh, phổi anh nín thở, và nếu người phụ nữ này đau đớn, anh phải đưa tay ra an ủi cô.

Nhưng anh đã không thực hiện bước cuối cùng. Tay anh chống lại bên cạnh anh, và anh đứng như một bức tượng, bất lực trước sự hỗn loạn của chính mình.

Từ lúc nhìn thấy cô, anh đã muốn bảo vệ cô. Ngay cả khi anh yếu đến nỗi anh hầu như không thể đi lại, anh vẫn muốn trở thành sức mạnh của cô. Nhưng bây giờ, khi cuối cùng cô cần anh, thì anh lại sợ hãi.

Bởi vì nếu anh cho phép mình mạnh mẽ vì cô, gánh vác gánh nặng của cô theo cách anh cần làm, anh sẽ hoàn toàn đánh mất mình. Bất cứ sợi chỉ mong manh nào vẫn treo lơ lửng trong anh, khiến anh không yêu cô hoàn toàn, sẽ bắt chọt đứt.

Và sự đau đớn của anh sẽ hoàn tất.

Anh thì thầm tên cô, khe khẽ, gần như chỉ đủ cho cô nghe thấy anh.

“Em nghĩ em nên ở một mình,” cô nói, không một lần quay lại đối mặt với anh.

“Không, em không nên ở một mình,” anh nói một cách thô bạo, và anh nằm xuống sau lưng cô, ôm cô thật chặt.

CHƯƠNG 20

Gần đây, cha đã đặc biệt cầu kính. Nhưng sau đó, em cũng vậy. Tháng ba luôn lạnh lẽo và ẩm ướt, nhưng năm nay nó lại tệ hơn bình thường. Cha vẫn ngủ trưa đến tận chiều. Em nghĩ rằng em cũng muốn làm như vậy.

- từ Cecilia Harcourt gửi anh trai Thomas (thư không bao giờ nhận được)

Hai ngày sau, Cecilia chảy máu.

Cô biết rằng nó đang đến. Các kỳ kinh của cô luôn bắt đầu bằng một ngày uể oải, một chút chuột rút trong bụng và cảm giác như cô đã ăn quá nhiều muối.

Nhưng cô đã nói với chính mình rằng có lẽ cô đã đọc sai các dấu hiệu. Có lẽ cô cảm thấy mệt mỏi chỉ vì mệt mỏi. Cô ngủ không ngon giấc. Làm thế nào để cô có thể nghỉ ngơi thoải mái với Edward ở phía bên kia chiếc giường?

Đối với việc bị chuột rút, họ đã được phục vụ bánh nướng cả tuần tại Đầu Quỷ. Họ đã nói với cô rằng không có dâu tây trong đó, nhưng liệu cô có thể thực sự tin tưởng một cô hầu bàn mười sáu tuổi, không thể rời mắt khỏi những người lính mặc áo choàng rực rỡ? Có thể có một quả dâu tây trong chiếc bánh đó. Ngay cả một hạt nhỏ cũng có thể giải thích sự khó chịu của Cecilia.

Và đối với muối, cô không có manh mối nhỏ nào. Cô đang ở gần

đại dương. Có lẽ cô đang hít thở nó vào người.

Nhưng rồi cô chảy máu. Và khi cô cẩn thận giặt sạch miếng vải lót của mình, cô cố gắng không để tâm đến nỗi đau đớn nhói lên trong ngực khi nhận ra rằng cô không có thai.

Cô thở phào nhẹ nhõm. Chắc chắn cô cảm thấy nhẹ nhõm. Một đứa trẻ có nghĩa là cô sẽ phải trói buộc Edward vào một cuộc hôn nhân. Và trong khi một phần rất lớn những giấc mơ của cô là về một ngôi nhà ở Kent với những đứa trẻ mắt xanh đáng yêu, cô lại nhận ra rằng giấc mơ này thậm chí còn ít cơ sở hơn trong thực tế so với cô nghĩ.

Thật khó để tưởng tượng rằng một cuộc hôn nhân giả có thể có thời kỳ trăng mật, nhưng không có gì giống nhau kể từ khi họ nhận được tin về cái chết của Thomas. Cecilia không phải là một đứa ngốc; Cô biết rằng cả hai đều đau buồn, nhưng cô không hiểu làm thế nào mà một mình cô có thể giải thích cho khoảng cách khó xử đã phá vỡ thế giới giữa họ.

Mọi điều đối với Edward, tất cả dường như quá *dễ dàng*. Như thể cô đã chờ đợi cả đời để hiểu cô thực sự là ai, và sau đó, khi anh mở mắt ra – không, đó là sau đó, với cuộc trò chuyện thực sự đầu tiên của họ - cô *biết vậy*. Thật kỳ lạ, vì toàn bộ thời gian của cô với anh đã được xây dựng dựa trên lời nói dối, nhưng cô cảm thấy bản thân trung thực hơn trong mối quan hệ với anh hơn bất cứ lúc nào trong cuộc sống của cô.

Đó không phải là thứ mà người ta thậm chí nhận ra ngay lập tức. Có lẽ không phải cho đến khi nó biến mất.

Và nó đã biến mất. Ngay cả khi anh đã cố gắng an ủi cô sau khi cô mở rương đồ của Thomas, một cái gì đó đã tắt. Cô đã không thể thư giãn trong vòng tay anh, có lẽ vì cô biết rằng đây cũng là một lời nói dối. Anh đã nghĩ rằng cô rất buồn về anh trai mình, nhưng điều thực sự khiến cô đau lòng là nhận ra rằng bây giờ cô đã có đủ tiền mua một vé lên tàu *Rhiannon*.

Và bây giờ cô biết mình không mang thai. . .

Cô bước tới cửa sổ và tựa một bên hông trên gờ cửa. Có một làn gió nhẹ thổi vào không khí, một sự bổ sung may mắn cho độ ẩm đã ổn định trong khu vực. Cô nhìn những chiếc lá trên cây. Không còn nhiều cái cây như vậy; phần này của New York đã được xây

dụng khá sầm uất. Nhưng cô thích cách một mặt của lá tối hơn mặt kia, thích nhìn màu sắc lặt qua lại, tối đến sáng, xanh lục sang xanh lục.

Đó là thứ Sáu. Và bầu trời như một tấm thảm màu xanh bất tận, điều đó có nghĩa là tàu *Rhiannon* sẽ ra khơi vào tối hôm đó.

Cô nên ở trên đó.

Cô không còn việc gì ở New York. Anh trai cô đã chết, bị chôn vùi trong rừng Westchester. Cô không thể đi thăm mộ. Điều đó không an toàn, và dù sao, theo Đại tá Stubbs, không có dấu hiệu chính xác nào, không có gì ngoài tên và tuổi của Thomas, không có gì tuyên bố anh là anh trai yêu quý hay một người con trai hiếu thảo.

Cô nghĩ lại cái ngày tồi tệ khi cô nhận được bức thư từ Tướng Garth. Thực ra, đó là từ Đại tá Stubbs, nhưng điều đó không quan trọng. Cô vừa mới mất cha, và trong những khoảnh khắc trước khi cô mở bức điện, cô đã rất kinh hoàng. Cô nhớ chính xác những gì cô đã nghĩ về việc rằng nếu Thomas chết, sẽ không còn ai trên thế gian này yêu cô.

Bây giờ Thomas đã chết. Và không còn ai khác trên thế gian này yêu thương cô.

Cuối cùng Edward sẽ lấy lại trí nhớ. Cô chắc chắn về điều đó. Cuối cùng thì từng mảnh, từng mảnh sự thật sẽ bắt đầu tự lộ ra. Và khi đó anh sẽ . . .

Tốt hơn hết là cô nói với anh sự thật trước khi anh tự mình khám phá ra.

Anh có một cuộc sống ở Anh, một cuộc sống không bao gồm cô. Anh có một gia đình yêu mến anh và một cô gái mà anh dự định kết hôn. Một cô gái, giống như anh, là một quý tộc từ đầu đến chân. Và khi anh nhớ đến cô ấy – cô nàng Billie Bridgerton không thể bắt chước được – anh ấy sẽ nhớ rằng tại sao họ lại chơi một trận đấu hay như vậy.

Cecilia đẩy mình ra khỏi gờ cửa sổ, lấy ví tiền của mình trước khi ra khỏi cửa. Nếu cô rời đi tối nay, cô sẽ có rất nhiều việc phải làm, và tất cả những điều đó cần phải được thực hiện trước khi Edward trở về từ trụ sở quân đội.

Đầu tiên và quan trọng nhất, cô cần phải mua cho mình một vé

hành khách. Sau đó, cô cần phải đóng gói, việc đó cũng không mất nhiều thời gian. Và cuối cùng, cô cần viết cho Edward một lá thư.

Cô cần phải cho anh biết rằng anh được tự do.

Cô sẽ rời đi, và anh có thể tiếp tục cuộc sống của mình, cuộc sống mà anh được định sẵn. Cuộc sống mà anh muốn dẫn dắt. Anh có thể chưa nhận ra điều này, nhưng rồi anh sẽ nhận ra, và cô không muốn ở bất cứ nơi nào gần anh khi điều đó xảy ra. Có rất nhiều cách khiến trái tim có thể tan vỡ. Nhìn thấy khuôn mặt anh khi anh nhận ra mình thuộc về người khác?

Ý nghĩ đó khiến cô quyết định dứt khoát.

Cô kiểm tra chiếc đồng hồ bỏ túi Edward đặt trên bàn để làm đồng hồ chung của họ. Cô vẫn còn thời gian. Anh đã đi ra ngoài vào sáng sớm hôm đó - một cuộc họp với Đại tá Stubbs, anh ấy nói vậy, một cuộc họp sẽ kéo dài cả ngày. Nhưng cô cần phải hành động.

Điều này thật tốt, cô nói với chính mình khi cô vội vã xuống cầu thang. Điều này là đúng. Cô đã tìm thấy tiền, và cô không mang thai. Rõ ràng mọi thứ chẳng có ý nghĩa gì.

Mục tiêu cho ngày hôm nay: Tin vào số phận.

Nhưng khi đến tiền sảnh của nhà trọ, cô nghe thấy tên mình, gọi với giọng khản trương.

“Bà Rokesby!”

Cô quay lại. Số phận, có vẻ như, trông rất khỉnh khiếp giống như chủ quán trọ Quỷ Đầu.

Ông ta đi ra từ phía sau quầy của mình và đi về phía cô với vẻ mặt căng thẳng. Đằng sau anh ta là một người phụ nữ trang phục tinh xảo.

Chủ nhà trọ bước sang một bên. “Quý bà đây muốn gặp ngài Đại úy Rokesby.”

Cecilia nghiêng sang một bên để nhìn rõ hơn về người phụ nữ, người vẫn còn bị che khuất phía sau lưng chủ quán trọ. “Tôi có thể giúp gì cho bà không, thưa bà.” cô nói một cách lịch sự. “Tôi là vợ Đại úy Rokesby.”

Lạ thay, lời nói dối vẫn dễ dàng tuột khỏi lưỡi cô.

“Có,” người phụ nữ nói nhanh nhẹn, ra hiệu cho chủ quán trọ đi.

Chủ nhà trọ nhanh chóng tuân theo.

“Tôi là bà Tryon,” người phụ nữ nói. “Mẹ đỡ đầu của Đại úy

Rokesby.”

Khi Cecilia mười hai tuổi, cô đã bị buộc phải đóng vai Mary trong vở kịch Navinity của nhà thờ nơi cô sống. Điều này đã đòi hỏi cô phải đứng trước tất cả bạn bè và hàng xóm của mình và đọc thuộc lòng không dưới hai mươi dòng văn xuôi, tất cả đều được bà vợ của cha xứ sáng tác ra. Nhưng khi đến lúc mở miệng và thông báo rằng cô chưa kết hôn và đã không hiểu làm thế nào cô có thể có con, cô sống người. Miệng cô hé mở, nhưng cổ họng cô khép lại, và để tâm đến bà Pentwhistle tội nghiệp đang rít lên nhắc cô những câu cần nói từ sau sân khấu. Cecilia dường như không thể di chuyển những lời nhắc từ tai lên đầu rồi đến miệng.

Đó là ký ức bùng lên trong đầu của Cecilia khi cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Margaret Tryon, vợ ngài Thống đốc Hoàng gia New York, và là mẹ đỡ đầu của người đàn ông mà Cecilia đang giả vờ kết hôn.

Điều này đã trở nên tồi tệ hơn nhiều.

“Bà Tryon,” cuối cùng Cecilia cũng cố gắng để ré lên. Cô cúi người. (Thêm sâu.)

“Cô chắc là Cecilia,” bà Tryon nói.

“Tôi là Cecilia. Tôi . . . à . . .” Cecilia bắt lực nhìn quanh bàn của phòng ăn đã kín một nửa. Đây không phải là nhà của cô, và do đó cô không phải là bà chủ ở đây, nhưng có vẻ như cô nên đề nghị mời bà ngồi. Cuối cùng, cô nở một nụ cười rạng rỡ như có thể xoay sở trên khuôn mặt của mình và nói, “Bà có muốn ngồi xuống không ạ?”

Biểu hiện của bà Tryon chuyển từ sự chán ghét sang sự cam chịu, và với một cái hát đầu nhẹ, bà ra hiệu cho Cecilia đến ngồi cùng bà tại một bàn ở phía xa của căn phòng.

“Tôi đến để gặp Edward,” quý bà Tryon nói khi họ đã ngồi ổn định.

“Vâng,” Cecilia trả lời cẩn thận. “Đó là những gì chủ nhà trọ nói ạ.”

“Nó đã bị ốm,” bà Tryon tuyên bố.

“Anh ấy bị thương. Mặc dù vết thương không nặng lắm.”

“Và nó đã lấy lại được trí nhớ?”

“Chưa ạ.”

Đôi mắt bà Tryon nheo lại. “Cô đã không lợi dụng nó, phải

không?”

“Không ạ!” Cecilia kêu lên, bởi vì cô không thể. Hay đúng hơn, cô sẽ sớm không lợi dụng anh nữa. Và bởi vì ý nghĩ lợi dụng sự hào phóng và danh dự của Edward, đã thiêu đốt như một que sắt nung đỏ trong lòng cô.

“Con trai đỡ đầu của tôi rất thân thiết đối với tôi.”

“Anh ấy cũng thân thiết đối với tôi,” Cecilia nhẹ nhàng nói.

“Uhm, tôi cũng nghĩ nó như thế.”

Cecilia không biết làm thế nào để giải thích điều đó.

Quý bà Tryon bắt đầu tháo găng tay với độ chính xác của quân đội, chỉ dừng lại để nói, “Cô có biết rằng nó đã có hôn ước với một cô gái trẻ ở Kent không?”

Cecilia nuốt nước bọt. “Bà muốn nói đến Tiểu thư Bridgerton phải không ạ?”

Bà Tryon ngược lên, và một tia lúng túng của sự ngỡ ngàng lộ - có lẽ là vì sự trung thực của Cecilia – lướt qua mắt bà. “Đúng thế,” Bà nói. “Đó chưa phải là một sự hứa hôn chính thức, nhưng nó đã được mong đợi.”

“Tôi biết điều đó.” Cecilia nói. Tốt nhất là nên thành thật.

“Đây có thể là một sự liên kết tuyệt vời,” Quý bà Tryon tiếp tục, giọng nói của bà gần như trở thành cuộc trò chuyện. Nhưng chỉ gần như vậy thôi. Có một vẻ ám chỉ xa gần trong lời nói của bà, một lời cảnh báo mơ hồ, như thể muốn nói – *tôi có quyền kiểm soát, và tôi sẽ không từ bỏ nó.*

Cecilia tin bà.

“Những người nhà Bridgerton và Rokesbys đã là bạn bè và hàng xóm trong nhiều thế hệ,” Bà Tryon tiếp tục. “Mẹ Edward đã nói với tôi nhiều lần rằng mong muốn lớn nhất của bà ấy là hai gia đình họ được liên kết với nhau.

Cecilia giữ lấy lưỡi mình. Không có điều gì cô có thể nói mà sẽ không khiến cô rơi vào tình trạng xấu hơn.

Bà Tryon kết thúc với chiếc găng tay thứ hai của mình, và phát ra một âm thanh nhỏ - không thực sự là một tiếng thở dài, nó giống hơn một loại âm thanh của tôi-rất-tiếc-phải-thay-đổi-chủ-đề. “Tuy nhiên, than ôi,” bà nói, “lại không phải thế.”

Cecilia chờ đợi một lúc lâu đến không thể tưởng tượng được, nhưng bà Tryon không nói gì thêm. Cuối cùng, Cecilia buộc mình phải hỏi, “Có điều gì đặc biệt tôi có thể giúp bà không ạ?”

“Không.”

Một lần nữa lại rơi vào im lặng. Bà Tryon, cô nhận ra, coi nó như một vũ khí.

“Tôi. . .” Cecilia bắt lực hướng về phía cửa ra vào. Có một cái gì đó về người phụ nữ này đã khiến cô hoàn toàn bắt lực. “Tôi có chút việc bận,” cuối cùng cô nói.

“Tôi cũng vậy,” từ ngữ của bà Tryon thật sắc sảo, và chuyển động của bà cũng vậy khi bà đứng lên.

Cecilia đi theo bà ra cửa, nhưng trước khi cô có thể từ biệt, bà Tryon nói, “Cecilia, tôi có thể gọi cô là Cecilia không?”

Cecilia nheo mắt khi mắt cô điều chỉnh theo ánh sáng mặt trời. “Tất nhiên là được ạ.”

“Từ khi định mệnh đã đưa chúng ta đến với nhau chiều nay, tôi cảm thấy bổn phận của mình là mẹ chồng đỡ đầu của cô để truyền đạt một vài lời khuyên.”

Mắt họ chạm nhau.

“Không được làm tổn thương nó.” Từ ngữ rất đơn giản và được đưa ra một cách nghiêm túc.

“Tôi không bao giờ muốn làm thế,” Cecilia nói. Đó là sự thật.

“Không, tôi không cho rằng cô muốn. Nhưng cô phải luôn nhớ rằng nó đã từng được dành cho người khác.”

Đó là một tuyên bố độc ác, nhưng nó không có nghĩa là tàn nhẫn. Cecilia không biết tại sao cô rất chắc chắn về điều này. Có lẽ đó là tấm màn mỏng manh, ẩm ướt trong đôi mắt của bà Tryon, có lẽ nó là gì khác ngoài bản năng.

Có lẽ đó chỉ là trí tưởng tượng của cô.

Mặc dù vậy, đó cũng là một lời nhắc nhở. Bà ấy đã làm đúng.

Đó là buổi chiều trước khi Edward kết thúc các cuộc họp của mình tại trụ sở của Quân đội Anh. Bản thân Thống đốc Tryon đã

muốn nghe báo cáo về thời gian Edward ở Connecticut và báo cáo bằng văn bản mà ông đã yêu cầu Đại tá Stubbs nộp chỉ một ngày trước chưa được coi là đủ. Vì vậy, anh đã ngồi với ngài thống đốc và kể với ông ấy tất cả những gì anh đã nói ba lần trước đó. Anh cho rằng có một số thông tin hữu ích trong đó, vì Ngài Tryon hy vọng sẽ lãnh đạo một loạt các cuộc tấn công vào bờ biển Connecticut chỉ trong vài tuần ngắn ngủi.

Tuy nhiên, điều ngạc nhiên lớn đã xảy ra ngay khi Edward rời đi. Đại tá Stubbs chặn anh ở cửa và đưa cho anh ta một lá thư, viết trên giấy tốt, gấp vào một phong bì, và niêm phong bằng sáp.

“Nó được gửi từ Đại úy Harcourt,” Stubbs cộc cằn nói. “Anh ấy để nó lại chỗ tôi trong trường hợp anh ấy không trở về.”

Edward nhìn chằm chằm vào phong bì. “Gửi cho tôi?”

“Tôi hỏi anh ấy có muốn chúng tôi gửi gì đó cho bố anh ấy không, nhưng anh ấy nói không. Dù sao thì nó cũng không thành vấn đề, vì tôi cho rằng, vì người cha đã chết trước con trai.” Ngài Stubbs thở dài mệt mỏi, và một tay đưa lên gãi đầu. “Thật ra, tôi không biết ai trong số họ đã qua đời trước, nhưng hầu như không tạo ra sự khác biệt.”

“Không,” Edward đồng ý, vẫn nhìn xuống tên của mình ở mặt trước của phong bì, được viết bằng nét chữ hơi không gọn gàng của Thomas. Những người đàn ông thường viết thư những lúc như thế này, nhưng thường là cho gia đình của họ.

“Nếu ngài muốn có một chút riêng tư để đọc nó, ngài có thể sử dụng văn phòng bên kia hội trường,” ngài Stubbs gợi ý. “Ngày hôm nay, Greene không làm việc, và Montby cũng vậy, vì vậy ngài không cần bận tâm.”

“Cảm ơn ngài,” Edward nói theo phản xạ. Anh muốn được riêng tư để đọc thư của bạn anh. Không phải ngày nào người ta cũng nhận được tin nhắn từ người đã chết và anh không biết mình sẽ có phản ứng như thế nào.

Stubbs hộ tống anh đến một văn phòng nhỏ, thậm chí còn đi xa tới mức mở cửa sổ để giảm bớt không khí nặng nề, ngột ngạt. Anh ta nói gì đó trước khi anh ta rời đi và đóng cửa lại, nhưng Edward không chú ý. Anh chỉ nhìn chằm chằm vào phong bì thư, hít một hơi thật sâu trước khi cuối cùng trượt ngón tay của mình bên dưới con

dầu sáp để mở nó ra.

*Edward thân mến,
Nếu cậu đang đọc điều này, tôi chắc chắn đã chết.
Thật là lạ, thực sự, để viết những dòng thư này. Tôi
chưa bao giờ tin vào ma quỷ, nhưng ngay bây giờ khái
niệm này là một sự thoải mái. Tôi nghĩ rằng tôi muốn
quay lại và ám ảnh cậu. Cậu xứng đáng với nó sau
biến cố ở Rhode Island với Nông dân Herr và những
quả trứng.*

Edward mỉm cười khi nhớ lại. Đó là một ngày dài, buồn tẻ và cuộc tìm kiếm món trứng ốp la của họ đã kết thúc bằng việc họ bị đánh đập bởi những quả trứng từ một người nông dân béo đang la hét vào mặt họ bằng tiếng Đức. Đáng lẽ ra đó là một bi kịch đáng nguyên rủa – họ đã không có một bữa ăn tử tế trong những ngày nhạt nhẽo và nhàm chán – nhưng Edward không thể nhớ được có lúc nào anh lại cười nhiều như vậy. Thomas đã mất cả ngày để lấy lòng đỏ ra khỏi áo khoác và Edward đã nhặt từng mảnh vỏ trứng từ tóc anh suốt đêm.

Nhưng tôi sẽ là người cười cuối cùng, bởi vì tôi đang trở nên đa sầu đa cảm, và có lẽ tôi sẽ buộc cậu phải roi nước mắt vì tôi. Điều đó sẽ làm tôi cười, cậu biết đấy. Cậu luôn luôn là một người khắc kỷ. Chính sự hài hước của cậu đã khiến cậu có thể chịu đựng được. Nhưng vì khả năng chịu đựng của cậu, tôi muốn cảm ơn cậu vì món quà của tình bạn chân thật. Đó là thứ cậu đã ban tặng mà không cần suy nghĩ, thứ gì đó đơn giản đến từ bên trong. Tôi không xấu hổ khi nói rằng tôi dành một nửa cuộc đời của mình ở các thuộc địa kinh hoàng nằm ngoài sức tưởng tượng của tôi. Thật quá dễ dàng để chết ở đây. Tôi không thể bày tỏ được sự thoải mái mà tôi cảm nhận được khi tôi biết rằng tôi

luôn có sự hỗ trợ của cậu.

Edward hít vào một ngụm không khí, và chỉ khi đó anh mới nhận ra mình gần như rơi nước mắt. Anh cũng có thể đã viết chính xác những từ đó cho Thomas. Đó là những gì đã làm cho chiến tranh có thể chịu đựng được. Tình bạn, và ý thức rằng có ít nhất một người khác coi trọng cuộc sống của bạn nhiều như của chính anh ta.

Và bây giờ tôi phải áp đặt tình bạn đó lần cuối. Xin hãy chăm sóc cho Cecilia. Bây giờ, con bé chỉ còn lại một mình. Cha chúng tôi hầu như không tính đến. Hãy viết thư cho con bé, nếu cậu muốn. Nói với nó những gì đã xảy ra với tôi để tin tức duy nhất nó nhận được không phải từ quân đội. Và nếu cậu có cơ hội, hãy đến thăm con bé. Thấy nó mạnh khỏe. Có lẽ cậu có thể giới thiệu con bé với em gái của cậu. Tôi nghĩ Cecilia sẽ thích điều đó. Tôi biết tôi sẽ yên tâm hơn khi biết rằng con bé có thể có cơ hội gặp gỡ những người mới và tìm thấy một cuộc sống bên ngoài Matlock Bath. Một khi cha của chúng tôi qua đời, sẽ không có gì cho nó ở đó. Anh em họ của chúng tôi sẽ sở hữu Marswell, và hẳn luôn là một tên đê tiện. Tôi không bao giờ muốn Cecilia phải phụ thuộc vào sự hào phóng và thiện chí của hẳn.

Không chỉ Edward. Cecilia đã kể với anh ấy tất cả về Horace. *Đê tiện* là một từ thích hợp.

Tôi biết điều này hơi nhiều khi đề nghị cậu. Derbyshire không phải là nơi tận cùng của trái đất – Tôi tin rằng cả hai chúng ta đều biết rằng ngay đây, tại New York, - nhưng tôi chắc chắn rằng một khi cậu trở về Anh, điều cuối cùng cậu muốn làm là đi về phía bắc đến vùng trung du.

Không, nhưng anh sẽ không phải đi tới đó nữa. Thomas chắc chắn sẽ ngạc nhiên khi biết rằng Cecilia đang ở cách đây chỉ một phần tư dặm, trong phòng số mười hai Nhà trọ Đầu Quý. Đó thực sự là một điều đáng ấn tượng nhất mà cô ấy đã thực hiện, bằng qua một đại dương để tìm anh trai mình. Bằng cách nào đó Edward nghĩ rằng ngay cả Thomas cũng sẽ không tưởng tượng được cô có khả năng đó.

Vì vậy, đây là lời vĩnh biệt. Và cảm ơn. Không có ai tôi tin tưởng giao phó em gái của tôi hơn cậu. Và có lẽ cậu sẽ không bận tâm đến nhiệm vụ này quá nhiều. Tôi biết cậu đã từng đọc thư của con bé khi tôi đi vắng. Thành thật mà nói, cậu có nghĩ rằng tôi sẽ phát hiện ra không?

Edward cười. Anh không thể tin rằng Thomas đã biết tất cả chuyện đó.

Tôi để lại cho cậu tám chân dung nhỏ mà tôi có của con bé. Tôi nghĩ con bé cũng muốn cậu có nó. Tôi biết rằng tôi nên làm thế.

Chúc may mắn, bạn của tôi.

Trân trọng nhất

Thomas Harcourt

Edward nhìn chăm chăm vào bức thư rất lâu, tầm nhìn của anh mờ đi. Thomas chưa bao giờ cho rằng anh ấy biết về việc sự mê đắm của Edward đối với em gái mình. Nó gần như mất thể diện khi nghĩ về điều đó. Nhưng rõ ràng anh ấy đã bị nó làm cho thích thú. Thích thú, và có thể là . . .

Hy vọng?

Thomas có phải đang mai mối không? Nó chắc chắn đã nghe giống như thế trong thư của anh ấy. Nếu anh ấy muốn Edward kết hôn với Cecilia . . .

Thomas có thể đã viết cho cô ấy về điều đó? Cô ấy đã nói rằng anh ấy đã sắp xếp cuộc hôn nhân. Chuyện gì xảy ra nếu . . .

Edward cảm thấy máu rút khỏi mặt anh. Điều gì sẽ xảy ra nếu Cecilia thực sự nghĩ rằng họ đã kết hôn? Nếu cô ấy không nói dối thì sao?

Edward điên cuồng tìm kiếm trên bức thư, tìm kiếm ngày viết bức thư đó một cách vô ích. Thomas viết lá thư này khi nào? Anh ấy có thể bảo Cecilia sắp xếp một buổi lễ ủy nhiệm nhưng rồi chết trước khi yêu cầu Edward làm điều tương tự?

Anh đứng dậy. Anh phải về nhà trọ. Anh biết điều này là rất xa vời, nhưng nó sẽ giải thích rất nhiều. Và đó cũng là lúc mà anh nên nói với cô rằng ký ức của anh đã trở lại. Anh cần phải ngừng giam hãm trong sự khốn khổ của mình và chỉ cần hỏi cô chuyện gì đang xảy ra.

Anh đã không chạy về Đầu Quỷ, nhưng đó là một cuộc đi bộ nhanh đến chết tiệt.

“Cecilia”

Edward đẩy cánh cửa vào phòng họ với lực mạnh hơn mức cần thiết. Nhưng vào lúc anh lên tầng trên của nhà trọ, mạch máu anh đập rất nhanh và mạnh đến nỗi anh dường như thực sự nhảy ra khỏi lớp da của mình. Đầu anh đầy những câu hỏi, và trái tim anh tràn đầy đam mê, và đến một lúc nào đó, anh quyết định anh không quan tâm đến những gì cô đã làm. Nếu cô đã lừa anh, cô hẳn phải có lý do. Anh biết cô. Anh *đã biết* về cô. Cô là một người tốt bụng và tử tế như chưa từng có trên trái đất này, và có lẽ cô chưa từng nói ra, nhưng anh biết cô đã yêu anh.

Gần bằng anh yêu cô.

“Cecilia?”

Anh gọi tên cô mặc dù rõ ràng cô không có ở đó. Chết tiệt. Bây giờ anh sẽ phải ngòiti lên tay mình và chờ đợi. Cô ấy có thể ở bất cứ đâu. Cô thường xuyên đi ra ngoài, chạy việc vặt và đi dạo. Điều này đã ít đi kể từ khi cuộc tìm kiếm anh trai của cô ấy kết thúc, nhưng cô ấy vẫn không muốn ở trong phòng suốt ngày.

Có lẽ cô ấy đã để lại một ghi chú. Đôi khi cô đã làm thế.

Mắt anh quét khắp căn phòng, di chuyển chậm hơn dọc theo mặt phẳng của chiếc bàn. Nó đây rồi. Một mảnh giấy gấp làm ba đang nằm giữa bồn rửa mặt trống rỗng để nó không bị thổi bay.

Cecilia luôn muốn mở cửa sổ.

Edward mở tờ giấy ra, và trong một tích tắc, anh bối rối trước số lượng từ trên trang giấy, nhiều hơn mức cần thiết chỉ để cho anh biết khi nào cô trở lại.

Rồi anh bắt đầu đọc.

Edward thân mến

Em là một kẻ hèn nhát khủng khiếp, vì em biết em nên nói những lời này trực tiếp. Nhưng em không thể. Em không nghĩ rằng em có thể diễn đạt nó bằng lời nói, và em cũng không nghĩ mình sẽ có thời gian.

Em có rất nhiều điều phải thú nhận với anh, em hầu như không biết bắt đầu từ đâu. Em cho rằng nên bắt đầu với một thực tế đáng chú ý nhất. Chúng ta không kết hôn.

Em không có ý định thực hiện một điều giả dối như vậy. Em thề với anh, nó bắt đầu vì những lý do ích kỷ nhất. Khi nghe tin anh đang ở bệnh viện, em biết rằng em phải đi chăm sóc cho anh, nhưng em đã bị từ chối, người ta nói rằng do cấp bậc và chức vụ của anh, chỉ những người trong gia đình mới được phép gặp anh. Em không chắc điều gì đã đến với em – Em không nghĩ mình quá bốc đồng, nhưng rồi một lần nữa, em đã quăng đi theo gió sự thận trọng của mình và đến New York. Em đã rất tức giận. Em chỉ muốn giúp đỡ. Và trước khi em nhận ra điều đó, em đã hét lên rằng em là vợ của anh. Cho đến hôm nay, em không chắc tại sao mọi người lại tin em.

Em đã nói với bản thân mình rằng em sẽ tiết lộ sự thật khi anh tỉnh dậy. Nhưng rồi mọi thứ đã đi sai đường. Không, không sai, chỉ là lạ lùng. Anh tỉnh dậy và không

có ký ức. Thật bất ngờ, anh dường như đã biết em là ai. Em vẫn không hiểu làm thế nào anh lại nhận ra em. Khi anh đã lấy lại được trí nhớ của mình – và em biết anh sẽ nhớ lại, anh phải có niềm tin – anh sẽ biết rằng chúng ta chưa bao giờ gặp nhau. Bản thân em. Em biết rằng Thomas đã cho anh thấy bức chân dung nhỏ của em, nhưng thực sự, đó không phải là một sở thích hay. Không có lý do gì để anh nhận ra em khi anh mở mắt ra.

Em không muốn nói với anh sự thật trước mặt bác sĩ và Đại tá Stubbs. Em không nghĩ họ sẽ cho phép em ở lại, và em cảm thấy anh vẫn cần sự chăm sóc của em. Sau đêm đó, một cái gì đó trở nên rất rõ ràng. Quân đội đã nhiệt tình hơn nhiều để hỗ trợ Bà Rokesby trong việc tìm kiếm anh trai của em hơn là cho Cô Harcourt. Em đã lợi dụng anh. Em đã sử dụng tên của anh. Xin tha lỗi cho em. Nhưng em phải thú nhận rằng trong khi em sẽ mang mặc cảm của mình đến ngày cuối cùng của cuộc đời em, em cũng không hối hận về hành động của mình. Em cần tìm Thomas. Anh ấy là tất cả những gì em còn lại.

Nhưng bây giờ anh ấy đã ra đi, và đó là lý do em đến New York. Vì chúng ta chưa kết hôn, em nghĩ thật phù hợp và tốt nhất là em nên trở lại Derbyshire. Em sẽ không cưới Horace; Không có gì có thể nhấn chìm được em, em đảm bảo với anh. Em đã chôn đồ bạc trong vườn trước khi em rời đi; đó là của mẹ em và do đó không phải là một phần của tài sản thừa kế. Em sẽ tìm được một người mua chúng. Anh không cần phải lo lắng cho phúc lợi của em.

Edward, anh thật là một quý ông lịch lãm, người đàn ông đáng kính nhất mà em từng biết. Nếu em ở lại New York, anh sẽ khẳng khái thỏa hiệp với em, rằng anh phải cưới em. Nhưng em không thể đòi hỏi điều này từ anh. Không điều gì trong những chuyện này là lỗi của anh. Anh đã tưởng rằng chúng ta đã kết hôn, và

anh đã cư xử như một người chồng. Anh không nên bị trừng phạt vì mánh khóe của em. Anh có một cuộc sống đang chờ anh trở lại nước Anh, một cuộc sống không bao gồm em.

Tất cả những gì em yêu cầu là anh đừng nói gì về thời gian này. Cho đến một ngày mà em có thể kết hôn, em sẽ nói cho chồng sắp cưới của em những gì đã xảy ra ở đây. Em không thể sống với chính mình nếu em không làm thế. Nhưng cho đến lúc đó, em nghĩ tốt nhất cứ để thế giới tiếp tục nhìn thấy em đơn giản như bản thân em.

*Bạn của anh,
Cecilia.*

Tái bút – Anh không cần lo lắng về hậu quả lâu dài từ thời gian chúng ta bên nhau.

Edward đứng ở giữa phòng, hoàn toàn đóng băng. Cái quái gì vậy? Cô ấy có ý gì –

Anh mò mẫm để tìm phần thư anh đang tìm kiếm. Nó đây rồi. Cô không nghĩ mình sẽ có thời gian để nói với anh trực tiếp.

Máu như rút khỏi mặt anh.

Tàu *Rhiannon*. Nó ở bến cảng. Nó đã cập bến vào đêm trước.

Cecilia đã đặt chỗ trên đó. Anh chắc chắn về điều đó.

Anh kiểm tra chiếc đồng hồ bỏ túi mà anh đã để trên bàn để làm đồng hồ chung của họ. Anh còn thời gian. Không nhiều, nhưng đủ.

Nó sẽ phải là đủ. Cả thế giới của anh phụ thuộc vào nó.

CHƯƠNG 21

Em đã không nghe tin tức gì từ anh quá lâu rồi, Thomas. Em biết em không nên lo lắng, rằng có hàng tá cách để thư của anh bị trì hoãn, nhưng em không thể tự an ủi mình. Anh có biết rằng em đã đánh dấu trên lịch để theo dõi thư từ của chúng ta? Một tuần để thư của em được đưa lên một con tàu, năm tuần để vượt Đại Tây Dương, một tuần nữa để đến với anh. Sau đó một tuần để thư của anh được đưa lên một con tàu, ba tuần để vượt Đại Tây Dương (anh xem? Em đã nhớ khi anh nói với em rằng sẽ mất ít thời gian hơn để đi về phía đông), sau đó một tuần để nó đến được với em. Mất ba tháng để nhận được câu trả lời cho một câu hỏi đơn giản!

Nhưng sau đó, có thể không có câu hỏi đơn giản. Hoặc nếu có, họ thiếu câu trả lời đơn giản.

- từ Cecilia Harcourt gửi trai Thomas (thư không bao giờ nhận được)

Chiếc tàu *Rhiannon* khá giống với chiếc *Lady Miranda* và Cecilia không gặp khó khăn gì trong việc định vị cabin của mình. Khi cô đã mua vé trước đó vài giờ, cô được cho biết cô sẽ chia sẻ cabin của mình với một cô gái tên là Alethea Finch, người đã phục vụ như một quản gia cho một gia đình nổi tiếng ở New York và hiện đang trở về nhà. Không có gì lạ khi có người lạ chia sẻ chỗ ở trên những cuộc hành trình như vậy. Cecilia cũng đã làm như vậy trên đường đi qua đây; Cô đã khá thân thiết với người bạn đồng hành của mình và rất

tiếc phải nói lời tạm biệt khi họ đã cập cảng ở New York.

Cecilia tự hỏi liệu cô Finch có phải là người Ireland hay giống cô không, chỉ đơn giản là mong muốn được lên con tàu đầu tiên trở lại Quần đảo Anh và không ngại phải dừng lại trước khi đến Anh. Bản thân Cecilia cũng không chắc cô sẽ về nhà từ Cork như thế nào, nhưng rào cản đó dường như rất nhỏ so với thử thách lớn hơn là vượt qua Đại Tây Dương. Có lẽ sẽ có những chiếc thuyền đi từ Cork đến Liverpool, hoặc nếu không, cô có thể đi đến Dublin và đi thuyền từ đó.

Cô đã tự mình đi từ Derbyshire đến New York, vì Chúa. Nếu cô có thể làm được điều này, thì cô có thể làm bất cứ điều gì. Cô mạnh mẽ. Cô mạnh mẽ.

Cô đã khóc.

Chết tiệt, cô cần phải ngừng khóc.

Cô dừng lại trong hành lang hẹp bên ngoài cabin của mình để hít một hơi. Ít nhất thì cô cũng không khóc nức nở. Cô vẫn có thể tự kìm nén mình mà không thu hút quá nhiều sự chú ý. Nhưng mỗi khi cô nghĩ rằng mình đã kìm nén được cảm xúc, phổi cô dường như co thắt và cô hít vào một hơi thở bất ngờ, nhưng nó nghe như bị nghẹt lại, và rồi đôi mắt cô trở nên nhói buốt, và rồi –

Dừng lại. Cô cần ngừng suy nghĩ về nó.

Mục tiêu cho ngày hôm nay: Không khóc nơi công cộng.

Cô thở dài. Cô muốn đạt một mục tiêu mới.

Thời gian trôi đi. Với một hơi thở mạnh, cô đưa tay che mắt và vịn tay cầm cánh cửa cabin.

Nó đã bị khóa.

Cecilia chớp mắt, bối rối trong thoáng chốc. Sau đó, cô gõ cửa, tính toán rằng bạn cùng phòng của cô đã đến trước cô. Thật là khôn ngoan khi một người phụ nữ một mình khóa cửa phòng. Cô cũng sẽ làm như vậy.

Cô đợi một lát, rồi lại gõ, và cuối cùng cánh cửa mở ra, nhưng chỉ là một phần. Một người phụ nữ gầy gò lớn tuổi. Cô ta gần như che kín khe hở hẹp, vì vậy, Cecilia không thể nhìn thấy bên trong cabin phía sau. Dường như có hai cái giường, một trên và một dưới, và một cái rương được mở trên sàn nhà. Trên chiếc bàn đơn độc,

một chiếc đèn lồng đã được thắp sáng. Rõ ràng cô Finch đang dở đồ đạc. “Tôi có thể giúp gì cho cô không?” Cô Finch hỏi.

Cecilia dán biểu cảm thân thiện lên mặt và nói, “Tôi tin rằng chúng ta đang chia sẻ cabin này.”

Cô Finch nhìn cô với vẻ mặt khó chịu, rồi nói, “Cô nhầm rồi.”

Ồ. Thật bất ngờ. Cecilia nhìn lại cánh cửa, được mở ra chống bên hông cô Finch. Một chiếc biển bằng đồng thau xỉn màu số “8” được đóng đinh vào gỗ.

“Cabin số tám,” Cecilia nói. “Cô chắc là Tiểu thư Finch. Chúng ta là bạn cùng phòng.” Thật khó tập trung năng lượng để hòa đồng, nhưng cô biết rằng cô phải cố gắng, vì vậy cô nghiêng mình lịch sự và nói, “Tôi là cô Cecilia Harcourt. Chào cô?”

Môi người phụ nữ lớn tuổi mím lại. “Tôi đã được chỉ dẫn để tin rằng tôi sẽ không phải chia sẻ phòng này với ai.”

Đầu tiên, Cecilia liếc vào một cái giường, rồi đến cái kia. Đó rõ ràng là một căn phòng cho hai người. “Cô đã đặt trước một cabin cho riêng mình?” Cô hỏi. Cô đã nghe nói rằng mọi người đôi khi làm như vậy, mặc dù phải trả gấp đôi.

“Tôi đã nói rằng tôi không có bạn cùng phòng.”

Đó không phải là câu trả lời cho câu hỏi của Cecilia. Mặc dù tâm trạng của cô đang giao động giữa đen và xanh, cô vẫn giữ bình tĩnh. Cô sẽ phải chia sẻ một cabin cực kỳ nhỏ với người phụ nữ này trong ít nhất ba tuần. Vì vậy, cô đã cố gắng nở một nụ cười thân thiện nhất của mình và nói, “Tôi chỉ mới đặt chuyến đi vào chiều nay.”

Cô Finch rút lui với sự không tán thành rõ ràng. “Loại phụ nữ gì mà mua vé vượt qua Đại Tây Dương ngay vào ngày khởi hành?”

Cầm Cecilia siết chặt. “Loại phụ nữ như tôi, tôi cho là vậy. Kế hoạch của tôi thay đổi khá đột ngột, và tôi đã may mắn tìm thấy một con tàu khởi hành ngay lập tức.”

Cô Finch khịt mũi. Cecilia không chắc làm thế nào để giải thích hành động này, ngoài thực tế rõ ràng là nó không phải là sự tôn trọng. Nhưng cô Finch cuối cùng cũng lùi lại một bước, cho phép Cecilia bước vào cabin nhỏ.

“Như cô thấy đấy,” cô Finch nói, “Tôi đã dở đồ đạc của mình ở giường dưới.”

“Tôi thích ngủ giường trên hơn.”

Cô Finch khịt mũi lần nữa, to hơn một chút. “Nếu cô bị say sóng, cô sẽ phải ra khỏi phòng. Tôi không muốn có mùi ở đây.”

Cecilia cảm thấy quyết tâm giữ thái độ lịch sự của mình đang trôi tuột đi. “Đồng ý. Chỉ cần cô cũng làm như vậy.”

“Tôi hy vọng cô không ngáy.”

“Nếu tôi ngáy, đã không ai nói với tôi về điều đó.”

Cô Finch mở miệng, nhưng Cecilia đã ngắt lời cô ta, “Tôi chắc chắn cô sẽ nói với tôi nếu tôi ngáy.”

Cô Finch mở miệng lần nữa, nhưng Cecilia lại nói thêm, “Và tôi sẽ cảm ơn cô vì điều đó. Có vẻ như đó là điều mà một người nên biết về bản thân mình, cô sẽ đồng ý với tôi chứ?”

Cô Finch rút lại. “Cô là một người xác xược nhất mà tôi thấy.”

“Và cô đang cản đường tôi.” Căn phòng rất nhỏ, và Cecilia chưa hoàn toàn bước vào; gần như không thể làm như vậy trong khi người phụ nữ kia mở cái rương trên sàn nhà.

“Đây là phòng của tôi,” cô Finch nói.

“Đây là phòng *của chúng ta*,” Cecilia gần như gầm gừ, “và tôi sẽ đánh giá cao nếu cô di chuyển cái rương của mình để tôi có thể vào phòng.”

“Được thôi!” Cô Finch đóng sầm cái rương lại và nhét nó dưới gầm giường. “Tôi không biết cô sẽ đặt rương đồ của cô ở đâu, nhưng đừng nghĩ rằng cô có thể chiếm giữ sàn nhà nếu tôi không thể.”

Cecilia không có rương hành lý, chỉ có chiếc túi du lịch lớn của cô, nhưng dường như có rất ít lý do để đưa ra quan điểm đó.

“Đó là tất cả những thứ cô có à?”

Đặc biệt là từ khi cô Finch có vẻ háo hức muốn ghi điểm với cô.

Cecilia cố gắng hít một hơi thở bình tĩnh. “Như tôi đã nói, tôi phải rời đi đột ngột. Không có thời gian để đóng gói một rương đồ thích hợp.”

Cô Finch nhìn xuống chiếc mũi xương xẩu của mình và tạo ra một trong những âm thanh đánh hơi khác. Cecilia quyết định dành nhiều thời gian nhất có thể trên boong.

Có một cái bàn nhỏ đóng đinh dưới chân giường, có đủ không gian bên dưới cho chiếc túi của Cecilia. Cô lấy ra vài thứ mà cô nghĩ

mình có thể muốn có trong chiếc giường của mình và sau đó vượt qua cô Finch để cô có thể trèo lên và xem cô sẽ ngủ ở đâu.

“Không được dẫm lên giường của tôi để lên giường của cô.”

Cecilia dừng lại, đếm trong đầu lên ba, rồi nói, “Tôi sẽ hạn chế đi lên đi xuống thang.”

“Tôi sẽ phàn nàn với thuyền trưởng về cô.”

“Cô cứ thoải mái,” Cecilia nói với một cái khoát tay lớn. Cô đi lên một nấc thang khác và nhìn lướt qua. Chiếc giường của cô rất gọn gàng và ngăn nắp, và ngay cả khi cô không có nhiều khoảng trống, ít nhất cô cũng ít phải nhìn vào cô Finch.

“Cô có phải là gái điếm không?”

Cecilia quay ngoắt lại, suýt hụt chân trên thang. “Cô vừa hỏi gì?”

“Cô có phải là gái điếm không?” Cô Finch lặp lại, nhấn mạnh từng từ với một khoảng lặng kịch tính. “Tôi không thể nghĩ ra lý do nào khác – “

“Không, tôi không phải là một gái điếm,” Cecilia đánh gãy lời cô ta, nhận thức rõ ràng người phụ nữ đáng ghét này rất có thể sẽ không đồng ý nếu cô ta biết các sự kiện xảy ra trong tháng vừa qua.

“Vì tôi không chia sẻ một căn phòng với một con điếm.”

Cecilia cảm thấy mất bình tĩnh. Cô chỉ đơn giản là mất bình tĩnh. Cô đã giữ bình tĩnh trước cái chết của anh trai mình, qua sự tiết lộ rằng Đại tá Stubbs đã nói dối trước sự đau buồn và lo lắng của mình. Cô thậm chí còn xoay sở để không gục ngã khi rời bỏ người đàn ông duy nhất cô từng yêu, và giờ cô đang đặt một đại dương chết tiệt giữa họ, và anh ấy sẽ ghét cô, vậy mà người phụ nữ tồi tệ này đang gọi cô là con điếm?

Cô nhảy xuống thang, sai bước tới cô Finch và túm lấy cổ áo cô ta.

“Tôi không biết sáng nay cô đã ăn loại thuốc độc nào,” cô giận sôi lên, “nhưng tôi thấy đủ rồi. Tôi đã trả tiền đủ cho một nửa của mình trong cabin này và đổi lại, tôi mong đợi một chút văn minh và giáo dục tốt.”

“Giáo dục tốt! Từ một người phụ nữ thậm chí không có một chiếc gương đựng đồ?”

“Điều đó có ý nghĩa quý quái gì vậy?”

Cô Finch giơ hai cánh tay lên và rít lên như một người bị ma

nhập. “Và bây giờ cô lại cầu cứu Satan!”

Oh. Chúa ơi. Cecilia đã rơi vào địa ngục. Cô chắc chắn như vậy. Có lẽ đây là hình phạt của cô vì đã nói dối Edward. Ba tuần . . . thậm chí có thể là một tháng với người phụ nữ quý quai này.

“Tôi từ chối chia sẻ cabin với cô!” Cô Finch bật khóc.

“Tôi đảm bảo với cô rằng tôi không muốn gì hơn là thực hiện điều ước của cô, nhưng – “

Một tiếng gõ cửa vang lên.

“Tôi hy vọng rằng đó là thuyền trưởng,” Cô Finch nói. “Có lẽ ông ấy đã nghe thấy cô la hét.”

Cecilia nhìn cô ta chán ghét. “Tại sao thuyền trưởng lại phải đến đây?” Căn phòng này không có cửa sổ, nhưng cô có thể nói từ chuyển động của con tàu rằng họ đã rời bến. Chắc chắn thuyền trưởng có những việc cần làm hơn hơn là phân xử một cuộc cãi cọ.

Tiếng gõ dứt khoát của đốt ngón tay trên gỗ được thay thế bằng tiếng nắm đấm, sau đó là tiếng hô “Mở cửa!”

Đó là một giọng nói mà Cecilia biết khá rõ.

Mặt cô tái đi. Quả thật, cô cảm thấy máu rời khỏi mặt mình. Khóe miệng cô nhếch lên vì sốc khi cô quay về phía cánh cửa.

“Mở cái cửa chết tiệt này ra, Cecilia!”

Cô Finch thở hển hển và quay lại đối mặt với cô. “Đó không phải là thuyền trưởng.”

“Không . . .”

“Đó là ai? Cô có biết đó là ai không? Anh ta có thể đến đây để tấn công chúng ta. Ôi Chúa ơi, Chúa ơi...” Cô Finch di chuyển với sự nhanh nhẹn đáng ngạc nhiên khi cô ta nhảy ra phía sau Cecilia, sử dụng cô như một cái khiên người cho bất cứ con quái vật nào cô ta nghĩ sẽ đi qua cánh cửa.

“Anh ấy không đến đây để tấn công chúng ta,” Cecilia nói bằng giọng kinh ngạc. Cô biết mình nên làm gì đó – rũ bỏ cô Finch, mở cánh cửa ra – nhưng cô như bị đóng băng, cố gắng hiểu ý nghĩa của những gì rõ ràng là không thể.

Edward đã ở đây. Trên con tàu. Trên con tàu đã *rời bến cảng*.

“Ôi, Chúa ơi,” cô thở hển hển.

“Giờ cô mới lo lắng à,” cô Finch bắt bẻ.

Con tàu đang di chuyển. Nó đang di chuyển. Cecilia đã quan sát thấy thủy thủ đoàn tháo những sợi dây thừng to ra khỏi những chiếc neo khi cô đi qua boong tàu. Cô cảm thấy họ bị đẩy ra khỏi bến tàu, nhận ra âm thanh và sự lắc lư quen thuộc khi họ đi qua vịnh và vào Đại Tây Dương.

Edward đang ở trên tàu. Và vì anh khó có thể bơi trở lại bờ, điều đó có nghĩa là anh đã bỏ đơn vị của mình, và –

Lần này tiếng đập mạnh hơn, to hơn.

“Ngay bây giờ, hãy mở cánh cửa này hoặc anh thề rằng anh sẽ phá vỡ nó ra!”

Cô Finch thút thít điều gì đó về đức hạnh của mình.

Và cuối cùng thì Cecilia thì thào tên của Edward.

“Cô biết anh ta à?”

“Biết, anh ấy là người của tôi. . .” Anh là gì? Không phải chồng cô.

“Tốt, vậy thì mở cửa đi.” Cô Finch cho cô một cú hích mạnh, khiến Cecilia mất cảnh giác ngã nhào vào bức tường phía xa. “Nhưng đừng cho anh ta vào,” cô ta rít lên. “Tôi không muốn một người đàn ông ở đây. Cô đưa anh ta ra ngoài và làm . . . làm ...” Ngón tay của cô ta làm những cử động giống như có một chiếc đàn piano ghé tởm trước mặt cô ta. “Việc của cô,” cuối cùng cô ta đã hoàn thành nốt câu nói. “Làm điều đó ở nơi khác.”

“Cecilia!” Edward gầm lên.

“Anh ta sắp phá cửa rồi!” Cô Finch thét lên. “Mau lên!”

“Tôi đang vội đây!” Cabin chỉ có 8 feet chiều ngang, hầu như không đủ để sự vội vã tạo ra khác biệt, nhưng Cecilia đã đi đến cửa và đặt ngón tay vào khóa chốt.

Và cô sửng người.

“Cô còn chờ gì nữa?”

“Tôi không biết,” cô thì thào.

Edward đã ở đây. Anh đã đi theo cô. Cái đó nghĩa là gì?

“CECILIA!”

Cô mở cửa và trong một khoảnh khắc may mắn, thời gian như dừng lại. Cô say sưa nhìn cảnh anh đứng bên ngưỡng cửa, bàn tay nắm chặt của anh vẫn giơ lên đập mạnh vào cửa. Anh không đội mũ, tóc anh rối tung.

Anh nhìn rất . . . hoang dã.

“Anh đang mặc đồng phục,” cô nói một cách ngu ngốc.

“Em,” anh nói, chỉ ngón tay về phía cô, “đang gặp rất nhiều rắc rối.”

Cô Finch thờ hờn hển. “Ngài có muốn bắt cô ta không?”

Edward liếc mắt ra khỏi Cecilia chỉ đủ lâu để tỏ ra hoài nghi “Cái gì?”

“Ngài có muốn bắt cô ta không?” Cô Finch chạy đến đứng sau Cecilia. “Tôi nghĩ cô ta là một –“

Cecilia thúc khuỷu tay vào xương sườn cô ta. Vì lợi ích của riêng cô ta. Không biết Edward sẽ phản ứng thế nào nếu cô Finch gọi cô là một con điếm trước mặt anh.

Edward liếc nhìn cô Finch. “Cô ta là ai?”

“Ngài là ai?” cô Finch bắn trả.

Edward hát đầu về phía Cecilia. “Chồng của cô ấy.”

Cecilia cố gắng kháng cự. “Không. Anh không –“

“Anh sẽ,” anh gầm gừ.

“Đây là điều rất bất thường,” cô Finch nói với một tiếng khụt khịt mũi.

Cecilia quay cuồng. “Cô có vui lòng lùi lại không?” Cô rít lên.

“Được thôi!” Cô Finch nói với vẻ bực bội. Cô ta đã thực hiện một trình diễn tuyệt vời bước ba bước trở về giường của mình.

Edward nghiêng đầu về phía người phụ nữ lớn tuổi. “Bạn của em à?”

“Không,” Cecilia nói một cách dứt khoát.

“Chắc chắn là không,” cô Finch nói.

Cecilia nhìn cô ta bực bội trước khi quay lại với Edward. “Anh đã nhận được thư của em chưa?”

“Tất nhiên anh đã nhận được thư của em. Không thì tại sao anh lại ở đây?”

“Em đã không nói là con tàu nào – ”

“Chẳng khó khăn để tìm ra nó.”

“Nhưng, anh, nhiệm vụ của anh.” Anh là một sĩ quan trong Quân đội Hoàng gia. Anh không thể rời đi. Anh sẽ bị tòa án binh kết án. Lạy Chúa, anh có thể bị treo cổ không? Họ sẽ không treo cổ một sĩ quan đào ngũ chứ, phải không? Và chắc chắn không phải những

người từ các gia đình như Rokesbys.

“Anh đã có đủ thời gian để giải quyết các vấn đề với Đại tá Stubbs,” Edward nói với giọng điệu cộc lốc. “*Chỉ là.*”

“Em – em không biết nên nói gì.”

Tay anh nắm lấy phía trên cánh tay của cô. “Nói với anh một điều,” anh nói với giọng rất thấp.

Cô nín thở.

Và rồi anh nhìn cô Finch qua vai, người đang theo dõi việc đang diễn ra với sự thích thú. “Cô có phiền khi cho chúng tôi một chút quyền riêng tư không?”

“Đây là cabin của tôi,” cô ta nói. “Nếu ngài muốn giữ bí mật, ngài sẽ phải tìm chỗ khác.”

“Vì tình yêu của Chúa,” Cecilia bật ra, quay ngoắt lại để đối mặt với người phụ nữ đáng ghét, “Cô có thể tìm thấy một chút tử tế trong trái tim sắt đá của mình để cho tôi một khoảnh khắc với – “ Cô nuốt nước bọt, cổ họng không thốt ra nổi từ nào. “Với anh ấy” cuối cùng cô cũng nói hết câu, quay đầu về phía Edward.

“Các người đã kết hôn chưa?” Cô Finch hỏi.

“Chưa.” Cecilia đã trả lời, nhưng điều này không có nhiều sức thuyết phục khi Edward nói, “Rồi,” cùng một lúc.

Cô Finch xoay chuyển ánh mắt tròn xoe của mình từ người này sang người khác. Đôi môi cô mím lại, và đôi lông mày của cô ta nhô lên thành hai cái vòm xấu xí. “Tôi sẽ đi gặp thuyền trưởng,” cô ta tuyên bố.

“Được,” Edward nói, gần như đẩy cô ta ra khỏi cửa.

Cô Finch thét lên khi vấp vào bậc cửa, nhưng nếu cô ta có thêm điều gì muốn nói, nó đã bị cắt đứt khi Edward đóng sầm cửa vào mặt cô ta.

Và khóa nó lại.

CHƯƠNG 22

Em đang đến để tìm anh đây.

*- Cecilia Harcourt gửi anh trai
Thomas (lá thư không bao giờ được gửi)*

Edward không có tâm trạng tốt.

Một người đàn ông thường cần hơn ba giờ để thay đổi cuộc sống của anh ta và đi đến một lục địa khác. Như vậy, anh đã hầu như không có thời gian để đóng gói rương đồ của mình và gửi đảm bảo để rời New York.

Khi anh đến bến cảng, thủy thủ đoàn của tàu *Rhiannon* đang chuẩn bị khởi hành. Edward thực tế phải nhảy qua mặt nước để lên tàu, và anh sẽ bị trục xuất nếu anh không xuất trình một mệnh lệnh viết tay vôi vàng của Đại tá vào mặt thuyền trưởng, bảo đảm mình được rời bến.

Hoặc có thể chỉ là một vị trí trên boong. Ông thuyền trưởng nói với anh họ thậm chí chắc chắn không còn một chiếc võng dự phòng.

Không vấn đề. Edward không cần phòng. Tất cả những gì anh có là quần áo mặc trên người, vài đồng bạc trong ví . . .

Và một lỗ đen lớn nơi từng được gọi là sự kiên nhẫn của anh.

Vì vậy, khi cánh cửa đến cabin của Cecilia mở ra. . .

Người ta có thể nghĩ rằng anh đã cảm thấy nhẹ nhõm khi nhìn thấy cô. Người ta có thể nghĩ, với chiều sâu của cảm xúc, với sự hoảng loạn đã xô đẩy anh suốt buổi chiều, anh sẽ cảm thấy nhẹ nhõm khi nhìn thấy đôi mắt bọt biển tuyệt đẹp đó, nhìn chằm chằm vào anh với sự ngạc nhiên.

Nhưng không.

Đó là tất cả những gì khiến anh không thể bóp cổ cô.

“Tại sao anh lại ở đây?” Cô thì thầm, khi cuối cùng anh đã tổng cổ cô Finch đáng ghét đó ra khỏi phòng.

Trong một khoảnh khắc anh chỉ có thể nhìn chằm chằm. “Em không nghiêm túc khi hỏi anh điều đó.”

“Em –“

“Em bỏ anh lại.”

Cô lắc đầu. “Em trả tự do cho anh.”

Anh khịt mũi. “Em đã trói anh trong hơn một năm trời.”

“Sao ạ?” Phản ứng của cô là chuyển động nhiều hơn âm thanh, nhưng Edward không cảm thấy muốn giải thích. Anh quay mặt đi, hơi thở gấp gáp khi anh đưa tay vuốt tóc. Địa ngục chết tiệt, anh thậm chí còn không đội mũ. Điều đó làm sao lại xảy ra? Có phải anh đã quên đội nó không? Có phải nó đã bay mất đi khi anh chạy theo con tàu?

Người phụ nữ đáng sợ này đã trói chặt anh. Anh thậm chí còn không chắc chắn rương đồ của mình đã đưa lên tàu chưa. Theo những gì anh biết, anh sẽ bắt đầu một chuyến đi dài cả tháng mà không thay đồ lót.

“Edward?” Giọng nói của cô đến từ phía sau anh, nhỏ và do dự.

“Em có thai à?”

“Sao cơ?”

Anh quay lại và nói lại lần nữa, rõ ràng hơn.
“Em.Có.Thai.Không.”

“Không!” Cô lắc đầu gần như điên cuồng. “Em đã nói với anh rằng em không mang thai.”

“Anh không biết, nếu – “ anh dừng lại. Ngưng bật.

“Anh không biết gì?”

Anh không biết *anh có thể tin cô không*. Đó là những gì anh định nói. Ngoại trừ đó không phải là sự thật. Anh đã tin tưởng cô. Ít nhất về điều này. Không, đặc biệt về điều này. Với bản năng ban đầu của anh, thứ đang kích động anh hỏi cô những từ đó, đó không phải là gì ngoài một con quỷ trên vai anh, muốn đả kích anh. Làm anh bị thương.

Bởi vì cô đã làm tổn thương anh. Không phải vì cô đã nói dối – anh giả sử có thể hiểu tất cả những gì đã xảy ra. Nhưng cô không có niềm tin. Cô đã không tin anh. Làm thế nào mà cô có thể nghĩ rằng chạy trốn là điều nên làm? Làm thế nào cô có thể nghĩ rằng anh sẽ không quan tâm?

“Em không có đứa bé,” cô nói với giọng rất thấp và khản trương, nó gần như là một lời thì thầm. “Em thề với anh. Em không nói dối

về một điều như vậy.”

“Không à?”

“Em thề,” cô nói một lần nữa. “Em sẽ không làm điều đó với anh.”

“Nhưng tại sao em làm điều này?”

“Điều này?” cô nhắc lại.

Anh bước về phía cô, vẫn sôi sùng sục. “Em đã bỏ anh lại. Không nói một lời.”

“Em đã viết cho anh một lá thư!”

“Trước khi em chạy trốn khỏi lục địa.”

“Nhưng em – “

“Em đã bỏ trốn.”

“Không!” cô khóc. “Không, Em đã không. Em – “

“Em đang ở trên tàu,” anh muốn nổ tung. “Đó có nghĩa là chạy trốn.”

“Em đã làm thế vì anh!”

Giọng cô thật to, đầy nỗi buồn sâu thẳm đến nỗi anh im lặng trong giây lát. Cô trông gần như vỡ vụn, hai cánh tay dính chặt vào hai bên người, hai bàn tay nắm thành nắm đấm nhỏ tuyệt vọng.

“Em đã làm điều đó vì anh,” cô nói lại lần nữa, lần này nhẹ nhàng hơn.

Anh lắc đầu. “Em nên hỏi ý kiến của anh để xem đó có phải là những gì anh muốn không.”

“Nếu em ở lại,” cô nói, với nhịp điệu chậm chạp và nặng nề của một người đang cố gắng làm cho người khác hiểu, “thì anh sẽ khẳng khăng muốn cưới em.”

“Đúng thế.”

“Anh có nghĩ rằng đây là những gì em muốn không? Anh có nghĩ rằng em thích lén lút đi trong khi anh không có nhà không? Em đã tránh cho anh khỏi phải làm điều đúng đắn đó!”

“Hãy nghe những điều chính em nói đi,” anh cắt đứt lời cô. “Giúp anh tránh phải làm điều đúng đắn? Làm sao em có thể nghĩ rằng anh sẽ muốn làm bất cứ điều gì khác? Em có hiểu gì về anh không?”

“Edward, em – “

“Nếu đó là điều đúng đắn,” anh chộp lấy, “thì anh nên làm điều

đó.”

“Edward, làm ơn, anh phải tin em. Khi anh phục hồi trí nhớ, anh sẽ hiểu được – “

“Anh đã lấy lại được trí nhớ của mình vài ngày trước rồi,” anh chen vào.

Cô sửng ngờ.

Anh không phải là một người đàn ông cao quý đến nỗi anh không có một chút hài lòng nào về điều đó.

“Gì cơ?” cuối cùng cô cũng thốt lên.

“Anh đã lấy lại trí nhớ – “

“Anh đã không nói với em?” Giọng của cô bình tĩnh, nguy hiểm.

“Chúng ta vừa biết được tin về Thomas.”

“Anh đã không nói với em?”

“Em đã rất đau buồn – “

Cô đập vào vai anh. “Tại sao anh giấu em điều đó?”

“Anh đã rất tức giận! Anh có quyền giấu em điều đó?”

Cô lùi lại, ôm hai cánh tay vào người. Nỗi thống khổ của cô sờ thấy được, nhưng anh không thể ngăn mình tiến lên, đâm mạnh ngón trỏ vào xương đòn của cô. “Anh đã rất tức giận với em, anh khó có thể nhìn thẳng vào sự thật. Nhưng nói về việc làm đúng, anh nghĩ sẽ tốt hơn nếu anh chờ đợi để đối mặt với em cho đến sau khi em đã có một vài ngày để đau buồn cho anh trai của em.”

Đôi mắt cô mở to, đôi môi run rẩy, và tư thế của cô căng thẳng và chùng xuống cùng một lúc, làm cho Edward nhớ đến một con nai mà anh đã bắn gần như nhiều năm trước, trong khi đi săn cùng cha mình. Một người trong số họ đã dẫm lên một cành cây, và đôi tai lớn của con thú dỏng lên và quay lại. Mặc dù vậy, nó đã không di chuyển. Nó đứng đó vì một điều gì đó như một dự cảm vĩnh cửu và Edward có cảm giác kỳ lạ là nó đang suy ngẫm về sự tồn tại của nó.

Anh đã không bắn nó. Anh đã không thể tự mình làm như vậy.

Và bây giờ . . .

Con quỳ trên vai anh chùng xuống.

“Em nên ở lại,” anh nói khẽ. “Em nên nói với anh sự thật.”

“Em đã hoảng sợ.”

Anh chết lặng. “Sợ anh sao?”

“Không!” Cô nhìn xuống, nhưng anh nghe thấy cô thì thào. “Em sợ bản thân mình.”

Nhưng trước khi anh có thể hỏi cô ý của cô là gì, cô run rẩy nuốt nước bọt và nói, “Anh không phải cưới em.”

Anh không thể tin rằng cô vẫn đang nghĩ điều đó là có thể. “Ồ, anh không, đúng không?”

“Em không buộc anh làm như vậy,” cô bập bẹ một nửa. “Không có gì ràng buộc anh.”

“Không à?” anh bước một bước về phía cô, bởi vì đã lâu rồi họ mới xóa bỏ khoảng cách giữa họ, nhưng anh dừng lại tại chỗ khi anh nhận ra những gì anh nhìn thấy trong mắt cô.

Nỗi buồn.

Cô trông buồn đến không chịu nổi, và điều đó đã phá hủy anh.

“Anh đã yêu người khác,” cô thì thào.

Chờ đã . . . *Cái gì?*

Phải mất một lúc anh mới nhận ra anh đã không nói to điều đó. Có phải cô đã phát điên rồi không? “Em đang nói về điều gì?”

“Billie Bridgerton. Anh phải kết hôn với cô ấy. Em không nghĩ rằng anh đã nhớ lại, nhưng – “

“Anh không yêu Billie,” anh ngắt lời. Anh đưa tay vuốt tóc, rồi quay mặt vào tường khi anh hét lên thất vọng. Chúa ơi, đó là tất cả những gì về điều này? Hàng xóm của anh?

Và sau đó, Cecilia nói, cô *thực sự* đã nói, “Anh có chắc không?”

“Tất nhiên là anh chắc chắn,” anh vắn lại. “Chắc chắn anh sẽ không cưới cô ấy.”

“Không, em nghĩ anh sẽ,” cô nói. “Em không nghĩ rằng anh đã phục hồi đầy đủ trí nhớ, nhưng anh đã nói rất nhiều trong thư của mình. Hoặc ít nhất Thomas đã làm thế, và sau đó là mẹ đỡ đầu của anh – “

“Cái gì?” Anh quay cuồng. “Em đã nói chuyện với dì Margaret khi nào?”

“Mới hôm nay. Nhưng em – “

“Bà ấy đã đến tìm em sao?” Vì Chúa, nếu mẹ đỡ đầu của anh đã xúc phạm Cecilia bằng mọi cách. . .

“Không. Nó hoàn toàn là tình cờ. Bà ấy đã đến gặp anh và em tình cờ đang định rời đi để mua vé của tàu – “

Anh gầm gừ.

Cô lùi lại một bước. Hay đúng hơn là cô đã cố gắng. Cô rõ ràng đã quên rằng cô đã lùi sát đến mép giường.

“Em đã nghĩ rằng sẽ thật thô lỗ nếu không ngồi cùng bà ấy,” cô nói. “Mặc dù em phải nói rằng, rất khó xử khi đóng vai chủ nhà trong một căn phòng công cộng.”

Edward lặng đi một lúc, rồi kinh ngạc, anh cảm thấy môi mình nứt ra thành một nụ cười. “Chúa ơi, anh rất muốn thấy điều đó.”

Cecilia liếc anh một chút. “Đây là một điều thú vị hơn nhiều khi nhìn lại.”

“Anh chắc chắn.”

“Bà ấy rất kinh khủng.”

“Bà ấy vẫn thế.”

“Mẹ đỡ đầu của em là một bà già kỳ quặc trong giáo xứ,” Cecilia lẩm bẩm. “Bà ấy đan tất cho em mỗi năm vào ngày sinh nhật của em.”

Anh cân nhắc điều này. “Anh rất chắc chắn Margaret Tryon chưa bao giờ đan một đôi tất nào trong đời.”

Một âm thanh cầu nhàu nho nhỏ hình thành trong cổ họng của Cecilia trước khi nói, “Bà ấy có thể có năng lực ló bịch đó nếu bà ấy cố gắng.”

Edward gật đầu, nụ cười của anh bây giờ chạm đến mắt anh. “Có lẽ vậy.” Anh xô nhẹ cô để cô ngồi trên giường, và sau đó anh ngồi xuống bên cạnh cô. “Em biết anh sẽ cưới em,” anh nói. “Anh không thể tin rằng em lại nghĩ anh sẽ làm khác đi.”

“Tất nhiên em nghĩ anh nhất định đòi cưới,” cô trả lời. “Đó là lý do vì sao em lại rời đi. Vì anh không phải làm điều đó.”

“Thật nực cười – “

Cô đặt tay lên vai anh làm anh im lặng. “Anh sẽ không bao giờ đưa em lên giường nếu anh không nghĩ rằng chúng ta đã kết hôn.”

Anh không tranh cãi với cô.

Cô buồn bã lắc đầu. “Anh đã ngủ với em trong sự giả dối sai lầm.”

Anh cố gắng không cười, anh thực sự đã làm thế, nhưng chỉ trong vài giây, chiếc giường đã rung lên với sự vui vẻ của anh.

“Anh cười sao?”

Anh gật đầu, giữ chặt lấy mình khi câu hỏi của cô tạo ra một làn sóng vui vẻ khác. “Ngủ với em trong sự giả dối sai lầm,” anh cười khúc khích.

Cecilia nhú mào bắt mắt. “Vâng, anh đã làm thế mà.”

“Có lẽ, nhưng ai quan tâm?” Anh cho cô một cú huých thân thiện bằng khuỷu tay. “Chúng ta sẽ làm đám cưới.”

“Nhưng còn Billie – “

Anh nắm lấy vai cô. “Lần cuối cùng, Anh không muốn cưới Billie. Anh muốn cưới em.”

“Nhưng – “

“Anh yêu em, cô bé ngốc nghếch. Anh đã yêu em nhiều năm rồi.”

Có lẽ anh hơi quá đề cao mình, nhưng anh thề rằng anh đã nghe thấy tiếng trái tim cô bỏ qua một nhịp. “Nhưng anh đã không biết gì về em,” cô thì thầm.

“Anh biết em,” anh nói. Anh nắm lấy tay cô và đưa lên môi. “Anh biết em rõ hơn ai hết – “. Anh dừng lại một chút, cần thời gian để tập trung cảm xúc. “Em có biết anh đã đọc thư của em bao nhiêu lần không?”

Cô lắc đầu.

“Từng lá thư. . . Chúa ơi, Cecilia, em không biết chúng có ý nghĩa gì với anh đâu. Chúng thậm chí còn không phải viết cho anh – “

“Đúng thế,” cô nói nhẹ nhàng.

Anh im lặng, nhưng đôi mắt anh giữ lấy cô, lặng lẽ hỏi cô có ý gì.

“Mỗi lần em viết thư cho Thomas em đều nghĩ về anh. Em – “. Cô nuốt xuống, và mặc dù ánh sáng quá mờ để có thể thấy cô đỏ mặt, nhưng bằng cách nào đó anh biết khuôn mặt cô đã biến thành màu hồng. “Em luôn tự mắng mình.”

Anh chạm vào má cô. “Tại sao em cười?”

“Em không cười. Em – , có lẽ thế, nhưng đó là vì em xấu hổ. Em cảm thấy thật ngớ ngẩn, tương tự một người đàn ông mà em chưa bao giờ gặp.”

“Cũng không điên khùng hơn anh,” anh nói. Anh thò tay vào túi

áo khoác. “Anh có một lời thú nhận.”

Cecilia nhìn khi anh rút ngón tay ra. Một tấm hình nhỏ của một cô bé đang nằm trong lòng bàn tay anh. Cô thở hổn hển, và đôi mắt cô bắn về phía anh. “Nhưng . . . tại sao?”

“Anh đã đánh cắp nó,” anh nói một cách thẳng thắn, “khi Đại tá Stubbs yêu cầu anh kiểm tra chiếc rương của Thomas.” Anh có thể nói với cô rằng Thomas đã muốn anh giữ nó. Dù sao thì nó cũng không quan trọng lắm; anh đã biết điều này khi anh nhét nó vào ví.

Đôi mắt cô nhìn từ bức tranh nhỏ xíu đến mặt anh và trở lại.

Edward nâng cằm cô, cho đến khi mắt cô nhìn vào mắt anh. Em biết anh chưa bao giờ lấy trộm bất cứ thứ gì trước đó.”

“Không,” cô nói trong một tiếng thì thầm đầy kinh ngạc, “Em không thể tưởng tượng anh lại làm như thế.”

“Nhưng cái này – “ Anh đặt bức chân dung nhỏ vào lòng bàn tay cô. “Điều này anh không thể làm nếu không có cái này.”

“Nó chỉ là một bức chân dung.”

“ Của người phụ nữ anh yêu.”

“Anh yêu em,” cô thì thầm, và anh tự hỏi anh sẽ phải nói bao nhiêu lần để cô tin anh. “Anh yêu em.”

“Như điên,” anh thừa nhận.

Cô nhìn xuống bức tranh trong tay. “Nó trông không giống em,” cô nói.

“Anh biết,” anh nói, đưa tay ra run rẩy. Anh nhét một lọn tóc sau tai cô, lòng bàn tay to lớn của anh tựa vào má cô. “Em đẹp hơn rất nhiều,” anh thì thầm.

“Em đã lừa dối anh.”

“Anh không quan tâm.”

“Em nghĩ anh đã quan tâm.”

“Em đã làm như vậy với ý định làm tổn thương anh sao?”

“Tất nhiên là không rồi. Em chỉ -“

“Em muốn lừa gạt -?”

“Không!”

Anh nhún vai. “Như anh đã nói, anh không quan tâm.”

Trong một giây, dường như cô có thể ngừng phản kháng. Nhưng rồi đôi môi cô lại hé mở, và cô hít một hơi, và Edward biết rằng đã đến lúc phải chấm dứt chuyện vô nghĩa này.

Thế là anh hôn cô.

Nhưng không lâu lắm. Như anh muốn tàn phá cô, có những vấn đề khác quan trọng hơn trước mắt. “Em có thể nói lại, em biết đấy,” anh nói với cô.

Cô mỉm cười. Không, cô cười rạng rỡ. “Em cũng yêu anh.”

Cứ như thế, tất cả những mảnh vỡ của trái tim anh đã liền lại. “Em sẽ lấy anh chứ? Thật chứ?”

Cô gật đầu. Rồi cô lại gật đầu, lần này nhanh hơn. “Vâng,” cô nói. “Vâng, ồ vâng.”

Và bởi vì Edward là một người đàn ông của hành động, anh đứng dậy, nắm lấy tay cô và kéo cô đứng lên. “Thật tốt, chúng ta đã lên một con tàu.”

Cô phát ra một âm thanh khó hiểu không rõ ràng nhưng ngay lập tức bị nhấn chìm bởi một tiếng thét chói tai quen thuộc.

“Bạn của em?” Edward nói, với một cái nhăn trán thích thú.

“Không phải là bạn của em,” ngay lập tức Cecilia trả lời.

“Họ ở trong đó,” giọng chói tai của cô Finch vọng tới. “Cabin số tám.”

Một tiếng gõ mạnh vang lên trên cánh cửa, theo sau là một giọng nam trầm. “Thuyền trưởng Wolverton đây. Có chuyện gì không ổn vậy?”

Edward mở cửa. “Thứ lỗi cho tôi, thưa ngài.”

Khuôn mặt thuyền trưởng sáng lên thú vị khi nhận ra. “Đại úy Rokesby!” Ông kêu lên. “Tôi không biết ngài lại đang ở trên tàu với chúng tôi đấy.”

Cô Finch há hốc miệng. “Ngài biết anh ta?”

“Chúng tôi đã học ở Eton cùng nhau,” Thuyền trưởng nói.

“Tất nhiên rồi,” Cecilia nghe thấy mình thì thầm.

“Anh ta tấn công cô ấy,” cô Finch nói, chỉ ngón tay về phía Cecilia.

“Đại úy Rokesby ư?” Thuyền trưởng nói, với sự hoài nghi có thể sờ thấy được.

“Chà, anh ấy gần như tấn công tôi,” cô ta sụt sịt.

“Ồ, làm ơn.” Cecilia chế giễu.

“Thật tốt khi gặp cậu, Kenneth,” Edward nói, đưa tay ra và nắm lấy tay Thuyền trưởng trong một cú lắc mạnh. “Tôi có thể nhờ cậu tổ

chức một lễ cưới?”

Thuyền trưởng Wolverton cười toe toét. “Ngay bây giờ à?”

“Ngay khi cậu có thể.”

“Điều đó có hợp pháp không?” Cecilia hỏi.

Anh quay sang nhìn cô. “Bây giờ em lại đang phàn nàn à?”

“Nó hợp pháp khi các bạn ở trên tàu của tôi,” thuyền trưởng Wolverton nói. “Sau đó, tôi sẽ khuyên các bạn nên làm lại trên mặt đất khô ráo.”

“Cô Finch có thể là nhân chứng của chúng tôi,” Cecilia nói, đôi môi cô mím lại với nhau cố gắng nhịn cười.

“Tại sao, tốt. . .” Cô Finch chớp mắt khoảng bảy lần trong vòng một giây. “Tôi cho rằng tôi sẽ rất vinh dự.”

“Hoa tiêu của chúng tôi sẽ là nhân chứng thứ hai,” Thuyền trưởng Wolverton nói. “Anh ấy rất thích điều này.” Sau đó, anh ta nhìn Edward với vẻ mặt quyết đoán kiểu anh em. “Cậu có thể sử dụng cabin của tôi, dĩ nhiên,” anh ta nói. “Tôi có thể ngủ ở nơi khác.”

Edward cảm ơn anh ta rất nhiều, và tất cả bọn họ rời khỏi cabin, đi lên boong tàu, mà thuyền trưởng khẳng định, đó là một bối cảnh phù hợp hơn nhiều cho một đám cưới.

Nhưng khi họ đứng dưới cột buồm, với tất cả các thủy thủ đoàn tập trung để ăn mừng cùng họ, Edward quay sang Thuyền trưởng và nói, “Một câu hỏi trước khi bắt đầu. . .”

Thuyền trưởng Wolverton, rõ ràng là thích thú, ra hiệu cho anh tiếp tục.

“Tôi có thể hôn cô dâu *trước* không?”

PHẦN KẾT

Cecilia Rokesby lo lắng.

Sửa lại, cô thực sự rất lo lắng.

Trong khoảng năm phút nữa, cô sẽ gặp gia đình chồng của mình.

Gia đình rất quý tộc của anh.

Họ không biết anh đã cưới cô.

Và giờ nó chắc chắn là hợp pháp nhất. Hóa ra Giám mục Cork và Ross đã làm nhanh chóng một giấy phép đặc biệt. Họ không phải là đám cưới đầu tiên trên tàu cần một buổi lễ ràng buộc về mặt pháp lý. Giám mục đã có một chồng giấy phép sẵn sàng để điền vào, và họ đã kết hôn ngay tại chỗ, với Thuyền trưởng Wolverton và giám tuyến địa phương làm nhân chứng.

Sau đó, cô và Edward đã quyết định đi thẳng về Kent. Gia đình anh sẽ vui mừng khi gặp anh, và cô không còn ai ở Derbyshire. Sẽ có đủ thời gian để trở về Marswell và thu thập đồ đạc cá nhân của cô trước khi nhường ngôi nhà cho Horace. Anh họ của cô không thể làm bất cứ điều gì mà không cần xác nhận về cái chết của Thomas, và vì Cecilia và Edward là những người duy nhất ở Anh hiện có thể xác nhận điều này . . .

Horace sẽ phải học nghệ thuật kiên nhẫn.

Nhưng bây giờ họ đã ở đây, ngồi xe ngựa đến Crake House, ngôi nhà tổ tiên của Rokesbys. Edward đã mô tả nó rất chi tiết và cô biết nó sẽ rất lớn, nhưng khi họ đi qua góc đường, cô không thể không thờ hốt hển.

Edward siết chặt tay cô.

“Nó lớn quá!” Cô nói.

Anh mỉm cười mắt tập trung, sự chú ý của anh tập trung về ngôi nhà của anh, nó hiện ra lớn hơn qua cửa sổ với mỗi vòng quay của bánh xe ngựa.

Anh cũng lo lắng, Cecilia nhận ra điều đó. Cô có thể nhận ra nó trong khi liên tục chạm tay vào đùi anh, trong một tia sáng trắng nhỏ mỗi khi anh cắn môi dưới giữa hai hàm răng.

Người đàn ông to lớn, mạnh mẽ, đầy năng lực của cô đang lo lắng.

Nó khiến cô yêu anh nhiều hơn.

Cỗ xe dừng lại và Edward nhảy xuống trước khi bất cứ ai có thể đến để hỗ trợ họ. Khi anh đã đưa được Cecilia an toàn trên mặt đất bên cạnh anh, anh nắm chặt tay cô và dẫn cô về phía ngôi nhà.

“Anh ngạc nhiên khi chưa có ai chạy ra,” anh lẩm bẩm.

“Có lẽ không ai nhìn thấy chiếc xe ngựa?”

Edward lắc đầu. “Luôn luôn có – “

Cánh cửa bật mở, và một người hầu bước ra.

“Thưa Ngài?” Người đàn ông chân dài nói, và Cecilia nhận ra anh ta chắc phải là người mới, vì anh ta không biết Edward là ai.

“Mọi người có nhà không?”

“Có thưa ngài. Tôi có thể nói là ai đã đến ạ?”

“Edward. Nói với họ Edward đã về.”

Người đàn ông chân dài mở to tròn đôi mắt. Rõ ràng anh ta đã được tuyển dụng đủ lâu để biết điều đó có nghĩa là gì, và anh ta thực tế đã chạy trở lại vào nhà. Cecilia cười nhảu nhờ. Cô vẫn hỏi hớp. À, cô vẫn rất lo lắng, nhưng có điều gì đó rất vui, có gì đó khiến cô hơi lạc quan.

“Chúng ta có nên đợi ở bên trong không?”

Anh gật đầu, và họ bước vào sảnh lớn. Nó trống rỗng, thậm chí không có một người hầu nào cho đến khi –

“*Edward!*”

Đó là một tiếng hét, một tiếng hét lớn của phụ nữ, chính xác là âm thanh mà người ta có thể mong đợi từ một người rất hạnh phúc đến nỗi có thể bật khóc bất cứ lúc nào.

“*Edward Edward Edward Edward! Ôi chúa ơi, em không thể tin rằng thật sự là anh!*”

Lông mày của Cecilia nhướn lên khi một người phụ nữ tóc đen hầu như bay xuống cầu thang. Cô ấy đã thực hiện nửa tá bước cuối cùng trong một bước nhảy duy nhất, và chỉ sau đó, Cecilia mới thấy rằng cô ấy đang mặc một chiếc quần ống bó của đàn ông.

“Edward!” Cuối cùng với một tiếng khóc, người phụ nữ quăng mình vào vòng tay Edward, ôm anh với đủ cường độ và tình yêu khiến Cecilia cũng phải rơi nước mắt.

“Ồ, Edward,” cô ấy nói, chạm vào má anh như thể cô cần tự trấn an mình, đó thực sự là anh, “chúng tôi đã ở trong tình trạng tuyệt vọng làm sao.”

“Billie?” Edward nói.

Billie? Billie Bridgerton? Trái tim Cecilia chìm xuống. Ôi Chúa ơi. Điều này thật khủng khiếp. Cô ấy có lẽ vẫn nghĩ Edward sẽ cưới cô ấy. Anh đã nói rằng họ không có tuyên bố chính thức, nhưng Billie không muốn cưới anh nhiều hơn là anh muốn, nhưng Cecilia nghi ngờ rằng đó là người đàn ông đàn độn trong anh. Làm thế nào mà bất kỳ người phụ nữ nào cũng không muốn cưới anh, đặc biệt là một người mà đã được nói cho biết từ khi mới sinh ra rằng anh là của cô ta?

“Thật tốt khi gặp lại em,” Edward nói với một nụ hôn anh em trên má cô ấy, “nhưng em đang làm gì ở đây?”

Lúc đó Billie cười. Đó là một tiếng cười qua làn nước mắt, nhưng niềm vui của cô ấy ở đó trong từng nốt nhạc. “Anh không biết,” cô ấy nói. “Tất nhiên là anh không biết.”

“Anh không biết gì?”

Và rồi một giọng nói khác bước vào cuộc trò chuyện. Một giọng đàn ông.

“Anh đã cưới cô ấy.”

Edward quay ngoắt lại. “George?”

Anh trai của anh. Đúng vậy. Mái tóc của anh ấy không hoàn toàn là màu nâu, nhưng đôi mắt đó, đôi mắt màu xanh lam rực rỡ. . . Anh ấy chắc chắn là một Rokesby.

“Anh đã kết hôn với Billie sao?” Edward nhìn chằm chằm. . . phải nói thật, sốc thực sự là một từ không đủ mạnh.

“Anh đã cưới cô ấy đấy.” George cũng có vẻ tự hào về điều đó, mặc dù Cecilia chỉ mất chưa đến một lúc để đánh giá biểu hiện của anh ấy trước khi anh ấy ôm chầm lấy Edward.

“Nhưng . . . nhưng . . .”

Cecilia quan sát với vẻ thú vị. Không thể không cười. Có một câu chuyện thú vị ở đây. Và cô không thể làm gì nhưng cũng thấy nhẹ nhõm một chút khi biết rằng Billie Bridgerton rõ ràng đang yêu

một người khác.

“Nhưng hai người rất ghét nhau,” Edward phản đối.

“Không nhiều như chúng tôi yêu nhau,” Billie nói.

“Chúa tốt lành. Anh và Billie?” Edward nhìn từ người này sang người kia và quay lại. “Anh chắc chứ?”

“Anh có thể tổ chức lại hôn lễ,” George nói với sự hài hước khô khan. Anh nghiêng đầu về phía Cecilia. “Em có muốn giới thiệu chúng tôi không?”

Edward nắm lấy cánh tay cô và kéo cô lại gần. “Vợ em,” anh nói với niềm tự hào rõ ràng. “Cecilia Rokesby.”

“Trước đây là Harcourt?” Billie hỏi. “Cô là người đã viết thư cho chúng tôi! Ô, cảm ơn cô. Cảm ơn cô!”

Cô vòng tay ôm lấy Cecilia và siết cô thật chặt để Cecilia có thể nghe thấy mọi âm thanh trong giọng nói của cô ấy khi cô ấy nói, “Cảm ơn nhiều lần. Cô không biết điều đó có ý nghĩa như thế nào với chúng tôi đâu.”

“Mẹ và cha đang ở trong làng.” George nói. “Họ chắc sẽ quay lại trong vòng một giờ nữa.”

Edward mỉm cười rộng rãi. “Xuất sắc. Những người còn lại đâu?”

“Nicholas đang ở trường,” Billie nói, “và tất nhiên giờ Mary đã có nhà riêng của mình.”

“Còn Andrew?”

Andrew. Người em trai thứ ba. Edward đã nói với Cecilia rằng anh ta ở trong hải quân.

“Cậu ấy có ở đây không?” Edward hỏi.

George phát ra âm thanh mà Cecilia không thể giải thích. Người ta có thể gọi nó là một tiếng cười . . thứ gì đó có thể được mô tả tốt hơn là sự cam chịu vụng về.

“Anh nói với anh ấy hay em nói?” Billie nói.

George hít một hơi. “Ừ, bây giờ đó là một câu chuyện. . .”